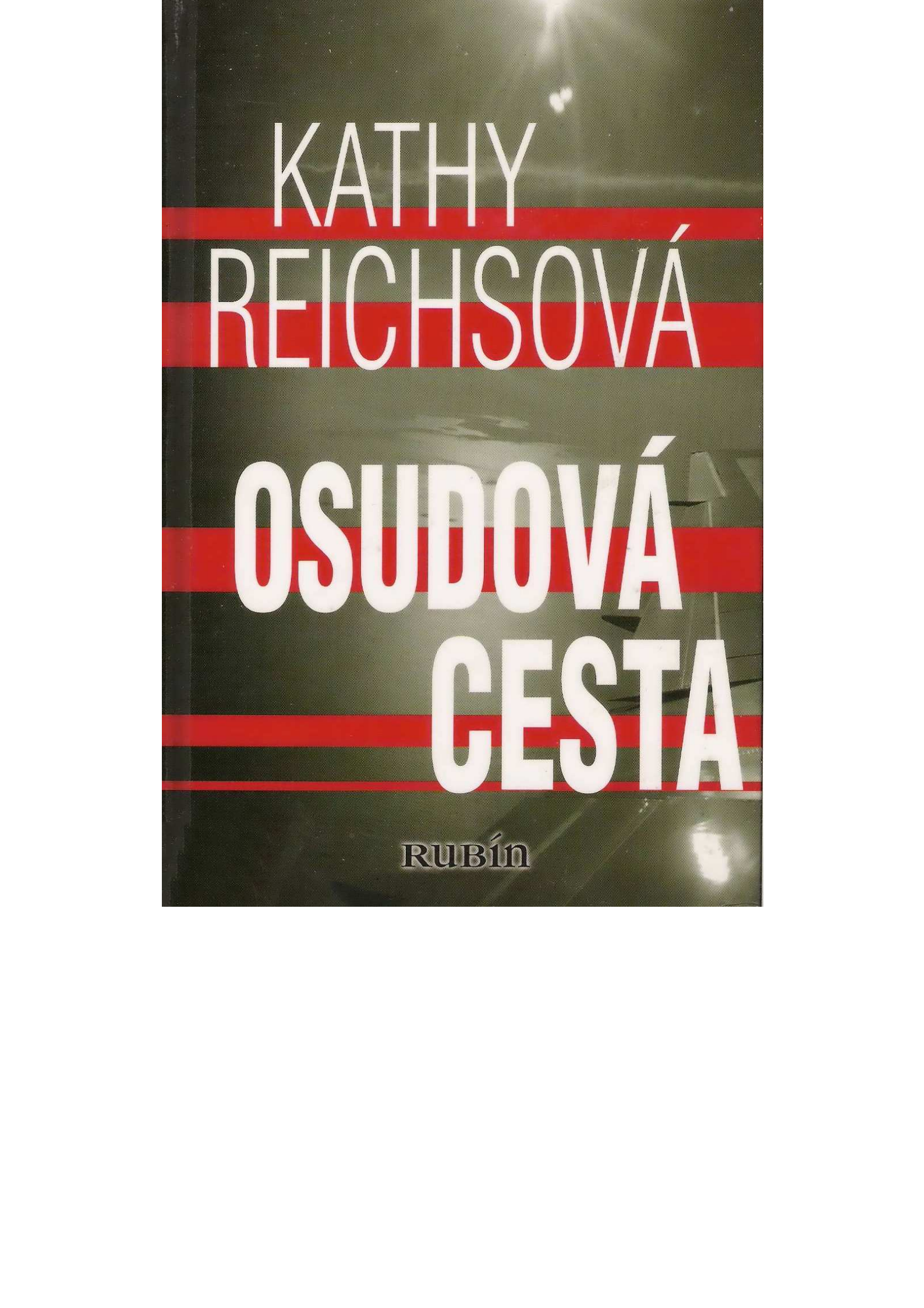

KATHY
REICHSOVÁ

OSUDOVÁ
CESTA

RUBÍN

KATHY
REICHSOVÁ

**OSUDOVÁ
CESTA**

RUBÍN

Věnuji s takovou hrdostí, až mi praskají knoflíky:

Kerry Elisabeth Reichsové, J.D., M.P.P., Duke University,
Ročník 2000

Courtney Anne Reichsové, B.A., University of Georgia,
Ročník 2000

Brendanu Christopheru Reichsovi, BA. (*cum laude*),
Wake Forest University,
Ročník 2000

Jupí!!!

Copyright © 2001 by Temperance Brennan, L.P.
Originally published by Scribner, An Imprint of Simon & Schuster, Inc.
Translation © 2003, Jana Pacnerová

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o., v Praze roku MMIII
jako svou 1024. publikaci.
Z originálního titulu *Kathy Reichs: Fatal Voyage* přeložila Jana
Pacnerová.
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec. Redigovala Jitka Pixová.
Technická redaktorka Alena Mrázová. Sazba Art – D, Grafický ateliér.
Tisk FINIDR s. r. o., Český Těšín, závod Vimperk

Vydání první. TS 13.
ISBN 80-7186-892-2
Více najdete na www.egmont.cz

PODĚKOVÁNÍ

Jako obvykle jsem zavázána mnohým díkem spoustě lidí:

Irovi J. Stimsonovi, P.E., a kapitánu Johnu Gallagherovi (penzionovanému) za školení o konstrukci letadla a vyšetřování leteckých nehod. Hughesu Cicoineovi, C.F.E.I., za rady týkající se vyšetřování požárů a explozí. Vaše trpělivost byla ohromující.

Paulu Sledzikovi, M.S., Národní muzeum zdraví a medicíny, Ústav patologie ozbrojených sil, za dějiny, strukturu a fungování systému DMORT; Franku A. Ciacciovi, M.P.A., Úřad vládních, veřejných a rodinných záležitostí, Rada bezpečnosti dopravy Spojených států, za informace o DMORT, NTSB a Plánu pomoci rodině.

Arpádu Vassovi, Ph.D., vědeckému pracovníkovi Státní laboratoře Oak Ridge za bleskový kurs o nenasycených mastných kyselinách.

Zvláštnímu agentu Jimu Corcoranovi, Federální úřad vyšetřování, divize Charlotte, za náčrt fungování FBI v Severní Karolině; detektivu Rossu Trudelovi (penzionovanému), Communauté Urbaine de Montréal Police, za informace o výbušninách a jejich regulaci; sergent-détektivu Stephanu Rudmanovi (penzionovanému), Communauté Urbaine de Montréal Police, za podrobnosti o policejních pohřbech.

Janet Levyové, Ph.D., University of North Carolina-Charlotte, za specifika o Severokarolinském ministerstvu kulturních zdrojů, a za odpovědi na otázky archeologické; Rachel Bonneyové, Ph.D., University of North Carolina-Charlotte, a Barrymu Hippsovi, Cherokee Historical Association, za informace o Čerokézích.

Johnu Buttsovi, M.D., vrchnímu soudnímu ohledači státu Severní Karolína; Michaelu Sullivanovi, M.D., Mecklenburg, okresnímu soudnímu ohledači; a Rogeru Thompsonovi, řediteli kriminalistické laboratoře policejního oddělení Charlotte-Mecklenburg.

Marilyn Steelyové, M.A., za to, že mi ukázala Klub Pekelného Ohně; Jacku C. Morganovi ml., M.A.I., C.R.E., za to, že mi objasnil otázky smluv o převodu nemovitostí, map a daňových záznamů; Ireně Bacznské za pomoc s názvy leteckých společností.

Anně Fletcherové za to, že mě doprovázela při našem dobrodružství ve Smoky Mountains.

Zvláštní díky lidem z Bryson City v Severní Karolině včetně Faye Bumgarnerové, Beverly Meansové a Donny Rowlandové z knihovny v Bryson City; Ruth Anne Sittionové a Bess Ledfordové z Úřadu pro daně a pozemkové knihy okresu Swain County; Lindě Cableové, administrátorce Swain County; Susan Cutshawové a Dicku Schaddeleemu z Obchodní komory Swain County; Monice Brownové, Marty Martinové a Misty Brooksové z Fryemont Inn; a obzvlášť vrchnímu zástupci šerifa Jackiemu Fortnerovi, oddělení šerifa Swain County.

Merci si zaslouží M. Yves St. Marie, Dr. André Lauzon a všichni moji kolegové z Laboratoire des Sciences Judiciaires et de Médecine Légale; kancléř James Woodward ze Severokarolinské univerzity v Charlotte. Vaší soustavné pomoci si velice vážím.

Paul Reichs za svoje cenné poznámky k rukopisu.

Moje skvělé redaktorky, Susanne Kirková a Lynne Drewová.

A samozřejmě moje divotvorná agentka, Jennifer Rudolph Walshová.

Mé příběhy by nemohly být tím, čím jsou, bez pomoci přátel a kolegů. Děkuji jim. Jako vždycky, za všechny chyby mohu já.

Upřeně jsem zírala na ženu, která proletěla mezi stromy. Hlavu měla vysunutou kupředu, bradu zdviženou, paže rozpřažené dozadu jako ta maličká chromová bohyně na kapotě rolls-royce. Jenže paní na stromě byla nahá a její tělo končilo v pase. Její neživé torzo uvěznily zakrvácené listy a větve.

Spustila jsem zrak a rozhlédla se kolem sebe. Kromě úzké štěrkové cesty, na které jsem zaparkovala, tu nebylo nic než hustý les. Tvořily ho převážně borovice, několik málo listnáčů jako pohřební věnce na znamení smrti léta, jejich listů pokrývalo všechny odstíny červené, oranžové a žluté barvy.

Ačkoliv v Charlotte panovalo horko, v téhle nadmořské výšce bylo začátkem října počasí příjemné. Brzy se ale ochladí. Vzala jsem si ze zadního sedadla větrovku, nehybně stála a naslouchala.

Ptačí zpěv. Vítr. Šmejdění malých zvířátek. Pak v dálce jeden muž zavolal na druhého. Tlumená odpověď.

Uvázala jsem si větrovku kolem pasu, zamkla auto a vydala se za hlasy. Mé nohy šelestily v uschlém listí a borovém jehličí.

O deset metrů dál v lese jsem minula sedící postavu opřenou o mechem porostlý kámen, kolena ohnutá k hrudi, po boku laptop. Chyběly mu obě paže a z levého spánku mu čněl malý porcelánový džbáněček.

Na počítači ležel obličej, zuby ozdobené ortodontickými drátky, jedno obočí propíchnuté jemným zlatým kroužkem. Oči byly otevřené a zorničky rozšířené, což dodávalo obličejí polekaný výraz. Pocítila jsem chvění pod jazykem a rychle vykročila dál.

Po několika metrech jsem uviděla nohu, chodidlo ještě v pohorče. Úd byl urvaný v kyčli a já se v duchu ptala, zda nenáležel tomu torzu z rolls-royce.

Za nohou spočívali bok po boku dva muži, bezpečnostní pásy zapnuté, z krků jim rašily rudé květy. Jeden muž seděl s nohama zkříženýma, jako by četl časopis.

Ubírala jsem se hlouběji do lesa, tu a tam jsem zaslechla nesouvislé volání, které ke mně zanášely rozmary větru. Rozhrnovala jsem větve a přelézala kameny a spadlé klády, šla jsem pořád dál.

Mezi stromy ležela zavazadla a kusy plechu. Většina kufrů popraskala a vyvrhla svůj obsah nazdařbůh. Šatstvo, kulmy a elektrické holicí strojky byly pomíchány s nádobkami krému na ruce, šamponu, vody po holení a parfému. Z jednoho malého příručního zavazadla se vyvalily stovky nasyslených hotelových toaletních potřeb. Pach drogistických výrobků a leteckého benzínu se mísil s vůní borovic a horského vzduchu. A z dálky se šířil nádech kouře.

Pohybovala jsem se roklí se strmými stěnami, kam hustý příkrov stromů vpouštěl jen skvrnky slunečního svitu. Ve stínu bylo chladno, ale mně pot zvlhčil vlasy a přilepil šatstvo ke kůži. Zakopla jsem o nějaký batůžek a letěla kupředu, přitom jsem si roztrhla rukáv o ostrou větev sraženou padajícími troskami.

Okamžik jsem ležela, ruce se mi třáslly a dech ze mě vycházel v přerývaných zajíknutích. Ačkoliv jsem se cvičila v ukrývání emocí, cítila jsem, jak se ve mně zvedá zoufalství. Tolik smrti. Dobrotivý Bože, kolik jich bude?

Zavřela jsem oči a v duchu se soustředila, než jsem vstala.

O několik hvězdných let později jsem překročila tlející kládu, obešla skupinu rododendronů a protože mi připadalo, že vzdálené hlasy nejsou o nic blíž, zastavila jsem se, abych se zorientovala. Tlumené kvílení sirény mi sdělovalo, že záchranná operace se shromažďuje kdesi za pahorkem na východě.

Tudy pro pokyny, Brennanová.

Jenže nebyl čas klást otázky. První, kdo zareagují na letecké havárie nebo jiné katastrofy, to obvykle myslí dobře, ale jsou žalostně nepřipravení vypořádat se s hromadnými smrtelnými nehodami. Byla jsem na cestě z Charlotte do Knoxville a už jsem se blížila ke státní hranici, když jsem byla požádána, abych se co nejrychleji dostavila na místo neštěstí. Otočila jsem to zpátky na 1-40, pak na jih směrem k Waynesville, odtud na západ přes Bryson City, severokarolinskou vesničku přibližně 260 kilometrů západně od Charlotte, 75 kilometrů východně od Tennessee a 75 kilometrů severně od Georgie. Po asfaltové okresce jsem pokračovala až k místu, kde státní údržba končila, a pak dál po šterku k cestě Lesní služby, která se klikatila k vrcholu hory.

Ačkoliv pokyny, které jsem obdržela, byly přesné, měla jsem tušení, že existuje nějaká lepší trasa, snad dřevařská stezka, která umožňuje dostat se blíž k sousednímu údolí. Zvažovala jsem, zda se nemám vrátit k autu, a pak jsem se rozhodla pokračovat. Možná že ti, kdo už jsou na místě, mají za sebou pěší túru terénem stejně jako já. Cesta Lesní služby vypadala, jako by od místa, kde jsem nechala auto, už nikam nevedla.

Po vyčerpávajícím škrábání do kopce jsem se chytila za kmen Douglasovy jedle, zapřela jednu nohu a vyhoupla se na pahorek. Narovnála jsem se a zírala přímo do očí Hadrové Ančky. Panenka visela vzhůru nohama, šatičky zapletené do dolních větví jedle.

Hlavou mi bleskla podoba Hadrovky mé dcery a vztáhla jsem ruku.

Stop!

Spustila jsem paži s vědomím, že každý předmět se musí zmapovat a zaznamenat, dřív než bude odstraněn. Teprve pak si může někdo dělat nárok na to smutné memento.

Ze svého postavení na pahorku jsem měla jasný výhled na to, co bylo patrně hlavním dějištěm katastrofy. Viděla jsem motor, napůl zabořený do hlíny a suti, a cosi, co vypadalo jako kusy křídla. Část trupu ležela se sloupnutou dolní částí jako diagram v návodné příručce pro stavbu modelů letadel. Skrz okna jsem viděla sedadla, některá obsazená, většinou však prázdná.

Části vraku a mrtvých těl pokrývaly krajinu jako odpadky vyhozené na skládku. Z místa, kde jsem stála, zdály se části těl pokryté pokožkou a zbytky letadla na pozadí lesní půdy oslnivě bílé. Jednotlivé předměty visely ze stromů nebo ležely rozházené mezi listím a větvemi. Tkanina. Dráty. Kusy plechu. Izolace. Tvarovaný plast.

Místní už dorazili, zajišťovali místo katastrofy a hledali ty, kdo snad přežili. Postavy pátraly mezi stromy, jiné natahovaly pásku kolem obvodu pole se sutinami. Měli na sobě žluté bundy s nápisem *Oddělení okresního šerifa Swain* na zádech. Jiní se zas jen potulovali nebo postávali v hloučcích, kouřili, mluvili nebo civěli do prázdna.

O kus dál jsem mezi stromy zaznamenala záblesky červených, modrých a žlutých světél, označujících umístění přístupové trasy, kterou se mi nepodařilo najít. V duchu jsem viděla policejní hlídkové vozy, hasičské stříkačky, záchranářské dodávky, sanitky a vozy občanských dobrovolníků, které ucpou cestu až do zítřejšího rána.

Vítr se otočil a pach kouře zesílil. Obrátila jsem se a spatřila tenký černý sloup, kadeřavě stoupající vzhůru hned za sousedním pahorkem. Žaludek se mi stáhl, protože už jsem byla dost blízko, abych vysledovala i jiný odér, mísící se s ostrým, čpavým pachem.

Jelikož jsem forenzní antropoložka, je mou prací vyšetřovat násilné smrti. Vyšetřovala jsem už stovky obětí požárů pro koronery a soudní ohledače a znám pach zuhelnatělého masa. O kopeček dál hořeli lidé.

Těžce jsem polkla a znovu se soustředila na záchrannou operaci. Kdosi, kdo do té chvíle setrval v nečinnosti, přecházel nyní přes místo katastrofy. Dívala jsem se, jak se jeden šerifův zástupce shýbá a prohlíží trosky u svých nohou. Napřímil se a v levé ruce se mu zablýskal jakýsi předmět. Jiný zástupce začal vršit trosky.

„Do prdele!“

Zamířila jsem dolů, chytala se podrostu a kličkovala mezi stromy a balvany, abych neztratila rovnováhu. Klesání bylo strmé a klopýtnutí mohlo znamenat střemhlavý pád.

Deset metrů od úpatí jsem šlápla na kus plechu, který sklouzl a vyhodil mě do vzduchu jako snowboardistu na velké rampě. Přistála jsem tvrdě a začala se napůl kutálet, napůl klouzat po svahu dolů, přičemž jsem s sebou strhla lavinu oblázků, větví, listů a borových šišek.

Abych zastavila svůj pád, snažila jsem se něčeho zachytit, odřela jsem si dlaně a polámala nehty, až jsem levou rukou natrefila na něco pevného a sevřela to v prstech. Bolestně mi škublo v zápěstí, když převzalo váhu mého těla a setrvačnost pádu.

Okamžik jsem tam visela, pak jsem se převalila na bok, přitáhla oběma rukama a pracně se posadila. Aniž bych uvolnila stisk, vzhlédla jsem.

Předmět, kterého jsem se držela, byla dlouhá železná tyč, trčící k nebesům od kamene vedle mé kyčle k pahýlu stromu o metr výš po svahu. Zapřela jsem se nohama, vyzkoušela, jestli neuklouznu a postavila jsem se. Otřela jsem si krvácející ruce o kalhoty, znovu uvázala bundu a pokračovala směrem dolů na rovný terén.

Na dně údolí jsem zrychlila krok. Gravitace teď naštěstí stála na mé straně. U odděleného území jsem zvedla pásku a prolezla pod ní.

„Ouha, dámo. Ne tak rychle.“

Zastavila jsem se a otočila. Muž, který promluvil, měl na sobě bundu oddělení okresního šerifa ze Swain.

„Jsem od DMORT.“
„Co je to sakra DMORT?“
„Je tady šerif?“
„Kdo se ptá?“ Tvář zástupce byla strnulá, ústa sevřená do tvrdé, tenké čáry. Oranžovou loveckou čepici měl staženou nízko do očí.
„Doktorka Temperance Brennanová.“
„My tady žádnýho doktora nepotřebujeme.“
„Budu identifikovat oběti.“
„Máte průkaz?“

U hromadných neštěstí má každý vládní úřad konkrétní odpovědnosti. Úřad pohotovostní připravenosti, OEP, řídí a vede Národní zdravotní nehodový systém, NDMS, který provádí lékařskou pomoc a identifikaci obětí a služby márnice v případě nehody s masovým úmrtím.

V rámci svého poslání vytvořil NDMS systémy – Operační tým márníční služby při katastrofách, DMORT, a Tým zdravotní pomoci při katastrofách, DMAT. U oficiálně deklarovaných katastrof se DMAT stará o potřeby živých, kdežto DMORT se zabývá mrtvými.

Vytáhla jsem průkazku NDMS a ukázala mu ji.

Zástupce si kartičku prohlédl, pak naklonil hlavu směrem k trupu letadla.

„Šerif je s hasičema.“ Hlas se mu zlomil a přejel si dlaní přes ústa. Pak sklopil oči a odešel, v rozpacích, že projevil emoce.

Jeho chování mě nepřekvapilo. Ani ti nejtvrdší a nejschopnější policajti a záchranáři, ať už byly jejich výcvik či zkušenosti seberozsáhlejší, nikdy nejsou psychologicky připraveni na svou první velkou akci.

Velkou akci. Tak Národní dopravní bezpečnostní rada nazývala takové havárie. Nebyla jsem si jistá, podle jakých kritérií se má havárie posuzovat jako velká akce, ale na několika jsem pracovala a jedno jsem věděla s jistotou. Pokaždé to byla hrůza. Taky jsem na to nikdy nebyla připravená a sdílela jsem jeho tíseň. Jen jsem se ji už naučila nedávat najevo.

Když jsem se proplétala k trupu, mójela jsem jiného zástupce, který zakrýval nějaké tělo.

„Sundejte to,“ nařídila jsem.

„Cože?“

„Nedávejte na ně přikrývky.“

„Říká kdo?“
 Znovu jsem ukázala svůj průkaz.
 „Ale leží takhle odkrytí.“ Jeho hlas zněl bezvýrazně, jako počítačová nahrávka.
 „Všechno musí zůstat na místě.“
 „Musíme něco dělat. Stmívá se. Medvědi ucítí...“ klopotně hledal vhodné slovo „...lidi.“
 Viděla jsem už, co dokáže ursus udělat s mrtvolou, a soucítila jsem s mužovými obavami. Nicméně jsem ho musela zarazit.
 „Všechno se musí vyfotografovat a zaznamenat, než se toho bude smět někdo dotknout.“
 Zmuchlal příkrývku oběma rukama, tvář staženou bolestí. Přesně jsem věděla, jak mu je. Potřeba něco udělat, nejistota, co by to mělo být. Pocit bezmoci uprostřed nepřekonatelné tragédie.
 „Prosím, rozhlašte, že všechno musí zůstat, jak to je. Pak pátrejte po žijících.“
 „To si snad děláte srandu.“ Přelétl pohledem scénérii kolem nás.
 „Tohle nemohl přežít nikdo.“
 „Jestli někdo *je* naživu, musí se bát medvědů víc než tihle tady.“
 Ukázala jsem na tělo u jeho nohou.
 „A vlků,“ dodal dutým hlasem.
 „Jak se jmenuje šerif?“
 „Crowe.“
 „Který to je?“
 Ukázal ke skupině u trupu.
 „Ten vysoký v zelené bundě.“
 Nechala jsem ho a spěchala ke Crowovi.
 Šerif zkoumal mapu s půl tuctem dobrovolných hasičů, jejichž výstroj nasvědčovala tomu, že pocházejí z různých jednotek. I se sehnutou hlavou byl Crowe ze skupiny nejvyšší. Pod bundou se jeho ramena zdála široká a tvrdá, napovídala o pravidelném tělocviku. Doufala jsem, že se moje cíle nedostanou do rozporu se záměry šerifa Horského chlapáka.
 Když jsem se přiblížila, hasiči přestali poslouchat a zahleděli se mým směrem.
 „Šerif Crowe?“
 Crowe se otočil a já si uvědomila, že chlapák nehrozí.
 Lícni kosti měla vysedlé a široké, plet' skořicovou. Vlasy, které jí vykukovaly zpod klobouku s plochou střechou, byly krepovitě

kudrnaté a mrkvově oranžové. Upoutaly mě však oči. Duhovky měly barvu skla ze starých lahví od coly. V kontrastu s oranžovými řasami a obočím, na pozadí opálené pleti působila jejich bledězelená barva opravdu mimořádně. Odhadovala jsem její věk kolem čtyřicítky.

„A vy jste?“ Hlas byl hluboký a vážný a naznačoval, že jeho majitelka si nedá jen tak něco líbit.

„Doktorka Temperance Brennanová.“

„A proč jste tady?“

„Jsem od DMORT.“

Zase průkazka. Prohlédla si kartičku a vrátila mi ji.

„Slyšela jsem hlášení o havárii, když jsem jela autem z Charlotte do Knoxville. Když jsem zatelefonovala Earlu Blissovi, který je velitelem týmu pro Region Čtyři, požádal mě, abych sem zajela a zjistila, jestli něco nepotřebujete.“

Bylo to trošičku diplomatictější, než co ve skutečnosti říkal.

Žena okamžik neodpovídala. Pak se obrátila zpátky k hasičům, pronesla několik slov a muži se rozešli. Přistoupila ke mně a podala mi ruku. Její stisk by dokázal způsobit zranění.

„Lucy Crowová.“

„Prosím, říkejte mi Tempe.“

Rozkročila se, založila si paže a pozorovala mě lahvově zelenýma očima.

„Nevěřím, že někdo z těch chudáků bude potřebovat lékařskou péči.“

„Jsem forenzní antropoložka, ne doktorka medicíny. Pátrali jste už po žijících?“

Kývla jediným cuknutím hlavy nahoru, tenhle typ gesta jsem viděla v Indii. „Myslela jsem, že něco takového bude mít na starost ME.“

„Zabývají se tím všichni. Je tady už NTSB?“ Věděla jsem, že Národní dopravní bezpečnostní rada si nikdy nedává s příjezdem na čas.

„Už jedou. Už se mi ozvaly snad všechny úřady z této planety. NTSB, FBI, ATF, Červený kříž, FAA, Lesní služba, TVA, ministerstvo vnitra. Nijak by mě nepřekvapilo, kdyby se tamhle na Vlčím kopci zčistajasna objevil sám papež.“

„Vnitro a TVA?“

„Většina tohoto okresu spadá pod federály; asi pětadesát procent je národní prales, pět procent z toho rezervace.“ Natáhla ruku

ve výši ramene, opsala kruh ve směru hodinových ručiček. „Tady se tomu říká Velký Vavřín. Bryson City je odtud na severozápad, za ním Národní park Velké Smoky Mountains. Na sever leží indiánská rezervace Čerokézů, na jih Nantahala Game Land a Národní prales.“

Polkla jsem, abych si ulevila od tlaku v uších.

„Jaká je tady nadmořská výška?“

„Jsme ve dvanácti stech šedesáti metrech.“

„Nechci vám říkat, jak máte dělat svou práci, šerife, ale existuje pár lidí, které si asi budete chtít držet od těla...“

„Pojišťováci a vlezlí právníci. Lucy Crowová možná žije na horách, ale taky už z nich jednou dvakrát slezla.“

O tom jsem nepochybovala. Taky jsem si byla jistá, že na Lucy Crowovou si nikdo nepřijde.

„Patrně by taky bylo dobré nepouštět sem tisk.“

„Paterně.“

„S tím soudním ohledačem máte pravdu, šerife. Bude tady. Ale severokarolinský pohotovostní plán vyžaduje u velkých akcí účast DMORT.“

Uslyšela jsem tlumené zadunění, po němž následovaly hlasité rozkazy. Crowová si sundala klobouk a přejela si hřbetem rukávu přes čelo.

„Kolik ohňů ještě hoří?“

„Čtyři. Hasíme je, ale je to o hubu. Hora je v tuhle roční dobu náramně vyschlá.“ Zaklepala si kloboukem o stehno, stejně svalnaté jako její ramena.

„Vaše posádky určitě dělají, co je v jejich silách. Zajistily oblast a likvidují požáry. Pokud nikdo nepřežil, nic jiného se dělat nedá.“

„Nejsou vlastně cvičení na takovouhle věc.“

Za zády Crowové nějaký starý pán v bundě Čerokézských dobrovolníků policejního oddělení šťoural v hromadě sutin. Rozhodla jsem se jednat taktně.

„Určitě už jste řekla svým lidem, že s místem havárie se musí zacházet jako s dějištěm zločinu. Nic by se nemělo narušit.“

Znovu svým podivným způsobem dolů-nahoru kývla.

„Paterně jsou zoufalí, chtějí být užiteční, ale nevědí, co dělat. Připomenout jim to nikdy neškodí.“

Ukázala jsem na šťourače.

Crowová tiše zaklela, pak přistoupila k dobrovolníkovi kroky mocnými jako olympijský běžec. Muž se vzdálil a šerifka byla za okamžik zpátky.

„Tohle není nikdy snadné,“ řekla jsem. „Až přijede NTSB, převezmou odpovědnost za celou operaci.“

„Jo.“

V tom okamžiku zazvonil Crowové mobil. Čekala jsem, zatímco mluvila.

„Další okresek se ozval,“ řekla, když si pak pověsila přístroj k opasku. „Charles Hanover, generální ředitel Air TransSouth.“

Ačkoliv jsem s touto leteckou společností nikdy neletěla, slyšela jsem o ní – malá regionální linka, spojující asi deset měst v obou Karolinách, Georgii a Tennessee s Washingtonem D.C.

„Tohle jim patřilo?“

„Let 228 odlétal se zpožděním z Atlanty do Washingtonu. Seděli čtyřicet minut na startovací dráze, vzlétli ve dvanáct pětáctyřicet. Letadlo bylo asi v sedmi tisících pěti stech metrech, když zmizelo z radaru v jedna nula sedm. Kolem druhé dostal můj úřad telefonát na 911.“

„Kolik lidí na palubě?“

„Byl to Fokker 100, osmdesát dva cestujících a šest členů posádky. Ale to ještě není to nejhorší.“

Její následující slova předpověděla hrůzu nadcházejících dnů.

„Fotbalové mužstvo UGA?“

Crowová kývla. „Hanover říkal, že muži i ženy letěli na utkání někam poblíž Washingtonu.“

„Ježíšmarjá.“ Obrázky blikaly jako žárovky. Useknutá noha. Zuby s rovnátky. Mladá žena zachycená na stromě.

Náhlé bodnutí strachu.

Má dcera Katy studovala ve Virginii, ale často navštěvovala svou nejlepší kamarádku v Athens, kde sídlila University of Georgia. Lija dostávala sportovní stipendium. Byl to fotbal?

Ach Bože. Myšlenky mi horečně uháněly. Nemluvila Katy o nějaké cestě? Kdy jí končí semestr? Odolala jsem popudu popadnout mobilní telefon.

„Kolik studentů?“

„Dvaatřicet pasažérů si rezervovalo místa prostřednictvím univerzity. Hanover soudí, že většinou to byli studenti. Kromě sportovců tam budou trenéři, koučové, přátelé, přítelkyně. Fanoušci.“ Přejela si dlaní přes ústa. „Jako obvykle.“

Jako obvykle. Srdce mě bolelo nad ztrátou tolika mladých životů. Pak další myšlenka.

„Tohle bude mediální zlý sen.“

„Tou obavou Hanover začínal.“ V jejím hlase byl sarkasmus.

„Až to převezme NTSB, vyřídí si to s tiskem oni.“

A s rodinami, nedodala jsem. Ty tady budou taky, kvílet a choulit se k sobě pro útěchu, někteří budou přihlížet ustrašenýma očima, někteří vyžadovat okamžité odpovědi, nesnesitelný žal maskovaný bojovností.

V tom okamžiku zahučely čepele vrtule a my uviděly helikoptéru, blížící se nízko nad korunami stromů. Vedle pilota jsem zahlédla známou postavu, další siluetu vzadu. Vrtulník dvakrát zakroužil, pak zamířil opačným směrem, než kde byla podle mého odhadu silnice.

„Kam letí?“

„Čert mě vem, jestli to vím. My tady nemáme nadbytek přistávacích plošin.“ Crowová sklopila pohled a znovu si narazila klobouk, hřbetem ruky si pod něj zastrčila kudrliny.

„Kafe?“

Třicet minut nato se od západu dostavil na místo katastrofy vrchní soudní lékař státu Severní Karolina, následován viceguvernérem státu. První měl na sobě základní uniformu, tvořenou khaki kalhotami a holínkami, druhý byl v obleku. Dívala jsem se, jak se ubírají mezi troskami letadla, patolog se rozhlížel a hodnotil, politik s hlavou sklopenou se neohlížel napravo ani nalevo, choulil se do sebe, jako by ho kontakt s okolím mohl zatáhnout do dění spíš jako účastníka než pozorovatele. Jednu chvíli se zastavili a soudní ohledač promluvil na jednoho šerifova zástupce. Muž ukázal na nás a dvojice zahнула směrem k nám.

„Sakra, to budou fotky,“ vyštěkla se stejným sarkasmem, který prve zacílila na Charlese Hanovera, generálního ředitele Air TransSouth.

Crowová zmačkala polystyrénový kelímek a vecpala ho do termotašky. Podala jsem jí svůj a žasla nad vehemencí jejího nesouhlasu. Nesouhlasí s politikou viceguvernéra, nebo je to něco osobního mezi Lucy Crowovou a Parkerem Davenportem?

Když se muži přiblížili, soudní lékař ukázal průkaz. Crowová mávla rukou.

„To není třeba, doktore. Já vím, kdo jste.“

Já taky, protože jsem pracovala s Larkem Tyrellem od té doby, co byl v polovině osmdesátých let jmenován vrchním soudním lékařem Severní Karoliny. Larke byl cynický, diktátorský a jeden z nejlepších patologů-úředníků v zemi. Pracoval s nepřiměřeným rozpočtem a lhostejnou legislaturou, převzal úřad ve stavu chaosu a proměnil jej v jeden z nejefektivnějších systémů pro vyšetřování úmrtí v Severní Americe.

Moje forenzní kariéra byla v čase Larkeova jmenování v plenkách, právě jsem získala osvědčení Americké rady forenzní antropologie. Poznali jsme se při práci, kterou jsem vykonávala pro Státní vyšetřovací úřad Severní Karoliny, kde jsem skládala dohromady a identifikovala mrtvolu dvou drogových dealerů, které zavraždili a rozřezali členové motorkářského gangu. Byla jsem jednou z prvních, koho Larke najal jako specializovaného konzultanta, a od té

doby jsem se zabývala rozloženými, mumifikovanými, spálenými a znetvořenými mrtvými a kosterními pozůstatky v Severní Karolině.

Viceguvernér nám podal jednu ruku, druhou si tiskl k ústům kapesníček. Jeho tvář měla barvu žabího břicha. Potřásli jsme si rukama, neřekl přitom nic.

„To jsem rád, že jsi ve státě, Tempe,“ prohlásil Larke a také mi podrtil prsty svým stiskem. Už se mi to potřásání rukama přestávalo zamlouvat.

Larkeův idiom „ve státě“ pocházel z vojensko-vietnamské éry, jeho dialekt byl čistě karolinský. Larke se narodil v přímořské nížině, vyrůstal v rodině příslušníka námořní pěchoty a pak si sám odkroutil dva roky vojny, než šel na medicínu. Mluvil a vypadal jako naleštěná verze Andyho Griffitha.

„Kdy míříš na sever?“

„Příští týden jsou podzimní prázdniny,“ odpověděla jsem.

Larke přimhouřil oči a znovu jimi přešel dějiště katastrofy.

„Obávám se, že letos na podzim se Quebec možná bude muset obejít bez své antropoložky.“

Před deseti lety jsem se zúčastnila fakultní výměny s McGillovou univerzitou. Při pobytu v Montrealu jsem začala provádět konzultace pro Laboratoire des Sciences Judiciaires et de Médecine Légale, québeckou centrální kriminalistickou a soudně-lékařskou laboratoř. Když můj roční pobyt končil, provinciální vláda pochopila, že potřebuje mít ve štábu forenzního antropologa a zafinancovala pro něj funkční místo, vybavila laboratoř a dala mi smlouvu na bázi stálého konzultanta.

Přejížděla jsem od té doby z Quebecu do Severní Karoliny, vyučovala fyzikální antropologii na UNC-Charlotte a konzultovala v obou jurisdikcích. Protože mé případy se obvykle týkaly osob, které nezemřely tak docela nedávno, tohle uspořádání fungovalo dobře. Existovala však oboustranná dohoda, že budu okamžitě k dispozici pro soudní svědectví a v krizových situacích.

Letecká katastrofa se rozhodně jako krizová situace klasifikovat dala. Ujistila jsem Larka, že svou říjnovou cestu do Montrealu zruším.

„Jak ses sem dostala tak rychle?“

Znovu jsem vysvětlovala svou cestu do Knoxville a telefonický rozhovor s náčelníkem DMORT.

„S Earlem už jsem mluvil. Zítra ráno sem přijede s týmem.“ Larke pohlédl na Crowovou. „Chlapci od NTSB se přivalí v noci. Do té doby všechno zůstane, jak je.“

„Vydala jsem ten rozkaz,“ řekla Crowová. „Je to tady hodně nedostupné, ale zařídím mimořádné bezpečnostní zajištění. Největší problém bude nejspíš se zvířaty. Zvláště až se tahle těla začnou rozkládat.“

Viceguvernér vydal podivný zvuk, otočil se na patě a vrhl se stranou. Dívala jsem se, jak se zavěsil na horský vavřík, ohnul se a zvracel.

Larke na nás upřel vážný pohled westernového šerifa. Přelétl pohledem z Crowové na mě a zase zpátky.

„Dámy, vy umíte i velmi těžkou práci nekonečně usnadnit. Slovy nelze vyjádřit, jak si vážím vaší profesionality.“

Střih.

„Šerife, vy tady udržujte pořádek.“

Střih.

„Tempe, ty si jed' na přednášku do Knoxville. Pak si vyzvedni všechny materiály, co budeš potřebovat, a hlas se tady zítra. Nějakou dobu tady budeš muset zůstat, tak to nahlas na univerzitě. Zajistíme ti nějaký kavalec.“

Patnáct minut nato mě jeden šerifův zástupce vysazoval u mého auta. S tou lepší trasou jsem měla pravdu. Čtyři sta metrů od místa, kde jsem zaparkovala, odbočovala z komunikace Lesní služby prašná cesta. Pěšina, kdysi používaná ke stahování dřeva, se klikatila kolem hory a umožňovala přístup až na sto metrů od hlavního místa havárie.

Vozy nyní lemovaly dřevařskou cestu po obou stranách a cestou dolů jsme míjeli další nové příchozí. Do svítání už budou okreska i cesta Lesní služby ucpané.

Jakmile jsem se ocitla za volantem, popadla jsem svůj mobilní telefon. Hluchý.

Natřikrát jsem otočila auto a zamířila po okresce k dálnici. Jakmile jsem se ocitla na státovce 74, zkusila jsem to znovu. Signál už byl, takže jsem zkusila číslo Katy. Po čtyřech zazvoněních se ozval záznamník.

V zoufalství jsem zanechala vzkaz, pak jsem si v hlavě spustila nahranou přednášku „nebud'-matka-idiotka“. Následující hodinu jsem se snažila soustředit na svou nadcházející prezentaci, odsouvala do

pozadí myšlenky na jatka, která jsem nechala za sebou, a na hrůzu, která mě čeká následující den. Nebylo to k ničemu. Obrazy vznášejících se tváří a oddělených končetin mi narušovaly koncentraci.

Zkusila jsem pustit rádio. Na všech stanicích běžely popisy havárie. Moderátoři s pietou mluvili o smrti mladých sportovců a vznášeli vážné hypotézy ohledně příčiny. Protože počasí zřejmě nesehrálo žádnou roli, byly nejoblíbenějšími teoriemi sabotáž a mechanická závada.

Když jsem pochodovala za zástupcem Crowové, zahlédla jsem řadu stržených stromů, opačně od místa, kudy jsem přišla. Ačkoliv jsem věděla o škodách, které zosobňovaly stopu posledního sestupu letadla, odmítala jsem se k těm spekulacím přiklonit.

V devět jsem znovu vytočila číslo Katy.

Pořád žádná odpověď. Přetočila jsem si v duchu svůj pásek a začala nanovo.

Po příjezdu do Knoxville jsem se zapsala, zkontaktovala hostitele, pak snědla kuře Bojangles, které jsem si koupila u vjezdu do města. Zavolala jsem bývalému manželovi do Charlotte, abych ho požádala, ať se postará o Birdieho. Pete souhlasil s tím, že dostanu účet za přepravu a krmení kocoura. S Katy nemluvil už několik dní. Poté, co mi odrecitoval zkrácenou verzi mé vlastní přednášky, slíbil, že se ji pokusí sehnat.

Poté jsem zavolala Pierra LaManche, mého šéfa z Laboratoire des Sciences Judiciaires et de Médecine Légale, abych mu ohlásila, že příští týden v Montrealu nebudu. Už slyšel zprávy o havárii a můj telefonát očekával. Nakonec jsem zavolala na naši katedru v UNC-Charlotte.

Po splnění povinností jsem hodinu vybírala diapozitivy a vkládala je do otočných držáků, pak jsem se osprchovala a znovu zkusila zavolat Katy. Bez výsledku.

Pohlédla jsem na hodiny. Jedenáct čtyřicet.

Nic jí není. Šla na pizzu. Nebo je v knihovně. Ano. V knihovně. Tuto jsem použila mnohokrát, když jsem ještě chodila do školy.

Trvalo hodně dlouho, než jsem usnula.

Do rána Katy nezavolala a pořád nezvedala telefon. Zkusila jsem Lijino číslo v Athens. Další robotický hlas se dožadoval vzkazu.

Odjela jsem na jedinou katedru antropologie v Americe, která je umístěna na fotbalovém stadionu, a pronesla jeden z

nejnesouvisejších proslovů své kariéry. Moderátor série pohostinských přednášek do svého úvodu zahrnul mé členství v DMORT a zmínil se o tom, že budu pracovat při vyhledávání těl z Air TransSouth. Ačkoliv jsem mohla poskytnout jen málo informací, dotazy po přednášce převážně ignorovaly mou prezentaci a soustředily se na letecké neštěstí. Otázky a odpovědi se vlekly donekonečna.

Když se dav konečně nasměroval směrem k východům, vydal se přímo k řečnickému pultu muž podobný strašákovi do zelí s motýlkem a v pletené vestě, na hrudi se mu houpaly brýle-půlky. Jelikož naše profese má relativně málo příslušníků, většina antropologů se navzájem zná a naše cesty se zas a znovu kříží na schůzích, seminářích a konferencích. Se Simonem Midkiffem jsem se setkala už při několika příležitostech a věděla jsem, že se to protáhne, nebudu-li rázná. Pohlédla jsem důrazně na hodinky, sebrala poznámky, nacpala je do aktovky a sestoupila z pódia.

„Jak se vede, Simone?“

„Výtečně.“ Rty měl popraskané, pleť suchou a šupinatou, jako mrtvá ryba ležící na sluníčku. Bělma očí, zastíněných huňatým obočím, měl protkaná drobounkými žilkami.

„Jak jde archeologie?“

„Taky výtečně. Protože jíst se musí, podílím se na několika projektech ministerstva kulturních zdrojů v Raleigh. Ale hlavně celé dny třídím data.“ Pisklavě se zasmál a připlácl si ruku k jedné líci. „Vypadá to, že jsem za celou svou kariéru nahromadil mimořádné množství dat.“

Simon Midkiff získal doktorát v Oxfordu roku 1955, pak přijel do Spojených států a přijal místo na Dukeově univerzitě. Avšak archeologická superhvězda nic nepublikovala a o šest let později jí byla odeprána definitiva. Druhou příležitost dala Midkiffovi univerzita v Tennessee, znovu nevyprodukoval žádnou publikaci a znovu byl propuštěn.

Jelikož Midkiff nebyl schopen získat trvalé místo na žádné fakultě, potloukal se třicet let na periferii akademického světa, věnoval se příležitostně archeologii a vyučoval v kursech jako náhradník za instruktory, kteří byli zapotřebí na přípravkách a univerzitách v obou Karolínách a Tennessee. Byl notoricky známý na vykopávkách v terénu, kde vypisoval povinné zprávy, a pak se mu nedařilo své nálezy publikovat.

„Hrozně ráda bych si to poslechla, Simone, ale bohužel musím běžet.“

„Ano, vskutku. Taková strašlivá tragédie. Tolik mladých životů.“ Hlava se mu pohybovala ze strany na stranu. „Kde přesně je ta havárie?“

„Okres Swain. A vážně se musím vrátit.“ Dala jsem se do pohybu, ale Midkiff lehce přešlápl a zablokoval mi cestu semišovým mokasínem velikosti třináct.

„Kde je okres Swain?“

„Jižně od Bryson City.“

„Snad bys to mohla trochu upřesnit.“

„Souřadnice ti dát nemůžu.“ Nijak jsem nezastírala svou podrážděnost.

„Prosím, odpusť mi mou zvířeckou hrubost. Byl jsem na vykopávkách v okrese Swain a bál jsem se poškození naleziště. To je ode mě ale sobecké.“ Další zahihňání. „Omlouvám se.“

V tom okamžiku k nám přistoupil můj hostitel.

„Smím?“ Zavrtěl malým nikonem.

„Jasně.“

Nasadila jsem úsměv typu Kodak.

„Je to pro univerzitní noviny. Naše studenty to zřejmě baví.“

Poděkoval mi za přednášku a popřál mi hodně úspěchů při vyhledávání obětí letecké havárie. Já jsem mu poděkovala za ubytování, omluvila se oběma mužům, posbírala svoje otočné držáky s diapozitivy a spěchala z auditoria.

Před odjezdem z Knoxville jsem našla obchod se sportovními potřebami a nakoupila si boty, ponožky a troje khaki kalhoty, z nichž jedny jsem si oblékla. V sousední lékárně jsem si koupila dvě balení bavlněných kalhotek. Ne svou oblíbenou značku, ale postačí to. Kalhotky a khaki kalhoty jsem si nastrkala do cestovní tašky a zamířila na východ.

Appalačské hory, zrozené v kopcích Newfoundlandu, se vrhají od severu k jihu souběžně s Východním pobřežím, poblíž Harpers Ferry protínají Západní Virginii a tvoří horské řetězce Great Smoky a Blue Ridge. Great Smoky Mountains, jedno z nejstarších pohoří světa, se zvedají v Clingmans Dome na hranici Severní Karoliny s Tennessee do nadmořské výše téměř dvou tisíc metrů.

Ani ne hodinu cesty od Knoxville jsem traverzovala přes tennesseeská města Sevierville, Pigeon Forge a Gatlinburg a z východní strany mýjela dóm, žasnouc jako vždycky nad surrealistickou krásou okolí. Vytvarovány světelnými roky větru a deště, valí se Great Smokies napříč jihem v podobě řady něžných údolí a vrcholků. Pokrývá je nádherný les, z něž je značná část chráněna jako přírodní památka. Nantahala, Pisgah. Čerokézský park. Národní park The Great Smoky Mountains. Měkká, mohérová zeleň a kouřový mlžný opar, po němž jsou tyto kopce pojmenovány, mají kouzlo, jemuž není rovno. Země přesně taková, jak má být.

Smrt a zkáza v sousedství tak snového půvabu představovaly ostrý kontrast.

Hned za Cherokee, na jihokarolinské straně, jsem znovu zavolala Katy. Špatný nápad. Znovu mi odpověděla její hlasová schránka. Opět jsem zanechala vzkaz: *Zavolej mamince.*

V úvahách jsem se držela na míle daleko od úkolu, který mě čekal. Myslela jsem na pandy v atlantské zoo, na podzimní program NBC, vyzvedávání zavazadel na letišti v Charlotte. Proč to tam jde vždycky tak pomalu?

Myslela jsem na Simona Midkiffa. Divný pavouk. Jaká je pravděpodobnost, že by letadlo spadlo přesně na jeho vykopávky?

Rádio jsem vyloučila, pustila jsem si cédéčko Kiri Te Kanawa a poslouchala píseň Irvinga Berlina.

Už byly skoro dvě, když jsem se dostala k místu katastrofy. Dvojice hlídkových policejních vozů nyní blokovala okresní silnici hned pod křižovatkou s cestou Lesní služby. Provoz řídil příslušník Národní gardy, který posílal některé motoristy nahoru a jiné vracel dolů z hory. Vytasila jsem se s průkazem a gardista se podíval na svůj seznam.

„Ano, madam. Jste na seznamu. Zaparkujte nahoře ve vyhrazeném prostoru.“

Ustoupil stranou a mně se podařilo proklouznout mezerou mezi hlídkovými vozy.

Vymezený prostor byl vytvořen z vyhlídkové plošiny, zbudované pro umístění požární věže, a malé louky na druhé straně silnice. Sráz útesu byl vybagrován tak, aby se zvětšily rozměry vnitřního traktu. Vysypali to tu šterkem, to bylo opatření proti dešti. Právě na tomhle

místě se konaly brífinky a poradci se starali o příbuzné, dokud nebylo zřízeno centrum pomoci rodinám.

Po obou stranách cesty bylo vidět desítky lidí a vozů. Obytné přívěsy Červeného kříže. Televizní přenosové vozy se satelitními kotouči. Dodávky. Nákladák na nebezpečné materiály. Vmáčkla jsem svou mazdu mezi dodge a forda na svahu kopce, popadla tašku a kličkovala směrem k asfaltce.

Když jsem vystoupila naproti vyhlídkové plošině, uviděla jsem na úpatí věže, před jedním z přívěsů Červeného kříže skládací školní stůl. Na slunci se leskl kávovar běžných rozměrů. Kolem něj se shlukli členové rodin, objímali se a opírali jeden o druhého, někteří plakali, jiní zachovávali strnulé mlčení. Mnozí drželi polystyrénové kelímky, několik málo jich hovořilo do mobilních telefonů.

Mezi truchlícími procházel kněz, hladil je po ramenou a tiskl ruce. Dívala jsem se, jak se sklonil, aby promluvil s jakousi starou ženou. Se svým nahrbeným držením těla, plešatou hlavou a skobovitým nosem připomínal mrchožravé ptáky, které jsem vídala na východoafrických pláních – nespravedlivé přirovnání.

Vzpomněla jsem si na jiného kněze. Šlo o jinou smrt... Soucitné otálení toho muže mě zbavilo veškeré naděje, že by se babička uzdravila. Připomínala jsem si utrpení té noční hlídky a srdce mi překypovalo soucitem s těmi, kdo se tu shromáždili, aby si vyžádali své mrtvé.

Reportéři, kameramani a zvukaři soupeřili o pozice podél nízké kamenné zídky ohraničující vyhlídku, všechny týmy se snažily najít nejvybranější pozadí pro svůj přenos. Stejně jako v roce 1999 při havárii Swissairu v Peggy's Cove na Nova Scotii, byla jsem si jista, že panoramata oné scény se budou výrazně vyjímat ve všech vysíláních.

Hodila jsem si tašku na rameno a zamířila z kopce dolů. Další strážný mě vpustil na dřevařskou stezku, která se přes noc proměnila ve dvouproudovou šterkovou cestu. Přístupová trasa nyní vedla od rozšířené stezky k místu havárie. Šterk mi křupal pod nohama, když jsem procházela čerstvě vyřezaným tunelem mezi stromy, vůni borovice hyzdil slabý odér raného stadia rozkladu.

Dekontaminační přívěsy a Porta-Johnse lemovaly zátarasy, jež blokovaly přístup k primárnímu stanovišti, a v uzavřeném prostoru bylo zřízeno Centrum velení zásahu. Uviděla jsem známý přívěs NTSB se satelitním kotoučem a přístřeškem pro generátor. Vedle byly zaparkovány chladírenské vozy a na zemi ležely hromady vaků na

mrtvá těla. Tahle dočasná márnice bude přestupištem k převozu ostatků do provizorní márnice, kde si pobudou o něco déle.

Tu a tam byly roztroušeny zvedací plošiny, chemické záchody, sklápěčky, hasičské stříkačky a policejní auta. Osamělá sanitka mi sdělovala, že operace se oficiálně změnila z „pátrací a záchranné“ na „vyhledávání a sběr mrtvých těl“. Sanitka už tu byla jen kvůli zraněným dělníkům.

Lucy Crowová stála uvnitř zátarasů a mluvila s Larkem Tyrellem.

„Jak to jde?“ zeptala jsem se.

„Telefon mi vůbec nepřestává zvonit.“ Crowová působila vyčerpaně. „Málem jsem tu zatracenou věc včera večer vypnula.“

Přes její rameno jsem měla výhled na suťové pole, kde pátrači v maskách a tyčkových kombinézách postupovali v rovných řadách, oči upřené na zem. Občas si někdo dřep, prozkoumal nějaký předmět a pak místo označil. Za týmem zůstávaly na zemi červené, modré a žluté praporky jako barevné špendlíky na plánu města.

Jiní pracovníci v bílých oblecích se hemžili kolem trupu, špičky křídla a motoru, pořizovali snímky, zapisovali si poznámky a mluvili do maličkých diktafonků. Podle modrých čepic patřili k NTSB.

„Je tu celá parta,“ řekla jsem.

„NTSB, FBI, SBI, FAA, ATF, CBS, ABC. A samozřejmě CEO. Kdo spadá pod nějakou zkratku, ten je tady.“

„Tohle ještě nic není,“ podotkl Larke. „Počkej za den za dva.“ Odtáhl latexovou rukavici a podíval se na hodinky.

„Většina DMORT je na brífinku v provizorní márnici Tempe, takže nemá smysl, aby ses tu zabydlovala. Jdeme tam.“

Užuž jsem chtěla něco namítnout, ale Larke mě zarazil. „Vrátíme se spolu.“

Zatímco Larke kráčet k dekontaminaci, Lucy mi ukázala, kudy se dostanu k provizorní márnici. Nebylo to nutné. Všimla jsem si rozruchu, když jsem jela po okresce nahoru.

„Požární stanice Alarka je asi dvanáct kilometrů směrem zpátky. Bývala to škola. Uvidíte houpačky a klouzačky, stříkačky parkují vedle na louce.“

Když jsme pěšky stoupali nahoru k vyhrazenému prostoru, soudní lékař mě informoval o nejnovějším vývoji události. Z nich v popředí stála ta, že FBI obdržela anonymní zprávu o bombě, která měla být na palubě.

„Ten dobrý občan byl tak laskav, že se s touto informací svěřil CNN. Média řadí jako ohař nad hovězím žebrem.“

„Dvaadvaceticet mrtvých studentů z toho udělá událost na Pulitzerovu cenu.“

„Jsou i jiné špatné zprávy. Dvaadvaceticet je možná málo. Nakonec si rezervovalo místa prostřednictvím UGA víc než padesát.“

„Viděl jsi už seznam cestujících?“ stěží jsem vysoukala otázku.

„Budou jej mít na brífinku.“

Pocítila jsem ledový chlad.

„Jo prosím,“ pokračoval Larke. „Jestli tohle poděláme, tisk nás sežere zaživa.“

Rozešli jsme se a spěchali ke svým autům. Někde cestou jsem vjela do pásma příjmu a telefon mi zapípal. Šlápla jsem na brzdy, bála jsem se, abych neztratila signál.

Zpráva byla kvůli statickému praskání sotva srozumitelná.

„Doktorko Brennanová, tady je Haley Grahamová, Katyina spolubydlící. Hm. Přehrála jsem si vaše vzkazy, čtyři, myslím. I Katyina táty. Volal už dvakrát. Pak jsem se doslechla o té havárii a“ – rachocení – „no, ono je to tak, Katy odjela na víkend a já nevím, kde je. Vím, že Lija tenhle týden dvakrát telefonovala, tak mám kapku starost, jestli ji snad Katy nejela navštívit. Určitě je to blbost, ale říkala jsem si, že zavolám a zeptám se, jestli jste s ní nemluvila. No“ – další rachocení. „Tak jo. Plácám jako cvok, ale bylo by mi líp, kdybych věděla, kde Katy je. Tak jo. Nashle.“

Stiskla jsem automatické vytáčení Petova čísla. Ještě pořád s naší dcerou nemluvil. Vytočila jsem další číslo. Lija stále nebrala telefon.

Mrazivý strach mi zaplavil hrud' a ovinul se kolem prsní kosti.

Nějaká dodávka na mě zahoukala, abych uhnula z cesty.

Pokračovala jsem z hory dolů, nemohla jsem se dočkat nadcházející schůze, ale děsila jsem se jí, a přesně jsem věděla, jaký bude můj první dotaz.

Jednou z prvních povinností DMORT při hromadných neštěstích je zřídit provizorní márnici co nejblíže místu katastrofy. K tomu obvykle poslouží úřady koronera a soudního lékaře, nemocnice, pohřební ústavy, márnice, hangáry, skladiště a zbrojnice Národní gardy.

Když jsem dorazila na Hasičskou stanici Alarka, vyvolenou k tomu, aby přijímala těla z letu Air TransSouth 228, přední parkoviště už bylo napěchované a desítky aut čekala u vchodu. Stoupla jsem si do fronty a prodírala se kupředu, poťukávala prsty a rozhlížela se kolem sebe.

Zadní parkoviště bylo vyhrazeno chladírenským vozům, které budou přepravovat oběti. Dívala jsem se, jak dvě ženy středních let větší na plot neprůhlednou plachtu v očekávání toho, že fotografové, jak profesionální, tak amatérští, přijdou narušovat soukromí mrtvých. Lehký vánek odhrnoval plastickou plachtu a škubal jí, jak se namáhaly připevnit ji k drátěnému pletivu.

Konečně jsem se dostala až k hlídce, ukázala průkaz a směla zaparkovat. Uvnitř desítky pracovníků připravovaly stoly, přenosné rentgeny a vyvolávací přístroje, počítače, generátory a ohřívače na horkou vodu. Koupelny se drhly a dezinfikovaly a budovala se odpočívárna a převlékárna pro personál. V jednom zadním rohu byla vytvořena konferenční místnost. Do dalšího přijde počítačové centrum a rentgenová stanice.

Když jsem vstoupila, probíhal brífink. Lidé stáli podél improvizovaných stěn a posedávali kolem přenosných stolů sestavených k sobě uprostřed „místnosti“. Od stropu visely na drátech zářivky a vrhaly modravé světlo na napjaté bledé tváře. Vklouzla jsem dozadu a sedla si.

Velící vyšetřovatel NTSB, Magnus Jackson, dokončoval přehled systému velení akce. IIC, tak se Jacksonovi říkalo, byl hubený a tvrdý jako dobrman, s pletí takřka stejně tmavou. Nosil oválné brýle v drátěných obroučkách; šedivějící vlasy měl nakrátko ostříhané.

Jackson popisoval systém „akčního týmu“ NTSB. Jednoho po druhém představoval všechny, kdo stojí v čele vyšetřovacích skupin pod jeho velením: Stavby, systémy, elektrárny, lidské zdroje, oheň a výbušniny, meteorologie, radarová data, nahrávky události a výpovědi svědků. Vyšetřovatelé, všichni v čepicích a tričkách, označených velkými žlutými tiskacími písmeny NTSB, vstávali nebo zamávali, když je Jackson vyjmenovával podle seznamu.

Ačkoliv jsem věděla, že tihle muži a ženy určí, proč se Air TransSouth 228 zřítil, dutý pocit v hrudi mě neopouštěl, ztěžoval mi soustředění na cokoli kromě seznamu pasažérů.

Otázka mě prudce mrštila nazpátek.

„Byly už lokalizovány CVR a FDR?“

„Ještě ne.“

Hlasový záznamník z kokpitu zachycuje rádiové přenosy a zvuky v kokpitu včetně hlasů pilotů a zvuku motoru. Záznamník letových dat monitoruje operační letové podmínky, jako třeba výšku, rychlost a směr. Oba hrají důležitou roli při určení pravděpodobné příčiny havárie.

Když Jackson skončil, specialista na rodinné záležitosti NTSB probral Federální plán pomoci rodinám při leteckých katastrofách. Vysvětlil, že NTSB bude sloužit jako styčný důstojník mezi Air TransSouth a rodinami obětí. Centrum pomoci rodinám bylo zřízeno ve Sleep Inn v Bryson City, to bude sloužit jako shromažďovací instituce pro informace k předsmrtné identifikaci, soustředí se tu fakta, jež členové rodiny poskytnou, aby pomohli identifikovat ostatky svého syna nebo dcery. Mimoděk jsem se zachvěla.

Následoval Charles Hanover. Vypadal oslnivě obyčejně, jako lékárník a člen Bratrstva losů, ne jako generální ředitel regionální letecké společnosti. Tvář měl popelavou a ruce se mu třásly. Jeden tik mu stahoval levé oko, další koutek úst, a jedna strana obličeje mu poskočila, když oba tiky udeřily současně. Na tom člověku bylo cosi dobráckého a smutného a já uvažovala, jak může být Crowové protivný.

Hanover hlásil, že Air TransSouth zřídil bezplatnou linku pro vyřizování dotazů veřejnosti. Telefony byly instalovány v centru pomoci rodinám a byl vyčleněn personál, který se bude pravidelně setkávat s přítomnými členy rodin a udržovat kontakt s nepřítomnými. Byla učiněna opatření pro posílení duševního zdraví a duchovní podpory.

Jak se brífink vlekl, byla jsem čím dál rozčilenější. Tohle všechno jsem už slyšela. Čekala jsem na seznam.

Zástupce FEMA, Federálního úřadu pro řízení ve stavu nouze, probral spojení. Hlavní štáb NTSB, velící centrum na místě havárie a provizorní márnice byly nyní propojeny a FEMA bude pomáhat NTSB při šíření informací směrem k veřejnosti.

Earl Bliss promluvil o DMORT. Byl to vysoký, kostnatý muž s řídnoucími hnědými vlasy ulíznutými dozadu a přísně rozdělenými pěšinkou. Jako středoškolák vzal Earl víkendovou brigádu v pohřebním ústavu, kde svážel těla. Za deset let už měl vlastní pohřební ústav. Earl se ve skutečnosti jmenoval Early, protože přišel na svět předčasně. Celých devětačtyřicet let svého života prožil v Nashvillu ve státě Tennessee. Když se zrovna nezabýval hromadnými katastrofami, s oblibou si uvazoval texaskou kravatu a hrál na bendžo v country skupině.

Earl připomněl zástupcům ostatních úřadů, že každý tým DMORT je tvořen civilními občany s konkrétní odborností, mezi nimiž jsou patologové, antropologové, zubaři, specialisté na otisky prstů, zaměstnanci pohřebních ústavů, technici a přepisovači zdravotních záznamů, rentgenoví laboranti, specialisté na duševní zdraví a personál, který má na starosti zabezpečení, administrativu a pomocné práce.

Jeden z deseti regionálních týmů DMORT byl aktivován na žádost místních funkcionářů pro přírodní katastrofy, letecké a jiné dopravní nehody, požáry, výbuchy bomb, teroristické útoky a případy masových vražd nebo sebevražd. Earl se zmínil o nedávných případech. Výbuch bomby ve federální budově Murrah v Oklahoma City 1995. Vykojení Amtraku, Bourbonnais, Illinois, 1999. Letecké havárie v Quincy, Illinois, 1996 a v Monroe, Michigan, 1997. Let Korean Air 801, Guam 1997; let Egypt Air 990, Rhode Island, 1999 a let Alaska Airlines 261, Kalifornie 2000.

Naslouchala jsem, zatímco Earl popisoval standardní systém provizorní márnice a vysvětloval, jak skrze ni budou postupovat ostatky. Všechny oběti a části těl dostanou visačku, kód, budou vyfotografovány a zrentgenovány v oddělení identifikace ostatků. Budou vytvořeny DVP, „balíčky obětí katastrofy“, a lidská těla, jejich části a tkáně budou odeslány do oddělení posmrtného sběru dat k pitvě, jež bude zahrnovat antropologické a dentální vyšetření a odebrání otisků prstů.

Všechny posmrtné nálezy budou počítačově zpracovány v identifikačním oddělení. Sem budou zaneseny také záznamy poskytnuté rodinami a předsmrtné informace se porovnají s posmrtnými. Po analýze budou ostatky odeslány do shromažďovacího prostoru, kde budou čekat na vydání.

Larke Tyrell vstoupil na parket poslední. Soudní lékař poděkoval Earlovi, zhluboka se nadechl a přelétl pohledem místnost.

„Dámy a pánové, spousta truchlících rodin potřebuje klid mysli. Magnus a jeho chlapci jim pomohou tím, že určí, co srazilo tohle letadlo z oblohy. My k tomu procesu přispějeme, ale naším hlavním úkolem tady bude identifikace obětí. Když budou mít rodiny koho pohřbít, ulehčí se jim a my se budeme snažit ze všech sil poslat každé rodině domů rakev s jejím pozůstalým.“

Rozpomněla jsem se na svou pěší túru lesem a bylo mi jasné, co budou mnohé z rakví obsahovat. V nadcházejících týdnech se DMORT, místní i státní personál, budou mimořádně snažit, aby identifikovali každý cár tkáně, spojený s havárií. Otisky prstů, zubní a zdravotní záznamy, DNA, tetování a rodinné fotografie budou hlavními zdroji informací, a týmoví antropologové se budou v identifikačním procesu podílet do všech podrobností. Navzdory naší snaze toho do některých rakví zbude jen málo. Oddělená končetina. Zuhelnatělá stolička. Úlomek lebeční klenby. V mnoha případech bude to, co se dostane domů, vážit jen pár gramů.

„Jakmile bude dokončeno zpracování na místě, všechny ostatky budou převezeny z dočasné márnice sem,“ pokračoval Larke. „Očekáváme, že přeprava začne během několika hodin. Tehdy pro nás začne skutečná práce. Všichni znáte svůj úkol, takže mám jen pár připomínek a pak už sklapnu.“

„To bude za prvé.“

Mírný smích.

„Neoddělujte žádné osobní předměty od ostatků, dokud nebudou komplet vyfotografovány a sepsány.“

V myšlenkách jsem zalétla k Hadrové Anče.

„Ne každá část ostatků projde všemi stádii zpracování. Lidé na příjmu rozhodnou, co kam přijde. Ale pokud se některé oddělení přeskočí, vyznačte to jasně do balíčku oběti katastrofy. Nechci později hádat, jestli se dentální vyšetření nedělalo, protože nebyly zuby nebo protože někdo tohle oddělení přehlédl. Popište všechny listy v balíčku.“

A postarejte se, aby ty informace zůstaly s tělem. Požadujeme u každé identifikace kompletní dokumentaci.

Ještě jedna věc. Jak už jste určitě slyšeli, FBI obdržela telefonát o nějaké výbušné náloži. Dávejte pozor na efekty výbuchu. Kontrolujte rentgeny, zda tam nenajdete části bomby a granátů. Zkoumejte plíce a ušní bubínky s ohledem na poškození tlakem. Hledejte stopy na kůži. Postup znáte.“

Larke se odmlčel a rozhlédl se po místnosti.

„Někteří z vás jsou nováčci, jiní už to dělali. Nemusím nikomu z vás líčit, jak těžkých bude příštích pár týdnů. Dělejte si pauzy. Nikdo nepracuje víc než dvanáct hodin denně. Jestli toho na vás bude moc, promluvte si s poradcem. V tom není žádná slabost. Tihle lidé jsou tady pro vaše dobro. Využijte je.“

Larke přicvakl pero k bloku, který držel v ruce.

„To je nejspíš všechno, ještě bych chtěl poděkovat svému štábu a lidem z Earlova DMORT, že sem dorazili tak rychle. Pokud jde o vás ostatní, vypadněte mi z márnice.“

Jak se místnost prázdnila, přešla jsem k Larkeovi, odhodlána vyžádat si seznam cestujících. V tomtéž okamžiku dorazil Magnus Jackson a kývl na pozdrav. S IIC jsem se poznala při práci na havárii místní letecké linky před několika lety a věděla jsem, že není z těch, co si vyměňují společenské zdvořilůstky.

„Nazdárek, Tempe,“ řekl mi Larke, pak se obrátil k Jacksonovi.

„Vidím, že jsi přivezl kompletní tým.“

„Tohle bude hodně náročné. Do zítřka jich budeme mít na stanovišti kolem padesáti.“

Věděla jsem, že na místě se provede jen povrchní prohlídka vraku. Jakmile se všechno vyfotografuje a zaznamená, části letadla budou odstraněny a odvezeny na nějaké stálé stanoviště, kde se znovu poskládají a analyzují.

„Ještě něco o té bombě?“ zeptal se Larke.

„Sakra, je to nejspíš nějaký kec, ale média už to zabalila do slizu jak šnečí plivnutí. CNN mluví o bombovém teroristovi z Blue Ridge, aby je čert vzal. ABC pustila do éteru fotbalového teroristu, ale to už tak nevyzní.“

„Přijede FBI?“ zeptal se Larke.

„Už jsou tady, škrábou na plot, tak to asi dlouho nepotrvá.“

Vmísila jsem se do rozhovoru, už jsem nevydržela čekat ani minutu.

„Máme seznam pasažérů?“

Soudní lékař vytáhl z bloku sjetinu a podal mi ji.

Takový strach jsem snad v životě nezažila.

Prosím tě, Bože.

Svět zmizel, zatímco jsem hltala jména. Anderson. Beacham. Bertrand. Caccioli. Daignault. Larke mluvil, ale jeho slova ke mně nepronikala.

Snad proběhl celý život, než jsem pustila ze zubů dolní ret a začala znovu dýchat.

Katy Brennan Petersonsová ani Lija Feldmanová na seznamu nebyly.

Zavřela jsem oči a zhluboka se nadechla.

Otevřela jsem je vstříc tázavým pohledům. Bez vysvětlení jsem vrátila sjetinu, nesmírnou úlevu už otupoval pocit viny. Moje dcera je naživu, ale děti jiných leží mrtvé na úpatí hory. Chtěla jsem se dát do práce.

„Co mám dělat?“ zeptala jsem se Larkea.

„Márnici má pod kontrolou Earl. Jdi vyprošťovat. Ale jak začne přeprava, budu tě potřebovat tady.“

Po návratu na stanoviště jsem šla rovnou k dekontaminačnímu přívěsu a navlékla si masku, rukavice a kombinézu. Podobná spíš kosmonautovi než antropoložce, pokynula jsem strážci, obešla zátaras a vydala se k přechodné márnici pro aktuální informace.

Přesná lokalizace každého praporkem označeného předmětu se zaznamenávala do programu typu CAD pomocí technologie zvané Celkové stanoviště. Poloha částí letadla, osobních předmětů a lidských ostatků bude později zanesena na virtuální mřížku a vytištěna na papír. Protože technika byla daleko rychlejší a méně pracná než tradiční způsob mapování s provázky a mřížkami, odstranění ostatků už započalo. Vydala jsem se přes pole sutin.

Slunce stoupalo obloukem nad linii stromů a jatka pokrývala pavučina jemných stínů. Rozestavili tu silné reflektory jako ve filmovém studiu a pach rozkladu zesílil. Jinak se toho za tu dobu, co jsem byla pryč, změnilo jen málo.

Následující tři hodiny jsem asistovala svým kolegům při rozdělování visaček, fotografování a balení toho, co zbylo z pasažérů Air TransSouth 228. Kompletní mrtvoly, končetiny a torza přišly do

velkých vaků na mrtvoly, fragmenty do malých. Pytle se pak odnášely na kopec a nakládaly na rošty v chladicích přívěsech.

Bylo teplo a já jsem se v kombinéze a rukavicích potila. Mouchy se rojily, přilákány tlejícím masem. Několikrát jsem musela bojovat s nevolností, když jsem seškrabovala střeva nebo mozkovou tkáň. Nakonec mi nos i mozek otupěly. Nevšimla jsem si, kdy obloha zrudla a rozsvítila se světla.

Pak jsem přistoupila k té dívce. Ležela tváří vzhůru, nohy v polovině holení ohnuté dozadu. Obličej měla okousaný a odhalená kost při západu slunce karmínově žhnula.

Narovnala jsem se, objala se pažemi v pase a několikrát se nadechla pro uklidnění. Nádech, výdech. Nádech, výdech.

Dobrotivý Bože. Copak nestačí pád z devíti tisíc metrů? Musí ještě živí tvorové znevažovat to, co zůstalo?

Tyhle děti tančily, hrály tenis, jezdily na horské dráze, kontrolovaly si emaily. Ztělesňovaly sny svých rodičů. Teď už ne. Teď z nich budou fotky v rámečcích, položené na uzavřených rakvích.

Ucítila jsem na rameni ruku.

„Čas na pauzu, Tempe.“

Oči Earla Blisse se na mě upíraly ze štěrbiny mezi maskou a čepicí.

„Mně nic není.“

„Oraž si. To je rozkaz.“

„Tak jo.“

„Aspoň na hodinu.“

V půli cesty k velicímu centru NTSB jsem se zastavila, zděšená z chaosu, který jsem zčásti předpokládala. Potřebovala jsem klid. Život. Zpěv ptáků, pobíhající veverka a vzduch, v němž se nebude vznášet pach smrti. Změnila jsem směr a vykročila směrem k lesu.

Cestou podél okraje pole sutin jsem zahlédla mezeru mezi stromy a rozpomněla se, že v tomhle místě se prve objevili Larke a viceguvernér, když přicházeli od helikoptéry. Zblízka bylo vidět, jakou trasou se patrně ubírali. Snad to byla kdysi pěšina nebo koryto potoka, nyní to byl klikatý průsek bez stromů, posetý kameny a olemovaný křovím. Stáhla jsem si masku a rukavice a zamířila do lesa.

Jak jsem zacházela hlouběji mezi stromy, organizovaný mumraj kolem vraku se vzdaloval a převládaly zvuky lesa. Třicet metrů od jeho okraje jsem vylezla na padlý strom, přitáhla kolena k bradě a

zadávala se na oblohu. Rudá barva byla nyní žíhaná žlutě a růžově, jak se noc plazila směrem k horizontu. Brzy bude tma. Nemohu tu zůstat dlouho.

Nechala jsem své mozkové buňky, ať si samy vyberou téma.

Dívka s popleněnou tváří.

Ne. Nová kategorie.

Buňky vybíraly živé lidi.

Katy. Mé dceři je už přes dvacet, vzdaluje se do vlastního života. Já to chci, samozřejmě, ale přetínání pout je těžké. Dítě Katy prošlo mým životem a zmizelo. Ted' se setkávám s mladou ženou Katy a mám ji moc ráda.

Jenže kde je? ptaly se buňky.

Dál. Pete. Co spolu nežijeme, jsme lepší přátelé, než jsme kdy byli v manželství. Občas se mnou dokonce i mluví a naslouchá mi. Mám zažádat o rozvod a jít dál, nebo zachovat status quo?

Na to buňky neměly odpověď.

Andrew Ryan. Na toho jsem poslední dobou myslela hodně. Ryan byl detektiv z oddělení vražd provinciální policie v Montrealu. Ačkoliv už se známe skoro deset let, teprve vloni jsem souhlasila, že s ním budu chodit.

Chodit. Dostavila se obvyklá naježená reakce. Pro osamělé lidi přes čtyřicet musí přece existovat nějaký lepší termín.

Buňky nic nenavrhovaly.

Nomenklatura stranou, S Ryanem jsme se nijak daleko nedostali. Před naší první oficiální společenskou schůzkou zmizel v podzemí a já ho kolik měsíců neviděla. V takových chvílích jako tahle jsem ho silně postrádala.

Uslyšela jsem šelest v podrostu a zaposlouchala se, dech zatajený. V lese panovalo ticho. Pár vteřin nato jsem to uslyšela znova, tentokrát z druhé strany. Pohyb se zdál příliš velký na králíka nebo veverka.

Mozkové buňky se rozezněly nízkourovňovým alarmem.

V domnění, že mě třeba sledoval Earl, jsem vstala a rozhlédla se. Byla jsem sama.

Celou minutu se nic nepohnulo, pak se rododendron po mé pravici zaviklal a já uslyšela tlumené zavrčení. Otočila jsem se na patě, ale spatřila jsem jen listy a keře. Oči upřené do křovin, sklouzla jsem z klády a zapřela nohy o zem.

Pár vteřin nato se ozvalo další zavrčení, po němž následovalo pisklavé zakňourání.

Buňky přivolaly kamarády v končetinách a adrenalin mi vystřelil do všech částí těla.

Zvolna jsem si dřepala a sáhla po kameni. Uslyšela jsem pohyb za svými zády a otočila se na patě.

Moje oči se setkaly s jinými očima, černými a lesklými. Ohrnuté pysky odhalovaly zuby bleďé a kluzké v houstnoucím soumraku. Mezi zuby něco děsivě známého.

Noha.

Buňky se pracně snažily dát tomu smysl.

Zuby byly zaryty do lidské nohy.

Buňky se napojily na nedávno uložené vzpomínky. Znetvořená tvář. Poznámka zástupce šerifa.

Ach Bože! Vlk? Byla jsem neozbrojená. Co dělat? Hrozit?

Zvíře na mě zíralo, vychrtlé tělo šelmy.

Utíkat?

Ne. Musím dostat tu nohu. Patřila nějakému člověku. Člověku, který měl rodinu a přátele. Nenechám ji napospas mrchožroutům.

Pak se objevil druhý vlk a postavil se za prvního, zuby vyceněné, srst kolem tlamy ztemnělá slinami. Zavrčel a pysky se mu zachvěly. Zvolna jsem vstala a zvedla kámen.

„Zpátky!“

Obě zvířata se zarazila a první vlk pustil nohu. Zavěťřil ve vzduchu, pak u země, pak znovu ve vzduchu, spustil hlavu, zdvihl ocas, udělal krok směrem ke mně, potom se o pár krůčků vzdálil a zastavil se, nehybně a číhavě. Druhý vlk ho následoval.

Jsou nejistí, nebo mají nějaký plán? Začala jsem ustupovat, uslyšela prasknutí, otočila se a spatřila další tři zvířata za svými zády. Zdálo se, že mě zvolna obkličují.

„Stát!“

Zařvala jsem a hodila kamenem, trefila jsem nejbližší zvíře vedle oka. Vlk zakňučel, zkroutil se a příkrčeně odcouval. Ostatní na okamžik ztuhli, pak pokračovali v obkličování.

Přitiskla jsem se zády k padlému kmeni a kroutila větví ze strany na stranu ve snaze ji ulomit.

Kruh se zmenšoval. Slyšela jsem jejich funění, cítila pach jejich těl. Jeden ze skupiny udělal krok dovnitř kruhu, pak další, kmital ocasem nahoru dolů. Stál a upřeně zíral, nevydal ani hlásku.

Větev praskla a při tom zvuku vlk uskočil dozadu, pak zůstal znovu stát a zíral.

Popadla jsem větev jako baseballovou pálku a zařvala: „Nechte toho, vy mrchožrouti. Vypadněte odtud,“ a vrhla jsem se na vlčího vůdce, mávající holí.

Vlk snadno uskočil z cesty, o pár kroků ustoupil, pak pokračoval v kroužení a vrčení. Zatímco jsem si připravovala plíce na nejhlasitější zaječení, co z nich kdy vyšlo, někdo mě předběhl.

„Padejte, vy chlupáči zatracený. Kšá! Hněte prdelí!“

Pak vedle vlčího vůdce něco dopadlo a vzápětí ještě cosi dalšího.

Vlk zavětral, zavrčel, pak se otočil a zmizel v podrostu. Ostatní zaváhali a pak ho následovali.

S rukama roztřesenýma jsem pustila větev a opřela se o padlý strom.

Postava v tyveku a masce utíkala ke mně a mrštila přitom dalším kamenem směrem za mizícími vlky. Pak se zvedla ruka a odstranila masku. Ačkoliv byla v soumracném šeru stěží viditelná, tu tvář jsem poznala.

Ale to není možné. Tohle přece nemůže být pravda.

„Pěkný rozmach. Vypadala jsi jako Sammy Sosa.“

„Ta mrcha zatracená se mi připravovala skočit po krku!“ Byl to skoro skřek.

„Na živé lidi neútočí. Jen se tě snažili zahnat od své večere.“

„Vysvětlil ti to některý z nich osobně?“

Andrew Ryan mi sebral z vlasů list.

Jenže Ryan byl v podzemí kdesi v Quebecu.

„Co tu hergot děláš?“ zeptala jsem se o poznání klidněji.

„To má být poděkování, Zlatovlásko? Nebo spíš Červená Karkulko, vzhledem k okolnostem.“

„Díky,“ zamumlala jsem a shrnula si z čela ofinu. Ačkoliv jsem byla vděčná, že se do toho vložil, bylo mi milejší nepovažovat jeho akci za záchranu.

„Pěkný účes.“

Znovu sáhl po mých vlasech a já jeho pohyb napodobila. Jako obvykle, když se naše cesty zkřížily, nevypadala jsem zrovna nejlépe.

„Seškrabuju do hrnků mozkovou hmotu, vlčí smečka si mě zrovna vybrala jako kandidáta na další chod a ty hledáš chyby na mém vlasovém gelu?“

„Existuje nějaký důvod, proč jsi tady sama?“

Jeho otcovská péče mě dráždila. „Existuje nějaký důvod, proč tu vůbec jsi?“

Vrásky v jeho tváři se napjaly. Takové hezké vrásky, každá přesně na svém místě.

„V tom letadle byl Bertrand.“

„Jean?“

Seznam pasažérů, Bertrand. Bylo to běžné jméno, takže mi Ryanův parťák vůbec nepřišel na mysl.

„Doprovázel jednoho vězně.“ Ryan natáhl vzduch do chřípí, vydechl. „Na Dullesově měli přestupovat na linku Air Canada.“

„Ach Bože. Ach Bože můj. To mě moc mrzí.“

Stáli jsme oněmělí, nevěděli, co říct, až ticho prořal podivný chvějivý zvuk, po němž následovala řada pisklavých zakňučení. Vyzývají nás snad naši přátelé k odvetnému utkání?

„Radši se vrátíme,“ prohlásil Ryan.

„Nic nenamítám.“

Ryan rozepnul zip kombinézy, stáhl z opasku baterku, rozsvítil ji a zvedl na úroveň ramene.

„Až po vás.“

„Počkat. Půjč mi to světlo.“

Předal mi je a já přistoupila k místu, kde jsem poprvé spatřila vlka.

Ryan mě následoval.

„Jestli hledáš houby, není vhodná doba.“

Zarazil se, když uviděl, co leží na zemi.

Noha působila ve žlutém kuželu světla děsivě, maso na ní končilo jako rozdrčená hmota hned nad kotníkem. Stíny poskakovaly v prohlubních a jamkách zanechaných zuby šelmy.

Vytáhla jsem z kapsy nové rukavice, jednu si navlékla a zvedla nohu. Pak jsem označila místo druhou rukavicí a zatěžkala ji kamenem.

„Nemělo by se to zmapovat?“

„Nevíme, kde to smečka našla. Kromě toho, jestli to tady necháme, bude z toho živýkáč pochoutka pro štěňata.“

„Ty jsi šéf.“

Následovala jsem Ryana ven z lesa, držíc nohu co nejdál od těla.

Když jsme se vrátili k velicímu centru, Ryan vstoupil do přívěsu NTSB a já odnesla svůj nález do přechodné márnice. Poté, co tým na příjmu vyslechl mé vysvětlení stran jejího původu a proč jsem ji sebrala, přidělil noze číslo, dal ji do pytlíku a poslal do jednoho z chladírenských vozů. Já jsem se vrátila k vyprošťovací operaci.

O dvě hodiny později mě vyhledal Earl a předal mi vzkaz: *Hlásit se v márnici v 7.00. LT.*

Řekl mi, že jsem pro dnešek skončila. Sebevíc argumentů by ho nepřimělo, aby si to rozmyslel.

Šla jsem na dekontaminaci, sprchovala se horkou vodou tak dlouho, jak jen jsem to vydržela, a oblékla se do čistého šatstva. Z přívěsu jsem odcházela s pletí rudou jak vařený humr, ale aspoň jsem se zbavila zápachu.

Když jsem klopýtala ze schůdků, vyčerpaná jako ještě nikdy, všimla jsem si, jak se Ryan opírá o policejní auto tři metry od začátku přístupové cesty a hovoří s Lucy Crowovou.

„Vypadáte urvaně,“ poznamenala Crowová, když jsem se přiblížila.

„To je dobrý,“ řekla jsem. „Earl mě zahnal.“

„Jak to tam jde?“

„Ujde to.“

Při řeči s nimi jsem si připadala jako trpaslík. Ryan i Crowová měřili přes metr osmdesát, ačkoliv šířkou ramen ho Lucy překonávala.

Neměla jsem náladu na klábosení, zeptala jsem se tedy Crowové na cestu a omluvila jsem se. „Počkat, Brennanová.“

Když mě Ryan dohnal, obdařila jsem ho pohledem „nemluv o tom“. Nechtělo se mi debatovat o vlčích.

Při chůzi jsem myslela na Jeana Bertranda s jeho modelovými saky, vhodnými vázankami a vážnou tvář. Bertrand vždycky budil dojem, že se příliš snaží, naslouchá přehnaně bedlivě, bojí se, aby mu neuniklo nějaké důležité vodítko nebo nuance. Slyšela jsem ho v duchu, jak přeskakuje z francouzštiny do angličtiny ve své osobité frangličtině, směje se vlastním vtipům a neuvědomuje si, že ostatní se nesmějí.

Pamatovala jsem si, jak jsem se s Bertrandem setkala poprvé. Krátce po příjezdu do Montrealu jsem šla na vánoční oslavu pořádanou oddělením vražd SQ. Bertrand tam byl, mírně opilý a jako čerstvý partner Andrewa Ryana. Kanón detektiv už byl do jisté míry legenda a Bertrand ho nezastíraně zahrnoval obdivem. Než večer skončil, bylo už to uctívání hrdiny trapné všem. Zvláště Ryanovi.

„Jak byl starý?“ vyslovila jsem bez přemýšlení otázku.

„Sedmatřicet.“ Ryan byl přímo uprostřed proudu mých myšlenek.

„Ježíšmarjá.“

Dorazili jsme k okresce a vydali se do kopce.

„Koho eskortoval?“

„Nějakého Rémi Petricelliho, mezi přáteli zvaného Pepřenka.“

To jméno jsem znala. Petricelli byl velké kápo u quebeckých Pekelných andělů, údajně měl spojení s organizovaným zločinem. Kanadská a americká vláda ho vyšetřovaly už léta.

„Co dělal Pepřenka v Georgii?“

„Asi před dvěma měsíci jeden amatérský šíbr jménem Jacques Fontana skončil spálený na uhlí v hořícím subaru. Když všechny

cesty končily u jeho dveří, Pepřenka se rozhodl vyzkoušet pohostinnost svých bratří v Dixie. Abych to zkrátil, Pepřenka byl spatřen v jednom baru v Atlantě, místní ho sebrali a minulý týden Georgia odsouhlasila vydání. Bertrand ho vezl zpátky do Quebecu.“

Dorazili jsme k mému autu. Na druhé straně na vyhlídkové plošině stál ve světle reflektorů muž s mikrofonom, zatímco mu asistentka pudrovala obličej.

„Čímž se ve hře ocitají další osoby,“ pokračoval Ryan bezvýrazným hlasem.

„To znamená?“

„Pepřenka měl nahnáno. Kdyby se rozhodl uzavřít dohodu se státním zastupitelstvím, spousta jeho kamarádů by byla v prdeli.“

„To mi není jasné.“

„Někteří mocní lidé by možná rádi viděli Pepřenku po smrti.“

„Dost na to, aby zabili dalších osmdesát sedm lidí?“

„Ani by nemrkli.“

„Ale to letadlo bylo plné dětí.“

„Tihle chlapi nejsou žádní jezuité.“

Byla jsem příliš zděšená, než abych reagovala.

Když Ryan uviděl, jak se tvářím, přehodil výhybku. „Máš hlad?“

„Potřebuju se vyspat.“

„Potřebuješ se najíst.“

„Zastavím se na hamburger,“ lhala jsem.

Ryan odstoupil. Odemkla jsem dveře auta a odjela, příliš unavená a rozteskněná, než abych mu popřála dobrou noc.

Protože všechny ubytovací kapacity v okolí uchvátil tisk a NTSB, měla jsem rezervaci v malém penzionu na okraji Bryson City. Několikrát jsem špatně odbočila a dvakrát se ptala na cestu, ale našla jsem to.

Penzion Na výšince, věren svému jménu, stál na vyvýšenině na konci dlouhé, úzké cesty. Byl to jednopatrový bílý statek se složitým vyřezáváním na dveřích a oknech, jakož i na trámech, balustrádách a zábradlích široké verandy, ovíjející se kolem průčelí a táhnoucí se do stran. Ve světle na verandě bylo vidět dřevěné houpací židle, proutěné květináče, kapradiny. Velmi viktoriánské.

Přiřadila jsem své auto k půl tuctu dalších na parkovišti velikosti poštovní známky a vydala se po kameny vydlážděné pěšinou lemované kovovými zahradními židlemi. Když jsem otevřela domovní dveře,

zacinkaly zvonky. Zevnitř dům voněl leštěnkou na dřevo, eukalyptovou tinkturou a dušeným jehněčím.

Irský guláš je asi moje nejmilejší jídlo. Jako obvykle mi to připomnělo babču. Dvakrát během dvou dnů? Možná se na mě stařenka seshora dívá.

Během několika vteřin se objevila žena. Byla středního věku, asi metr padesát vysoká, nenalíčená, a husté šedé vlasy měla stažené do podivné jitrnice na temeni hlavy. Na sobě měla dlouhou džínovou sukni a červené tričko, na jehož hrudi se skvěl nápis *Chvála Pánubohu*.

Než jsem stihla promluvit, žena mě objala. Překvapeně jsem zůstala stát, trochu skloněná a s rukama rozpřaženýma, jak jsem se snažila neuhodit ji taškou ani laptopem.

Zdálo se mi to jako věčnost, než žena odstoupila a zadívala se na mě se soustředěním hráče, čekajícího na soupeřovo podání ve wimbledonském turnaji.

„Doktorko Brennanová.“

„Hm.“

„Je to dílo Boží, co děláte pro ty ubohé mrtvé děti.“

Kývla jsem.

„Drahá v očích Páně je smrt jeho světců. On nám to říká v Knize žalmů.“

I propána.

„Já jsem Ruby McCreadyová a jsem poctěna, že vás mám tady Na výšince. Hodlám se o každického z vás pěkně postarat.“

V duchu jsem se ptala, kdo ještě je tady ubytovaný, ale neřekla jsem nic. Dost brzy se to dozvím.

„Děkuju vám, Ruby.“

„Ukažte, dejte mi to.“ Sáhla po mé tašce. „Ukážu vám váš pokoj.“

Hostitelka mě vedla přes salonek a jídelnu, nahoru po vyřezávaném dřevěném schodišti a chodbou se zavřenými dveřmi po obou stranách. Na každých byla malá, ručně malovaná tabulka. Na konci chodby jsme zahrnuly do pravého úhlu a zastavily se před jedinými dveřmi. Na jejich jmenovce stálo *Magnolia*.

„Protože jste tu jediná dáma, dala jsem vás do Magnolie.“ Ačkoliv jsme byly samy, Rubyin hlas přešel v šepot, tón měla spiklenecký. „Je to jediný pokoj s vlastním WC. Předpokládala jsem, že oceníte soukromí.“

Ruby mě následovala, položila mou tašku na postel a začala natřepávat polštáře a stahovat žaluzie jako nosič v Ritzu.

Textilie a tapety vysvětlovaly ten květinový název. Na okně byly závěsy, na stolech ubrusy s volány a kanýrky zdobily všechny hrany v místnosti. Houpací židle a postel z javorového dřeva byly zavaleny polštáři a prosklenou skříňku zaplnil asi milion figurek. Navrchu stály keramické podobizny Sirotečka Aničky a jejího pejska Sandyho, Shirley Temple v kostýmu Heidi a kolie, která podle mého názoru musela být Lassie.

Můj vkus, pokud jde o zařizování domácnosti, tíhne k jednoduchosti. Ačkoliv jsem nikdy nemilovala strohou modernu, potěší mě značky Shaker nebo Hepplewhite. Obklopte mě harampádím a za chvíli mě všechno začne svrbět.

„To je krása,“ řekla jsem.

„Teď vás nechám na pokoji. Večeře je v šest, takže jste ji propásla, ale nechala jsem vám na plotně guláš. Dáte si miskou?“

„Ne, děkuji. Půjdu spát.“

„Večeřela jste?“

„Nemám moc hl...“

„Podívejte se na sebe, jste hubená jak lunt. Nemůžete jít spát s prázdným žaludkem.“

Proč si všichni dělají takové starosti s mou stravou?

„Přinesu vám nahoru ták.“

„Děkuju vám, Ruby.“

„Nemusíte děkovat. Ještě jedna věc. My tady Na výšince nezamykáme, takže si přicházejte a odcházejte, jak se vám zlíbí.“ Ačkoliv už jsem se osprchovala na stanovišti, vybalila jsem svých pár věcí a dopřála si dlouhou horkou lázeň. Jako oběti znásilnění, i ti, co se očišťují po hromadných úmrtích, se často přehnaně koupou, hnání potřebou očistit mysl i tělo.

Vyšla jsem z koupelny vstříc guláši, tmavému chlebu a hrnku mléka. Mobilní telefon zazvonil, právě když jsem se šťourala v turínu. Ve strachu, aby nenaskočila hlasová schránka, jsem se vrhla po kabelce, vysypala její obsah na postel a lovila mezi lakem na vlasy, peněženkou, pasem, diářem, slunečními brýlemi, klíči a líčidly. Nakonec jsem našla telefon a zapnula ho, přičemž jsem se modlila, aby volajícím byla Katy.

Byla. Hlas mé dcery ve mně rozpoutal takové citové pohnutí, že jsem měla co dělat, aby se mi netřásl hlas.

Ačkoliv se snažila vyhnout tomu, kde se nalézá, působila šťastně a zdravě. Dala jsem jí číslo na Výšinku. Sdělila mi, že je s někým a do Charlottesville se vrátí v neděli večer. Nevypytávala jsem se, jakého pohlaví ten někdo je, a ona mi to taky neřekla.

Mýdlo a voda ve spojení s dlouho očekávaným telefonátem od mé dcery udělaly divy. Téměř ochromená únavou jsem náhle začala umírat hladem. Zhltna jsem Rubyn guláš, nastavila si cestovní budík a padla do postele.

Možná ten kretonový palác nebude tak zlý.

Nazítí ráno jsem vstala v šest, oblékla si čisté khaki kalhoty, vyčistila zuby, nanasla trochu růže na tváře a stáhla si vlasy pod baseballovou čepici Charlotte Hornets. Docela dobré. Zamířila jsem dolů s úmyslem zeptat se Ruby, jak je to s praním.

V jídelně na lavici u dlouhého stolu z borového dřeva seděl Andrew Ryan. Posadila jsem se na židli naproti němu, opětovala Rubyino veselé „Dobré jitro“ a počkala, až mi naleje kávu. Když se za ní zavřely kuchyňské dveře, promluvila jsem.

„Co tady děláš?“

„To od tebe nikdy nic jiného neuslyším?“

Čekala jsem.

„Šerifka mi tenhle podnik doporučila.“

„Nade všechny ostatní.“

„Je tu hezky,“ obsáhl gestem místnost. „Útulně.“ Zvedl hrnek k nápisu nad našimi hlavami: *Ježíš je láska* bylo vypáleno do sukovité borovice a nafermežováno pro budoucí generace.

„Jak jsi věděl, že tu jsem?“

„Cynismus způsobuje vrásky.“

„Nezpůsobuje. Kdo ti to pověděl?“

„Crowová.“

„Co se ti nelíbí na Comfort Inn?“

„Obsazeno.“

„Kdo ještě tady je?“

„Nahoře jsou dva kluci od NTSB a jeden zvláštní agent od FBI. Čímpak jsou zvláštní?“

To jsem ignorovala.

„Těším se na tu chlapsky družnou atmosféru v koupelně. Další dva jsou v přízemí a v prémiové místnosti ve sklepě se prý mačká pár novinářů.“

„Jak jsi tady dostal pokoj?“

Ve vikingsky modrých očích byla nevinnost malého hošíčka. „To musela být šťastná náhoda. Nebo snad měla Crowová nějaké tušení.“

„Ať tě ani nenapadá chodit do mé koupelny.“

„Cynismus.“

Přišla Ruby se šunkou, vejci, smaženými bramborami a toustem. Ačkoliv k mé běžné rutině patří obilné vločky a káva, pustila jsem se do toho jako rekrut na výcvikovém táboře.

Jedli jsme s Ryanem mlčky, já jsem si však v duchu ledacos řešila. Jeho přítomnost mě dopaluje, ale proč? Je to tím jeho nadměrným sebevědomím? Jeho ochranným postojem? Tím, že se vtírá na moje hřiště? Skutečností, že ani ne před rokem dal přednost své práci přede mnou a zmizel mi ze života? Nebo tím, že se znovu objevil přesně ve chvíli, kdy jsem potřebovala pomoc?

Když jsem sáhla po toustu, uvědomila jsem si, že neřekl nic o svém utajeném poslání. No dobrá. Ať si na to přivede řeč sám.

„Džem, prosím.“

Podal mi ho.

Ryan mě *opravdu* dostal z ošklivé kaše.

Roztírala jsem borůvkovou zavařeninu, hustší než láva.

Za ty vlky Ryan nemohl. Ani za leteckou havárii.

Ruby dolila kávu.

A ten člověk přece *opravdu* právě ztratil partáka, proboha.

Soucit překonal podrážděnost.

„Díky, žes mi pomohl s těmi vlky.“

„To nebyli vlci.“

„Cože?“ Podrážděnost se vrátila jako bumerang.

„To nebyli vlci.“

„Nejspíš to byla smečka kokršpanělů.“

„V Severní Karolině vlci nejsou.“

„Zástupce Crowové mluvil o vlcích.“

„Ten chlap patrně nepozná vačici od karibu.“

„Vlci byli do Severní Karoliny znovu vysazeni.“ Určitě jsem to někde četla.

„To jsou červení vlci a jsou v jedné rezervaci dole na východě, ne v horách.“

„Ty jsi nejspíš expert na severokarolinskou přírodu.“

„Jak drželi ocasy?“

„Cože?“

„Držela ta zvířata ocasy nahoře nebo dole?“

Musela jsem se zamyslet.

„Dole.“

„Vlk drží ocas rovně. Kojot dolů, zvedá ho do vodorovna, když vyhrožuje.“

V duchu jsem viděla, jak to zvíře čenichá, pak zvedá ocas a upírá na mě pohled.

„Chceš mi tvrdit, že to byli kojoti?“

„Nebo divocí psi.“

„V Appalačkách jsou kojoti?“

„V celé Severní Americe jsou kojoti.“

„No a co?“ V duchu jsem se zapřísahala, že si to prověřím.

„No a nic. Jen mě napadlo, že bys to třeba chtěla vědět.“

„Stejně mě to vyděsilo.“

„To sakra věřím. Ale není to to nejhorší, čím jsi kdy prošla.“

Ryan měl pravdu. Byť děsivá, nebyla příhoda s kojotou nejhorší z mých zážitků. Dny, které následovaly, však mezi sebou soupeřily o prvenství. Celé jsem je trávila až po lokty v rozervaném mase, oddělovala promíchané ostatky a znovu skládala k sobě části těla. Jako členka týmu patologů, zubařů a dalších antropologů jsem určovala věk, pohlaví, rasu a výšku, analyzovala rentgeny, porovnávala předsmrtné a posmrtné kosterní rysy a interpretovala strukturu zranění. Byl to ošklivý úkol, ještě nepříjemnější tím, že většina analyzovaných byla tak mladá.

Mnozí ten stres neunesli. Někteří vytrvali a dál plnili svůj úkol dál, až nakonec zvítězily třasy, slzy nebo nesnesitelné noční můry. To byli ti, kteří budou potřebovat rozsáhlé poradenství. Jiní to prostě zabalili a vytratili se zpátky domů.

Ale u většiny se emoce přizpůsobily a nemyslitelné se stalo běžným. Získali jsme vnitřní odstup a dělali, co bylo zapotřebí. Každou noc, když jsem ležela v posteli, osamělá a vyčerpaná, konejšil mě pokrok, kterého jsme dosáhli za uplynulý den. Myslela jsem na rodiny a v duchu se ujišťovala, že systém funguje. Poskytneme jim v jistém směru završení.

Pak se na mém stanovišti objevil vzorek číslo 387.

Už jsem na tu nohu zapomněla, dokud se mi neocitla na stole.

Od naší první snídani se Ryanovy a moje cesty se zkřížily jen zřídka. Já jsem byla denně pryč před sedmou a vracela jsem se na Mýtinku dlouho po setmění, abych se osprchovala a padla do postele. Vyměňovali jsme si jen „dobré jitro“ a „dobrou,“ ještě jsme neprobrali jeho čas strávený pod falešnou identitou ani jeho roli při vyšetřování letecké havárie. Protože v letadle byl jeden quebecký policista, požádala kanadská policie, aby se Ryan mohl podílet. Já jsem pouze věděla, že požadavku bylo vyhověno.

Přestala jsem myslet na Ryana a kojoty a vyprázdnila na svůj stůl pytel na mrtvoly. V posledních dnech jsem zpracovávala desítky oddělených údů a částí těla, a noha už mi děsivě nepřipadala. Po pravdě řečeno, četnost traumat dolní poloviny nohy a kotníku byla tak vysoká, že se probírala toho dne na ranní schůzi. Patologové a antropologové se shodli, že struktura zranění je znepokojivá.

Z pozorování nohy od kotníku dolů toho člověk moc nepozná. Takhle měla zrohovatělé žluté nehty, velký mozol na palci a laterální deformaci palce, což nasvědčovalo staršímu dospělému. Velikost napovídala ženskému pohlaví. Ačkoliv pokožka měla barvu bílého chleba, věděla jsem, že to nic neznamená, protože i krátkodobé vystavení vlivům podnebí může kůži vybělit nebo ztmavit.

Zastrčila jsem rentgenové snímky do prosvětlovačky. Na rozdíl od mnoha snímků, které jsem už viděla, na těchto nebylo vidět žádné cizí předměty zaryté do nohy. Poznamenala jsem to na formulář v balíčku oběti katastrofy.

Kortikální kost byla řídká a bylo vidět přetvářování mnoha článkových kloubů.

Tak jo. Paní byla stará. Artritida a úbytek kostní hmoty odpovídají tomu mozolu na palci.

Pak jsem zažila první překvapení. Na rentgenu se ukázaly maličké bílé mráčky, vznášející se mezi kostmi prstů na nohou, a prohloubené

léze na okrajích prvního a druhého metatarsočlankového kloubu. Ty symptomy jsem poznala okamžitě.

Důsledky dny vinou nedokonalého metabolismu kyseliny močové, vedoucí k ukládání urátových krystalků, obzvlášť v rukou a nohou. Tvoří se uzlíky přisedající ke kloubům a v chronických případech kost pod nimi eroduje. Choroba není životu nebezpečná, ale postižení prožívají střídavé periody bolestí a otoků. Dna je relativně běžná, devadesát procent případů postihuje muže.

Tak proč to vidím u ženy?

Vrátila jsem se ke stolu, uchopila skalpel a zažila druhé překvapení.

Ačkoliv zmrazení může způsobit vysychání a scvrknutí, noha vypadala jinak než ostatky, které jsem vídala. I u zuhelnatělých těl a částí těl, které jsem vyšetřovala, zůstala hluboká tkáň pevná a červená. Avšak maso uvnitř této nohy bylo polévkovité a odbarvené, jako by něco urychlilo tempo jeho rozkladu. Udělala jsem si poznámku a naplánovala si požádat některé kolegy o konzultaci.

Pomocí skalpelu jsem odhrnovala sval a šlachy, až jsem se dostala měřidly přímo k největší kosti, calcanea. Změřila jsem její délku a šířku, pak délku metatarsu a zapsala čísla na formulář do balíčku oběti katastrofy a na stránku kroužkového bloku.

Stáhla jsem si rukavice, umyla se a pak odnesla tabulku k laptopu v odpočívárně personálu. Vyvolala jsem si program jménem Fordise 2.0, zanesla data a požádala o rozšiřující funkční analýzu pomocí dvou měření calcanea.

Noha byla klasifikována jako končetina černého muže, ačkoliv typičnost a následující pravděpodobnost naznačovaly, že výsledky jsou nesmyslné. Zkusila jsem srovnání muž-žena, nezávisle na původu, a program znovu přidělil nohu muži.

Tak jo. Slipy odpovídají té dně. Možná byl ten chlapík malý. Atypické rozměry by mohly vysvětlit slabost rasového zařazení.

Vrátila jsem se pro balíček a přešla do identifikačního oddělení, kde stálo na stolech tucet počítačů a zamotané dráty se plazily po podlaze jako hadi. U každého terminálu pracoval záznamový specialista, zanášel data získaná od centra pomoci rodinám a informace poskytnuté forenzními specialisty včetně otisků prstů, rentgenu, antropologických, patologických a zubních detailů.

Zahlédla jsem povědomou postavu, brýle půlky na špičce nosu, horní zuby ožďibující dolní ret. Primrose Hobbsová byla přes třicet let

sestrou na pohotovosti, když přešla od defibrilátorů k soustavám dat a přestěhovala se do oddělení zdravotních záznamů Presbyteriánské nemocnice v Charlotte. Neodtrhla se však od světa traumatologie docela. Když jsem nastoupila k DMORT, Primrose už byla ošlehanou členkou týmu Region Čtyři. Bylo jí přes šedesát, byla trpělivá, pracovitá a absolutně nic ji nedokázalo vyděsit.

„Můžeme něco projet?“ zeptala jsem se a přitáhla si skládací židli vedle ní.

„Vydržte, dítě.“ Primrose dál ťukala do klávesnice, tvář osvětlenou září obrazovky. Pak zavřela složku a obrátila se ke mně.

„Copak máte?“

„Levou nohu. Rozhodně starou. Patrně mužskou. Možná černou.“

„Podíváme se, komu chybí noha.“

DMORT spoléhá na softwarový balíček zvaný VIP, který sleduje postup ostatků, skladuje všechna data a provádí porovnání předsmrtných a posmrtných informací. Program zvládá víc než 750 jedinečných identifikačních znaků u každé oběti a skladuje digitální záznamy, jako jsou fotografie a radiografie. Pro každou pozitivní identifikaci vytvoří VIP dokument, obsahující všechny použité parametry.

Primrose pracovala s klávesami a objevila se posmrtná tabulka. V prvním sloupci byl seznam čísel případů. Popojela tabulkou do strany k sloupci s hlavičkou „Nevyproštěné části těla“ a postupovala dolů. Až dosud byla zanesena čtyři těla bez levé nohy. Primrose postupovala tabulkou a každé z nich zvýraznila.

Číslo 19 byl bílý muž, odhadovaný věk třicet. Číslo 38 byla bílá žena, věk zhruba dvacet. Číslo 41 byla afroamerická žena, věk podle odhadu pětadvacet. Číslo 52 byla dolní část mužského trupu, afroameričan, věk odhadovaný na čtyřicet pět let.

„Mohla by to být dvaapadesátka,“ řekla jsem.

Primrose přešla ke sloupcům týkajícím se výše a váhy. Pán s visačkou číslo 52 byl odhadován na stopětaosmdesát centimetrů a stopětadvacet kilo.

„Ani omylem,“ opravila jsem se. „Tohle není žádný sumo macík.“

Primrose se zaklonila a sundala si brýle. Kudrnaté šedé vlasy se jí stáčely do prstýnků na čele a na spáncích, kam unikly z drdolu na temeni hlavy.

„Tentokrát je to spíš zubařina než DNA, ale zalogovala jsem už pěkných pár izolovaných částí těla.“ Nechala brýle klesnout na řetízku

kolem krku. „Zatím jsme jich dali pár dohromady. To se zlepší, až dostaneme víc těl, ale možná budete muset počkat na DNA.“

„Já vím. Doufala jsem, že třeba budeme mít štěstí.“

„Víte jistě, že je to mužský?“

Vysvětlila jsem rozšiřující funkční analýzu.

„Takže program vezme vašeho neznámého a porovná ho se skupinami, jejichž měření byla zaznamenána.“

„Přesně tak.“

„A tahle noha spadá mezi kluky.“

„Ano.“

„Možná to počítač špatně pochopil.“

„To je docela možné, protože rasou si nejsem jistá.“

„Na tom záleží?“

„Jasně. Některé skupiny lidí jsou menší než jiné. Podívejte na Mbuti.“

Zvedla šedé obočí.

„Pygmejové z deštného pralesa v Ituri,“ vysvětlovala jsem.

„My tady žádné pygmeje nemáme, broučku.“

„Ne. Ale na palubě mohli být Asiaté. Některé asijské národy jsou menší než běloši, takže mívají menší nohy.“

„Mým popelčím desítkám se to nevyrovná.“ Zvedla nohu v botě a zasmála se.

„Čím jsem si docela jistá, to je věk. Téhle osobě bylo přes padesát. Dost přes padesát, myslím.“

„Prověříme si seznam pasažérů.“

Znovu si nasadila brýle, udeřila do kláves a na obrazovce se objevila předsmrtná tabulka. Tahle se podobala posmrtné, až na to, že většina kolonek obsahovala informace. Byly tu rubriky pro křestní jméno, příjmení, datum narození, krevní skupinu, pohlaví, rasu, váhu, výšku a spoustu dalších položek. Primrose klikla na kolonku věku a požádala program, aby třídil podle tohoto kritéria.

Air TransSouth 228 nesl jen šest pasažérů přes padesát let.

„Tuze mladí, aby je Pán povolal k sobě.“

„Jo,“ hleděla jsem upřeně na obrazovku.

Chvilku jsme mlčely, pak Primrose pohnula kurzorem a obě jsme se naklonily blíž.

Čtyři muži. Dvě ženy. Samí běloši.

„Roztřídíme to podle rasy.“

Předsmrtná tabulka ukázala mezi cestujícími šedesát osm bílých, deset afroameričanů, dva hispánce a dva Asiaty. Celá kabinová posádka a oba piloti byli bílí. Žádnému z černochů nebylo přes čtyřicet. Oběma Asiatům bylo málo přes dvacet, patrně studenti. Masako Takaguchi měla štěstí. Zemřela neporušená, zůstala v jednom kuse a už byla identifikovaná.

„Nejspíš bych měla zkusit jiný přístup. Prozatím můžete zanést odhadovaný věk přes padesát. A oběť měla dnu.“

„Můj bývalý měl dnu. To byla na tom chlapovi jediná lidská věc.“ Další smích, přímo z hloubi srdce.

„Hmm. Mohla bych požádat ještě o jednu laskavost?“

„Jasně, dítě.“

„Proveďte Jeana Bertranda.“

Našla řádek a posunula kurzorem k rubrice status.

Až dosud nebylo Bertrandovo tělo identifikováno.

„Vrátím se, až o tomhle budu vědět víc,“ řekla jsem a sebrala balíček pro číslo 387.

Vrátila jsem se k noze, odebrala jsem a označila malý kousek kosti. Kdyby se dal najít srovnávací vzorek, nějaký starý žlučníkový kámen, poševní stěr, vlasy nebo lupy z kartáče či hřebenu, mohla by se k určení totožnosti využít DNA. Pokud ne, mohlo by testování DNA určit pohlaví anebo spojit nohu s jinými částmi těla, a díky tetování či zubní korunce by se pak dala oběť zařadit.

Když jsem neprodyšně uzavírala sáček se vzorkem a zanášela poznámky do složky, něco mi vadilo. Udělal počítač chybu? Mohla jsem mít pravdu se svým počátečním dojmem, že noha náleží ženě? Je to klidně možné. Stává se to každou chvíli. Ale co ten věk? Byla jsem si jistá, že tyhle kosti patří staršímu člověku, a přesto nikdo v letadle do toho profilu nezapadal. Nemohla můj odhad zkreslit nějaká jiná patologická změna než dna?

A co ten pokročilý rozklad?

Odřízla jsem druhý proužek kosti z nejvyššího nepoškozeného bodu tibie, označila ho a neprodyšně uzavřela. Jestli noha zůstane neidentifikována, pokusím se o přesnější odhad věku pomocí histologických znaků. Ale mikroskopická analýza bude muset počkat. Mikroskopické vzorky se vyrábějí v úřadě soudního lékaře v Charlotte, tam bývá pěkný nával.

Znovu jsem zabalila nohu, vrátila ji tomu, kdo měl případ na starosti, a pokračovala v denní práci, stejné jako předchozí čtyři dny.

Hodinu po hodině jsem třídila těla a části těl a sondovala do jejich nejintimnějších podrobností. Nevšímal jsem si, jak přicházejí a odcházejí ostatní, ani kdy se v oknech vysoko nad našimi hlavami sešepřilo.

Ztratila jsem pojem o čase, najednou jsem vzhlédla a uviděla Ryana, jak obchází hromadu borových rakví na druhém konci hasičské stanice. Kráčet k mému stolu, tvář tak napjatou, tak jsem ho ještě neviděla.

„Jak to jde?“ spustila jsem masku.

„Tohle se nevyřeší snad ani za deset let.“

Oči měl temné a pod nimi kruhy, tvář bledou jako to tělo, co leželo mezi námi. Ta změna mě vylekala. Pak mi to došlo. Zatímco můj žal patřil cizím lidem, Ryanova bolest byla osobní. On a Bertrand byli partáci skoro deset let.

Chtěla jsem říct něco konejšivého, ale napadlo mě jen „je mi líto Jeana“.

Kývl.

„Není ti nic?“ zeptala jsem se jemně.

Čelistní svaly se mu napjaly, pak se uvolnily.

Natáhla jsem se přes stůl, chtěla jsem ho vzít za ruku a oba jsme pohlédli na mou zakrvácenou rukavici.

„Ouha, Rozparovači, žádná soucitná gesta.“

Ta slova prolomila napětí.

„Bála jsem se, abys mi nešvihnul skalpel,“ řekla jsem a popadla zmíněný nástroj.

„Tyrell říká, že už jsi skončila.“

„Ale já...“

„Je osm. Už jsi tady třináct hodin.“

Podívala jsem se na hodinky.

„Počkej na mě v chrámu lásky a já ti podám aktuální informace o vyšetřování.“

Záda a šíji jsem měla celé rozbolavělé a připadalo mi, jako bych měla oční víčka zespoda posypaná pískem. Položila jsem si obě ruce na kyčle a prohnula se dozadu.

„Nebo bych ti mohl pomoci“ – když jsem se vrátila do svislé polohy, Ryanovy oči se upřely do mých a obočí mu poskočilo nahoru a dolů – „uvolnit se.“

„Usnu, než dopadnu na polštář.“

„Musíš se najíst.“

„Ježíšmarjá, Ryane, co to pořád máš s mým jídlem? Jsi horší než moje matka.“

V tom okamžiku jsem zahlédla, jak na mě mává Larke Tyrell. Ukázal na hodinky, pak udělal gesto, jako by si podřezával krk. Kývla jsem a ukázala mu zdvižený palec.

Zatímco jsem sdělovala Ryanovi, že přistupuji na brífink a nic než brífink, zapínala jsem zip na pytli s ostatky, dělala poznámky do balíčku oběti katastrofy a vracela všechno příslušnému pracovníkovi. Převlékla jsem se do civilního oblečení, umyla se a vyrazila ven.

O čtyřicet minut nato jsme s Ryanem seděli nad chleby a sekanou v kuchyni Na výšince. Právě vyslovil svou třetí stížnost, týkající se nepřítomnosti piva.

„Opilství a obžerství vedou k chudobě,“ odvětila jsem a zaklepala na láhev s kečupem.

„Říká kdo?“

„Podle Ruby Kniha přísloví.“

„Učiním zločinem vypití malého piva.“ Ochladilo se a Ryan měl na sobě lyžařský svetr, chrpově modrý, který mu dokonale ladil s očima.

„To říkala Ruby?“

„*Shakespeare, Jindřich VI.*“

„Co tím chceš říct?“

„Ruby je autokratická jako ten král.“

„Povídej mi o vyšetřování.“ Kousla jsem si sendviče.

„Co chceš vědět?“

„Našly se černé skříňky?“

„Jsou oranžové. Máš na bradě kečup.“

„Záznamy letu se našly?“ Otřela jsem si obličej a uvažovala, jak může být mužský tak přitažlivý a zároveň tak protivný.

„Ano.“

„A?“

„Poslali je do laboratoře NTSB ve Washingtonu, ale poslechl jsem si kopii hlasového záznamu z kokpitu. Nejhorších pětadvacet minut, co jsem kdy prožil.“

Čekala jsem.

„FAA má do tří tisíc metrů sterilní kokpitová pravidla, takže asi prvních osm minut jsou piloti samá práce. Potom působí uvolněněji, odpovídají kontrolorům letového provozu, vyprávějí si o dětech, o

jídle, o golfu. Najednou něco prskne a všechno se změní. Těžce dýchají a řvou na sebe.“

Polkl.

„V pozadí slyšíš pípání, pak švitoření, nato jekot. Jeden člen skupiny specialistů přes záznamníky identifikoval při poslechu každý ten zvuk. Autopilot vypojen. Překročená rychlost. Výškový poplach. To zřejmě znamená, že se jim podařilo na chvíli vyrovnat. Všechno to slyšíš a představuješ si, jak se ti chlapi lopotí, aby zachránili svoje letadlo. Do prdele.“

Znovu polkl.

„Pak se ozve takový mrazivě ječivý zvuk. Upozornění na blízkost země. Potom hlasité křupnutí. Pak už nic.“

Někde v domě bouchly dveře, potom potrubím tekla voda.

„Víš, jaké to je, když sleduješ filmy o přírodě? Nepochybuješ o tom, že lev tu gazelu sežere, ale stejně pořád koukáš, a pak je ti strašně, když k tomu dojde. Tak takové to je. Slyšíš, jak ti lidé přecházejí od normálního stavu k noční můře, víš, že zemřou, a nemůžeš s tím krucinál vůbec nic udělat.“

„A co záznamník letových dat?“

„To potrvá týdny, snad i měsíce. Skutečnost, že hlasový rekordér pracoval tak dlouho, něco vypovídá o sekvenci zlomu, protože nahrávače ztrácejí přívod energie, jakmile odejdou motory a generátor. Ale teď to říká jen tolik, že porucha nastala zničehonic během zdánlivě normálního letu. To by mohlo nasvědčovat katastrofě ve vzduchu.“

„Výbuch?“

„Možná.“

„Bomba nebo mechanické selhání?“

„Ano.“

Vrhla jsem na něj zničující pohled.

„Záznamy o opravách nasvědčují tomu, že v průběhu posledních dvou let byly s letadlem menší problémy. Normální součástky se předělávaly a dvakrát se vyměňoval nějaký spínač. Ale skupina záznamů o údržbě tvrdí, že to vypadá docela běžně.“

„Něco nového s tím tipařem?“

„Telefonáty přišly z telefonního automatu v Atlantě. CNN i FBI mají nahrávky a provádí se hlasová analýza.“

Ryan si lokl limonády, ušklíbl se a postavil ji na stůl.

„Co říkají týmy o mrtvých?“

„Tohle je přísně jen mezi námi, Ryane. Cokoli oficiálního musí přijít od Tyrella.“

Lusknul prsty, jako by ji chtěl popohnat.

„Našli jsme penetrace a spoustu fraktur dolní části nohy a kotníku. To není typické pro náraz na zem.“

Vzpomněla jsem si na tu nohu se dnou a znovu jsem pocítila zmatek. Ryan mi to asi vyčetl z očí.

„Copak, sluníčko?“

„Můžu na tebe něco vyvalit?“

„Ven s tím.“

„Bude to znít divně.“

„Na rozdíl od tvých normálních konvenčních stanovisek.“

Další drtivý pohled.

„Pamatuješ na tu nohu, co jsme zachránili před kojoty?“

Kývl.

„Nehodí se k žádnému pasažérovi.“

„Co nesedí?“

„Hlavně věk, a já jsem si odhadem docela jistá. V letadle nikdo tak starý nebyl. Mohl se někdo dostat na palubu, aniž by byl v seznamu?“

„Můžu se na to podívat. V armádě jsme se občas svezli načerno, ale mám tušení, že u komerčního letu by to bylo docela těžké. Zaměstnanci letecké společnosti někdy létají zadarmo. Říká se tomu mrtvé duše. Ale ti by byli uvedeni na seznamu.“

„Tys byl v armádě?“

„Krymská válka.“

To jsem ignorovala.

„Nemohl někdo někomu dát letenku? Nebo prodat?“

„Musíš ukázat průkaz s fotkou.“

„Co jestli se pasažér s letenkou zapíše, ukáže průkaz a pak předá letenku někomu jinému?“

„Zeptám se.“

Dojedla jsem nakládanou zeleninu.

„Nebo mohl někdo transponovat nějaký biologický vzorek? Ta noha se zdá rozměkklejší než materiál, který zpracovávám.“

Skepticky na mě pohlédl. „Rozměkklejší?“

„Rozklad tkání mi připadá pokročilejší.“

„Neovlivňuje tempo rozkladu prostředí?“

„Samozřejmě že ano.“

Pokapala jsem kečupem poslední sousto.

„Já myslím, že biologické vzorky se musí hlásit,“ namítl Ryan.

Připomněla jsem si, kolikrát jsem létala s kostmi a brala si je na palubu jako příruční zavazadlo. Nejméně v jednom případě jsem převážela tkáň uzavřenou v mikrotenu, abych mohla studovat stopy pily, jež zanechal sériový vrah. Nepřesvědčil mě.

„Možná ti kojoti našli tu nohu někde jinde,“ nadhodila jsem.

„Jako třeba?“

„Starý hřbitov.“

„Air TransSouth 228 žuchnul na hřbitov?“

„Ne přímo na hřbitov.“ Rozpomněla jsem se na střetnutí se Simonem Midkiffem a jeho obavu o vykopávky, a uvědomila jsem si, jak absurdně to ode mě asi zní. Nicméně Ryanova skepse mě namíchla. „Ty jsi expert na psovité šelmy. Určitě víš, že tahají věci po světě.“

„Možná ta noha prošla v životě něčím, díky čemu vypadá na svůj věk starší.“

Musela jsem uznat, že je to možné.

„A rozloženější.“

Posbírala jsem ubrousky a příbory a odnesla naše talíře ke dřezu.

„Hele, co kdybychom se zítra prošli Kojotím kaňonem a podívali se, jestli tam někdo nevyhlédá mezi sedmikráskami?“

Obrátila jsem se k němu.

„Vážně?“

„Cokoli, abych ulevil tvé usouzené mysli, micinko.“

Tak snadné to nebylo.

Následující dopoledne jsem strávila rozdělováním masa mezi čtyři jedince. Případ číslo 432 pocházel ze spáleného segmentu trupu letadla, který ležel v údolí severně od hlavního místa havárie. V pytli na mrtvoly jsem našla jedno relativně nedotčené tělo, kterému chyběl vršek lebky a obě předloktí. Pytel obsahoval také část hlavy a kompletní pravou paži s částí mandibuly, zaryté do tricepsu. Všechno bylo spečeno do jediné zuhelnatělé hmoty.

Určila jsem, že mrtvola patří černé ženě ve věku něco přes dvacet let, vysoké v čase smrti sto šedesát osm centimetrů. Rentgenové snímky prokázaly zhojené fraktury pravého humeru a scapuly. Číslo 432 jsem klasifikovala jako fragmenty lidských ostatků, zaznamenala svá pozorování a poslala tělo dál na odontologii.

Část hlavy, bílý muž mezi osmnácti a dvaceti lety, dostala číslo 432A a též byla předána k dentální analýze. Fragment čelisti náležel někomu staršímu než číslo 432A, patrně ženě, a odešel k zubařům jako číslo 432C. Stav vývoje kostí nasvědčoval tomu, že samostatná paže pochází od dospělého staršího dvaceti let. Vypočítala jsem horní a dolní limit výšky postavy, ale nedokázala jsem určit pohlaví, protože všechny kosti ruky i paže svými rozměry spadaly do rozpětí, v němž se muži a ženy překrývali. Poslala jsem paži na oddělení otisků prstů jako případ číslo 432D.

Bylo čtvrt na jednu, když jsem se podívala na hodinky. Musela jsem si pospíšet.

Ryana jsem zahlédla skrz malé okénko v zadních dveřích márnice. Seděl na schůdkách, jednu dlouhou nohu nataženou, druhou zdviženou a opíral si o ni loket, zatímco mluvil do mobilního telefonu. Otevřela jsem dveře a uslyšela, že hovoří anglicky, rozčileným tónem, a vytušila jsem, že se nejedná o úřední záležitost.

„No, takhle to prostě bude.“

Natočil rameno, když mě uviděl, a jeho odpovědi začaly být strohé.

„Dělej si, co chceš, Danielle.“

Počkala jsem, až přeruší spojení, pak jsem vyšla za ním na verandu.

„Promiň, že jdu pozdě.“

„No problemo.“

Zacvakl kryt a vsunul telefon do kapsy, jeho pohyby byly strnulé a trhané.

„Potíže na domácí frontě?“

„Co by sis dala k obědu? Rybu nebo drůbež?“

„Pěkný úhybný manévr,“ usmála jsem se. „A rafinovaný asi jako rána do zubů.“

„Do domácí fronty ti nic není. To už bylo dost rafinované?“

Ačkoliv se mi ústa pootevřela, nevyšlo z nich ani slovo.

„Je to jen osobní neshoda.“

„Klidně si sváděj milenecké hádky s arcibiskupem z Canterbury, jen mě do těch výstupů netahej.“ Líce jsem měla v jednom ohni.

„Odkdy jsi zvědavá na můj milostný život?“

„Tvůj milostný život je mi ukradený,“ odsekla jsem.

„Proto ten výslech.“

„Cože?“

„Zapomeneme na to.“ Ryan natáhl ruku, ale já ucouvla.

„Ty jsi chtěl, abychom se sešli tady.“

„Hele, z tohoto vyšetřování máme oba nervy nadranc.“

„Ale já se do tebe lacině nenavážím.“

„Další buzeraci už vážně nepotřebuju,“ řekl a spustil si na nos sluneční brýle, které měl na temeni hlavy.

„Buzeraci?“ vybuchla jsem.

Ryan opakoval svou otázku. „Ryba nebo drůbež?“

„Strč si tu svou rybu do drůbeže.“

Otočila jsem se na patě a skočila po klice, tvář mi hořela hněvem. Nebo ponížením? Nebo ublížeností?

Uvnitř jsem zabouchla dveře a pak se o ně opřela. Z parkoviště jsem uslyšela motor, potom kvílení pneumatik, přijel nákladník s dvaceti dalšími případy. Když jsem otočila hlavu, uviděla jsem, jak Ryan kope podpatkem do země, pak míří ke svému autu z půjčovny.

Proč mě tak rozzuřil? Spoustu času jsem strávila přemýšlením o tomhle muži během měsíců, kdy byl v ilegalitě. Ale distancovat se od Ryana už pro mě bylo něčím tak běžným, že jsem vůbec neuvažovala o možnosti, že by do jeho života mohl vstoupit někdo jiný. Stalo se to

ted’? Chtěla jsem to sice vědět, ale sakra jistě jsem věděla, že se nezeptám.

Obrátila jsem se zpět a shledala, že mě soustředěně pozoruje Larke Tyrell.

„Potřebuješ si orazit.“

„Dneska odpoledne si беру dvě hodiny volna.“ Požádala jsem o pauzu, abychom mohli s Ryanem propátrat oblast, kde jsem našla tu nohu. Ted’ to budu muset udělat sama.

„Sendvič?“ Larke ukázal bradou k odpočívárně pro personál.

„Jasně.“

Pár minut nato už jsme seděli u jednoho ze skládacích stolů.

„Lisovaná zelenina a bramborové lupínky z prášku,“ řekl.

„To si dávám vždycky.“

„Jak se má LaManche?“ Larke si vybral cosi, co vypadalo jako tuňák na pšeničném chlebu.

„Už je zase ve své hašteřivé kůži.“

Pierre LaManche jakožto ředitel zdravotnicko-policejní jednotky byl protějškem Larkea Tyrella v montrealské laboratoři. Oba moji šéfové se navzájem znali už řadu let prostřednictvím členství v Národní asociaci soudních lékařů a Americké akademii forenzních věd. LaManche měl vloni na jaře infarkt, ale už se plně zotavil a vrátil ke své práci.

„To moc rád slyším.“

Zatímco jsme loupali celofán a otevírali plechovky s limonádou, rozpomněla jsem se, jak se soudní lékař poprvé objevil na místě havárie.

„Můžu se tě na něco zeptat?“

„Jasně.“ Bedlivě mě pozoroval, oči se mu kaštanově leskly ve slunečním svitu, šikmo dopadajícímu od okna u stropu.

„Ježíšmarjá, Larkeu, mně nic není, tak přestaň s tím hodnocením úrovně stresu. Poručík detektiv Ryan mě prostě akorát náhodou pekelně sere.“

„Beru na vědomí. Spíš dobře?“

„Jako Custer po Little Big Hornu.“ Odolala jsem popudu obrátit oči v sloup.

„Na co ses chtěla zeptat?“

„Když jste minulý týden přijeli s viceguvernérem, kde přistál váš vrtulník?“

Obrátila jsem vzhůru nohama pytlík od bramborových lupínků a vysypala si úlomky do dlaně.

„Kousíček na západ od místa havárie je nějaký dům. Pilotovi se líbil tamní terén, tak nás tam vysadil.“

„Je tam přistávací dráha?“

„Sakra, to ne, jen malá mýlina. Už jsem myslel, že si Davenport znečistí pradátko od Calvina Kleina, jak byl vyděšený.“ Larke se uchechtl. „Bylo to jako scéna z MASH. Triggs pořád trval na tom, že se vrátíme, a pilot neustále opakoval: ‚Ano, pane, ano, pane,‘ a pak otočil vrtulník přesně tam, kam chtěl.“

Nasypala jsem si úlomky z dlaně do úst.

„Pak jsme prostě došli až na místo. Řekl bych, že to bylo asi čtyři sta metrů.“

„Je to dům?“

„Starý srub nebo tak něco. Moc jsem si to neprohlížel.“

„Viděl jsi nějakou cestu?“

Zavrtěl hlavou. „Proč ty otázky?“

Pověděla jsem mu o té noze.

„Hřbitova jsem si nevšiml, ale neuškodí to tam prošťourat. Víš jistě, že to byli kojoti?“

„Ne.“

„Pojisti se; vezmi si rádio a plechovku spreje.“

„Loví kojoti přes den?“

„Kojoti loví vždycky, když mají chuť.“

Hurá.

Erbovním stromem Severní Karoliny je borovice, erbovní květinou svída krvavá. Ryba zvaná placka, mořský okoun a želva východní jsou tady ctěni stejnou měrou. Stát se honosí divokými poníky na Shackleford Banks a nejvyšším závěsným mostem ve Spojených státech, který je na Grandfather Mountain. Starý Severní stát se rozkládá od vrcholů jižních Appalačských hor na západě přes kopcovité podhůří až k mokřinám, plážím a ostrovům podél východního pobřeží. Patří sem Mount Mitchell i bariérové ostrovy, Blowing Rock a Cape Fear, Linvilleská rokle a ostrov Bald Head.

Geografie Severní Karoliny rozděluje její obyvatele podle ideologických hranic. Horalé se rekreačně věnují ruské ruletě v podobě jízdy na horských kolech, paraglidingu, sjíždění divoké vody na kajaku, horolezectví a v zimě sjezdovému lyžování a

snowboardingu. Ti méně zbrklí holdují golfu, starožitnostem, bluegrassové hudbě a malebným vyhlídkám na listnaté lesy.

Fanoušci přímořských nížin dávají přednost slanému vzduchu, nahřátému písku, mořskému rybolovu a atlantickým vlnolamům. Teploty vzduchu jsou mírné. Místní lidé nikdy nepotřebují palčáky ani zimní pneumatiky. Až na občasného žraloka nebo zatoulaného aligátora zdejší fauna nikoho neohrožuje. Golf samozřejmě proniká i do nížin.

I když jsem žasla nad krásou zpěněných řek, kaskádových vodopádů a mohutných stromů, vždycky jsem tíhla spíš k moři. Dávám přednost ekozónám, kde stačí šortky a letní šaty bez rukávů a kde je zapotřebí jen jedna vrstva oblečení. Dejte mi katalog plavek a zapomeňte na Eddieho Bauera. Vzato kolem a kolem, radši bych byla na pláži.

Tyhle myšlenky mi táhly myslí, když jsem obcházela pole sutin. Den byl jasný, ale větrný, pach rozkladu méně zřetelný. Ačkoliv vyprošťování obětí už hodně pokročilo a na zemi bylo méně mrtvých těl, celkový obraz se zdál relativně nezměněný. Postavy v biooblecích se stále potulovaly kolem a prolézaly skrz vrak, ačkoliv některé už měly čepice s označením *FBI*.

Našla jsem Larkeův průchod a vstoupila do lesa. Ačkoliv slunce stálo vysoko na obloze a hřálo, teplota příjemně klesla, když jsem přešla do stínu. Vydala jsem se po pěšině, po které jsem se ubírala už před týdnem, tu a tam jsem se zastavila a naslouchala. Větve o sebe narážely a vrzaly a suché listí se kutálelo po zemi s tichými tikavými zvuky. Nad hlavou mi datel vybubnoval staccatový virbl, odmlčel se a pak to zopakoval.

Měla jsem na sobě jasně žlutou bundu, protože jsem nechtěla nikoho překvapit, a doufala jsem, že zářivým barvám se kojot raději vyhne. Pokud ne, tak ty chlupaté hajzlíky převálcuju. V kapse jsem svírala malou plechovku obranného spreje.

U padlého kmene jsem poklekla na jedno koleno a přelétla pohledem lesní půdu. Pak jsem vstala a rozhlédla se. Kromě mé baseballové větve tu nebylo ani stopy po dobrodružství s šelmami psovitými.

Pokračovala jsem nepříliš znatelným průchodem mezi stromy. Země byla lehce zvlněná a já jsem musela dávat pozor, abych si nezvrtla kotník o kámen skrytý pod listím. Ačkoliv tu byla vegetace nižší než okolní křoviny, občas mi sahala téměř ke kolenům.

Pořád jsem těkala očima kolem sebe, hledala živé tvory nebo stopy pohřbu do země. Larkeův dům znamenal lidské osídlení a já věděla, že ke starým statkům často patřila rodinná pohřebiště. Jednou v létě jsem řídila vykopávky na vrcholku Chimney Rock. Byť jsme měli v úmyslu vykopat pouze chatu, odhalili jsme maličký hřbitov, nezaznamenaný na žádných dokumentech. Také chřestýše a jedovaté vodní mokusíny, rozpomněla jsem se náhle.

Pokračovala jsem chladivým, temným stínem, trny a klacíky se mi zachytávaly o šatstvo a hmyz se mi vrhal na obličej jako kamikadze. V poryvech větru stíny poskakovaly a měnily kolem mě tvar. Pak bez varování stromy zmizely a objevila se malá mýtiny. Když jsem vystoupila na slunce, laň s bílým ocáskem zvedla hlavu, chvíli na mě zírala a pak zmizela.

Přede mnou stál dům, zády přitulený ke strmému skalnímu útesu, který se zvedal přímo vzhůru do výše několika desítek metrů. Stavba měla mohutné zděné základy, vikýřová okna a šikmou střechu se širokými okapy. Průčelí stínila krytá veranda a vzadu nalevo vykukovala podivná kamenná zeď.

Zamávala jsem. Počkala. Zavolala. Znovu zamávala.

Žádný vyzývavý hlas ani štěkot. Ani žádný zvuk na uvítanou.

Křikla jsem znovu a zadoufala, že mě nějaký vesničan nemá zrovna na mušce.

Ticho.

Hlavou se mi honily protichůdné myšlenky, když jsem vyrazila přes louku. Ačkoliv slunce oslnivě pražilo, když jsem vyšla ze stínu stromů, nechala jsem sluneční brýle v kapse. Kromě rozhulákaných venkovských balíků sídlí v horách také horliví zastánci bílé rasy, paramilitaristické typy. Návštěvy cizinců nejsou vítány.

Viděla jsem, že terén z převážné části získala nazpátek příroda. To, co kdysi bývalo trávníkem či okrasnou zahradou, bylo nyní zarostlé pahýlovitým černým bezem, divokými rododendrony, karolinským jasmínem a četnými dalšími keři, které jsem neznala. Za nimi se jasany, magnólie, topoly, javory, duby, buky a borovice mísily s neznámými stromy. Všechno bylo ověnceno propletenými zelenými pavučinami kudzu.

Když jsem došla k předním schůdkům, naskočila mi na pažích husí kůže a pocit nejistoty mě zahalil jako studený mokrý šál. Nad domem visela jakási hrozba. Zrodila se ze ztemnělého, opršelého

dřeva, ze slepých zabetonovaných oken či z džungle vegetace, která udržovala v domě neustálé šero?

„Haló?“ Tep se mi zrychlil.

Pořád žádní psi ani horalé.

Jeden pohled mi sdělil, že dům nebyl opuštěn narychlo. Ani nedávno. Stavba byla bytelná jako londýnská věznice Newgate. Ačkoliv jsem pochybovala, že by projekt pocházel od George Dance, tento architekt sdílel nedůvěru vězeňského architekta k průhledům do světa. Nebyly tu žádné skleněné plochy, které by umocňovaly horskou vyhlídku. Ani stropní okna. Ani zasklené verandy. Dům, zbudovaný z kamene a tlustých, nenabarvených prken, byl očividně určen k praktickým účelům. Nepoznala jsem, zda byl naposled navštíven na konci léta nebo koncem hospodářské krize ve třicátých letech.

Anebo jestli je někdo uvnitř nyní a sleduje mé pohyby skrz prasklinu nebo střílnu.

„Je někdo doma?“

Nic.

Vylezla jsem na verandu a zaklepala. „Haló?“

Žádné zvuky ani pohyby.

Ustoupila jsem stranou k oknu a přiblížila oči těsně k okenicím. Vnitřek zakrývalo něco těžkého, tmavého. Nakrucovala jsem a otáčela hlavu, snažila se najít správný úhel, abych viděla, až jsem uskočila dozadu před šimravým dotykem pavouka.

Sestoupila jsem ze schůdků, obešla dům po zarostlé pěšině z plochých kamenů a prošla pod klenutým obloukem do zasmušilého dvorku. Prostor byl obklopen dva a půl metru vysokou kamennou zdí, přes kterou visely keře šeříků, jejichž tmavé listy se odrážely od zeleného a žlutého pralesa v pozadí. Kromě mechu na udusané vlhké zemi nerostlo nic. Zavlhlý obdélníček se zdál být naprosto neschopen udržet něco naživu.

Ohlédla jsem se zpět k domu. Zakroužila nad ním vrána a uvelebila se na nedaleké větvi, malá černá silueta proti zářivé modři. Pták dvakrát zakrákal, zacvakal zobákem, pak spustil hlavu směrem ke mně.

„Řekni paničce, že jsem se zastavila,“ řekla jsem s větší sebejistotou, než jakou jsem pocítovala.

Vrána mě krátce pozorovala, pak zaplácala křídly a vzlétla.

Otočila jsem se a zahlédla záblesk, jako když se slunce odrazí od rozbitého skla. Ztuhla jsem. Nezahlédla jsem pohyb v horním okně? Čekala jsem celou minutu. Nic se nepohnulo.

Na dvorek byl jen jeden vchod, takže jsem se vrátila stejnou cestou a prozkoumala druhou stranu pozemku. Prostor mezi lesem a domem byl zarostlý podrostem, který končil v džungli uschlých proskurníků u základů domu. Prošla jsem okolí, ale nespatriila žádné stopy po pohřbech, narušené ani nedotčené. Mým jediným objevem byla zlomená železná tyč.

Zklamaně jsem se vrátila k přední verandě, vsunula tyč mezi okenice a jemně zapáčila. Nepovolilo to. Nasadila jsem větší tlak, ale nechtěla jsem způsobit škodu. Dřevo bylo bytelné a nepoddávalo se.

Podívala jsem se na hodinky. Dvě pětáctýřicet. Tohle nemá smysl. A je to blbost, pokud není nemovitost opuštěná. Pokud existují nějací majitelé, jsou pryč, nebo chtějí, aby to tak vypadalo. Jsem unavená, zpocená a svědí mě tisíce maličkých škrábanců.

Musela jsem uznat, že na mě jde z toho domu strach. I když jsem věděla, že moje reakce je iracionální, cítila jsem jakési zlo, které tu vládlo. Rozhodla jsem se, že se pozeptám ve městě, upustila jsem tyč a zamířila zpět k dějišti katastrofy.

Cestou autem zpátky k márnici jsem uvažovala o záhadném sídle. Kdo je postavil? Co to na tom domě je, že jsem z toho tak nesvá?

Ryan už číhal, když jsem krátce po deváté dorazila na Výšinku. Neviděla jsem ho, dokud nepromluvil.

„Vypadá to na výbuch.“

Zarazila jsem se, jednu ruku na klice síťových dveří proti hmyzu.

„Teď ne, Ryane.“

„Jackson zítra vydá prohlášení.“

Otočila jsem se směrem k houpačce na verandě. Ryan měl jeden podpatek na balustrádě a zvolna se odrážel dopředu a dozadu. Když zatáhl z cigarety, maličké červené světýlko mu ozářilo obličej.

„Je to jisté?“

„Jako že Madonna přišla o panenství.“

Zaváhala jsem, stála jsem o zprávy z vyšetřování, ale vůči jejich nositeli jsem zachovávala ostražitost.

„Je to jaksepatří zkurvenej den, Brennanová. Omlouvám se za veškeré nepatřičné chování.“

Ačkoliv jsem měla málo času, abych o něm přemýšlela, polední střetnutí mě dovedlo k rozhodnutí. Kruh katastrof, jímž byl můj vztah s Ryanem, se uzavřel. Od nynějška budou naše styky přísně profesionální.

„Povídej.“

Ryan poplácal sedadlo houpačky vedle sebe.

Přešla jsem k němu, ale zůstala stát.

„Proč exploze?“

„Sedni.“

„Když myslíš...“

„Jsou tam krátery a průnik vláken.“

V polosvětle žárovky nad našimi hlavami vypadala Ryanova tvář, jako by z ní vyprchal život. Zhluboka se nadechl, pak odcvrnkl nedopalek mezi Rubyiny kapradiny. Pozorovala jsem, jak jiskry prolétají tmou jako kometa, a představovala jsem si pád Air TransSouth 228.

„Chceš to slyšet?“

Položila jsem mezi nás svůj tlumok a žuchla na houpačku.

„Jaký kráter?“

„Kráter vznikne, když se pevná nebo tekutá látka náhle promění v plyn.“

„Jako při detonaci.“

„Ano. Výbuch zvýší teplotu o stovky stupňů a vyšle šokové vlny, které vytvoří na kovovém povrchu efekt spláchnutí plynem. Tak to označují experti ze skupiny výbušnin. Dneska na brífinku ukazovali diapozitivy. Vypadá to trochu jako pomerančová kůra.“

„Nacházejí krátery?“

„Zahlédli je na fragmentech. Taký zarolované hrany, což je další indikátor.“

Lehce odstrčil houpačku.

„Co je průnik vláken?“

„Vidí vlákna z některých materiálů zapracovaná do jiných, nepoškozených materiálů. To vše samozřejmě pod elektronovými mikroskopy. Taký nalézají žárové fraktury a stopy bleskového tavení na koncích některých vláken.“

Další zhoupnutí a já ucítila v ústech chuť řeckého salátu, který jsem zhltdala po odchodu z márnice.

„Nehoupej s tím.“

„Některé zvětšeniny jsou úžasné.“

Zapnula jsem si zip bundy a zastrčila ruce do kapes. Dny byly sice ještě teplé, ale v noci začínalo být chladno.

„Takže krátery a zarolované okraje kovu, bleskové tavení a průnik vláken znamenají explozi. Naše poranění dolní části nohou tomu odpovídají.“

„Stejně tak skutečnost, že velká část trupu přistála nepoškozená.“

Zapřela jsem se nohou, abych zarazila pohyb houpačky kupředu.

„To všechno nasvědčuje explozi.“

„Způsobené čím?“

„Bombou. Řízenou střelou. Mechanickým selháním. Bezpečnostní jednotka leteckých výbušnin FAA provede chromatografickou analýzu, aby určili, jaké chemikálie by mohly být přítomny, a radiografickou a rentgenovou difrakci k identifikaci molekulárních druhů. A ještě něco. No jo. Infračervenou spektrofotometru. Nevím, na co to je, ale zní to pěkně. To jest, pokud dokážou tu práci vyrvat z rukou kriminalistické laboratoři FBI.“

„Řízená střela?“ To bylo poprvé, co jsem o této možnosti slyšela.

„Nejspíš ne, ale náznak padl. Pamatuješ na všechny ty řeči o řízené střele, co sejmula TWA 800? Pierre Salinger vsází koule na to, že to zavinilo námořnictvo.“

Kývla jsem.

„A v těchhle kopcích má domov spousta skupin milice. Možná si bílá chátka Erica Rudolpha zaskočila na trh se zbraněmi a koupila si novou hračku.“

Po Rudolphovi probíhalo celostátní pátrání v souvislosti s četnými útoky na kliniky provádějící potraty a také byl podezřelý z bombového útoku na Olympijských hrách roku 1996 v Atlantě. Pořád ještě kolovaly dohady, že se uchýlil do těchto kopců.

„Máš představu, kde bylo centrum té exploze?“

„Na to je ještě moc brzy. Skupina, která provádí dokumentaci interiéru kabiny, dává dohromady graf poškození sedadel, který pomůže lokalizovat výbuch.“

Ryan se odstrčil prsty nohou, ale já držela houpačku pevně na místě.

„Naše skupina dělá to samé se zraněními a frakturami. Momentálně to vypadá, že k nejhorším poraněním došlo v zadní části letadla.“ Antropologové a patologové zaznamenávali do diagramu rozložení traumat podle umístění sedadel. „A co radarová skupina?“

„Nic nečekaného. Po startu se letadlo dostalo na severovýchodní trasu od letiště směrem k Athens. Centrum kontroly vzdušného provozu v Atlantě velí až k Winston-Salem, kde to přebírá Washington, takže letadlo vůbec neopustilo kontrolu vzdušného provozu v Atlantě. Radar ukazuje nouzové volání pilota dvacet minut a třicet sekund po startu. Přibližně devadesát sekund nato se objekt rozpadl na dva, možná tři kusy, a zmizel z obrazovky.“

Daleko pod námi se objevila světla reflektorů nějakého auta. S Ryanem jsme se dívali, jak stoupají tmou, zahýbají na příjezdovou cestu, pak se zastavují na parkovišti nalevo od domu. Pár minut nato se na pěšině zjevila postava. Když přišla před nás, Ryan promluvil.

„Dlouhý den?“

„Kdo je to?“ Muž byl na černém pozadí oblohy sotva vidět.

„Andy Ryan.“

„No *bonsoir*, pane. Už jsem zapomněl, že jste tady na bytě.“ Zahaloval ho lehký opar whisky. Majitele jsem rozeznávala jen jako rozložitého muže v čepici, jakou nosí bagristé.

„Ten šeríkový sprchový gel je můj.“

„Já to respektuju, detektive Ryane.“

„Pozval bych vás na pivo, ale zrovna zavřeli bar.“

Muž vystoupil na verandu, přitáhl si křeslo naproti houpačce, postavil vedle něj sportovní tašku a usedl. V šeru se objevil masitý nos a líce se skvrnkami popraskaných žilek.

Když jsme byli představeni, zvláštní agent FBI Byron McMahon smekl čepici a uklonil se směrem ke mně. Viděla jsem husté bílé vlasy, sčesané a splácnuté jako kohoutí hřebínek.

„Tohle je na mně.“ McMahon rozepnul zip tašky a vytáhl šestiplechovkové balení Coors.

„Dáblův mok,“ řekl Ryan a vytáhl jedno pivo z plastické pavučiny.

„Ano,“ souhlasil McMahon. „Pámbu mu požehnej.“ Zatřepal jednou plechovkou směrem ke mně.

Zatoužila jsem po tom pivu tolik, jak už dlouho po ničem. Pamatovala jsem si ten pocit, když alkohol člověku proudí do žil, teplo stoupá do těla a jeho molekuly se mísí s mými vlastními. Ten pocit úlevy, blaha.

Ale ledacos už jsem o sobě věděla. Trvalo to léta, ale už jsem pochopila, že každá buňka ve mně je zaslíbena Bakchovi. Ačkoliv jsem prahla po uvolnění, věděla jsem, že euforie by byla dočasná, hněv a odpor k sobě samé by trvaly dlouho. Nemohu pít.

„Ne, díky.“

„Je tu toho spousta.“

„To je právě ta potíž.“

McMahon se usmál, uvolnil jednu plechovku a ostatní strčil zpátky do tašky.

„Tak co říká FBI?“ zeptal se Ryan.

„Nějakej hajzl vyhodil to letadlo do vzduchu za letu.“

„Koho tipuje Úřad?“

„Na spoustě tanečních pořádků vysoce skórujou vaši chlapci motorkáři. Ten Petricelli byl slizkej mizera s polívkou místo mozku, ale měl dobré styky.“

„A?“

„Mohl to být profesionální zásah.“

Vánek rozhoupal Rubyiny košíky a černé stíny zatančily po balustrádě a prknech podlahy.

„Je tu ještě další scénář. Na 1A seděla paní Martha Simingtonová. Před třemi měsíci Haskel Simington pojistil svou ženu na dva miliony.“

„To je hromada drobných.“

„Hodně to pomůže, aby mužiček tolik netrpěl ztrátou ženušky. Jo, a zapomněl jsem se zmínit. Ti dva žili už čtyři roky odděleně.“

„Je Simington dost velký mutant, aby sejmul osmaosmdesát lidí?“ Ryan vyprázdnil své Coors a hodil prázdnou plechovku do McMahonovy sportovní tašky.

„Začínáme se s ním fakt dobře seznamovat.“

McMahon napodobil Ryanův výstup s prázdnou plechovkou.

„Ještě je tu další scénář: na 12F seděl devatenáctiletý Anurudha Mahendran. Ten kluk byl zahraniční student ze Srí Lanky a chytal v bráně fotbalového týmu.“

McMahon vyprostil další dvě piva a jedno podal Ryanovi.

„Anurudhův strýček doma pracuje pro rádio Hlas Tygrů.“

„Jako Tamských tygrů?“

„Sím ano, paní učitelko. Ten chlap je mluvka, bezpochyby stojí vysoko na seznamu těch, kterým by vláda přála smrtelné onemocnění.“

„Máte podezření na vládu Srí Lanky?“ Byla jsem ohromena.

„Ne. Ale na obou stranách existují extrémisté.“

„Když se strýček nedá přesvědčit, jděte po klukovi. Pošlete vzkaz.“

Ryan si otevřel nové pivo.

„Možná je to jen dohad, ale musíme to brát v úvahu. Nezapomínat na naše místní zdroje, samozřejmě.“

„Místní zdroje?“ zeptala jsem se.

„Dva venkovští kazatelé, kteří žijí tady nablízku. Reverend Isaiah Claiborne přísahá, že to letadlo sestřelil reverend Luke Bowman.“ Další cvaknutí uzávěru plechovky. „Jsou to konkurenční zaklínači hadů.“

„Zaklínači hadů?“

Nedbála jsem na Ryanovu otázku. „Claiborne byl něčeho svědkem?“

„Trvá na tom, že viděl za Bowmanovým domem vystřelit bílou čáru a potom následovala exploze.“

„Bere ho FBI vážně?“

McMahon pokrčil rameny. „To se uvidí. Lokalizace by odpovídala, s ohledem na dráhu letu.“

„Jakých hadů?“ nevzdával se Ryan.

„Víš se něco o nahrávkách toho hlasu?“ přeskočila jsem na jiné téma, protože jsem netoužila po dalších komentářích ohledně duchovní vroucnosti našich horských sousedů.

„Telefonoval bílý muž, Američan, bez zřetelného přízvuku.“

„Čímž se okruh zužuje na kolik milionů?“

Zachytila jsem pohyb v McMahonových očích, jako by o té otázce vážně uvažoval.

„Několik málo.“

McMahon dopil své pivo, zmačkal plechovku a přidal ji ke své sbírce. Vstal, popřál nám oběma hezký večer a zamířil ke dveřím. Zvonek zacinkal a pár minut nato se v okně nahoře rozsvítilo světlo.

Kromě vrzání Rubyných květináčů panovalo na verandě naprosté ticho. Ryan si zapálil cigaretu, pak se zeptal: „Byla jsi na kojoti hlídce?“

„Ano.“

„A?“

„Žádní kojoti. Ani odkryté rakve.“

„Našla jsi něco zajímavého?“

„Dům.“

„Kdo tam bydlí?“

„Jeníček a Mařenka a čarodějka kanibalka.“ Vstala jsem. „Jak to mám sakra vědět?“

„Byl někdo doma?“

„Nikdo se nevyřítel ven, aby mě pohostil čajem.“

„Je ten dům opuštěný?“

Hodila jsem si batoh přes rameno a uvažovala nad otázkou.

„Nevím. Kdysi tam byla zahrada, ale ta šla do háje. Dům je tak dobře postavený, že je těžké poznat, jestli je udržovaný nebo prostě odolává škodám.“

Čekal.

„Je tam jedna zvláštní věc. Zepředu je to prostě typický nenatřený horský srub. Ale zezadu má obezděný prostor a nádvoří.“

Ryanova tvář nabyla meruňkové barvy, vzdálila se do tmy.

„Pověz mi, jak je to s těmi zaklínači hadů. Vy máte v Severní Karolině zaklínače hadů?“

Užuž jsem chtěla vypadnout, když zvonek zacinkal nanovo. Očekávala jsem, že uvidím McMahon, ale nikdo se neobjevil.

„Jindy.“

Otevřela jsem vnější sít'ové dveře a našla těžké dřevěné domovní dveře otevřené dokořán. Jakmile jsem se ocitla uvnitř, pevně jsem je zavřela a přezkoušela kliku, doufajíc, že Ryan udělá totéž. Pak jsem se odtrmácela do Magnolie s úmyslem osprchovat se a zalézt do postele. Sotva jsem se ocitla v pokoji, když někdo tiše zaklepal.

V domnění, že je to Ryan, nasadila jsem tvrdý výraz a pootevřela dveře na skulinku.

Na chodbě stála Ruby, tvář vážnou a zbrázděnou hlubokými vráskami. Na sobě měla šedý flanelový župan, růžové ponožky a hnědé trepky v podobě zvířecích tlap. Ruce měla sepjaté na hrudi, prsty pevně propletené.

„Chystám se zalehnout,“ usmála jsem se.

Vážně na mě upírala pohled.

„Už jsem večeřela,“ dodala jsem.

Jedna ruka se zvedla, jako by chtěla něco utrhnout ze vzduchu. Mírně se třásla.

„Čopak je, Ruby?“

„Dábel na sebe bere mnoho podob.“

„Ano.“ Zoufale jsem toužila po koupeli a spánku. „Ale vy před ním určitě máte velký náskok.“

Natáhla jsem se, abych se dotkla jejího ramene, ale ona ucouvla a ruce se znovu našly.

„Létají s Luciferem před tváří božstva. Rouhají se.“

„Kdo?“

„Zmocnili se klíčů od Háda a smrti. Přesně jak to stojí ve Zjeveních.“

„Ruby, prosím vás, mluvte na mě srozumitelnou řečí.“

Oči měla vyvalené, v koutcích růžové a lesklé vláhou.

„Vy jste z cizích krajů, tak to nemůžete vědět.“

„Vědět co?“ Hlas mi ovládla podrážděnost. Neměla jsem náladu na jinotaje.

„Je tu zlo.“

Pivo?

„Detektiv Ryan a...“

„Hříšníci opovrhují Všemohoucím.“

Tohle nikam nevede.

„Promluvme si o tom zítra.“

Popadla jsem kliku, ale jedna ruka jí vylétla a popadla mě za paži.
Mozoly zaškrábaly o rukáv mé nylonové bundy.

„Pán Bůh seslal znamení.“

Přiblížila se ještě víc.

„Smrt!“

Jemně jsem vypáčila kostnaté prsty, stiskla Ruby ruku a ucouvla.
Pozorovala jsem ji mezerou, když se dveře zavíraly, tělíčko měla
ztuhlé, jitřnicovitá kadeř se jí plazila po lebce jako nevýrazný, šedý
had.

Následující den byl něčí svátek. Kryštofa Kolumba, myslím. Dopoledne se proměnilo v noční můru.

Přijížděla jsem do márnice mlhou tak hustou, že zakrývala hory, a pracovala do půl jedenácté. Když jsem si udělala pauzu na kávu, v místnosti pro personál byl Larke Tyrell. Počkal, až jsem si naplnila šálek erární bryndou a přidala bílý prášek.

„O něčem si musíme promluvit.“

„Jasně.“

„Tady ne.“ Dlouze se na mě zadíval. Ten pohled něco znamenal a já pocítila bodnutí úzkosti.

„Copak je, Larke?“

„Pojď.“

Vzal mě za rameno a vykormidloval zadními dveřmi ven.

„Tempe, nevím, jak to říct.“ Zakroužil kávou v kelímku a po hladině se rozběhly duhově měňavé skvrny.

„Jen to řekni.“ Zachovávala jsem tlumený a klidný tón.

„Je tu jedna stížnost.“

Čekala jsem.

„Mám z toho strašný pocit.“ Ještě pár vteřin pozoroval svůj kelímek, pak ke mně zvedl oči. „Jde o tebe.“

„O mě?“ Nechtělo se mi uvěřit.

Kývl.

„Co jsem udělala?“

„Stížnost uvádí neprofesionální chování takové povahy, která postačí k ohrožení vyšetřování.“

„Jako třeba?“

„Vstup na stanoviště bez oprávnění a špatné zacházení s důkazy.“

Nevěřícně jsem na něj civěla.

„A vstup na cizí pozemek.“

„Vstup na cizí pozemek?“ Útroby mi sevřela studená pěst.

„Šťourala jsi kolem té nemovitosti, o které jsme mluvili?“

„To nebyl vstup na cizí pozemek. Chtěla jsem mluvit s majiteli.“

„Pokusila ses tam vloupat?“
 „Ovšemže ne!“
 V záblesku vzpomínky jsem uviděla samu sebe, jak páčím okenici zrezivělou tyčí.
 „A minulý týden jsem měla povolení vstoupit na místo havárie.“
 „Od koho?“
 „Earl Bliss mě tam poslal. To přece víš.“
 „Vidíš, to je ta potíž, Tempe.“ Larke si přetřel dlaní bradu. „V té chvíli tam DMORT nebyla požadována.“ Byla jsem jako omráčena.
 „Jakým způsobem jsem špatně zacházela s důkazy?“
 „Hrozně nerad se na to vůbec ptám.“ Ruka se vrátila k bradě.
 „Tempe...“
 „Jen se ptej.“
 „Sebrala jsi ostatky, které nebyly zaznamenány?“
 Ta noha.
 „Přece jsem ti o tom vyprávěla.“ Zůstaň klidná. „Uvážila jsem to.“
 Neříkal nic.
 „Kdybych tam tu nohu nechala, byl by z ní teď kojoti trus.“
 Promluvil s Andrewem Ryanem. Byl u toho.“
 „To udělám.“
 Larke se natáhl a stiskl mi paži.
 „Vyřešíme to.“
 „Ty to bereš vážně?“
 „Nemám na vybranou.“
 „Pročpak to?“
 „Víš přece, že mi tisk šlape na prsty. Skočí po tom jako ohař po jednookém zajíci.“
 „Kdo tu stížnost podal?“ Mžikala jsem, abych potlačila slzy.
 „To ti nemůžu povědět.“
 Spustil ruku a zadíval se do mlžného oparu. Už se zvedal a odhaloval krajinu, jako by se pomalu sloupával směrem vzhůru. Když se otočil nazpátek, měl ve tváři podivný výraz.
 „Ale řeknu ti, že se na tom podílejí mocní lidé.“
 „Dalajláma? Spojení náčelníci štábu?“ Hněvem mi ztvrdl hlas.
 „Nebud' na mě našťvaná, Tempe. Tohle vyšetřování je velká novina. Jestli se vyvinou nějaké problémy, nikdo je nechce mít na krku.“
 „Takže mám pro případ potřeby posloužit jako obětní beránek.“
 „Nic takového. Jen musím projít patřičnými procedurami.“

Zhluboka jsem se nadechla.
„Co se stane teď?“
Podíval se přímo na mě a jeho hlas znězněl.
„Musím tě požádat, abys odešla.“
„Kdy?“
„Hned.“
Teď byla řada na mně, abych se zahleděla do mlhy.

Na výšince bylo v poledne prázdné. Nechala jsem Ruby vzkaz, poděkovala jí a omluvila se za svůj náhlý odjezd a za svůj nevstřícný postoj předchozího večera. Pak jsem si posbírala věci, naházela je do mazdy a odjela tak rychle, až pneumatiky rozhodily spršku štěrku.

Celou cestu domů do Charlotte jsem prudce zastavovala a rozjížděla, se skřípotem pneumatik vyrazela na světlech a pak se proplétala z proudu do proudu, jakmile jsem se ocitla na dálnici. Tři hodiny jsem najížděla autům na zadní nárazníky a tiskla klakson. Mluvila jsem pro sebe a zkoušela slova. *Zákeřné. Hnusné. Ničemné.* Ostatní řidiči se vyhýbali mému pohledu a nechávali mi spoustu prostoru.

Byla jsem vzteklá a zkrušená zároveň. Nespravedlnost anonymního obvinění. Bezmoc. Týden jsem pracovala v krušných podmínkách, viděla, cítila a vnímala jsem smrt. Věcho jsem nechala, oddala se námaze a pak jsem byla propuštěná jako služka podezřelá z krádeže. Bez slyšení. Bez příležitosti vysvětlit. Bez poděkování. Sbal se a vypadni.

Kromě profesionálního ponížení tu byla osobní zrada. Ačkoliv jsme byli léta přátelé a Larke věděl, jak jsem úzkostlivá, pokud jde o profesionální etiku, nebránil mě. Larke nebyl typ zbabělce. Čekala jsem od něj víc.

Divoká jízda posloužila svému účelu. Na předměstí Charlotte už se můj výbušný vztek změnil v chladné rozhodnutí. Neudělala jsem nic nepatřičného a očistím své jméno. Zjistím, co má tenhle podraz znamenat, vyvrátím obvinění. A utkám se s tím, kdo mě obvinil.

Můj prázdný dům ve městě mě připravil o rozhodnost. Nikdo mě nevítal. Nikdo mě neobjal a neřekl, že to dobře dopadne. Ryan se hašteřil s nějakou vzdálenou Danielle, aťsi to byl kdokoli. Ryan mi řekl, že mi do toho nic není. Katy je s kamarádem nebo kamarádkou, pohlaví nespecifikováno, a Birdie s Petem jsou daleko na druhé straně

města. Odhodila jsem zavazadla, vrhla se na pohovku a rozplynula v slzách.

O deset minut později už jsem tiše ležela, hrud' se mi zdvíhala a připadala jsem si jako dítě, které se vzpamatovává ze záchvatu vzteku. Ničeho jsem nedosáhla a cítila jsem se vyčerpaná. Odvlekla jsem se do koupelny, vysmrkala se a pak překontrolovala telefonické vzkazy.

Pokud šlo o zlepšení nálady, nula. Nějaký student. Obchodní zástupce. Moje sestra Harry volala z Texasu. Dotaz od mé přítelkyně Anne: Nemohly bychom si spolu dojít na oběd, než s Tedem odjedou do Londýna?

Ohromné. Zatímco jsem její slova mazala, patrně večeřeli v Savoyi. Rozhodla jsem se vyzvednout Birdieho. Aspoň mi bude příst na klíně.

Pete pořád žije v domě, který jsme spolu sdíleli skoro dvacet let. Ačkoliv má cenu statisíců dolarů, plot je vyspraven dřevěným špalkem a na zadním dvorku se rozpadá branka domácí výroby, svědectví Katyiniých fotbalových časů. Dům je natřený, okapy vyčištěné, trávník sečou profesionálové. Vnitřek udržuje služka. Ale kromě normální údržby můj odcizený manžel věří na laissez-faire, heslo klasického liberalismu, a rychlé flikování. Nepocit'uje nutnost udržovat prostor, kterého si realitní agentury cení. Kdysi jsem si dělala starosti, zda nebudou sousedé nic namítat. Odloučení mě jich zbavilo.

Chlupatý hnědý čumák vyhlížel skrze plot, když jsem zahrnula na příjezdovou cestu. Když jsem vylezla z auta, sraštil se a vydal tlumené „vrrr!“.

„Je tady?“ zeptala jsem se a zabouchla dveře.

Pes spustil hlavu a z tlamy se mu vysunul fialový jazyk.

Obešla jsem dům zepředu a zazvonila. Nic.

Zazvonila jsem znovu. Na řetízku mi pořád ještě visel klíč, ale nechtělo se mi ho použít. Ačkoliv jsme žili odloučeně už přes dva roky, s Petem jsme pořád ještě opatrně našlapovali při zavádění nového řádu mezi námi. Společné klíče obnášely důvěrnost, kterou jsem nechtěla zavádět.

Jenže byl čtvrtek odpoledne a Pete bude v práci. A já chci svého kocoura.

Hrabala jsem v kabelce, když se dveře otevřely.

„Ahoj, krásná cizinko. Potřebuješ nocleh?“ řekl Pete a přeměřil si mě od hlavy k patě.

Měla jsem na sobě khaki kalhoty a martensky, které jsem si obula do márnice dneska v šest ráno. Pete byl dokonale oděn v obleku s vestou a mokasínech od Gucciho.

„Já myslela, že budeš v práci.“

Otřela jsem si klouby prstů maskaru z dolních víček a rychle nakoukla do domu. Jestli zahlédnu ženskou, umřu ponížením.

„Proč ty nejsi v práci?“

Rozhlédl se doleva, pak doprava, ztlumil hlas, gestem mě přivolal blíž, jako by sděloval utajenou informaci. „Rande s instalatérem.“

Nechtěla jsem uvažovat o tom, co se pokazilo natolik, že byl jakožto odborník povolán pan Opravto.

„Přijela jsem pro Birdieho.“

„Myslím, že má čas.“ Pete ucouvl. Vstoupila jsem do haly osvětlené lustrem po mé pratetě.

„Nechceš se něčeho napít?“

Provrtala jsem ho pohledem, kterým by se dal řezat živec.

„Však víš, jak to myslím.“

„Dala bych si dietní colu.“

Zatímco Pete rachotil sklem a kostkami ledu v kuchyni, zavolala jsem nahoru na Birdieho. Kocour nikde. Zkusila jsem salonek, jídelnu a trucovnu.

Kdysi dávno jsme v těchto místnostech žili s Petem společně, četli, povídali si, poslouchali hudbu, milovali se. Vypiplali jsme Katy od nemluvněte až po pubertářku, měnili zařízení v jejím pokoji a přizpůsobovali jí svůj život při každém přechodu do další fáze. Oknem nad kuchyňským dřezem jsem sledovala, jak roste a uvadá zimolez a vítala každou roční dobu. To byly pohádkové dny, čas, kdy se americký sen zdál reálný a dosažitelný.

Pete se znovu objevil, přeměněn z šik advokáta na ležérního manažera. Sako a vesta zmizely, kravata uvolněná, rukávy košile vyhrnuté pod lokty. Slušelo mu to.

„Kde je Bird?“ zeptala jsem se.

„Drží se na horní palubě od té doby, co nastoupil Boyd.“

Podal mi půllitr, kolem nějž se na skle vinul ozdobný svitek s nápisem *Uz to mums atkal jaiedzer!* Litevsky: „Na to se musíme ještě jednou napít!“

„Boyd je ten pes?“

Kývnutí.

„Tvůj?“

„Zajímavá otázka. Posad' se a já ti budu vyprávět ságu o Boydovi.“

Pete přinesl z kuchyně preclíky a přisedl si ke mně na pohovku.

„Boyd náleží jistému Harveymu Alexanderu Dineenovi, pánovi, který nedávno potřeboval obhajobu pro bono. Zatčení ho naprosto zaskočilo, a jelikož nemá rodinu, Harvey požádal, abych se mu staral o psa, dokud se to nedorozumění se státem nevyjasní.“

„A ty jsi souhlasil?“

„Vážil jsem si toho, jakou má ve mě důvěru.“

Pete olízl sůl z preclíku, odkousl velkou smyčku a zapil ji pivem.

„No a?“

„Boyd je odkázán sám na sebe na minimálně deset a maximálně dvacet let. Říkal jsem si, že by asi trpěl hladem.“

„Co je zač?“

„On se považuje za podnikatele. Soudce ho prohlásil za podvodníka a profesionálního zločince.“

„Myslela jsem toho psa.“

„Boyd je čau-čau. Nebo aspoň z velké části. Aby se objasnil ten zbytek, musely by se udělat testy DNA.“

Snědl druhou půlku preclíku.

„Vyrazila sis poslední dobou s nějakými pěknými mrtvolami?“

„Náramná legrace.“ Můj obličej asi naznačoval, že to žádná legrace není.

„Promiň. Asi je to tam ošklivé.“

„Zvládneme to.“

Chvilí jsme si povídali, pak mě Pete pozval na večeři. Naše obvyklá rutina. On pozval, já odmítla. Dnes mi vytanula na myslí Larkeova obvinění, Annino a Tedovo londýnské dobrodružství a můj prázdný byt.

„Co podáváš?“

Obočí mu vyletělo vzhůru.

„Linguini noc sauce vongole.“

Peteova specialita. Konzervované škeble na rozvařených těstovinách.

„Co kdybych došla pro bifteky, než si to vyřídíš s instalátérem. Až trubky potečou, můžeme si ogrilovat maso.“

„Je to záchod v patře.“

„To je jedno.“

„Birdovi prospěje, když uvidí, že jsme přátelé. Myslím, že si to pořád ještě vyčítá.“

To byl celý Pete.

Boyd se k nám u večere přidal, seděl vedle stolu, oči přilepené k masu, a tu a tam hrábl někomu tlapkou po koleni, aby nám připomněl svou přítomnost.

S Petem jsme si povídali o Katy, o starých přátelích a o zašlých časech. On probral několik žalob pro urážku na cti z poslední doby a já jsem popsala jeden ze svých nedávných případů, studenta, kterého našli oběšeného v babiččině stodole devět měsíců poté, co zmizel. Potěšilo mě, že jsme se dostali na přijatelnou úroveň, kdy byla možná normální konverzace. Čas plynul a Larke a jeho stížnost z mých myšlenek ustoupili.

Po dezertu, což byly jahody s vanilkovou zmrzlinou, jsme si vzali kávu do trucovny a pustili zprávy. Hlavním tématem byla havárie Air TransSouth.

V popředí stála žena se zachmuřenou tváří, za ní se vlnily Great Smoky Mountains a ona mluvila o utkání, jehož se čtyřiatřicet sportovců už nikdy nezúčastní. Sdělovala, že příčina havárie je dosud nejasná, ačkoliv už je skoro jisté, že došlo k výbuchu ve vzduchu. Až dosud bylo identifikováno čtyřicet sedm obětí a vyšetřování pokračuje čtyřicet hodin denně.

„To je šikovné, že ti dávají volno,“ řekl Pete.

Neodpověděla jsem.

„Anebo tě sem poslali za nějakým tajným posláním?“

Ucítila jsem třas v hrudi a upřela oči na své martensky.

Pete se přisunul ke mně a ukazovákem mi zvedl bradu.

„Hele, holka, já si jen dělám srandu. Je ti něco?“

Zavrtěla jsem hlavou, nevěřila jsem si natolik, abych promluvila.

„Nevypadáš nejlíp.“

„Nic mi není.“

„Nechceš mi to povědět?“

Musela jsem, protože slova se ze mě přímo hrnula. Pověděla jsem mu o dnech, kdy jsem se brodila v krvi, o kojotech a svých pokusech určit původ té nohy, o anonymní stížnosti a svém propuštění. Nevynechala jsem nic kromě Andrewa Ryana. Když jsem se konečně uvolnila, měla jsem nohy skrčené pod tělem a k hrudi jsem tiskla polštář. Pete mě soustředěně pozoroval.

Pár minut žádný z nás nepromluvil. Na zdi trucovny hlasitě tikaly školní hodiny a mě napadlo, kdo je asi natahuje.

Tik. Tik. Tik.

„No, to byla zábava,“ řekla jsem a natáhla si nohy.

Pete mě vzal za ruku, oči ještě pořád upřené na mou tvář.

„Co s tím uděláš?“

„Co můžu dělat?“ odsekla jsem podrážděně a odtáhla se. Už mi byl celý ten výlev trapný a děsila jsem se toho, o čem jsem věděla, že přijde. Pete mi vždycky dával tu samou radu, když mě někdo dopaloval. „Vyser se na ně.“

Překvapil mě.

„Tvůj velitel DMORT objasní důvod, proč jsi vstoupila na místo havárie. Jde hlavně o tu nohu. Byl někdo nablízku, když jsi ji sebrala?“

„Nablízku byl jeden policajt.“ Soustředila jsem se na polštář.

„Místní?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Viděl ty kojoty?“

„Ano.“

„Znáš ho?“

A jak.

Kývla jsem.

„Tím by se to mělo vyřešit. Ať ten policajt kontaktuje Tyrella a popíše situaci.“ Opřel se dozadu. „S tím nedovoleným vniknutím to bude těžší.“

„Já nikam nevníkala,“ prohlásila jsem dopáleně.

„Jak moc si to bereš s tou nohou?“

„Myslím, že neodpovídá nikomu ze seznamu cestujících. Proto jsem tam slídila.“

„Kvůli věku.“

„Především. Taky se zdála víc rozložená.“

„Můžeš prokázat věk?“

„Jak to myslíš?“

„Víš absolutně jistě, že majitel té nohy byl tak starý?“

„Ne.“

„Existuje nějaká jiná zkouška, která může jednoznačněji potvrdit tvůj odhad věku?“ Právnický Pete.

„Zkontroluju histologii, jakmile se zpracují vzorky.“

„Kdy to bude?“

„Příprava sklíček trvá věč...“

„Jed' tam zítra. Nech si udělat mikroskopické vzorky. Nepřestávej, dokud nebudeš znát číslo límečku toho chlapa a jméno jeho bookmakera.“

„Mohla bych to zkusit.“

„Udělej to.“

Pete má pravdu. Jsem sralbotka.

„Pak Noháče identifikuj a nacpi to Tyrellovi do prdele.“

„Jak to udělám?“

„Jestli ta tvoje noha nepochází z letadla, musí být místní.“

Čekala jsem.

„Začni tím, že zjistíš, komu patří ta nemovitost.“

„Jak mám *tohle* udělat?“

„Prověřovala to tam FBI?“

„Podílejí se na vyšetřování havárie, ale dokud nebude důkaz o sabotáži, Úřad to oficiálně na starosti nemá. Kromě toho, vzhledem ke svému současnému postavení, pochybuju, že by se mi s něčím svěřovali.“

„Tak to zjistí sama.“

„Jak?“

„Prověř si zápis v pozemkových knihách a seznamy daňových poplatníků u okresního soudu.“

„Můžeš mi poradit?“

Zatímco mluvil, dělala jsem si poznámky. Než skončil, rozhodnost se mi vrátila. Už žádné kňourání a sebelítost. Budu do té nohy šťourat, dokud nebudu znát veškeré podrobnosti ze života jejího majitele. Pak zjistím, kde se tam vzala, identifikuju toho člověka a přilepím to Larkeu Tyrellovi na čelo.

„Mockrát ti děkuju, Pete.“

Naklonila jsem se a políbila ho na tvář. Bez zaváhání mě přitáhl k sobě. Než jsem se stihla odtáhnout, opětoval můj polibek na tvář, pak další, pak jeho rty sklouzly na mou šíji, na ucho, na ústa. Cítila jsem známou směs potu a vody po holení Aramis a v mozku mi vybuchlo milion obrazů. Cítila jsem paže a hrud', které jsem znala po dvě desetiletí, které kdysi objímaly jen a jen mě.

Hrozně ráda jsem se s Petem milovala. Vždycky, od toho prvního zázraku, kdy se v jeho maličkém pokoji na Clarke Avenue v Champaign ve státě Illinois zatřásla zem, až do pozdějších let, kdy to začalo být pomalejší, hlubší, melodie, kterou jsem znala stejně dobře jako křivky vlastního těla. Milování s Petem překonávalo všechno.

Byl to čirý pocit a naprosté odpoutání. Ted' jsem to potřebovala. Toužila jsem po tom známém a uklidňujícím roztržštění vědomí, chtěla jsem, aby se čas zastavil.

Vzpomněla jsem si na svůj němý byt. Vzpomněla jsem si na Larkea a jeho „mocné lidi,“ na Ryana a neznámou Danielle, na odloučení a vzdálenost. Pak Peteova ruka sklouzla k mému nadru.

„Kašlu na ně,“ pomyslela jsem si.

Pak už jsem nemyslela na nic jiného.

Probudil mě telefon. Pete stáhl žaluzie a v místnosti bylo takové šero, že jsem potřebovala několik zazvonění, než jsem ho našla.

„Sejdeme se dneska večer v Providence Road Sundries a zvu tě na hamburger.“

„Pete, já...“

„S tebou je těžká řeč. Sejdeme se v Bijoux.“

„To není restaurace.“

„Zítra večer?“

„Asi ne.“

V telefonu to zabzučelo.

„Pamatuješ, jak jsem naboural volkswagen a trval na tom, že pojedeme dál?“

„Z Georgie do Illinois bez světel.“

„Devět set kilometrů jsi na mě nepromluvila.“

„To je něco jiného, Pete.“

„Tobě se to včera večer nelíbilo?“

Líbilo se mi to včera večer šíleně.

„O to nejde.“

Slyšela jsem v pozadí hlasy a podívala se na hodiny. Osm deset.

„Jsi v práci?“

„Ano prosím.“

„Proč telefonuješ?“

„Chtěla jsi, abych tě probudil.“

„Aha.“ Starý zvyk. „Díky.“

„Není zač.“

„A díky, že sis nechal Birdieho.“

„Objevil se?“

„Krátce. Vypadal podrážděně.“

„Starý Bird má svoje zaběhané zvyky.“

„Birdie nikdy neměl rád psy.“

„Ani změnu.“

„Ani změnu.“

„Některá změna je k lepšímu.“

„Ano.“

„Já se změnil.“

To už jsem od Peta slyšela. Říkal to po svém úletu s jednou soudní reportérkou před třemi lety, znovu po epizodě s realitní makléřkou. Nečekala jsem, až to bude do třetice.

„Byla to pro mě zlá doba,“ pokračoval.

„Jo. Pro mě taky.“

Zavěšila jsem a dala si dlouhou sprchu, přičemž jsem rozvažovala o našich nedostatcích. Pete byl ten, ke komu jsem se vždycky obracela o radu, útěchu a pomoc. Byl moje záchranná síť, klid, který bych vyhledala po celodenní bouři. Rozchod byl trýznivý, ale také vynesl na hladinu sílu, o níž jsem vůbec netušila, že ve mně dříme.

A kterou jsem nikdy nepoužívala.

Když jsem se osušila a zabalila si vlasy do ručníku, zadívala jsem se na sebe do zrcadla.

Otázka: Co mě to včera večer napadlo?

Odpověď: Nic mě nenapadlo. Byla jsem našťvaná, ublížená, zranitelná a osamělá. A velmi dlouho jsem žila bez sexu.

Otázka: Bude se to opakovat?

Odpověď: Ne.

Otázka: Proč ne?

Proč ne? Pořád Peta miluju. Miluju ho od chvíle, kdy jsem na něm poprvé spočinula pohledem, seděl tenkrát bos a do půl těla nahý na schodech knihovny právnické fakulty. Milovala jsem ho, i když lhal o Judy, pak o Ellen. Milovala jsem ho, i když jsem se před dvěma roky sbalila a odešla.

A očividně mi pořád ještě připadá pekelně sexy.

Moje sestra Harry používá jeden texaský výraz. Blbá jak placatá prdel. Ačkoliv Peta miluju a připadá mi sexy, nejsem blbá jak placatá prdel. *Právě proto* už se to nikdy nestane.

Otřela jsem páru ze skla a rozpomněla se na své staré já, jak na mě hledívalo z téhož zrcadla. Když jsme se přistěhovali, měla jsem blond vlasy, rovné a dlouhé k ramenům. Ted' jsou krátké a od zlaté barvy jsem taky upustila. Ale šediny se vkrádají a brzy budu prohlížet odstíny hnědých přelivů ve vzorníku Clairolu.

Vrásek kolem očí přibýlo a prohloubily se, ale bradu mám pevnou a horní víčka pořád drží nahoře.

Pete vždycky říkal, že nejhezčí je na mně zadek. I ten zůstal na svém místě, ačkoliv už to vyžaduje úsilí. Ale na rozdíl od mnoha svých vrstevnic nevlastním žádnou lastexovou bokovku a nikdy jsem si nenajala osobního trenéra. Nemám žádné šlapací kolo, stepper ani rotoped. Nechodím do hodin aerobiku ani kickboxu a žádného organizovaného běžeckého závodu jsem se nezúčastnila už přes pět let. Chodím do posilovny v tričku a šortkách od FBI, převázaných v pase šňůrkou. Běhám nebo plavu, vzpírám, pak odejdu. Když je pěkně, běhám venku.

Taky jsem se snažila soustředit na to, co jím. Každý den vitamíny. Červené maso ne víc než třikrát týdně. Nezdravé potraviny nanejvýš pětkrát.

Navlékala jsem si kalhotky, když mi zazvonil mobilní telefon. Vyřítla jsem se do ložnice, obrátila kabelku vzhůru nohama, našla telefon a stiskla knoflík.

„Kam jsi zmizela?“

Ryanův hlas byl naprosto nečekaný. Zaváhala jsem, kalhotky v jedné ruce, telefon v druhé, a nenapadlo, vůbec mě nenapadlo, co bych měla říct.

„Haló?“

„Jsem tady.“

„Kde tady?“

„Jsem v Charlotte.“

Nastala odmlka. Ryan ji přerušil.

„Celé je to zasr...“

„Mluvil jsi s Tyrellem?“

„Krátce.“

„Popsals tu scénu s kojotem?“

„V živých barvách.“

„A co řekl?“

„Děkuju vám, pane.“ Ryan napodobil protahovanou mluvu soudního lékaře.

„Tohle není Tyrellův nápad.“

„Celé je to nějak ujeté.“

„Jak to myslíš?“

„Nevím.“

„Co je ujeté?“

„Tyrell byl nervózní. Znáám ho teprve týden, ale normálně se takhle nechová. Něco ho žere. Ví, že jsi nepoškodila žádné ostatky, a je mu jasné, že tě sem minulý týden nadirigoval Earl Bliss.“

„Tak kdo je za tou stížností?“

„To nevím, ale to si piš, že to hodlám zjistit.“

„Tobě do toho nic není, Ryane.“

„Ne.“

„Nějaký vývoj ve vyšetřování?“ změnila jsem téma.

Uslyšela jsem škrtnout sirku, pak hluboké nadechnutí.

„Začíná to vypadat na Simingtona.“

„To je ten chlap s pojištěnou manželkou?“

„Je to ještě lepší. Čerstvý vdovec vlastní společnost, která provádí stavby silnic.“

„Takže?“

„Snadný přístup k plastické trhavině.“

„K plastické trhavině?“

„Používalo se to ve Vietnamu, ale teď se to prodává soukromým společnostem ke stavbám, dolování, demolicím. Sakra, sedláci si to nakupují k vyhazování pařezů.“

„Nepodléhají výbušniny přísné kontrole?“

„Ano a ne. Regule pro přepravu jsou přísnější než pro skladování a používání. Jestliže se například staví silnice, potřebuješ zvláštní nákladník s doprovodem a předepsanou trasou, která se vyhýbá hustě osídleným oblastem. Ale jakmile je ta věc na místě, obvykle se skladuje v mobilní buňce uprostřed louky, na které je velkými písmeny napsáno slovo *výbušnina*.

Společnost najme nějakého dědka jako hlídače a platí mu minimální mzdu, hlavně aby se vyhovělo požadavkům pojišťovny. Buňky se dají vyloupit, přemístit nebo prostě zmizí.“

Ryan zatahl z cigarety, vydechl.

„Armáda má vést záznamy na každý gram plastické trhaviny, ale stavaři to tak přesně vykazovat nemusí. Řekněme, že střelák dostane deset porcí trhaviny, použije z každé tři čtvrtiny a zbytek strčí do kapsy. Nikdo se nic nedozví. Chlapovi stačí rozbuška a už to jede. Nebo může ten materiál prodat na černém trhu. Po trhavinách je vždycky poptávka.“

„Za předpokladu, že by Simington ty výbušniny splasil, mohl je dostat na palubu?“

„Zřejmě to není zase až tak těžké. Teroristé kdysi vzali plastickou trhavinu, zploštili ji na sílu svazku bankovek a strčili si ji do náprsní tašky. Kolik bezpečáků ti kontroluje bankovky v peněženke? A dneska už se dá opatřit elektrický detonátor velikosti kapesního budíku. Ti libyjtí teroristé, co vyhodili do vzduchu Pan Am 103 nad Lockerbie, měli výbušninu v kazetovém pouzdře. Simington si mohl klidně nějaký způsob najít.“

„Ježíšmarjá.“

„Taky jsem dostal zprávy z *la belle province*. Začátkem týdne začal být skupině majitelů domů podezřelý vůz značky Ferrari, zaparkovaný v jejich ulici. Pripadalo jim, že sportovní auta v ceně přes sto tisíc dolarů v téhle části Montrealu zase tak běžně nepřenocují. Ukázalo se, že měli pravdu. Policie našla majitele, nějakého Alaina „Lišáka“ Barboliho, nacpaného v kufru s dvěma kulkami v hlavě. Barboli byl člen Rockové Mašiny a měl spojení se sicilskou mafií. Má to Carcajou.“

Opération Carcajou byla multiagenturní účelová jednotka, která se věnovala vyšetřování trestné činnosti motorkářských gangů v provincii Quebec. Pracovala jsem s nimi při vyšetřování četných vražd.

„Myslí si Carcajou, že Barboli byl pomsta za Petricelliho?“

„Anebo se Barboli podílel na úderu proti Petricellimu a hoši probírají seznam svědků. Pokud to byl atentát.“

„Jestli se mohl k výbušninám dostat Simington, tak Pekelní anděl s tím určitě neměli mít problémy.“

„Jako koupit si sýrové křupky v 7-Eleven. Hele, co kdyby ses sem vrátila a řekla Tyrellovi...“

„Chci si prověřit některé vzorky, abych se přesvědčila, jestli mám pravdu se svým odhadem věku. Jestli ta noha nepochází z letadla, obvinění z manipulace bude irelevantní.“

„Zmínil jsem se o tvém podezření ohledně té nohy Tyrellovi.“

„A?“

„A nic. Smetl to ze stolu.“

Znovu jsem pocítila záchvěv hněvu.

„Narazil jsi na nějaké pasažéry mimo seznam?“

„Kdepak. Hanover přísahá, že mrtvé duše jsou přísně eliminované. Nemáš papír, nesvezeš se. Zaměstnanci Air TransSouth, které jsme vyslýchali, potvrzují, co tvrdí jejich generální.“

„Mohl někdo přepravovat části těla?“

„Žádný anatom, antropolog, podiatr, chirurg-ortopéd ani obchodní cestující s protézami. A Hannibal Lecter poslední dobou nikam nelétá.“

„Ty jsi případ, Ryane.“

Zaváhala, jsem.

„Byl identifikován Jean?“

„On a Petricelli zůstávají mezi pohřešovanými.“

„Najdou ho.“

„Jo.“

„Jsi v pořádku?“

„Tvrdej jako hřebíky. A co ty? Nejsi osamělá, když jsi tak docela sama?“

„Nic mi nechybí,“ řekla jsem s pohledem upřeným na postel, ze které jsem právě vstala.

Severní Karolina má centralizovaný systém soudního lékařství, přičemž hlavní štáb sídlí na Chapel Hill a regionální úřadovny ve Winston-Salem, Greenville a Charlotte. Vzhledem ke geografii a ke své poloze byla charlotteská větev, přezdívaná Soudní lékař okresu Mecklenburg, vybrána pro zpracování vzorků, nasbíraných v provizorní márnici v Bryson City. Z Chapel Hill byl zapůjčen laborant a byla zřízena provizorní histologická jednotka.

Soudní lékař okresu Mecklenburg je součástí Okresního centra služeb Harolda R. „Hala“ Marshalla, které zabírá obě strany College Street mezi Devátou a Desátou, hned na okraji centra. Sídlem zařízení kdysi bývalo Searsovo zahradnické centrum. Byť architektonický sirotek, je moderní a efektivní.

Avšak prodloužení pobytu Hala je možná ohroženo. Pozemek, jemuž se léta rozvoj vyhýbal, situovaný v centru a s vyhlídkou na obytné domy a byty, obchody a bistra, upoutal pozornost stavebních společností jakožto vhodnější ke komerční expanzi se smíšeným určením než k využití pro okresní úřady, parkoviště a márnici. Majitelé zlatých karet American Express, výrobci cappuccina a kluby Sršňů a Panterů budou možná záhy vzkvétat tam, kde kdysi pobývaly skalpely, nosítka a pitevní stoly.

Dvacet minut poté, co jsem si konečně oblékla kalhotky, jsem zajela na parkoviště Okresního centra služeb. Naproti vysokoškolské příprave se bezdomovcům servírovaly párky v rohlíku a limonáda ze skládacích stolů. Mechový pruh mezi chodníkem a obrubníkem

pokrývaly příkrývky, na nichž byly rozloženy na výběr střevice, košile a ponožky. Kolem se hemžila desítka nuzáků, která neměla kam jít a nikam také nespěchala.

Zamkla jsem auto, došla k nízké stavbě z červených cihel, zazvonila a bzučák mě vpustil do skleněných dveří. Pozdravila jsem dámy v recepci a zapsala se k Timu Larabeemu, soudnímu lékaři okresu Mecklenburg. Ten mě dovedl k počítači, který byl vyhrazen pro zpracování obětí havárie, a vytáhl číslo případu 387. Patrně se tím porušovaly podmínky mého zapuzení, ale musela jsem to riskovat.

Testování DNA se provádělo v kriminalistické laboratoři Charlotte-Mecklenburg, výsledky ještě nebyly k dispozici. Ale histologie už byla hotová. Vzorky, které jsem odřízla z kostí chodidla a kotníku, byly nastrouhány na plátky necelých sto mikronů tlusté, zpracovány, zabarveny a vloženy mezi sklíčka. Dostala jsem je a vložila do mikroskopu.

Kost je miniaturní vesmír, v němž se narození i smrt vyskytují neustále. Základní jednotkou je osteon, tvořený soustřednými smyčkami kosti, kanálky, osteocyty, krevním řečištěm a nervy. U živé tkáně se osteony rodí, vyživují a nakonec nahrazují novějšími jednotkami.

Při zvětšení a pozorování v polarizovaném světle připomínají osteony maličké sopky, ovoidní kužely s centrálními krátery a výběžky, jež vybíhají do plošin primární kosti. Počet vulkánů s věkem stoupá, stejně tak počet opuštěných kráterů. Stanovením hustoty těchto rysů člověk dospěje k odhadu věku.

Nejprve jsem hledala stopy anomálií. Na průřezu dlouhé kosti může dojít k řídnutí, vyhloubení jejích vnitřních nebo vnějších okrajů či jiné abnormality by mohly nasvědčovat různým problémům včetně zhojené fraktury nebo neobvykle rychlému přetvářování. Já jsem žádné takové abnormalnosti nepozorovala.

Spokojena s tím, že je možný realistický odhad věku, zvýšila jsem zvětšení na jedno sto a vsunula do okuláru kalibrovaný mikrometr. Mřížka obsahovala sto čtverečků, přičemž každá strana měřila na úrovni vzorku jeden milimetr. Postupovala jsem od jednoho sklíčka ke druhému a studovala miniaturní úseky, přičemž jsem pečlivě počítala a zaznamenávala typické rysy na každé mřížce. Když jsem skončila a zanesla své výsledky do patřičného vzorce, znala jsem odpověď.

Majiteli nohy bylo nejméně pětasedesát, patrně spíš sedmdesát let.

Opřela jsem se a uvažovala o tom. Nikdo na seznamu se tomuhle věkovému rozpětí neblížil. Jaké jsou možnosti?

Za prvé. Na seznamu neuvedený cestující na palubě. Sedmdesátník mrtvou duší? Postarší občan černým pasažérem? Nepravděpodobné.

Za druhé. Tu nohu přinesl na palubu některý pasažér. Ryan říkal, že nenašli nikoho, jehož profil by nasvědčoval zájmu o části těla.

Za třetí. Noha nesouvisí s Air TransSouth 228.

Odkud tedy pochází?

Vyhrabala jsem z kabelky kartičku, podívala se na číslo a vytočila je.

„Úřad šerifa okresu Swain.“

„Lucy Crowovou, prosím.“

„Kdo volá.“

Uvedla jsem své jméno a čekala. Za pár minut jsem uslyšela chraplavý hlas.

„Petrně bych s vámi neměla mluvit.“

„Už jste to slyšela.“

„Jo, tak nějak.“

„Mohla bych se to pokusit vysvětlit, ale myslím, že tu situaci sama nechápu.“

„Neznám vás dost dobře, abych to mohla posoudit.“

„Proč se mnou tedy mluvíte?“

„Instinkt.“

„Pracuju na tom, aby se to vysvětlilo.“

„To by bylo dobré. Řvou jako protržení.“

„Jak to myslíte?“

„Zrovna mi volal Parker Davenport.“

„Viceguvernér?“

„Osobně. Nařídil mi, abych vás nepouštěla na místo havárie.“

„Nemá na starosti nic lepšího?“

„Zřejmě jste hvězda programu. Můj zástupce bral jeden telefonát dneska ráno. Chlápek chtěl vědět, kde bydlíte a kde jste bydlela tady.“

„Kdo to byl?“

„Jméno neřekl, zavěsil, když můj zástupce naléhal.“

„Byl od tisku?“

„Ty umíme docela dobře uzemnit.“

„Něco byste pro mě mohla udělat, šerifko.“

Slyšela jsem šumění meziměstského spojení.

„Šerifko?“

„Poslouchám.“

Popsala jsem nohu a své důvody, proč pochybuji o jejím spojení s havárií.

„Mohla byste mi prověřit pohřešované osoby ve Swain a okolních okresech?“

„Máte nějaký popis kromě věku?“

„Výška sto padesát osm až sto šedesát pět centimetrů, špatné nohy. Až bude DNA, budu znát pohlaví.“

„Časový rámeček?“

Navzdory uchování měkkých tkání jsem se rozhodla pro širší vymezení.

„Jeden rok.“

„Vím, že něco tady ve Swain máme. Vytáhnu vám to. A nejspíš neuškodí rozeslat pár dotazů.“

Když jsme zavěsily, neprodyšně jsem zabalila pouzdro se vzorkem a vrátila je laborantovi. Cestou domů mi v mozku žhnuly nové otázky, rozdmýchávané pocity hněvu a ponížení.

Proč mě Larke Tyrell nebrání? Věděl, jak jsem oddaná své práci, věděl, že bych nikdy neohrozila vyšetřování.

Mohl by být těmi Tyrellovými „mocnými lidmi“ míněn Parker Davenport? Dělá si viceguvernér starosti o svou image a hodlá mě využít pro účely publicity?

Rozpomněla jsem se na něj, jak vypadal na místě havárie, kapesníček u úst, oči sklopené, aby neviděl ta jatka.

Anebo se těma očima vyhýbal mně? Vzedmul se ve mně nepříjemný pocit, pokusila jsem se obraz vymazat. Nepomohlo to. Myslela jsem na Ryanovu radu. Na Peta. Oba říkali totéž.

Vytočila jsem informace a pak další číslo.

Ruby to vzala po druhém zazvonění.

Představila jsem se a zeptala se, jestli je Magnolia ještě volná. „Pokoj je prázdný, ale nabídla jsem ho jednomu nájemníkovi zezdola.“

„Ráda bych se zapsala zpátky.“

„Řekli mi, že jste odjela nadobro. Zaplatili účet.“

„Zaplatím vám na týden dopředu.“

„Musí to bejt vůle Páně, že se tam ten druhý ještě nenastěhoval.“

„Ano,“ odpověděla jsem s nadšením, které jsem nepociťovala. „Vůle Páně.“

Charlotte je čítanková ukázka mnohočetné poruchy osobnosti, Sybila měst. Je to Nový Jih, hrdý na své mrakodrapy, letiště, univerzitu, ligové baseballové mužstvo Hornets, ligové fotbalové mužstvo Panthers, generální ředitelství Bank of America a First Union, je to druhé největší finanční centrum Spojených států. Je domovem severokarolinské univerzity v Charlotte. Prahne po tom být světovým velkoměstem.

A přesto v Charlotte přetrvává nostalgie po Starém Jihu. Ve zdejší zámožné jihovýchodní čtvrti jsou majestátní domy a maličké bungalovy ověncené azalkami, svídkou krvavou, rododendrony a magnoliemi. Ve zdejších klikatých ulicích je na verandách víc houpaček a na čtvereční kilometr víc stromů než ve kterémkoli jiném městě planety. Na jaře je Charlotte kaleidoskopem růžové, bílé, fialové a červené. Na podzim plane žlutě a oranžově. Na každém rohu je tady kostel a lidé je navštěvují. Zanikání nóbl životního stylu je konstantním tématem hovoru, ale ti samí lidé, co lamentují nad jeho zánikem, pokukují jedním okem po trhu akcií.

Já bydlím v Sharon Hall, což je panství z přelomu století v elegantní staré čtvrti Myers Park. Kdysi elegantní georgiánské sídlo v padesátých letech zpustlo a bylo darováno místní univerzitní přípravce. V polovině osmdesátých let zakoupila dvouapůlkrovou nemovitost stavební firma, opravila ji a převtělila v moderní bytový komplex.

Zatímco většina obyvatel Hall sídlí v hlavní budově anebo v některém z nedávno zbudovaných křídel, můj byt je maličká stavba na západním okraji pozemku. Podle záznamů tahle budova vstoupila do života jako přístavek ke skladu kočárů, ale žádný dokument nepopisuje její původní funkci. Z nedostatku lepšího označení se jí prostě říká Přístavek.

Byť stísněná, jsou má dvě podlaží jasná a slunečná a malé patio se dokonale hodí pro gladioly, jeden z mála rostlinných druhů schopných

přežít mou zahradnickou péčí. Přístavek je mým domovem od rozpadu mého manželství a dokonale mi vyhovuje.

Obloha byla jasně modrá, když jsem projížděla branou a objížděla pozemek. Petunie a měsíčky voněly podzimem, jejich odér se mísil s pachem schnoucích listů. Slunce zahřívalo cihly budov Hallu, pěšiny a obvodovou zeď.

Když jsem zajela k Přístavku, překvapilo mě, že vidím vedle mého patia parkovat Petova porsche. Boydova hlava vyhlížela z okna u sedadla spolujezdce. Když mě pes zahlédl, nastražil uši, zatáhl jazyk a pak ho zase vyplázl.

Zadním oknem jsem zahlédla Birdieho v cestovní kleci. Nezdálo se, že by můj kocour byl cestovními opatřeními nějak zvlášť potěšen.

Když jsem zastavila souběžně s Petovým autem, vyšel zpoza budovy.

„Ježíšmarjá, to jsem rád, že jsem tě chytil.“ Ve tváři měl úzkostlivý výraz.

„Copak je?“

„Jednomu klientovi právě vyhořela pletárna. Určitě z toho bude žaloba a já tam musím vyrazit s nějakými znalci, než to tam rádoby požární inspektoři celé zmastí.“

„Vyrazit kam?“

„Do Indianapolis. Doufal jsem, že si na pár dní vezmeš Boyda.“

Jazyk zmizel a zase vylezl.

„Já odjíždím do Bryson City.“

„Boyd miluje vysočinu. Bude ohromný společník.“

„Podívej se na něj.“

Boydova hlava nyní spočívala na rámu okna a sliny kanuly po dvířkách auta.

„Bude tě ochraňovat.“

„Nepřeháněj.“

„Vážně. Harvey neměl rád nečekané návštěvníky, takže vycvičil Boyda, aby uměl vyčenichat cizí lidi.“

„Zvlášť ty v uniformách.“

„Dobré, špatné, ošklivé, ba i krásné. Boyd nerozlišuje.“

„Neexistuje nějaký psinec, kde by se dal ubytovat?“

„Mají plno.“ Podíval se na hodinky, pak mě obdařil svým nejpodmanivějším pohledem kúrového zpěváčka. „A mně to za hodinu letí.“

Pete nikdy neodmítl, když jsem potřebovala pomoc s Birdiem.

„Jed'. Já něco vymyslím.“

„Určitě?“

„Najdu nějaký psinec.“

Pete mi stiskl obě paže.

„Ty jsi moje hrdinka.“

V širším okruhu Charlotte je třiadvacet psinců a psích hotelů. Trvalo hodinu, než jsem zjistila, že čtrnáct jich má plně obsazeno, pět nebere telefon, dva nemohou ubytovat psa nad pětadvacet kilo a dva by nepřijaly psa bez osobního pohovoru.

„Co teď?“

Boyd zvedl hlavu, naklonil ji ke straně a pak se vrátil k olizování mé kuchyňské podlahy.

V zoufalství jsem uskutečnila další telefonát.

Ruby nebyla taková puntičkářka. Za tři dolary denně je pes vítán, osobní slyšení se nepožaduje.

Sousedka si vzala Birdieho a čau-čau a já jsme vyrazili na cestu.

Halloween má kořeny v pohanském svátku Samhain. Ten se slavil jako nástup zimy a počátek keltského nového roku; byla to doba, kdy byl závoj mezi živými a mrtvými nejtenčí a duchové šmejdili zemí smrtelníků. Ohně se hasily a znovu rozdělávaly a lidé se přestrojovali, aby zastrašili nepřívětivě naladěné zesnulé.

Ačkoliv do svátku zbývaly ještě dva týdny, obyvatelé Bryson City se připravovali ve velkém. Ghúlové, netopýři a pavouci byli všude. Na předzahrádkách se tyčili strašáci a náhrobky, ze stromů a světel na verandách visely kostry, černé kočky, čarodějnice a duchové. Ze všech oken ve městě cenily zuby lampiony z dýní. Několika autům vyčuhovaly z kufrů dost realistické repliky lidských nohou. Vhodná doba k tomu, aby se člověk opravdu zbavil mrtvoly, říkala jsem si.

V pět už byl Boyd ubytovaný ve výběhu za penzionem Na výšince a já v Magnolii. Pak jsem odjela do hlavního štábu šerifky.

Lucy Crowová telefonovala, když jsem se objevila ve dveřích. Mávnutím mě pozvala do kanceláře a já usedla na jednu ze dvou židlí. Většinu malého prostoru zabíral její psací stůl, který se podobal čemusi, na čem by mohl generál Konfederace psát vojenské rozkazy. Její židle byla rovněž starožitná, z hnědé kůže a pobitá cvočky, z levé područky vylézalo čalounění.

„Pěkný stůl,“ řekla jsem, když zavěsila.

„Myslím, že je to jasan.“ Oči v barvě mořské pěny byly stejně oslnivé jako při našem prvním setkání. „Vyrobil to dědeček mého předchůdce.“

Opřela se a křeslo melodicky zaskřípalo.

„Povězte mi, co mi uniklo.“

„Prý jste poškodila vyšetřování.“

„Někdy se o člověku nemluví pěkně.“

Kývla hlavou. „Co máte?“

„Ta noha chodila po světě nejméně pětadesát let. Nikdo z letadla se té výsady nedožil. Potřebuju dokázat, že to nebyl důkaz z místa havárie.“

Šerifka otevřela složku a rozhrnula její obsah po psací mapě na stole.

„Mám tři pohřešované osoby. Byly čtyři, ale jedna se našla.“

„Ven s tím.“

„Jeremiah Mitchell, černý muž, věk sedmdesát dva. Zmizel před osmi měsíci z Waynesville. Podle štamgastů U vysokánské pípy Mitchell opustil bar kolem půlnoci, aby si koupil žvýkáci tabák. To bylo patnáctého února. Mitchellův soused ho o deset dní později ohlásil jako nezvěstného. Od té doby nebyl spatřen.“

„Žádná rodina?“

„Na seznamu žádní příbuzní nejsou. Mitchell byl samotář.“

„Proč se soused tak staral?“

„Mitchell měl jeho sekeru a ten chlap ji chtěl nazpátek. Několikrát do domu zašel, nakonec ho otrávil čekáním a šel se podívat, jestli Mitchell neleží doma ožralý. Neležel, takže soused podal hlášení o pohřešované osobě a říkal si, že při policejním pátrání třeba vyplave.“

„I s jeho sekerou.“

„Chlap bez náradí není nic.“

„Výška?“

Sjela prstem po jednom z papírů. „Sto šedesát pět.“

„To souhlasí. Řídil?“

„Mitchell hodně pil, cestoval pěšky. Lidi soudí, že zabloudil a zemřel vysílením.“

„Kdo ještě?“

„George Adair,“ četla z dalšího formuláře. „Bílý muž, věk šedesát sedm. Žil směrem na Unahalu, zmizel před dvěma týdny. Manželka říkala, že jel s nějakým kámošem na ryby a už se nevrátil.“

„Co říkal ten kámoš?“

„Jednou ráno se probudil a Adair nebyl ve stanu. Den počkal, pak se sbalil a jel domů.“

„Kde se konal ten osudný výlet na ryby?“

„Little Tennessee.“ Otočila se i s křeslem a bodla prstem do jednoho místa na nástěnné mapě za svými zády. „Nahoře v horách Nantahala.“

„Kde je Unahala?“

Její prst se posunul o kousíček směrem k severovýchodu.

„A kde je místo havárie?“

Prst se sotva pohnul.

„Kdo je soutěžící číslo tři?“

Když se otočila nazpátek, její křeslo zazpívalo další verš.

„Daniel Wahnetah, věk šedesát devět, Čerokéz z rezervace. Neukázal se na oslavě vnukových narozenin sedmadvacátého července. Rodina ho nahlásila jako pohřešovaného šestadvacátého srpna, když hodil áčko na vlastní oslavě.“ Sjela očima po papíře. „Výška není uvedena.“

„Rodina čekala měsíc?“

„Od jara do podzimu trávil Daniel většinu času v lesích. Měl řetěz tábořišť, má takový lovecký a rybářský okruh.“

Zaklonila se a křeslo zavržalo melodii, kterou jsem neznala.

„Vypadá to jako duhová koalice Jesse Jacksona. Jestli je to některý z těch chlapů, určete rasu a máte ho.“

„To je všechno?“

„Lidi tady většinou zůstávají sedět na zadku. Zamlouvá se jim představa, že umřou doma v posteli.“

„Zjistěte, jestli některý z těch chlapů neměl potíže s nohama. Nebo jestli nenechali doma boty. Otisky chodidel by mohly být užitečné. A začněte uvažovat o DNA. Vlasy. Vytržené zuby. Ba i kartáček na zuby by mohl být zdroj, pokud nebyl vyčištěn nebo znovu používán. Pokud po oběti nic nezbylo, mohli bychom pracovat se srovnávacím vzorkem od pokrevního příbuzného.“

Načrtla si poznámku.

„A buďte diskrétní. Jestli existuje zbytek těla a někdo je za to odpovědný, nechceme mu dát tip, že má dokončit to, co začali kojoti.“

„To mě nenapadlo,“ poznamenala chraplavě.

„Pardon.“

Znovu ten pohyb hlavou.

„Šerifko, nevíte, komu patří ta nemovitost asi čtyři sta metrů západně od místa havárie? Dům s obezděnou zahradou?“

Zadívala se na mě, oči jako bledězelené skleněny.

„Narodila jsem se tady v těch horách, šerifa tady dělám skoro sedm let. Dokud jste nepřijela, neměla jsem zdání, že nad tou prohlubní je něco kromě borovic.“

„Nejspíš bychom nemohly dostat povolení k prohlídce.“

„Nejspíš ne.“

„Není to divné, že o tom domě nikdo neví?“

„Lidi tady nahoře se drží stranou.“

„A umírají v postelích.“

Po návratu na Výšinku jsem vzala Boyda na dlouhou procházku. Anebo on vzal mě. Čau-čau se choval jako blázen, očenichal a pokřtil všechny rostliny a kameny podél cesty. Užívala jsem si procházky z kopce, žasla nad rozostřenými obrazy hor vlnících se k obzoru jako krajinka od Moneta. Vzduch byl chladivý a vlhký, voněl borovicemi, jílovitou půdou a nádechem kouře. Stromy žily švitořením ptáků, kteří se uvelebovali na noc.

Běh zpátky do kopce, to už byla jiná. Stále nadšený Boyd dál táhl za vodítko jako Bílý tesák na cestě napříč Arktidou. Než jsme dorazili k jeho kotci, pravou paží jsem měla odumřelou a lýtka rozbolavělá.

Zavírala jsem branku, když jsem uslyšela Ryanův hlas.

„Jak se jmenuje tvůj kamarád?“

„Boyd. A je to vážně ničema.“ Ještě jsem byla zadýchaná a slova ze mě vycházela trhaně a přerývaně.

„Trénujete na extrémní věnčení?“

„Dobrou noc, chlapče,“ řekla jsem psovi.

Boyd se soustředil na chroupání malých hnědých granulí, které vypadaly jako zkamenělé sušené maso.

„Se psy mluvíš, ale se starým partákem ne?“

Otočila jsem se a pohlédla na něj.

„Jak se vede, prcku?“

„Ať tě ani nenapadne podrbat mě za ušima. Vede se mi dobře. A tobě?“

„Skvěle. Partáci jsme nikdy nebyli.“

„Zjistila jsi tu věc s věkem?“

„Zrovna teď.“

Zkontrolovala jsem zámek a pak se obrátila k němu.

„Šerifka Crowová má tři starší pohřešované osoby. Víš něco o Batesově motelu?“

„Nikdo ani neví, že ten dům existuje. Jestli ho někdo používá, pak se tam musí přepravovat na světelném paprsku. Buď tak, nebo nikdo nechce mluvit.“

„Prověřím daňové záznamy, jen co zítra otevrou soudní budovu. Crowová sleduje dál ty pohřešované.“

„Zítra je sobota.“

„Krucí.“ Odolala jsem popudu plácnout se do čela.

Myšlenky na to, jak mě Larke propustil, mne natolik zaneprázdnňovaly, že jsem úplně ztratila přehled o tom, jaký je vlastně den. Vládní budovy mají o víkendech zavřeno.

„Krucí,“ opakovala jsem pro zdůraznění a obrátila se zpět k domu. Ryan se mnou srovnal krok.

„Dneska byl zajímavý brífink.“

„Ale?“

„NTSB zkompilevala předběžné diagramy poškození. Přijď zítra do hlavního štábu a já ti je vytáhnu.“

„Nezpůsobí ti moje přítomnost problémy?“

„Copak jsem cvok?“

Vyšetřování zabíralo většinu prostor v Bryson City. Na Velkém vavřínu pokračovala práce ve velícím centru NTSB a v přechodné márnici, zřízené na místě havárie. Identifikace obětí probíhala v provizorní márnici, umístěné v požární stanici Alarka, a centrum rodinné asistence bylo zřízeno v zájezdním hostinci U ospalce na Veteran Boulevard.

Kromě toho najala federální vláda prostory v požární stanici Bryson City a rozdělila je mezi FBI, NTSB, ATF a další organizace. Nazítří v deset ráno jsme s Ryanem seděli u počítače v jedné z maličkých kójí, které jako buňky plástve zaplňovaly horní patro budovy. Mezi námi seděl Jeff Lowrey ze skupiny dokumentace interiéru kabiny z NTSB, a Susan Katzenbergová ze skupiny konstrukcí.

Zatímco Katzenbergová vysvětlovala předběžný diagram nárazu na zem, jak ho zpracovala její skupina, obezřele jsem vyhlížela Larkea Tyrella. Ačkoliv jsem byla u federálů a vlastně jsem neporušovala Larkeovo vyhoštění, o střetnutí jsem nestála.

„Tady je trojúhelník ztroskotání letadla. Vrchol je na místě havárie, ocas pak sahá zpátky po dráze letu do vzdálenosti téměř šesti kilometrů. To odpovídá parabolickému sestupu ze sedmi tisíc dvou set metrů ve stoupání přibližně šesti kilometrů za minutu, až po čistě vertikální pád.“

„Zpracovávala jsem těla vyproštěná víc než půldruhého kilometru od primárního pole vaku,“ řekla jsem.

„Trup se zlomil ještě ve vzduchu, takže těla vypadávala za letu.“

„Kde byly letové záznamníky?“ zeptala jsem se.

„Byly nalezeny mezi kusy trupu ze zádi, asi v polovině stopy pádu.“ Ukázala na obrazovku. „U F-100 jsou záznamníky umístěny v netlakované zádi trupu za zadní tlakovou přepážkou. Vypadly hned zkraje, když něco vybuchlo na zádi.“

„Takže struktura vaku odpovídá sekvenci rozpadu ve vzduchu?“

„Ano. Cokoli bez křídel, tedy bez aerodynamického zvedače, padá po balistické dráze, přičemž těžší materiál dopadne horizontálně dál.“

Ukázala na velký shluk předmětů, pak posunula prst po dráze.

„První trosky, co dopadnou na zem, budou malé, lehké předměty.“

Odsunula se od počítače a obrátila se k Ryanovi a ke mně.

„Doufám, že to pomůže. Musím běžet.“

Slova se ujal Lowery. Záře monitoru prohloubila vrásky v jeho tváři, když se skláněl nad klávesnicí. Zadal několik příkazů a obrazovka se naplnila novým obrazcem, který vypadal jako Seurat v základních barvách.

„Nejdřív jsme určili základní orientační čáry k označení stavu vyproštěných sedadel a konstrukcí sedadel.“

Ukázal na barvy v obrazci.

„Sedadla s minimálním poškozením jsou označena světlemodře, ta se středním poškozením tmavomodře, těžce poškozená zeleně. Sedadla klasifikovaná jako ‚zničená‘ jsou žlutá, ta, která byla klasifikována jako ‚fragmenty‘ červená.“

„Co ty kategorie znamenají?“ zeptala jsem se.

„Bleděmodrá znamená, že nohy, zadní opěradlo, sedadla a podničky opěradla jsou nepoškozené, stejně tak jako zádržný systém bezpečnostního pásu. Tmavomodrá znamená, že jsou tu menší deformace u jednoho nebo více z těchto komponentů. Zelená, že jsou přítomny fraktury i deformace. Žlutá naznačuje, že jde o sedadlo, kde jsou nejméně dvě z pěti komponent polámané nebo chybí, a červená označuje poškození tří a více komponentů.“

Na diagramu bylo vidět vnitřek letadla se záchodem, kuchyňkami a skřínkami za kokpitem, osm sedadel v první třídě a osmnáct řad v turistické, dvě sedadla vedle sebe na pravoboku, tři na levoboku. Za poslední řadou, kde byla po obou stranách jen dvě sedadla, byly další kuchyňky a záchody.

Strukturu by dokázalo interpretovat i malé dítě. Barvy plynuly od chladně modré k plamenně rudé, jak se šířily zpředu dozadu, což naznačovalo, že sedadla nejbliž od kokpitu byla většinou nepoškozená, ta uprostřed kabiny už více a ta za křídly převážně zdemolovaná. Nejvyšší koncentrace červené byla vzadu vlevo.

Lowery stiskl několik kláves a objevil se nový graf.

„Tady je vidět rozsazení pasažérů, i když letadlo nebylo plné a lidé si mohli přesednout. Hlasový záznamník z kokpitu nasvědčuje tomu, že kapitán nevypnul nápis „Zapněte bezpečnostní pás“, takže většina pasažérů měla sedět se zapnutými bezpečnostními pásy. Hlasový záznamník také naznačuje, že kapitán propustil letušky, aby zahájily kabinovou službu, takže mohly být kdekoli.“

„Dokážete poznat, kdo seděl a kdo ne?“

„Vyproštěná sedadla se budou zkoumat, zda se nenaleznou důkazy fungování bezpečnostního pásu, deformace související s pásem. S daty od zdravotnicko-antropologické skupiny se pokusíme korelovat poškození sedadel s fragmentací těl.“

Naslouchala jsem s vědomím, že těla budou označena stejně jako sedadla. Zelená: tělo nepoškozené. Žlutá: rozdrčená hlava nebo ztráta jedné končetiny. Modrá: ztráta dvou končetin s rozdrčenou hlavou nebo bez ní. Červená: ztráta tří nebo více končetin anebo úplné rozdělení těla.

„Pítevní zprávy také ukážou, kde seděli uvnitř kabiny pasažéři s průnikem cizích těles, tepelnými popáleninami nebo chemickými popáleninami,“ pokračoval Lowery. „Také se budeme snažit uvést do vzájemného vztahu strukturu zranění pravá-versus-levá-strana s poškozením sedadel levá-versus-pravá-strana.“

„Co z toho vyplyne?“ zeptal se Ryan.

„Vysoký stupeň by naznačoval, že pasažéři zůstali po většinu sekvence havárie sedět. Opačná hodnota by znamenala, že buď neseseděli na místech, která jim byla přidělena, nebo se oddělili od svých sedadel hned zpočátku sekvence.“

Zamrazilo mě při pomyslení na hrůzou naplněné poslední chvíle pasažérů.

„Doktoři nám také poskytnou údaje o zraněních anterior-versus-posterior, které porovnáme s deformací sedadel před-versus-zád.“

„Proč?“ vyptával se Ryan.

„Předpokládá se, že pohyb letadla vpřed spolu s ochrannými účinky sedadla na záda pasažéra má za následek převážně anteriorní zranění.“

„Pokud není pasažér odloučen od sedadla.“

„Přesně tak. U havárií se zrychlením směrem kupředu jsou také sedadla směřující dopředu deformována předním směrem. U rozpadu letadla ve vzduchu k tomu nemusí dojít, protože části letadla se mohou před nárazem oddělit.“

„A?“

„Z dosud vyproštěných sedadel jich přes sedmdesát procent jeví výsledovatelnou deformaci v předozadním směru. Z nich bylo méně než čtyřicet procent deformováno ve směru předním.“

„To znamená destrukci za letu.“

„Bezpochyby. Susanina skupina ještě pořád studuje formu rozpadu. Pokusí se rekonstruovat přesně sekvenci selhání, ale je celkem jasné, že to byla náhlá katastrofa ve vzduchu. To znamená, že části trupu se převalovaly, než dopadly na zem. Trochu mě překvapuje, že nejsou větší odlišnosti mezi různými částmi, ale tyhle věci se nikdy neodehrávají podle učebnice. Jasně je, že sedadla v každé sekci jeví takřka totožné stopy dopadu.“

Zapracoval s klávesami a na obrazovce se objevil původní diagram.

„A je málo pochyb o tom, kde došlo k výbuchu.“ Ukázal na kaňku ohnivě rudé barvy v levém zadním koutě kabiny.

„Výbuch nemusí nutně znamenat bombu.“

Otočili jsme se a uviděli ve vchodu do kóje stát Magnuse Jacksona. Dlouze se na mě zadíval, ale neřekl nic. Obrazovka za našimi zády duhově zářila.

„Raketový scénář nabyl o něco víc na věrohodnosti,“ řekl Jackson.

Všichni jsme čekali.

„Už tři svědci tvrdí, že viděli nějaký předmět vystřelit na oblohu.“

Ryan si zahákl paži přes zadní opěradlo své židle. „Mluvil jsem s ctěnými reverendy pány Claibornem a Bowmanem, a odhadoval bych jejich spojené IQ na úroveň mola šatního.“

Podivila jsem se v duchu, co může Ryan vědět o molech šatních, ale nezeptala jsem se.

„Všichni tři svědci uvádějí čas a popis v zásadě identicky.“

„Jako jejich genetické kódy,“ zavtipkoval Ryan.

„Podstoupí ti svědci testy na detektoru lži?“ zeptala jsem si.

„Patrně si myslí, že jim mikrovlny uškvaří genitálie,“ řekl Ryan.

Jackson se málem usmál, ale mně začínaly jít Ryanovy vtipy na nervy.

„Máš pravdu,“ řekl Jackson. „Ve zdejších venkovských oblastech panuje zdravá podezíravost vůči úřadům a vědě. Svědci se odmítají podvolit polygrafům na základě toho, že vláda by jim pomocí technologie mohla předělat mozek.“

„Jako vylepšit?“

Jackson se krátce usmál. Pak si mě velící vyšetřovatel znovu prohlédl a beze slova odešel.

„Můžeme se vrátit zpátky k zasedacímu pořádku?“ zeptala jsem se.

Lowery stiskl po sobě několik kláves a obrazovku zaplnil diagram.

„Můžete přes to dát superprojekci poškození sedadel?“

Dalších pár kláves a Seurat byl na svém místě.

„Kde seděla Martha Simingtonová?“

Lowery ukázal první řadu v první třídě: „1A.“

Bleděmodrá.

„A ten student ze Srí Lanky?“

„Anurudha Mahendran – 12F, hned před pravým křídlem.“

Tmavomodrá.

„Kde byli Jean Bertrand a Rémi Petricelli?“

Loweryho prst se posunul k poslední řadě nalevo.

„Dvacet tři A a B.“

Zářivě rudá.

Přímo do černého.

Po brífinku jsme si s Ryanem koupili oběd v Hotdogovém nebi a při jídle jsme pozorovali turisty v železničním depu Great Smoky Mountains. Oteplilo se a v půl druhé odpoledne dosahovala teplota skoro ke třiceti stupňům. Slunce jasně zářilo, vítr sotva ševalil. Indiánské léto v kraji Cherokee.

Ryan slíbil, že se zeptá na postup identifikace obětí a já slíbila, že s ním půjdu dneska na večeri. Když odjížděl, připadala jsem si jako hospodyňka, jejíž děti právě začaly chodit do školy: dlouhé prozívané odpoledne, dokud se vojsko znovu neobjeví.

Po návratu na Výšinku jsem vzala Boyda na další vycházku. Ačkoliv se pes radoval, ve skutečnosti se venčení konalo kvůli mně. Byla jsem neklidná a nervózní a potřebovala jsem fyzickou námahu. Crowová nezavolala a k soudu se dostanu až v pondělí. Protože jsem měla zákaz vstupu do márnice a mezi svými kolegy jsem byla persona non grata, další zkoumání nohy uvízlo na mrtvém bodě.

Pak jsem se pokusila číst, ale v půl čtvrté už jsem to nevydržela. Popadla jsem kabelku a klíče a vyrazila ven; bylo mi jedno, kam jedu.

Sotva jsem opustila Bryson City, když jsem mījela ukazatel na Cherokee.

Daniel Wahnetah byl Čerokéz. Žil v rezervaci, když zmizel? Nemohla jsem si vzpomenout. Za patnáct minut jsem tam byla.

Kmen Čerokézů kdysi ovládal 350 000 čtverečních kilometrů Severní Ameriky, rozložených nyní do osmi států. Na rozdíl od přerijních Indiánů, tak populárních mezi producenty westernů, žili Čerokézové v roubených chatách, nosili turbany a osvojili si evropský styl oblékání. S pomocí Sequoyovy abecedy se jejich jazyk začal překládat ve dvacátých letech devatenáctého století.

Roku 1838 byli prostřednictvím jedné z neblaze proslulých zrad moderních dějin Čerokézové vypuzeni ze svých domovů. Hnali je 1800 kilometrů na západ do Oklahomy pochodem smrti, nazvaným Stezka slz. Ti, kdo přežili, vstoupili ve známost jako Čerokézové

Západního pásma. Východní pásmo tvoří potomci těch, kteří se ukryli a zůstali ve Smoky Mountains.

Když jsem projížděla kolem cedulí Indiánská vesnice Oconaluftee, Muzeum Čerokézů a představení pod širým nebem *Do těchto vrchů*, prožívala jsem svůj obvyklý hněv nad arogancí a krutostí předváděného osudu. Ačkoliv hnací silou tu byl dolar, toto soudobé podnikání bylo také pokusem o uchování dědictví a demonstrovalo odolnost jiného národa, s nímž se krutě vypořádali moji ušlechtilí pionýrstí předci.

Billboardy inzerovaly Kasino Harrah a Čerokézský Hilton, živoucí důkaz, že Sequoyovi potomci sdílí jeho obratnost v kulturním přejímání.

Stejně tak tomu bylo v centru města Cherokee, kde obchody s tričky, koženými výrobky, noži a mokašiny bojovaly o místo v impériu dárků a suvenýrů mezi cukrárnami, rychlým občerstvením a prodejny pamlsků. Indiánský obchod. Skvrnitý pony. Minimarket Tomahawk. U bizona a squaw. Ze střech rašila týpí a vchody lemovaly malované totemy. Domorodý kýč až na půdu.

Po několika neúspěšných průjezdech po státní silnici č. 19 jsem zaparkovala na malém prostranství několik bloků od hlavního tahu. Následující hodinu jsem strávila mezi masou turistů, hemžících se po chodnících a obchodech. Obdivovala jsem pravé čerokézské popelníky, přívěsky ke klíčům, škrabátka na záda a tamtamy. Prohlížela jsem si autentické dřevěné tomahavky, keramické bizony, akrylové přikrývky a plastické šípy a žasla nad cinkotem registračních pokladen. Byli vůbec někdy v Severní Karolíně bizoni?

Kdopak teď na kom vydělává? říkala jsem si při pohledu na malého kluka, který odevzdával sedm dolarů za členku s neonovými péry.

Navzdory komerční atmosféře mě bavilo vystoupit ze svého obvyklého světa: Ženy s pokousanými řadry. Batolata s vaginálními oděrkami. Bezdomovci s břichem plným nemrznoucí kapaliny. Useknutá noha. Čelenky z husího peří jsou rozhodně přijatelnější než násilí a smrt.

Také to byla úleva, vystoupit z citového víru matoucích vztahů. Koupila jsem pohlednice. Arašídové bonbóny. Jablko v karamelu. Moje potíže s Larkeem Tyrellem a zmatek z Peta a Ryana ustoupily do jiné galaxie.

Cestou kolem obchodu s koženým zbožím Hora bot jsem pocítila náhlý impuls. Vedle Petovy postele jsem si všimla trepek, které mu dala Katy, když jí bylo šest let. Koupím mu mokasíny jako poděkování za to, že mě pozvedl na duchu.

Nebo co mi to pozvedl.

Když jsem se prohrabávala v bednách, dostala jsem další nápad: Třeba by nefalšovaná imitace domorodé obuvi rozveselila Ryana po ztrátě parťáka. Tak jo. Dva páry za cenu jednoho.

S Petem to bylo jednoduché. Velikost jedenáct D se u mokasínů označuje jako „velké“. Co sakra nosí Ryan?

Porovnávala jsem velikosti a uvažovala, zda by „extra velké“ padly muži irsko-kanadského původu z Nova Scotie, který měří stoosmdesátdevět centimetrů, když mi to v hlavě secvaklo.

Kosti z nohy. Vojáci v jihovýchodní Asii. Vzorce pro odlišení asijských ostatků od amerických černochů a bělochů.

Mohlo by to fungovat?

Provedla jsem nezbytná měření?

Popadla jsem jedny velké a jedny extra velké, zaplatila a vyřítla se na parkoviště. Už jsem se nemohla dočkat, až se vrátím do Magnolie a prověřím si to ve svém kroužkovém bloku.

Blížila jsem se k autu, když jsem zaslechla motor, vzhledla jsem a uviděla černé volvo, jak se ke mně blíží. Zprvu můj mozek nebezpečí nezaregistroval, ale auto pořád jelo. Rychle. Na parkoviště až moc rychle.

Můj duševní počítač. Zrychlení. Dráha.

To auto se řítí přímo na mě!

Pryč!

Nevěděla jsem, kterým směrem se mám vrhnout. Odhadla jsem to nalevo a dopadla na zem. Během pár vteřin se volvo mihlo kolem, ohodilo mě hlínou a šterkem. Ucítla jsem poryv větru, zařazení rychlostí těsně u mé hlavy a plíce mi naplnil pach výfukových plynů.

Zvuk motoru se vzdaloval.

Ležela jsem rozplácnutá na zemi a naslouchala svému bušícímu srdci.

V mozku se mi to pospojovalo. Podívej se nahoru!

Když jsem otočila hlavu, volvo zahýbalo za roh. Slunce stálo nízko a svítilo mi přímo do očí, takže jsem zahlédla jen řidiče. Byl nahrbený dopředu a většinu obličeje mu zakrývala čepice.

Převalila jsem se a posadila, oprášila si špínu z oblečení a rozhlédla se. Byla jsem na parkovišti sama.

Zvedla jsem se na roztřesených nohou, hodila kabelku a balíček na zadní sedadlo, vklouzla za volant a zamkla vůz. Pak jsem chvilku seděla a masírovala si rameno, které mi pulzovalo bolestí.

Co se to sakra právě stalo?

Celou cestu až na Výšinku jsem si tu scénu v duchu přehrávala. Začínám trpět stihomamem, nebo se mě někdo právě pokusil přejet? Byl ten řidič opilý? Slepý? Blbý?

Mám ten incident hlásit? Crowové? McMahonovi?

Nezdála se mi ta silueta povědomá? Automaticky jsem si říkala „on, ten řidič“, ale byl to muž?

Rozhodla jsem se zeptat Ryana na jeho názor u večere.

Po návratu jsem si u Ruby v kuchyni udělala čaj a zvolna ho usrkávala. Než jsem vyšplhala do Magnolie, nervy se mi už uklidnily a ruce se netřásly. Zavolala jsem na univerzitu v Charlotte, aniž bych vlastně očekávala odpověď. Moje asistentka to vzala po prvním zazvonění.

„Co děláš v sobotu v laboratoři?“

„Známkuju.“

„Jasně. Vážím si tvého zápalu, Alex.“

„Známkovat cvičení je součástí mé pracovní náplně. Kde jsi ty?“

„V Bryson City.“

„Já myslela, že jsi tam skončila. Totiž tvoje práce skončila. Totiž...“ Zmlkla, nevěděla, co říct.

Její rozpaky mi napověděly, že zpráva o mém propuštění už dorazila na univerzitu.

„Vysvětlím ti to, až se vrátím.“

„Jen do toho, holka,“. Byla to však chabá výzva.

„Poslouchej, máš tam u ruky moji knihu?“

„Osmdesát šest nebo devadesát osm?“

Byla jsem editorkou knihy o kriminalistických technikách, která se stala čelným textem ve svém oboru, převážně díky výtečné práci přispěvatelů, které se mi podařilo nashromáždit, ale obsahovala také dvě kapitoly ode mě. Po dvanácti letech byla aktualizována druhým, úplně novým vydáním.

„Tu první.“

„Vydrž.“

Za pár vteřin byla zpátky.
 „Co potřebuješ?“
 „Je tam kapitola o populačních rozdílech calcaneu. Nalistuj to.“
 „Už to mám.“
 „Jaké je procento správné klasifikace při porovnávání kostí nohy žluté, černé a bílé rasy?“
 Nastala dlouhá odmlka. Dovedla jsem si představit, jak přelétá text očima, vraští čelo, brýle jí klouzají z nosu.
 „Něco pod osmdesát procent.“
 „To není nijak skvělé.“
 „Ale počkej.“ Další pauza. „To proto, že bílí a černí se neoddělují dobře. Žlutí se dají odlišit s přesností osmdesát tři až devadesát devět procent. To není špatné.“
 „Tak jo. Ted' ten seznam měření.“
 Když jsem si je zapisovala, měla jsem pocit nevolnosti.
 „Ted' se podívej, jestli je tam nějaká tabulka, která uvádí koeficienty nestandardizovaných kanonických diskriminačních funkcí pro americké Indiány, černochoy a bělochoy.“ Tahle čísla budu potřebovat k porovnání koeficientů, které odvodím z neznámé nohy.
 Pauza.
 „Tabulka čtyři.“
 „Můžeš mi tu kapitolu poslat faxem?“
 „Jasně.“
 Dala jsem jí jméno Primrose Hobbsové a číslo faxu do provizorní márnice v Bryson City. Když jsem zavěsila, vyhrabala jsem poznámky, které jsem si udělala o případu číslo 397.
 Když jsem vytukala další číslo a požádala o Primrose Hobbsovou, nějaký hlas mi sdělil, že tam není, ale zeptal se, zda bych nechtěla její číslo do zájezdního hostince U řeky.
 Primrose zvedla telefon na první zazvonění. Dneska mám šťastný den.
 „Ahoj cukroušku, jakpak se vede?“
 „Mám se dobře, Primrose.“
 „Nenechte se zkrušit od těch pacholků. Bůh si udělá, co udělá, a ví, že jsou to všechno kecy.“
 „To já nevím.“
 „Jednoho krásného dne si sedneme, zahrajeme si lízaný mariáš a všemu se tomu zasmějeme.“
 „No jo.“

„Ačkoliv musí říct, že na chytrou ženskou, Tempe Brennanová, hrajete lízaný mariáš tak mizerně, že jsem to ještě nezažila.“ Zasmála se svým hlubokým, hrdečným smíchem.

„Karty mi moc nejdou.“

„To teda máte rozhodně pravdu.“

Znovu ten smích.

„Primrose, potřebuju od vás laskavost.“

„Jen si řekněte, zlatíčko.“

Vyložila jsem jí zhuštěnou verzi dějin té nohy a Primrose slíbila, že zajde v neděli časně ráno do márnice. Přečte fax, zavolá mi a já jí budu napovídat při chybějících měřeních. Znovu se zmínila o obviněních proti mně a naznačila, do kterých anatomických lokalit by si je měl Larke Tyrell uložit.

Poděkovala jsem jí za loajalitu a zavěsila.

Ryan vybral na večeři Chili jídelnu Joea Indiána. Já jsem vybrala Café U Zamžené hory, kde měli francouzskou kuchyni a pozoruhodnou vyhlídku na Balzámovou horu a údolí Maggie. Když rozumná diskuse skončila nerozhodně, hodili jsme si mincí.

U Zamžené hory to vypadalo spíš jako v lyžařském srubu než ve francouzském café: podnik byl roubený, s vysokými stropy, krby a spoustou skla. Po příjezdu nám bylo sděleno, že stůl bude k dispozici za devadesát minut, ale víno by se mohlo podávat v patiu okamžitě.

U Joea nás usadili bez odkladů. Dokonce i když jsem vyhrála, znamenalo to prohru.

Jeden pohled mi napověděl, že *le joint* slouží jiné kategorii návštěvníků než *le café*. Půl tuctu televizorů přenášelo univerzitní fotbalové utkání a bar lemovali muži v bagristických čepicích. Stoly a boxy obsadily páry a skupiny v džínsech a kovbojských holínkách, z nichž většina vypadala, jako by stříhání vlasů či holení v jejich nedávné minulosti nefigurovalo. S davem se mísili turisté v pestrobarevných větrovkách a pár tváří, které jsem si pamatovala z vyšetřování.

U baru obsluhovali dva muži: čepovali nápoje, nabírali zmrzlinu a nalévali lihoviny z lahví před špinavým zrcadlem. Oba měli těstovitou pleť a zplhlé hnědé vlasy svázané do ohonu upevněné šátkem. Žádný z nich nevypadal jako Indián a ani jeden nenakupoval u Armaniho. Jeden měl tričko s reklamou na pivo značky Johnson's Brown, druhý propagoval skupinu jménem Zmršený Cecky.

Vzadu na pódiu, naproti kulečnickovému stolu a hracím automatům, si členové nějaké kapely připravovali nástroje pod vedením ženy v černých kožených kalhotách, nalíčené jako Cruella z filmu 101 dalmatinů. Každých pár vteřin jsme uslyšeli zesílené ťuknutí jejího prstu, pak počítání od jedné do čtyř. Její zvukové testy sotva přehlušovaly televizní sportovní přenos a cvakání a rachocení hracích automatů.

Nicméně kapela vypadala na to, že má dostatek akustických sil, aby její výkon dolehl až do Buenos Aires. Navrhla jsem, abychom si objednali.

Ryan přelétl místnost pohledem a udělal jakési gesto rukou. U našeho stolu se objevila žena, asi čtyřicátnice, s přetučenými vlasy a umělým opálením. Na plastické jmenovce měla jméno Tammi. S měkkým *i*.

„Cotobude?“ Tammi si nastavila tužku nad bloček.

„Můžu dostat jídelní lístek?“ zeptala jsem se.

Tammi vzdychla, přinesla od baru dva jídelníčky a plácla jimi o stůl. Pak se na mě zadívala s nevlídnou trpělivostí.

Klik. Klik. Klik. Cink. Cink. Cink. Cink.

Rozhodování mi netrvalo dlouho. U Joea Indiána nabízeli devět typů chili, čtyři hamburgery, párek v rohlíku a horskou sekanou.

Objednala jsem si Šplhomečvědí burger a dietní colu.

„Slyšel jsem, že tady děláte Zabijácké chili.“ Ryan se na Tammi zacenil.

„Na západě nejlepší.“ Tammi odhalila ještě víc zubů.

Ťuk. Ťuk. Ťuk. Ťuk. Jeden. Dva. Tři. Čtyři.

„Musí to být těžké, obsluhovat tolik lidí zároveň. Nechápu, jak to dokážete.“

„Osobní kouzlo.“ Tammi naklonila hlavu a vystrčila jeden bok.

„Jaké je to chili Vycházková hůlka?“

„Žhavý. Jako já.“

Potlačila jsem dávivý reflex.

„To si dám. A láhev Carolina Pale.“

„Hnedka to bude, kovboji.“

Klik. Klik. Klik. Klik. Cink. Cink. Cink. Cink. Cink.

Ťuk. Ťuk. Jeden. Dva. Tři. Čtyři.

Počkala jsem, až bude Tammi z doslechu, což vzhledem k tomu randálu představovalo vzdálenost asi dvou kroků.

„Pěkný podnik.“

„Člověk by se měl stýkat s místními.“

„Dneska ráno jsi byl vůči místním hodně kritický.“

„Člověk musí držet prst na tepu domorodého muže.“

„A ženy.“ Ťuk. Ťuk. „Kovboji.“

Tammi se vrátila s pivem, dietní colou a přehršlí zubů. Úsměvem jsem ji zahнала zpět do kuchyně.

„Něco nového od rána?“ zeptala jsem se, když zmizela.

„Vypadá to, že ten Haskell Simington možná nebude až taková trefa. Ukázalo se, že se topí v penězích, takže dvoumelounová pojistka na manželku není u něj nic neobvyklého. Kromě toho, že má peněz jak slupek, uzavřel ten chlap i pojistku ve prospěch jejich dětí.“

„To je všechno?“

Ryan promluvil až po další zkoušce zvuku.

„Konstrukční skupina hlásila, že tři čtvrtiny letadla už jsou odvezené z hory dolů. Znovu je skládají dohromady v hangáru u Asheville.“

Ťuk. Ťuk. Ťuk. Jedna. Skříííp. Dva. Tři. Čtyři.

Ryanovy oči zalétly k televizoru za mou hlavou.

„Nic víc?“

„Nic víc. Proč ty oranžové otisky tlapek?“

„Hraje se na hřišti Clemsonu.“

Tázavě na mě pohlédl.

„To nic.“

Tammi se vrátila po třech doušcích.

„Dala jsem vám sejra navíc,“ předla, sklánějíc se dost hluboko, aby poskytla Ryanovi malebný výhled na úžlabí mezi svými nadry.

„Miluju sýr.“ Ryan ji obdařil dalším oslnivým úsměvem a Tammi setrvala ve své pozici.

Ťuk. Ťuk. Jedna. Dva. Tři. Čtyři.

Zaškaredila jsem se na Tammina nadra a ona je odstranila z mého zorného pole.

„Bude to všechno?“

„Kečup.“ Napíchla jsem hranolek.

„Mluvílo se nějak o tom, že jsem byla dneska ráno v hlavním štábu?“

Když jsem zvedla hamburger, přilepil se k talíři sýrový pupečník.

„Zvláštní agent McMahon říkal, že ti džíny sluší.“

„McMahona jsem tam neviděla.“ Z žemle přšely nacucané žmolky na sýrovou spojnici.

„On viděl *tebe*. Aspoň zezadu.“
 „Jak se FBI staví k mému propuštění?“
 „Nemůžu mluvit za celý Úřad, ale vím, že McMahon vašeho zástupce velitele moc nemiluje.“
 „Nevím jistě, jestli je za tou stížností Davenport.“
 „Ať už je nebo není, McMahon si na něj moc nepotrpí. Nazval Davenporta dutohlavou sračkou.“ Ryan si vložil do úst lžici chilli a zapil ji pivem. „My Irové jsme srdcem básníci.“
 „Ta dutohlavá sračka tě patrně může odvolat do Kanady.“
 „Jak ses měla odpoledne?“
 „Jela jsem do rezervace.“
 „Viděla jsi Tonta?“
 „Jak jsem mohla vědět, že se na to zeptáš?“
 Sáhla jsem do tašky a vytáhla mokasíny.
 „Chtěla jsem, abys měl něco z mé rodné země.“
 „Abys mi vynahradila, jak se mnou poslední dobou zacházíš?“
 „Zacházím s tebou jako s kolegou.“
 „S kolegou, který by ti rád žužlal prstíčky.“
 Žaludek mi poskočil.
 „Otevři ten balíček.“
 Poslechl.
 „To je paráda.“
 Opřel si kotník o jedno koleno a vyměnil sportovní botu za mokasín. Načesaná majolenka u baru přestala loupat etiketu ze své láhve Coors a zadívala se na něj.
 „Zhotovil Sedící býk osobně?“
 „Sedící býk byl Sioux. Tyhle patrně vyrobil Wang Čou Li.“
 Vystřídal nohy a přezul si i druhou. Majolenka dloubala loktem do svého společníka.
 „Asi bys je neměl nosit zrovna tady.“
 „Rozhodně měl. Je to dárek od kolegyně.“
 Zabalil boty do pytlíku od mokasínů a vrátil se ke svému chilli.
 „Poznala jsi nějaké zajímavé původní obyvatele?“
 Chtělo se mi říci ne. „Abych řekla pravdu, poznala.“
 Vzhlédl očima tak modrýma, že by splynul s celou vesnicí Finů.
 „Nebo bych spíš měla říct, málem.“
 Pověděla jsem mu o incidentu s volvem.
 „Ježíšmarjá, Brennanová. Jak jsi...“

„Já vím. Jak to dělám, že se dostávám do těchto situací? Myslíš, že bych si s tím měla dělat starosti?“ Doufala jsem, že řekne ne.

Cink. Cink. Cink. Cink.

Ťuk. Ťuk. Jedna. Dvě. Tři. Čtyři.

Chilli.

Pivo.

Útržky rozhovorů.

„Dekonstruktivisté říkají, že nic není skutečné, ale já jsem v životě objevil jednu nebo dvě pravdy. Za prvé, když na tebe zaútočí volvo, ber to vážně.“

„Nevím jistě, jestli mě ten chlap chtěl přejet naschvál. Možná mě neviděl.“

„Tenkrát sis to myslela?“

„Působilo to tak.“

„Druhá pravda: první dojem z volva je obvykle správný.“

Dojedly jsme a Ryan byl na pánech, když jsem si všimla, že vstoupila Lucy Crowová a vydala se k baru. Byla v uniformě a vypadala ozbrojeně a smrtelně nebezpečně.

Zamávala jsem, ale Crowová si mě nevšimla. Vstala jsem a znovu zamávala a nějaký hlas zařval: „Máš tlustý sklo. Zaparkuj nebo vodjeď.“

Ignorujíc ten návrh, zamávala jsem oběma pažemi. Crowová mě uviděla, kývla a zvedla ukazováček. Když jsem si sedla, barman jí podal sklenici, pak se předklonil a něco pošeptal.

„Hej, prdelko!“

Nalitý buran není nikdy nic pěkného. Dál jsem ho ignorovala, on dál dotíral.

„Hej, ty co si hraješ na větrnej mlejn.“

Buran se už s lomozem zvedal, když zahlédl, že šerifka míří směrem ke mně. Uvědomil si svůj omyl, hodil do sebe pivo a znovu se pohroužil do televizního přenosu.

Ryan a Crowová dorazili k boxu současně. Když si šerifka všimla Ryanových nohou, pohlédla na mě.

„On je Kanad'an.“

Ryan to pominul a vrátil se na své sedadlo.

Crowová si postavila na stůl svou 7UP a přisedla k nám.

„Doktorka Brennanová se vám chce s něčím svěřit,“ Ryan vytáhl cigarety.

Ledově jsem se na něj podívala. Radši celoživotní daňový audit, než abych vykládala Crowové o incidentu s volvem.

Naslouchala bez přerušování.

„Máte espézetku?“

„Ne.“

„Můžete popsat řidiče?“

„Měl čepici.“

„Jakou čepici?“

„To jsem nepoznala.“ Cítila jsem, jak mi tváře rudnou ponížením.

„Byl přítomen ještě někdo?“

„Ne. To jsem si prověřila. Podívejte, celé to mohla být náhoda. Možná si nějaký kluk půjčil bez tatínkova vědomí jeho volvo.“

„To si myslíte?“ Hleděla mi do očí.

„Ne. Nevím.“

Položila jsem dlaně na desku stolu, stáhla je zpátky a otřela si rozbryndané pivo o džínsy.

„Když jsem byla v rezervaci, napadlo mě něco, co by mohlo pomoci,“ změnila jsem téma.

„Ale?“

Popsala jsem výzkum kostí nohou a vysvětlila, jak by se měření dala využít k určení rasového původu.

„Takže se možná dokážu zorientovat v té vaší duhové koalici.“

„Promluvím zítra s příbuznými Daniela Wahnetaha.“

Zakroužila ledem ve své 7UP.

„Ale vyhrabala jsem pár zajímavých faktů o Georgi Adairovi.“

„To je ten pohřešovaný rybář?“

Crowová kývla.

„Adair byl během minulého roku dvanáctkrát u svého lékaře. Sedm těch návštěv se týkalo problémů s krkem. Dalších pět bylo kvůli bolesti nohou.“

„Trefa.“

„Ještě líp. Už týden po Adairovu zmizení si truchlící vdova udělá výlet do Las Vegas se sousedem odvedle.“

Počkala jsem, až dopije 7UP.

„Ten soused byl nejlepší kamarád George Adaira.“

„A ten, co s ním byl na rybách?“

„Přesně tak.“

Nazítří ráno jsem spala do osmi, nakrmila Boyda a předávkovala se jednou z Rubyných horských snídaní. Moje hostitelka ke psovi přilnula a dnešní citáty z Písma velebily ryby ve vodách, ptactvo ve vzduchu a vše, cokoli se plazí po zemi. Uvažovala jsem v duchu, zda lze Boyda zařadit mezi plazy, ale nezeptala jsem se.

Ryan se objevil až když jsem odcházela z jídelny. Buď byl časně vzhůru a naládoval se, nebo horké lívance, slaninu a krupky vynechal. Vrátili jsme se včera večer od Joea Indiána kolem jedenácté a on pronesl své obvyklé pozvání. Nechala jsem ho na přední verandě, ať se houpá beze mě.

Stoupala jsem k Magnolii, když mi zazvonil mobil. Byla to Primrose, volala z provizorní márnice.

„Vy musíte vstávat se slepicemi.“

„Už jste byla venku?“ zeptala se.

„Ještě ne.“

„Je tam nádherné vstávací ráno.“

„Dostala jste ten fax?“

„Jasně že dostala. Prostudovala jsem popisy a diagramy a provedla veškerá měření.“

„Vy jste úžasná, Primrose.“

Překonala jsem poslední schody po dvou, vřítla se do svého pokoje a otevřela složku případu číslo 387. Zapsala jsem si nová čísla a pak jsme porovnály Primrosina data s tím, co už jsem nashromáždila.

„Všechna vaše měření se na milimetr shodují s mými,“ řekla jsem. „Jste dobrá.“

„To máte pravdu.“

S jistotou, že chyba měření nebude problém, jsem jí poděkovala a zeptala se, kdy bych mohla tu odfaxovanou kapitolu dostat. Navrhla, abychom se setkaly u brány parkoviště za dvacet minut. Podle jejího názoru dosud nepřipadá v úvahu, abych vstoupila do márnice.

Primrose už asi čekala, neboť jakmile jsem sjela z dálnice, vynořila se ze zadních dveří márnice a vydala se přes parkoviště, v jedné ruce hůl, v druhé plastickou tašku ze samoobsluhy.

Mezitím vykročil kupředu strážný, přečetl si mou poznávací značku a zkontroloval si ji na seznamu. Pak zavrtěl hlavou, zdviženou rukou mě zastavil a druhou signalizoval, abych vycouvala. Primrose k němu přistoupila a řekla mu pár slov.

Strážný dál signalizoval a vrtěl hlavou. Primrose se naklonila těsně k němu a promluvila znovu, stará černoška k mladému černochovi. Strážný obrátil oči vsloup, pak si založil ruce na hrudi a díval se, jak pokračuje směrem k mému autu, pětihvězdičkový generál v kanadách, maskáčích a s babičkovským drdůlkem.

Opřená o hůl mi podala tašku skrz okénko u volantu. Tvář jí na okamžik zvážněla, pak jí úsměv prosvětлил oči a poplácala mě po rameni.

„Těchhle trablů si nevšímejte, Tempe. Nic z toho jste neudělala a oni na to brzo přijdou.“

„Díky, Primrose. Máte pravdu, ale je to těžké.“

„Jasně že je. Ale pořád se za vás modlím.“

Její hlas byl konejšivý jako Brandenburský koncert.

„Prozatím prostě žijte ze dne na den. Pěkně jeden zatracený den po druhém.“

Nato se otočila a vydala se k márnici.

Jen zřídka kdy jsem slýchala Primrose Hobbsovou klít.

Po návratu do svého pokoje jsem vytáhla onu kapitolu, nalistovala tabulku IV, zanesla měření a provedla výpočty.

Noha odpovídala americkému Indiánovi.

Počítala jsem znovu, pomocí druhého vzorce.

Ačkoliv měla blíž k rozpětí pro afroameričany, noha pořád ještě zapadala mezi domorodé Američany.

George Adair byl bílý, Jeremiah Mitchell černý. Tak to by bylo s tím pohřešovaným rybářem a mužem, co si půjčil sousedovu sekeru.

Pokud se nezatoulal zpátky do rezervace, vypadalo to na Daniela Wahnetaha.

Podívala jsem se na hodinky. Deset pětadvacet. Dost pozdě.

Šerifka tam nebyla. Ne. Domů jí nezavolají. Ne. Nesdělí číslo jejího pageru. Je to naléhavé? Vyřídí jí, že jsem volala.

Kruci. Proč jsem si neřekla Crowové o číslo na pager?

Následující dvě hodiny jsem se věnovala nepodstatným činnostem, které mě napadly, spíš abych se zbavila napětí než kvůli dosažení nějakého cíle. Behavioristé tomu říkají přenos zaměření psychologické tendence z původního objektu na náhradní.

Po velkém prádle (kalhotky a umývadlo v koupelně) jsem si roztřídila a zorganizovala obsah aktovky, vymazala nepotřebné soubory z laptopu, zapsala výdaje do šekové knížky a přerovnála Rubyinu sbírku skleněných zvířátek. Pak jsem zatelefonovala své dceři, sestře a manželovi.

Pete to nebral a já usoudila, že je dosud v Indianě. Katy to nebrala, tady mě nenapadlo žádné vysvětlení. Harry mě bavila do telefonu čtyřicet minut. Odchází ze zaměstnání, má potíže se zuby a chodí s nějakým Alvinem z Dentonu. Nebo s Dentonem z Alvinu?

Zkoušela jsem jednotlivé melodie vyzvánění svého telefonu, když se na dvoře ozvalo podivné vytí, jako vlkodlak z filmu Bély Lugosiho. Vykoukla jsem skrz síť proti hmyzu a spatřila Boyda sedět uprostřed výběhu, hlavu zakloněnou, a z hrdla mu vycházelo skučení.

„Boyde.“

Přestal výt a rozhlédl se. Daleko pod horou jsem uslyšela sirénu.

„Jsem tady, nahoře.“

Pes vstal a naklonil hlavu, pak mu z tlamy vyklouzl fialový jazyk.

„Koukni se nahoru, hochu.“

Naklonil hlavu na druhou stranu.

„Nahoře!“ Zatleskala jsem rukama.

Čau-čau se otočil na patě, doběhl na konec výběhu, sedl si a pokračoval v milostné písni určené sanitce.

První, čeho si člověk po setkání s Boydem všimne, je nepřiměřeně velká hlava. Začínalo být jasné, že lebeční kapacita toho psa nijak nesouvisí s velikostí jeho intelektu.

Sebrala jsem bundu a vodítko a zamířila ven.

Pořád bylo teplo, ale obloha se zvolna plnila mraky s tmavými středy. Vítr mi zatřepetal bundou a hnal listy a jehličí po štěrkové cestě.

Tentokrát jsme vyrazili nejdřív do kopce. Boyd se řítíl přede mnou, štěkal a kašlal, jak se mu zařezával obojek. Řítíl se od stromu ke stromu, čenichal a kropil, zatímco já zírала dolů do údolí, a oba jsme si užívali hory po svém.

Ušli jsme asi tři čtvrtě kilometru, když Boyd ztuhl a prudce zvedl hlavu. Srst podél páteře se mu naježila, tlama pootevřela a z hloubi hrdla vyšlo zavrčení, docela jiné než sirénový výstup.

„Copak je, hochu?“

Pes ignoroval mou otázku, vyrazil kupředu, vyrval mi vodítko a vrhl se do lesa.

„Boyde!“

Dupala jsem a třela si dlaň.

„Krucí!“

Slyšela jsem ho mezi stromy, štěkal, jako by měl strážní službu na šrotišti.

„Boyde, zpátky!“

Štěkání neustávalo.

Za proklínání přinejmenším jednoho tvora, kterýžto se plazí po zemi, jsem sešla z cesty a vydala se za zvukem. Našla jsem ho deset metrů od okraje lesa, skákal sem a tam a ňafal na úpatí bílého dubu.

„Boyde!“

Dál běhal, štěkal a chňapal po dubu.

„BOYDE!“

Zastavil se a pohlédl směrem ke mně.

Psi mají pevnou obličejovou muskulaturu, takže nejsou schopni měnit výraz. Neumějí se usmívat, mračit, dělat grimasy nebo se ušklíbat. Nicméně Boydovo obočí provedlo pohyb, který očividně vyjadřoval jeho nedůvěru.

Zbláznila ses?

„Boyde, sedni!“ Namířila jsem na něj prstem a vydržela.

Podíval se na dub, zpátky na mě, pak si sedl. Aniž bych spustila prst, vydala jsem se k němu a znovu uchopila vodítko.

„Tak pojd', ty hrdino,“ řekla jsem, pohladila ho po hlavě a pak zatahala směrem k cestě.

Boyd se otočil a zaštěkal na dub, pak se otočil nazpátek a znovu zvedl obočí.

„Copak je?“

Rrraf. Raf. Raf.

„Tak jo. Ukaž mi to.“

Popustila jsem mu trochu vodítko a on mě vlekl ke stromu. Půl metru od něj zaštěkal a prudce se otočil, oči se mu leskly vzrušením. Rozhrnula jsem botou vegetaci.

Mezi bodláčím ležela mrtvá veverka, očníce prázdné, hnědá tkáň pokrývala kosti jako temný, kožnatý rubáš.

Podívala jsem se na psa.

„Kvůli tomuhle se ježíš?“

Spustil se na přední tlapky, zadek vytrčený do vzduchu, pak vstal a dvakrát hopsl dozadu.

„Je to mrtvé, Boyde.“

Hlava se naklonila a chloupky obočí zarotovaly.

„Jdeme, udatný stopaři.“

Zbytek procházky proběhl bez překážek. Boyd nenašel žádnou další mrtvolu a pěkně jsme si užili běh z kopce. Za poslední zatáčkou mě čekalo překvapení, pod stromy před penzionem Na výšince jsem uviděla stát policejní auto s emblémem Oddělení šerifa okresu Swain na boku.

Lucy Crowová stála na schůdcích u vchodu, v jedné ruce limonádu Dr. Pepper, v druhé čepici Smokey. Boyd šel rovnou k ní a vrtěl ocasem, jazyk mu visel z tlamy jako fialový úhoř. Šerifka položila čepici na zábradlí a načechrala psovi srst. Tulil se k ní a olizoval jí ruku, pak se stočil do klubíčka na verandě, bradu na předních tlapkách a zavřel oči. Boyd Zabiják.

„Pěkný pes,“ řekla Crowová, a otírala si ruku o zadek kalhot.

„Mám ho na pár dní na starost.“

„Psi jsou dobrá společnost.“

„Hm.“

Očividně nikdy netrávila svůj čas s Boydem. „Mluvila jsem s Wahnetahovou rodinou. Daniel se ještě nevrátil.“

Počkala jsem, až upije limonády.

„Prý měřil asi sto šedesát osm.“

„Měl potíže s nohama?“

„Zřejmě si nikdy na nic nestěžoval. Vůbec toho moc nenamluvil, byl to samotář. Ale je tu jedna zajímavá věc. Jedno z Danielových tábořišť bylo na výběžku Běžící kozy.“

„Kde je výběžek Běžící kozy?“

„Co by kamenem dohodil od toho vašeho obezděného prostoru.“

„Fakt?“

„Jo.“

„Byl tam, když zmizel?“

„Rodina neví jistě, ale bylo to první místo, které prověřovali.“

„Já mám ještě něco,“ řekla jsem a vzrušení ve mně narůstalo.

Pověděla jsem jí o rozšířené funkční klasifikaci, podle níž se kosti nohy nejvíc blíží parametrům domorodých Američanů.

„Můžete už dostat povolení k prohlídce?“ zeptala jsem se.

„Na základě čeho?“

Odpočítávala jsem na prstech.

„Ve vašem okrese se začne pohřešovat starý domorodý Američan. Já mám část těla, která odpovídá profilu. Tato část těla byla nalezena v blízkosti lokality navštěvované vašim pohřešovaným.“

Zvedla jedno obočí, pak začala taky vypočítávat.

„Část těla, která může nebo nemusí souviset s leteckou katastrofou. Stařec, který může nebo nemusí být mrtev. Nemovitost, která může nebo nemusí s obojím nějak souviset.“

Tušení antropoložky, které může nebo nemusí být dílem Satana. To jsem neřekla.

„Pojďme se aspoň porozhlédnout do jeho tábora,“ naléhala jsem.

Okamžik uvažovala, pak se podívala na hodinky.

„To bych mohla.“

„Dejte mi pět minut.“ Ukázala jsem na Boyda.

Kývla.

„Dělej, chlapče.“

Hlava se zvedla a obočí nakrabatilo.

Něco mi cinklo v hlavě. Ta mrtvá veverka. Díky své práci jsem nezvykle citlivá na pach rozkladu, a přece jsem nezaznamenala ani stopu. Boyd začal šilet už na deset metrů.

„Mohl by ten pes jet s námi?“ zeptala jsem se. „Není cvičený na mrtvoly, ale docela dobře umí vyčmuchat zdechlinu.“

„Sedí vzadu.“

Otevřela jsem dveře a hvízdla. Boyd se vyřítíl a skočil do auta.

Uplynulo jedenáct dní od havárie Air TransSouth. Všechny ostatky byly odvezeny do márnice a zbytky vraku se svážely dolů z horského svahu. Vyprošťovací operace se chýlila ke konci a změna byla viditelná.

Okresní silnice už byla otevřená, ačkoliv jeden šerifův zástupce ochraňoval vjezd na cestu Lesní služby. Rodiny a média zmizely a parkoviště na vyhlídkové plošině už hostilo jen hrstku vozů.

Crowová vypnula motor tam, kde cesta končila, asi třičtvrtě kilometru za zkratkou k místu havárie. Napravo byl velký žulový skalnatý výběžek. Připnula si vysílačku k opasku, přešla k štěrkové cestě a vykročila do kopce, pečlivě pozorujíc linii stromů.

Vzala jsem Boyda na vodítko a následovala ji, přičemž jsem ho držela co nejblíže u sebe. Po celých pěti minutách šerifka zahrnula doleva a zmizela na náspu mezi stromy. Nechala jsem Boyda, ať je po jeho, a dala se vléct v její stopě.

Terén se strmě svažoval, pak se vyrovnal, potom prudce spadl dolů do údolí. Čím dál jsme byly od cesty, tím víc se stromy svíraly kolem nás a všechno začínalo působit stejně. Orientační body, které jí poskytla Wahnetahova rodina, však byly pro šerifku srozumitelné. Našla pěšinu, kterou jí popsali, a od ní úzkou prašnou cestu. Nepoznala jsem, zda je to ta samá dřevařská cesta, jež procházela kolem vraku, anebo jiná podobná.

Crowové trvalo čtyřicet minut, než našla Danielovu chatu, usazenou mezi bukem a borovicí na břehu potůčku. Já bych ji patrně klidně přešla.

Tábořiště vypadalo, jako by si je někdo zřídil na jedno odpoledne. Chýše byla dřevěná, podlaha z udusané hlíny, střecha z rezavého plechu, vpředu protažená, aby poskytovala přístřeší pro improvizovanou lavičku vedle dveří. Nalevo před chatrčí stál dřevěný stůl a další lavička, napravo pařez. Vzadu se kupila hromada lahví, plechovek, pneumatik a dalšího odpadu.

„Jak myslíte, že se sem dostaly ty pneumatiky?“ zeptala jsem se.

Crowová pokrčila rameny.

Opatrně jsem pootevřela dveře a strčila dovnitř hlavu. V šeru jsem rozeznala kavalec, hliníkové zahradní lehátko a skládací stůl, na němž stál zrezivělý kempinkový vaříč a sbírka plastických talířů a kelímků. Rybářské náčiní, vědro, lopata a lucerna visely na hřebících. Na podlaze stály seřazené plechovky s petrolejem. To bylo vše.

„Nechal by tu stařík svoje rybářské nádobíčko, kdyby chtěl jít o dům dál?“

Další pokrčení rameny.

Z nedostatku skutečného plánu jsme se s Crowovou rozhodly, že se rozdělíme. Ona pátrala na břehu potoka, zatímco já jsem se vydala do okolního lesa. Můj psí společník spokojeně čenichal a čural.

Po návratu k chýši jsem uvázala Boyda k noze stolu, otevřela dveře dokořán a zpřela je kamenem. Uvnitř to páchlo plísní, petrolejem a muškátovým vínem. Stonožky prchaly zpod předmětů, kterými jsem pohnula, a jednu chvíli mi po paži přeběhl táta sekáč. Nenašla jsem nic, co by naznačovalo, kam Daniel Wahnetah odešel, kdy odešel. Ani proč.

Crowová se znovu objevila, když jsem se prohrabovala hromadou odpadků. Když jsem špičkou boty odkopla několik desítek lahví od vína, plechovek od sucharů a prázdných konzerv od hovězího guláše, vzdala jsem to a vydala se k ní.

Stromy šelestily ve větru. Listy se snášely nad zemí jako pestrobarevná regata a roh zrezivělého plechu se zvedal a klesal se škrábavým zvukem. Ačkoliv byl vzduch hustý a těžký, všude kolem nás panoval pohyb.

Crowová věděla, nač myslím. Beze slova vytáhla z bundy malý atlas v kroužkové vazbě a zalistovala stránkami.

„Ukažte mi to,“ řekla a podala mi knihu.

Mapa, kterou vybrala, znázorňovala podrobný plánec toho kusu okresu Swain, na němž jsme stály. Pomocí vrstevnic, okresní silnice a dřevařských cest jsem lokalizovala místo havárie. Pak jsem odhadla polohu domu s nádvořím a ukázala na ni.

„Tady.“

Crowová studovala topografii kolem mého prstu.

„Víte jistě, že tam je nějaká stavba?“ Vycítila jsem v jejím hlase pochyby.

„Ano.“

„Je to necelý kilometr.“

„Pěšky?“

Kývla, pomaleji než obvykle.

„Není tu žádná cesta, pokud vím, takže můžeme jít klidně terénem.“

„Dokážete to najít?“

„Dokážu.“

Hodinu jsme se proplétaly mezi stromy a podrostem, přes pahorky, po cestě, která byla Crowové jasná, ale pro mě neviditelná. Pak jsme se u jedné prastaré borovice, jejíž kmen byl sukovitý a omšelý, ocitly na pěšině, kterou jsem i já dokázala poznat.

Došly jsme k vysoké zdi, mlhavě povědomé od mé předchozí návštěvy. Všechny smysly se mi zbystřily, když jsme postupovaly podél mechem porostlého kamene. Zavřískala sojka, rezavě a ostře, a mně jako by se smrštila kůže na těle. Něco tu je. Věděla jsem to.

Boyd dál šmejdil a čenichal, lhostejný k mému napětí. Ovinula jsem si vodítko kolem dlaně, sevřela ho pevněji.

Pár metrů od nás svírala zeď pravý úhel. Crowová zašla za roh a já ji následovala, stisk tak pevný, až jsem cítila, jak se mi nehty zarývají do dlaně.

Stromy končily ve třech čtvrtinách vzdálenosti podél zdi. Crowová se zastavila na okraji lesa a Boyd a já jsme ji dohnali.

Před námi a nalevo jsem zahlédla další obezdný prostor, kamenné průčelí se zvedalo v dálce za ním. Už jsem se zorientovala. Přišly jsme k nemovitosti zezadu; dům leží před námi, zády k hradbě. Zeď, podél které jsme šly, obklopovala větší prostor, než jsem si všimla při první návštěvě. Ten dvorek byl uvnitř většího ohrazeného prostoru.

„Aby mě čert vzal.“ Crowová sáhla dolů a uvolnila pojistku své zbraně. Zavolala stejně jako prve já. Zavolala znovu.

Oči i uši na stopkách, pokračovaly jsme k domu a vystoupily po schodech. Okenice byly pořád zavřené, na oknech pořád zatažené závěsy. Sevřel mě tentýž pocit neblahé předtuchy jako při první návštěvě.

Crowová přistoupila ze strany ke dveřím a udělala gesto paží. Když jsme s Boydem přistoupili, zaklepala. Pořád žádná odpověď.

Zaklepala znovu, představila se. Ticho.

Crowová zvedla oči a rozhlédla se.

„Žádné telefonní dráty. Žádné elektrické vedení.“

„Mobil a generátor.“

„Může být. Nebo by to tu mohlo být opuštěné.“

„Chcete vidět ten dvorek?“

„Ne, bez povolení k prohlídce nechci.“

„Ale šerifko...“

„Bez povolení to nejde.“ Pohlédla na mě bez jediného mrknutí.

„Jdeme. Zvu vás na Dr. Peppera.“

V tom okamžiku se spustil lehký déšť. Poslouchala jsem, jak kapky tiše t'ukají na střechu verandy, a vzmáhalo se ve mně zklamání. Má pravdu. Bylo to jen tušení. Ale každičká buňka mé bytosti mi sdělovala, že něco důležitého máme přímo před nosem. Něco zlého.

„Mohla bych oběhnout s Boydem pozemek, jestli ho něco nenapadne?“

„Když bude za zdí, tak proti tomu nic nemám. Prověřím možnost příjezdu motorových vozidel. Jestli sem někdo jezdí, tak musí jezdit autem.“

Čtvrt hodiny jsme s Boydem křižovali podrost na západ od domu, hodně podobně jako já při své první cestě. Pes nijak nereagoval. Ačkoliv už jsem začínala tušit, že to s tou veverkou byla náhoda, rozhodla jsem se pro poslední výpad podél okraje lesa až k místu, kde končil u druhé ohrady. Tohle bude panenské území.

Byli jsme šest metrů od zdi, když Boyd prudce škulbl hlavou. Tělo se mu napjalo a chlupy na hřbetě se zježily. Zakroužil čenichem, zavětril, pak zavrčel způsobem, který jsem od něj slyšela jen jednou – hlubokým, dravým a zlým. Pak vyrazil kupředu, kuckal a štěkal jako posedlý.

Potácela jsem se, takřka neschopná ho udržet.

„Boyde! Stát!“

Rozkročila jsem nohy a popadla vodítko oběma rukama. Pes táhl dál, svaly napjaté, přední nohy hrabaly pár centimetrů nad zemí.

„Copak je, hochu?“

Oba jsme to věděli.

Zaváhala jsem, srdce mi bušilo. Pak jsem rozvinula vodítko a nechala je padnout.

Boyd letěl ke zdi a necelé dva metry jižně od zadního rohu spustil šílený štěkot. Viděla jsem, že zdivo se v tom místě drolí a že se asi tucet kamenů odkutálelo, takže mezi zemí a základy zdi zůstala mezera.

Rozběhla jsem se k psovi, dřepala si vedle něj a zkoumala mezeru. Půda byla vlhká a měla změněnou barvu. Převrátila jsem spadlý kámen a uviděla tucet maličkých hnědých předmětů.

Okamžitě jsem pochopila, co to Boyd našel.

V pondělí jsem do budovy Okresního soudu ve Swain nejela. Místo toho jsem se vrátila přes hory na západ do Tennessee, uprostřed dopoledne už jsem byla přibližně pětadvacet kilometrů severozápadně od Knoxville a blížila se ke vchodu do ORNL, Celostátní laboratoře Oak Ridge. Bylo deštivo a pochmurno a moje stěrače vypleskávaly pravidelnou kadenci sem a tam, přičemž očišťovaly dva vějířovité obrysy na zamženém předním skle.

Postranním oknem jsem uviděla starou ženu a batole, krmící labutě na břehu malé laguny. V deseti letech jsem zažila nedorozumění s jedním ošklivým káčátkem, které dokázalo vyvinout sílu zvláštní vojenské jednotky. Zapochoybovala jsem o tom, zda je jejich vycházka moudrá.

Poté, co jsem ve strážnici ukázala průkaz, přejela jsem rozlehlé parkoviště až k recepčnímu centru. Můj hostitel už čekal, zapsal mě a vrátili jsme se k autu. Ještě sto metrů a moje nová visačka ORNL a espézetka byly prověřeny na třetím kontrolním bodě, než jsem směla projet skrz plot z drátěného pletiva, obklopující zařízení.

„Pořádné zabezpečení. Jeden by řekl, že je to ministerstvo energetiky.“

„Taky že je. Na většině prací se podílí uchování energie, počítače a robotová technika, biomedicína, uchování životního prostředí, zdravotnické využití radioizotopů a tyhleto věci. Udržujeme zabezpečení, abychom ochraňovali intelektuální vlastnictví a fyzické zařízení. Taky je tu izotopový reaktor.“

Laslo Sparkes byl třicátník, ale už si pěstoval pěkné bříško. Měl krátké, trochu křivé nohy a kulatý obličej, na lících podřbaný.

Oak Ridge začínalo jako zázračné dítě II. Světové války, zbudované za pouhé tři měsíce roku 1943. V Evropě a Asii umíraly tisíce lidí a Enrico Fermi se svými kolegy právě dosáhli nukleárního štěpení na jednom squashovém hřišti pod tribunami fotbalového stadionu Chicagské univerzity. Poslání Oak Ridge bylo prosté: postavit atomovou bombu.

Laslo mě směřoval labyrintem úzkých uliček. Tady zahnout napravo. Doleva. Doleva. Doprava. Nebýt těch obrovských rozměrů, vypadal by komplex jako sídliště v Bronxu.

Laslo ukázal na budovu z tmavých cihel, stejnou jako desítky dalších budov.

„Zaparkujte tady,“ řekl.

Zastavila jsem a vypnula motor.

„Vážně jsem vám vděčná, že to děláte tak narychlo.“

„Když jsem potřeboval pomoc, poskytla jste mi ji.“

Před léty Laslo potřeboval kosti, když dělal doktorát z antropologie, a já mu poskytla vzorky. Zůstali jsme ve styku po celou dobu vypracovávání jeho doktorské práce i v průběhu toho desetiletí, co byl vědeckým pracovníkem v Oak Ridge.

Laslo počkal, než jsem vyndala z kufru malou chladicí tašku, pak mě vedl do budovy a po schodech nahoru do své laboratoře. Místnost byla malá a bez oken, do posledního milimetru napěchovaná otlučenými plechovými stoly, počítači, tiskárnami, ledničkami a milionem přístrojů, které svítily a bzučely. Skleněné ampule, nádoby s vodou, nástroje z nerez oceli a krabice latexových rukavic lemovaly pracovní pulty a pod nimi byly navršeny kartónové krabice a plastické kbelíky.

Laslo mě dovedl k pracovnímu prostoru vzadu a sáhl po chladicí tašce. Když jsem mu ji podala, vyndal plastický sáček, odloupil izolepu a nakoukl dovnitř.

„Vysvětlíte mi to znovu,“ řekl, když přičichl k obsahu tašky.

Zatímco jsem mu vysvětlovala průběh své túry s Lucy Crowovou, Laslo přesypal hlínu z tašky do skleněné nádoby. Pak začal zapisovat informace do prázdného formuláře.

„Odkud jste brala vzorky?“

„Posbírala jsem je tam, kde je označil pes, pod zdí a pod kameny, které se vyvalily. Usoudila jsem, že hlína tam bude nejvíc chráněná.“

„Dobrý úsudek. Za normálních okolností mrtvola funguje oproti zemi jako štít, ale kameny by měly tentýž efekt.“

„Představuje problémy děšť?“

„V chráněném prostředí těžké, hlenovité sekrety produkované aneobní fermentací vážou půdu k sobě, takže ředicí faktory deště jsou bezvýznamné.“

Mluvil, jako by četl z jednoho ze svých článků v *Časopise forenzních věd*.

„Nějak jednoduše, prosím vás. Tohle je mimo můj obor.“

„Zahlédla jste skvrnu po rozkladu.“

„Vlastně ji zahlédl můj pes.“ Ukázala jsem na plastickou fiólu.
„Přivedly mě na to ty kukly.“

Laslo vytáhl nádobku, odšrouboval víčko a vytřepal si do dlaně množství prázdných kukel hmyzu. Každá vypadala jako miniaturní míč na ragby.

„Takže došlo k migraci červů.“

„Pokud ta skvrna pochází od epizody rozkladu.“ Měla jsem celou noc na přemýšlení nad Boydovým objevem. Ačkoliv jsem si byla jistá, že jeho nos a moje instinkty se nemýlí, chtěla jsem mít důkaz.

„Kukly červů rozhodně nasvědčují přítomnosti nějaké mrtvolky.“
Vrátil prázdné kukly nazpátek. „Myslím, že váš pes měl pravdu.“

„Můžete určit, jestli to bylo třeba zvíře?“

„Množství nestálých mastných kyselin nám sdělí, jestli tělo vážilo přes padesát kilo. Jen velmi málo savců dorůstá takové velikosti.“

„A co lov? Jelen nebo medvěd by mohli být tak velcí.“

„Našla jste nějaké chlupy?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Po rozložených zvířatech zůstává spousta chlupů. A samozřejmě kostí.“

Když organismus zemře, mrchožrouti, hmyz a mikrobi projeví okamžitý zájem, někteří žvýkají zvenčí, jiní zevnitř, dokud z těla nezbudou jen kosti. Tomu se říká rozklad.

Ruby by promluvila ve smyslu prach k prachu, ale proces je to o mnoho složitější.

Svaly, tvořící čtyřicet až padesát procent váhy lidského těla, jsou tvořeny bílkovinami, které se skládají z aminokyselin. Po smrti fermentace tuku a proteinu vytváří prostřednictvím činnosti bakterií nestálé mastné kyseliny neboli VFA. V zažívacím traktu konají svou práci jiní mikrobi. Jak rozklad pokračuje, prýští z těla kyseliny, vynášející s sebou VFA. Ti, kdo smrt vyšetřují, nazývají tuhle směsici polévkou.

Laslo zaměřil svůj výzkum na mikrobiální úroveň, analyzoval organické složky, obsažené v hlíně pod tělem a kolem těla. Léta práce prokázala vzájemný vztah mezi procesem rozkladu a produkcí VFA.

Dívala jsem se na něj, jak filtruje hlínu sítkem z nerez oceli.

„Co přesně v té hlíně hledáte?“

„Nepoužívám hlínu, používám roztok hlíny.“

Asi jsem vypadala tupě.
 „Tekutou složku mezi částicemi hlíny. Ale nejdřív to musím vyčistit.“
 Zvážil vzorek.
 „Jak tělesné tekutiny protékají, organická materie se váže k půdě. Nemohu použít k odloučení chemické extraktanty, protože ty by částečně rozpustily nestálé mastné kyseliny z rozkládajícího se těla.“
 „A pozměnily měření.“
 „Přesně tak.“
 Vložil půdu do zkumavky centrifugy a přidal vodu.
 „Používám deionizovanou vodu v poměru dvě ku jedné.“
 Zkumavka přišla na jednu minutu do vířidla, aby se roztok promíchal. Pak ji přemístil do centrifugy a zavřel víko.
 „Teplota uvnitř se udržuje na pěti stupních. Budu to odstředovat čtyřicet minut, pak vzorek přefiltruji, abych odstranil veškeré zbývající mikroorganismy. Potom už je to jednoduché. Zjistím pH, okyselím roztokem kyseliny mravenčí a šoupnu to celé do plynového chromatografu.“
 „A co takhle bleskový kurs.“
 Laslo nastavil zařízení, pak pokynul ke stolu a oba jsme si sedli.
 „Fajn. Jak víte, pozoruji produkty rozpadu svaloviny a tuku, zvané nestálé mastné kyseliny. Znáte čtyři stadia rozkladu?“
 Antropologové a ti, kdo vyšetřují úmrtí, zařazují mrtvoly do jednoho ze čtyř široce vymezených stadií: čerstvé, nafouklé, rozložené nebo kosterní.
 Kývla jsem.
 „U čerstvé mrtvoly je jen malá změna VFA. Ve druhém stadiu se tělo nafoukne kvůli anaerobní fermentaci, primárně ve střevech. To způsobuje praskání kůže a prosakování vedlejších produktů fermentace, bohatých na kyseliny máselné.“
 „Kyseliny máselné?“
 „Nestálé mastné kyseliny zahrnují jedenačtyřicet různých organických složek, z nichž jedna je kyselina máselná. Máselná, mravenčí, octová, valerová, mléčná a kapronová a několik dalších se dají vysledovat v roztoku půdy, protože jsou rozpustné ve vodě. Dvě z nich, mravenčí a octová, jsou od přírody příliš bujné, než aby byly moc k užítku.“
 „Mravenčí je ta, co způsobuje bolest, když vás štípne mravenec, je to tak?“

„To je ona. Kapronová a heptanová jsou jediné, co se najdou ve významnějším množství v chladnějších měsících. Mléčná, máselná a valerová jsou moji mazánci. Uvolňují se z mrtvol při rozkladu a ukládají se v půdních roztocích ve specifických poměrech.“

Připadala jsem si, jako bych znovu studovala biochemii na střední škole.

„Protože kyselinu máselnou a mléčnou tvoří anaerobní bakterie ve střevech, jejich hladiny jsou během stadia vzdutosti vysoké.“

Kývla jsem.

„Později, během rozkladu, se do práce pouštějí aerobní bakterie.“

„Takže ve stadiu tři nastane prudký vzestup vzniku všech VFA.“

„Ano. Na začátku stadia čtyři pak dojde k rychlému poklesu.“

„Není maso, nejsou bakterie.“

„Kuchyně se zavírá.“

Za námi tiše vrčela centrifuga.

„Taky jsem zjistil, že hodnoty mastných kyselin jsou nejvyšší těsně po migraci larev.“

„Když larvy opustí mrtvolu, aby se zakuklily.“

„Ano. Až do toho okamžiku přítomnost hmyzu obvykle omezuje průtok tělesných tekutin do půdy.“

„Nedochází k zakuklení přibližně po čtyřech stech ADD?“

ADD je zkratka používaná pro „akumulované stupňodny“, číslo vypočítané sečtením průměrných denních teplot ve stupních Fahrenheita.

„S určitými odchylkami. Čímž se dostáváme k zajímavému bodu. Produkce VFA závisí na teplotě. Právě proto se dá použít k určení času, který uplynul od úmrtí.“

„Protože mrtvola bude produkovat stejné poměry mléčné, máselné a valerové kyseliny u všech jednotlivých akumulovaných stupňodní.“

„Přesně tak. Takže profil nestálých mastných kyselin může pomoci při odhadnutí času úmrtí.“

„Máte údaje od Národní meteorologické služby?“

Přistoupil k regálu a vrátil se se sjetinou.

„Šlo to úžasně rychle. Za normálních okolností to trvá mnohem déle. Ale máme trochu problém. Na opravdu přesný odhad času úmrtí potřebuju tři věci. Za prvé konkrétní poměry mastných kyselin.“

Ukázal na obrazovku počítače napojeného k plynovému chromatografu.

„Ty budeme mít brzy. Za druhé data Národní meteorologické služby ohledně lokality, kde byla mrtvola nalezena.“

Zvedl sjetinu.

„Za třetí informaci o váze a stavu mrtvoly. A vy žádné tělo nemáte.“ Poslední větu pronesl s téměř zpěvnou kadencí...

„V každém dříme komediant.“

„Dvě proměnné jsou důležité: množství vláhy v půdě a váha těla před rozkladem. Protože každý má jiný poměr tuku a svalové tkáně, když nebudu mít tělo, použiju standard pětasedmdesáti kilogramů a pak aplikuji korekční faktor. Myslím, že klidně můžeme předpokládat, že váš zesnulý vážil něco mezi padesáti a sto padesáti kilogramy?“

„Ano. Ale tím se nám rozpětí zvětší, ne?“

„Naneštěstí. Zkoušela jste odhad podle pravidla palce?“

Protože uvolňování nestálých mastných kyselin přestává v ADD 1285 plus minus 100, je možné získat hrubý odhad doby smrti vydělením čísla 1285 průměrnou denní teplotou v den, kdy se mrtvola najde. To jsem udělala pro Lucy Crowovou. Včerejší průměrná teplota v Bryson City byla 18 stupňů Celsia (64 Fahrenheita), vycházela z toho maximální doba sedmdesát jedna dnů od smrti.

„To by bylo datum, kdy došlo k plnému vypreparování kostry a už žádná VFA by nebyla vysledovatelná.“

Laslo se podíval na nástěnné hodiny.

„Podíváme se, jak jste byla přesná.“

Vstal, profiltroval a rozvířil vzorek roztoku půdy, otestoval jeho kyselost a pak vložil zkumavku do plynového chromatografu. Když uzavřel a neprodyšně utěsnil komoru a změnil nastavení, vrátil se ke mně.

„Potrvá to ještě pár minut. Kávu?“

Když jsme se vrátili, na obrazovce byla vidět řada různobarevných vrcholů a seznam komponentů a jejich koncentrací.

„Každá křivka ukazuje koncentraci jedné nestálé mastné kyseliny na gram suché hmotnosti půdy. Nejprve udělám opravu pro roztok a vlhkost hlíny.“

Stiskl několik kláves.

„Teď mohu vypočítat ADD pro každou VFA.“

Začal kyselinou máselnou.

„Sedm set ADD.“

Provedl další výpočty u každé z kyselin. Až na jednu výjimku spadalo ADD do rozmezí 675 až 775.

„Teď použiji údaje Národní meteorologické služby k určení počtu dní, potřebných k získání 675 až 775 stupňodnů. Možná to později budeme muset pozměnit, pokud by se údaje z naleziště těla lišily od oficiálně zaznamenaných teplot. Za normálních okolností bych to rád znal předem, ale to není velký problém.“

Pár dalších doteků kláves. Zadržela jsem dech.

„Jedenačtyřicet až osmačtyřicet dní. To je vaše rozpětí. Podle vašich výpočtů by plná skeletonizace nastala za sedmdesát jedna dnů.“

„Takže k úmrtí došlo před šesti až sedmi týdny.“

Kývl. „Ale nezapomínejte, že tenhle časový rámec vychází z odhadnuté, ne skutečné předsmrtné hmotnosti.“

„A v době, kdy vznikla skvrna, bylo na těle maso a aktivně se rozkládalo.“

Kývl.

„Ale já žádné tělo nemám.“

„A když jsem to zpíval já, tak se vám to nelíbilo.“

Jela jsem rovnou do kanceláře Lucy Crowové. Déšť ustal, ale tmavá mračna se posouvala nízko nad horami a soupeřila o umístění se svým těžkým nákladem.

Šerifku jsem našla, jak pojídá párek osmažený v kukuřičném těstíčku za svým starožitným psacím stolem. Když mě uviděla, otřela si drobečky z úst a pak hodila špejli a obal do plechového odpadkového koše na druhém konci místnosti.

„Dva body,“ řekla jsem.

„Ven s tím. Žádné tajnosti.“

Položila jsem před ni písemné znění a přisunula si židli. Studovala profil VFA celou minutu, lokty roztažené na desce stolu, prsty na spáncích. Pak vzhledla.

„Určitě mi to vysvětlíte.“

„Nestálé mastné kyseliny.“

„To znamená?“

„V té zdi se rozložilo nějaké tělo.“

„Čí?“

„Podle poměrů VFA to vypadá, že od smrti uběhlo šest až sedm týdnů. Daniel Wahnetah byl spatřen naposled koncem července, jako pohřešovaný ohlášen v srpnu. Teď máme říjen. Spočítejte si to.“

„Za předpokladu, že tu premisu přijmu, což nemusím, jak se dostala Wahnetahova noha na místo havárie?“

„Jestli ucítil rozklad Boyd, zavěšili ho i kojoti. Patrně vytáhli nohu zpod zdi. Tam, kde se základy vydrolily, je místa dost.“

„A zbytek nechali být?“

„Nic dalšího patrně nedokázali odtáhnout.“

„A jak se Wahnetah dostal na to nádvoří?“

Pokrčila jsem rameny.

„A jak zemřel?“

„To je práce šerifa. Já dělám vědu.“

Na chodbě Hank Williams vrkal Dávné osamělé blues. Díky praskání zněla hudba, jako by přicházela z jiné éry.

„Nestačí to na povolení k prohlídce?“ zeptala jsem se.

Šerifka studovala papír ještě minutu. Nakonec vzhlédla, upřela na mě smrtelně nehybný pohled. Pak sáhla po telefonu.

Když jsem odcházela z šerifčiny kanceláře, už poprchávalo. Světla reflektorů, semaforey a neonové nápisy mžikaly a tetelily se v soumraku podvečera. Vzduch byl ztěžklý pachem skunka.

Za penzionem Na výšince ležel Boyd ve své boudě, bradu na tlapkách, a civěl na dešťové kapky. Zvedl hlavu, když jsem zavolala, a obdařil mě pohledem, který naznačoval, že bych s tím měla něco udělat. Když pochopil, že neudělám, hlučně vzdychl a zase se uvelebil. Naplnila jsem mu misku a nechala ho rozvažovat o jeho promáčeném světě.

V domě panovalo ticho. Vystoupala jsem do schodů za pomalého *tik-tik-tik* Rubyiných hodin v hale. Ze žádné ložnice nevycházel ani hlásek.

Když jsem zašla za roh na mém konci chodby, překvapilo mě zjištění, že dveře do Magnolie jsou pootevřené. Strčila jsem do nich. A ztuhla jsem.

Zásuvky v mém pokoji byly rozhrabané, postel rozházená. Mou aktovku někdo vyprázdnil a papíry a manilové desky ležely rozházené po podlaze.

Mozek se mi zasekl na jednom slovu.

Ne! Ne! Ne!

Hodila jsem kabelku na postel, vrhla se ke skříni a rozrazila dveře.

Můj laptop stál zastrčený vzadu, přesně jak jsem ho zanechala.

Vytáhla jsem ho a zapnula, v hlavě pořád divokou změt' myšlenek.

Co bylo v pokoji? Co bylo v pokoji? Co bylo v pokoji?
 Rychlá podvědomá inventura. Klíče od auta. Kreditky. Řidičský průkaz. Pas. Všechno jsem měla u sebe.
 Proč? Proč? Proč?
 Bleskový nálet kvůli penězům, nebo šel někdo po něčem konkrétním? Co tu kdo mohl chtít?
 Co? Co? Co?
 Když počítač naskočil, zkontrolovala jsem několik souborů. Všechno se zdálo v pořádku.
 Šla jsem do koupelny a nacákala si na obličej studenou vodu. Pak jsem zavřela oči a hrála dětskou hru, o níž jsem věděla, že mě uklidní. V duchu jsem si procházela verše první písně, která mě napadla. Honky Tonk Women.
 Pauzička s Mickem a Rolling Stones pomohla. Vrátila jsem se a začala sbírat papíry.
 Ještě jsem je rovnala, když jsem uslyšela zaklepání a otevřela dveře Andrewu Ryanovi. V pravé ruce třímал dvě DoveBar.
 Jeho oči přelétly ten binec.
 „Co se to tu, kurva, stalo?“
 Jen jsem se na něj dívala, svému hlasu jsem ještě úplně nedůvěřovala.
 „Chybí něco?“
 Polkla jsem.
 „Jediná cenná věc je počítač, a ten tady nechali.“
 „Čímž se víceméně vylučuje loupež.“
 „Pokud nebyl vetřelec vyrušen.“
 „Vypadá to, že to tady rozházeli, když něco hledali.“
 „Nebo jen tak pro legraci.“
 Proč?
 „Zmrzlinu?“ nabídl mi Ryan.
 Snědli jsme každý DoveBar a uvažovali o možných vysvětleních. Žádné nebylo přesvědčivé. Dvě nejpravděpodobnější naznačovala, že někdo hledal peníze nebo mi někdo chtěl dát na srozuměnou, že mě nemá rád nebo ráda.
 Když Ryan odešel, navršila jsem zbývající složky na hromadu a šla si napustit vanu. Jakmile jsem rozhrnula sprchový závěs, zažila jsem další šok.

Rubyina keramická figurka Sirotečka Aničky ležela na dně vany, tvář rozbitou, údy roztržštěné. Sandy visel ze sprchové hlavice, improvizovanou smyčku staženou kolem krku.

Znovu se mi rozvířily myšlenky a ruce se roztřáslly. Tohle poselství nemá nic společného s penězi. Někdo mě očividně nemá rád.

Náhle jsem se rozpomněla na to volvo. Znamenala ta epizoda hrozbu? A tohle vloupání další? Bojovala jsem s impulsem rozběhnout se chodbou do Ryanova pokoje.

Uvažovala jsem o dveřích bez zámku a zapřemýšlela o tom, že bych vzala dovnitř Boyda. Kdo by pak byl v ohrožení?

O hodinu později, když už jsem ležela v posteli a přemýšlela poněkud logičtěji, uvědomila jsem si sílu vlastní reakce na vstup do svého prostoru. Byl to hněv nebo strach, co mě vykolejilo? Na koho bych se měla zlobit? Čeho bych se měla bát?

Usínala jsem velice těžce.

Když jsem nazítří ráno sešla dolů, Ryan vyslýchal Ruby kvůli mému vetřelci. Byron McMahon seděl naproti němu a dělil svou pozornost mezi výslech a trojici smažených vajec.

Ruby k tomu měla jen jednu poznámku.

„Jsou mezi námi přísluhovači Satanovi.“

Dopalovala mě její lhostejnost vůči prohrabání mého majetku, ale nechala jsem to být.

„Ztratilo se něco?“ zeptal se McMahon.

To je dobře. Mým případem se zabývá FBI.

„Myslím, že ne.“

„Štvete někoho?“

„Mám tušení, že můj pes. Psi štěkají.“ Popsala jsem, co postihlo Aničku a Sandyho.

Ryan se na mě podivně podíval, ale neřekl nic.

„Tady nejsme v Los Alamos. Každý si tu může chodit, kam se mu zachce.“ McMahon napichoval smažené brambory. „Co ještě jste poslední dobou provozovala? Nějak jsem vás tu nevidal.“

Pověděla jsem mu o té noze a soudní budově a skončila profilem VFA, který jsem dostala předchozího dne. Neřekla jsem mu o svém současném postavení při vyšetřování havárie, ale nechala jsem na něm, aby si tu mezeru vyplnil. Zatímco jsem hovořila, úsměv ho zvolna opouštěl.

„Takže Crowová chce povolení k prohlídce?“ položil otázku s policajtskou blazeovaností.

Užuž jsem chtěla odpovědět, když můj mobilní telefon spustil předeheru k *Vilému Tellovi*. Muži se po sobě podívali a já ho zapnula.

Volal Laslo Sparkes z Oak Ridge. Poslouchala jsem, poděkovala mu a ukončila hovor.

„Volal Rossini?“ zeptal se Ryan.

„Zkoušela jsem melodii vyzvánění a zapomněla to zrušit.“

Píchla jsem do vajíčka a žloutek vytryskl na stůl. „Tebe bych na operního fandu nešacovala.“

„Kanón.“ McMahon sáhl po plátku toustu.
 „Byl to ten antropolog z Oak Ridge.“
 „Nechte mě hádat. Udělal profil polévky, a to pohřešované tělo patří D. B. Cooperovi.“
 Ryan se rozjel. Nevšímal jsem si ho a adresovala svou odpověď McMahonovi.
 „Našel něco při filtrování zbývajících zeminy.“
 „Copak to je?“
 „To neřekl. Jen že by ten předmět mohl být užitečný. Zastaví se někdy koncem týdne v Bryson City cestou do Asheville.“
 Ruby se vrátila, sklídila nádobí a odešla.
 „Takže vyrážíš k soudu?“ zeptal se Ryan.
 „Ano.“ Odsekla jsem stroze.
 „To vypadá jako pátrání.“
 „Někdo to musí udělat.“
 „Neuškodí vědět, komu ta nemovitost patří.“ McMahon dopil obsah svého šálku. „Po dnešním brífinku musím vystřelit dolů do Charlotte promluvit s nějakým říťolezem, co tvrdí, že má informace o určité skupině milice tady nahoře ve Swainu. Jinak bych se přidal.“
 Vytáhl z náprsní tašky kartičky a položil ji přede mě.
 „Kdyby byli u soudu neochotní, zamávejte tímhle. Někdy ta zkratka zapůsobí.“
 „Díky.“ Zastrčila jsem vizitku do kapsy.
 McMahon se omluvil a opustil Ryana, mě a tři prázdné hrnky.
 „Máš dojem, že tušíš, kdo ti zpřeházel pokoj?“
 „Nevím.“
 „Proč?“
 „Hledali tvůj sprchový gel.“
 „Já bych to nezlehčoval. Co kdybych se v tom pošťoural, poptal se?“
 „Víš přece, že by to skončilo bezvýsledně. Tyhle věci se nikdy nevyřeší.“
 „Lidi by pak věděli, že je někdo zvědavý.“
 „Promluví s Crowovou.“
 Zvedla jsem se k odchodu a on mě vzal za rameno.
 „Nechceš posilu k soudu?“
 „Pro případ, že by na mě katastr nemovitostí zaútočil se zbraní?“
 Odvrátil pohled, pak na mě znovu pohlédl.
 „Nechceš k soudu *společnost*?“

„Ty nejdeš na brífink NTSB?“
„Můžu si to poslechnout od McMahona. Ale je tu jedna podmínka.“
Čekala jsem.
„Přeprogramuješ si telefon.“
„Haj hou, Silvere,“ řekla jsem.

Správní a soudní budova okresu Swain nahradila svou předchůdkyni v roce 1982. Je to hranatá betonová budova s mírně zkosenou střechou z červeného galvanizovaného plechu, která stojí na břehu řeky Tuckasegee. Ačkoliv postrádá kouzlo staré soudní budovy, ozdobené kopulí, v Everettu a Main, je to světlá, čistá a praktická stavba.

Daňový úřad sídlí v přízemí, hned za dlážděnou osmiúhelníkovou halou. Když jsme s Ryanem vstoupili, čtyři ženy vzhledly od počítačů, dvě za pultem přímo před námi, dvě za přepážkou nalevo od nás.

Vysvětlila jsem, co chceme. Žena číslo tři ukázala na dveře vzadu v místnosti.

„Oddělení pozemkových záznamů,“ řekla.

Osm očí nás doprovázelo.

„Tam asi archivují tajné dokumenty,“ zašeptal Ryan, když jsem otvírala dveře.

Vstoupili jsme a narazili na další přepážku. Tato byla střežena vysokou hubenou ženou s hranatým obličejem. Připomněla mi otcův starý obrázek Stana Musiala.

„Přejete si?“

„Rádi bychom se podívali na okresní mapu daňového indexu.“

Žena si přiložila ruku k ústům, jako by ji ta otázka polekala.

„Daňovou mapu?“

Začala jsem tušit, že můj požadavek byl svého druhu ojedinělý. Vyndala jsem z kapsy vizitku Byrona McMahona, přistoupila k pultu a podala jí ji.

Madame Musialová zakoulela očima na kartičku. „To je jako opravdická FBI?“

Když vzhledla, kývla jsem.

„Byron?“

„To je příjmení.“ Podmanivě jsem se usmála.

„Máte zbraň?“

„Tady ne.“ Ani jinde, ale poškodilo by mi to image, kdybych se přiznala.

„Má to něco společného s tou havárií letadla?“

Naklonila jsem se těsně k ní. Voněla mátou a přeparfémovaným šaponem. „To, co hledáme, by mohlo mít pro vyšetřování zásadní význam.“

Slyšela jsem, jak za mnou Ryan přešlápl.

„Jmenuju se Dorothy.“ Vrátila mi navštívenku. „Přinesu to.“

Dorothy přistoupila ke skříni na mapy, vytáhla zásuvku přibližně pět centimetrů vysokou, vyndala obrovský formát papíru a rozprostřela ho na přepážku.

S Ryanem jsme se sklonili nad mapou. Pomocí městských hranic, silnic a dalších poznávacích znaků jsme určili sekci, v níž se nacházela soudní budova. Dorothy to pozorovala ze své strany přepážky, bděla jako egyptolog předvádějící papyrus.

„Teď bychom potřebovali mapu sekce šest dva jedna, prosím.“

Dorothy se usmála na znamení, že je na straně zákona, popošla k další skříni a vrátila se s dokumentem.

Na počátku své antropologické kariéry, když jsem se trochu zabývala archeologií, jsem trávila spoustu hodin nad mapami Geologického průzkumu USA a věděla jsem jak interpretovat symboly a znaky. Tahle zkušenost se mi hodila. Pomocí vyvýšenin, potoků a cest jsme s Ryanem dokázali zaměřit požadovaný dům.

„Mapa sekce šest dvacet jedna, parcela čtyři.“

S prstem na daném místě jsem vzhlédla. Tvář Dorothy byla pár centimetrů od mé.

„Jak dlouho potrvá vytáhnout daňové záznamy na tenhle pozemek?“

„Asi minutu.“

Zřejmě jsem se zatvářila překvapeně.

„Okres Swain není žádný balíkov. My *máme* počítače.“

Dorothy zašla do zadního rohu svého „utajeného“ prostoru a zvedla plastický kryt z monitoru a klávesnice. S Ryanem jsme vyčkávali, když přepečlivě skládala plastik, kladla ho na poličku nad hlavou a startovala počítač. Když se program rozběhl, vytukala řadu příkazů. Vteřiny plynuly. Nakonec zanesla daňové číslo a obrazovka se naplnila informacemi.

„Chcete to vytisknout?“

„Prosím vás.“

Odhalila inkoustovou tiskárnu Hewlett-Packard, podobnou té jediné, kterou jsem kdy vlastnila. Znovu jsme čekali, až poskládá a uloží plastický kryt, vyndá ze zásuvky jeden list papíru a zastrčí ho do tiskárny.

Konečně stiskla klávesu, tiskárna zavrčela a papír zmizel, pak vyběhl ven.

„Doufám, že to pomůže,“ prohlásila a podala mi ho.

Na sjetině byl neurčitý popis nemovitosti včetně budov, odhadní ceny, jména majitele a adresy k zasílání pošty, jakož i adresy, kam se zasílají daňové účty.

S pocitem zklamání jsem ji předala Ryanovi.

„Investiční skupina P&O, s.r.o.,“ četl nahlas. „Poštovní adresa je do nějakého poštovního boxu v New Yorku.“

Podíval se na mě.

„Kdo sakra je Investiční skupina P&O?“

Pokrčila jsem rameny.

„Co je to s.r.o?“

„Společnost s ručením omezeným,“ vysvětlovala jsem.

„Mohli byste zkusit evidenci smluv.“

Oba jsme se obrátili k Dorothy. Po obou lících se jí rozlil nádech růžové barvy.

„Mohli byste si vyhledat datum, kdy nemovitost koupila P&O a jméno předchozího majitele.“

„To budou mít?“

Kývla.

Rejstřík smluv jsme našli za rohem od daňového úřadu. Oddělení záznamů bylo za povinnou přepážkou s latkovými lítačkami. Police lemující stěny a plnicí volně rozestavěné skříně obsahovaly pozemkové knihy v rozpětí stovek let. Ty poslední byly čtvercové a červené, čísla na nich byla zřetelně nadepsána zlatou barvou. Starší svazky byly výpravně zdobené jako v kůži vázaná první vydání.

Připadalo mi to to jako honba za pokladem, každá smlouva nás posílala proti proudu času. Dozvěděli jsme se následující:

Investiční skupina P&O je eseróčko registrované v Delaware. Vlastnictví parcely číslo čtyři přešlo na spoluvlastníky roku 1949 od Edwarda E. Arthura. Popis nemovitosti byl zajímavý, ale podle moderních měřítek trochu volný. Přečetla jsem ho Ryanovi nahlas.

„Pozemek začíná u španělského dubu v rohu státního grantu 11807 a vede na sever devadesát sáhů k Bellingfordově cestě, pak nahoru po pahorku, kudy se klikatí spolu s Bellingfordovou cestou ke kaštanu v zákrytu s traktem S.Q. Barkera...“

„Kde k tomu přišel Arthur?“

Přelétla jsem zbytek popisu a pokračovala dál.

„Chceš slyšet ,strana na straně jedné‘ a tak?“

„Ne.“

„... ,poté, co řečený pozemek smluvně převzal od Victora T. Livingstona a manželky J. E. Clampetta dne 26. března 1933, a tento byl zanesen do Pozemkové knihy číslo 52, strana 315, Katastr okresu Swain, Severní Karolina.‘ “

Šla jsem k polici a vytáhla starší svazek.

Arthur získal pozemek od jakéhosi Victora T. Livingstona roku 1933. Livingstone ho patrně koupil od Boha, protože do té doby tu žádné záznamy nebyly.

„Aspoň víme, jak se šťastní majitelé dostávali tam i zpátky.“

Livingstonova i Arthurova smlouva popisovaly přístupovou cestu.

„Nebo *dostávají*.“ Ještě pořád jsem nebyla přesvědčena o tom, že je nemovitost opuštěná. „Když jsme tam byly, Crowová našla pěšinu vedoucí od domu k dřevařské cestě. Odbočka k pěšině je zakrytá improvizovanou brankou, úplně zarostlou kudzu. Když mi ten vstup ukazovala, nemohla jsem tomu uvěřit. Dá se tudy projít nebo projet milionkrát a není to vůbec vidět.“

Ryan neřekl nic.

„Co teď?“

„Teď počkáme, až Crowová dostane povolení k prohlídce.“

„A mezitím?“

Ryan se zazubil, v koutcích očí se mu vytvořili drobné vrásky. „Mezitím si promluvíme s generálním prokurátorem velkého státu Delaware a zjistíme, co se dá, o Investiční skupině P&O.“

S Boydem jsme se dělili o sendvič a hranolky na verandě penzionu Na výšince, když se na silnici pod námi objevilo policejní auto Lucy Crowové. Dívala jsem se, jak se klikatě blíží k naší příjezdové cestě. Boyd dál pozoroval sendvič.

„Užíváte si spolu?“ zeptala se Crowová, když dorazila ke schodům.

„Říká, že ho zanedbávám.“

Podala jsem mu plátek šunky. Boyd naklonil hlavu a jemně ji uchopil předními zuby. Pak sklonil čenich, upustil šunku na verandu, dvakrát ji olízl a zhltal. Během pár vteřin měl zase bradu na mém koleni.

„Jsou docela jako děti.“

„Hmm. Máte to povolení k prohlídce?“

Boydovy oči se pohybovaly souběžně s mou rukou, bystře se soustředil na maso nebo brambůrky.

„Pěkně jsem si popovídala se smířčím soudcem.“

„A?“

Vzdychla a sundala čepici.

„Prý to nestačí.“

„Důkaz o existenci mrtvoly?“ Byla jsem šokována. „Zatímco tu diskutujeme, rozkládá se možná na tom nádvoří Daniel Wahnetah.“

„Znáte termín vědecký balast? Já ano. Dneska dopoledne jsem ho slyšela nejmíň desetkrát. Myslím, že starý Frank si založí vlastní pomocnou skupinu. Anonymní oběti vědeckého balastu.“

„Je ten chlap idiot?“

„Do Švédska si pro cenu nikdy nepojede, ale obvykle je rozumný.“

Boyd zvedl hlavu a odfouknul si. Spustila jsem ruku, on ji očichal a pak olízl.

„Už ho zase zanedbáváte.“

Nabídla jsem mu plátek vajíčka. Boyd ho upustil, olízl, očichal, znovu olízl, pak ho nechal na verandě.

„Já o vajíčko v sendviči taky nestojím,“ řekla Crowová Boydovi. Pes mírně pohnul ušima na znamení, že slyšel, ale nespouštěl oči z mého talíře.

„Je to ještě horší,“ pokračovala Crowová.

Proč ne?

„Jsou tu další stížnosti.“

„Na mě?“

Kývla.

„Od koho?“

„Tuhle informaci mi soudce nesdělil. Ale jestli se přiblížíte k místu havárie, k márnici nebo k nějakým záznamům s havárií souvisejícím, předmětům nebo členům rodin, mám vás zatknout pro rušení výkonu spravedlnosti. To zahrnuje i tyhle soudní nemovitosti.“

„Co se to sakra děje?“ Žaludek se mi stáhl hněvem.

Crowová pokrčila rameny. „Nevím. Ale z toho vyšetřování jste venku.“

„Smím chodit do veřejné knihovny?“ vyprskla jsem.

Šerifka se podrbala v týle a opřela se botou o dolní schod. Viděla jsem, jak se jí pod bundou vyboulila pistole.

„Děje se tu něco moc ošklivého, šerifko.“

„Poslouchám.“

„Do mého pokoje se včera někdo vloupal a obrátil ho vzhůru nohama.“

„Teorie?“

Pověděla jsem jí o těch figurkách ve vaně.

„To není zrovna radostné uvítání.“

„Je možné, že Boyd někomu vadí,“ poznamenala jsem s nadějí, ale ve skutečnosti jsem vlastním slovům nevěřila ani já sama.

Boyd prudce nastražil uši kupředu, když uslyšel své jméno. Dala jsem mu plátek slaniny.

„Štěká hodně?“

„Vlastně ne. Ptala jsem se Ruby, jestli dělá rámus, když jsem pryč. Řekla, že trochu vyje, ale nic výjimečného.“

„Co tomu říká Ruby?“

„Satanovi nohsledi.“

„Možná máte něco, co někdo chce.“

„Nic se neztratilo, ačkoliv všechny moje záznamy byly rozházené. Celý pokoj byl vzhůru nohama.“

„Měla jste schované záznamy o té noze?“

„Vzala jsem si je s sebou do Oak Ridge.“

Hleděla na mě plných pět vteřin, pak kývla, jak měla ve zvyku.

„Tím pádem je ta epizoda s volvem o trochu podezřelejší. Dávejte si na sebe pozor.“

Ach ano.

Crowová se naklonila a oprášila si špičku boty, pak se podívala na hodinky.

„Uvidím, jestli by se okresní státní zástupce nedal přimět, aby trochu přitlačil.“

V tom okamžiku se v údolí objevilo Ryanovo auto z půjčovny. Okénko u řidiče bylo otevřené a na pozadí interiéru auta se temně rýsovala jeho silueta. Dívaly jsme se, jak stoupá na kopec a zatáčí na příjezdovou cestu. Pár minut nato už kráčet po pěšině, tvář strhanou a napjatou.

„Copak je?“

Slyšela jsem, jak se čepice Crowové otřela o horní část stehna.

Ryan okamžik zaváhal, pak prohlásil: „Po Jeanově těle pořád nikde ani stopa.“

Dokázala jsem z jeho chování vyčíst holé zoufalství. A víc. Sebeobviňování. Přesvědčení, že jeho nepřítomnost u partáka způsobila, že se Bertrand ocitl v tom letadle. Detektivové bez partáků jsou omezeni v tom, co mohou vyšetřovat. Tím pádem jsou k dispozici pro kurýrní službu.

„Oni ho najdou,“ řekla jsem tiše.

Ryan přejel očima po obzoru, záda ztrnulá, krční svaly napjaté jako zkroucená lana. Po minutě se oklepal a zapálil si cigaretu, chránil plamen oběma rukama.

„Jaké bylo odpoledne?“ Zatřepal zápalkou, aby ji uhasil.

Pověděla jsem mu o setkání Crowové se soudcem.

„Ta tvoje noha je možná mrtvá tkáň.“

„Jak to myslíš?“

Vyfoukl kouř z chřípí, pak něco vytáhl z kapsy bundy.

„Našli taky tohle.“

Rozbalil nějaký papír a podal mi ho.

Zírala jsem nejdřív nechápavě, pak mi začínalo svítat.

Ryan mi dal fotomontáž vytištěnou na barevné tiskárně. Byly tam tři obrázky, na každém úlomek plastiku. Na prvním jsem rozeznávala písmena *b-i-o-h-a-z*. Na druhém nepřiliš zřetelný nápis *-aboratorní služ-*. Červený symbol ze třetího obrázku doslova vyskočil. Viděla jsem jich v laboratořích už desítky a poznala jsem ho okamžitě.

Podívala jsem se na Ryana.

„Je to nádoba na biohazard.“

Kývl.

„Který nebyl na seznamu.“

„Ne.“

„A všichni si myslí, že v něm byla ta noha.“

„Názory se ubírají tím směrem.“

Boyd mě šťouchl do ruky a já mu nepřítomně podala zbytek sendviče. Podíval se na mě, jako by se chtěl ujistit, že nedošlo k omylu, pak uchopil kořist a vzdálil se pro případ, že by to přece jen bylo nedorozumění.

„Takže oni připouštějí, že ta noha nenáleží žádnému pasažérovi.“

„Ne tak docela. Ale té možnosti se otevírají.“

„Co to má společného s povolením k prohlídce?“ zeptala jsem se Crowové.

„Nepomůže to.“

Sundala nohu ze schůdku, stoupla si s rozkročenýma nohama a znovu si nasadila čepici.

„Ale pod tou zdí něco smrdělo, a já hodlám zjistit, co to bylo.“

Udělala to povědomé gesto hlavou a odkráčela po pěšině. Pár minut nato jsme viděli, jak její auto sjíždí dolů z kopce.

Ucítila jsem na sobě Ryanův upřený pohled a obrátila pohled zpět k němu.

„Proč soudce zazdil to povolení k prohlídce?“

„Ten chlap je zřejmě kandidátem Společnosti pro placatou Zemi. Navrch k tomu na mě vydá zatykač pro narušování vyšetřování, jestli se třeba i jen dotknu buňky kůže.“ Líce mi žhnuly vztekem.

Boyd přešel verandu, čenich u země, hlavou pohyboval ze strany na stranu. Když dorazil k houpačce, očenichal mi lýtko, pak si sedl a zadíval se na mě s vyplazeným jazykem.

Ryan potáhl z cigarety a odcvrkl ji na trávník. Boyd sjel očima do strany, pak zpátky ke mně.

„Zjistils něco o P&O?“

Ryan předtím odjel do své „kanceláře“ zatelefonovat do Delaware.

„Myslel jsem, že se ten požadavek možná zpracuje rychleji, pokud přijde od FBI, tak jsem požádal McMahona, aby tam zavolal. Budu celé odpoledne u montáže vraku, ale večer se ho můžu zeptat.“

Montáž vraku. Poskládat dohromady letadlo tak, jak vypadalo před událostí. Úplná montáž je nesmírně náročná na čas, peníze a lidskou sílu, toho všeho se NTSB nedostávalo. Nepokoušejí se o to u každé velké havárie, neochotně tak činí, když se toho vehementně dožaduje veřejnost. U TWA 800 se do toho pustili, protože Britové to udělali s Pan Am 102 a oni se nechtěli nechat zahanbit.

U padesáti mrtvých studentů byla montáž jasná věc.

Už čtrnáct dní odvážely nákladáky vrak Air TransSouth 228 přes hory do pronajatého hangáru na ashevilleském letišti. Jednotlivé části se rozkládaly na souřadnice podle svých pozic na Fokkeru-100. Části, které se nedaly spojit s konkrétními částmi letadla, se třídily podle typu konstrukce. Nedefinovatelné části se rozdělovaly podle místa nálezu v prostoru ztroskotání.

Nakonec se každý kousek uvede do seznamu a podrobí řadě testů, pak se znovu smontuje kolem konstrukce ze dřeva a drátů. Časem letoun získá tvar, jako zpomalený pohyb pozpátku, kde se milion úlomků poskládá dohromady do tvaru rozpoznatelného předmětu.

Už jsem navštívila místa montáže u jiných havárií a dokázala jsem si představit tu úmornou práci. V tomto případě bude proces postupovat rychleji, protože Air TransSouth 228 se nezaryl do země. Letadlo se rozpadlo ve vzduchu a zřítilo se na zem ve velkých kusech.

Ale já to nevidím. Jsem mimo hru. Ve tváři se mi asi zračilo zoufalství.

„Můžu tu schůzku odložit.“ Ryan mi položil ruku na rameno.

„Mně nic není.“

„Co budeš dělat dneska odpoledne?“

„Budu tady sedět a dokončím oběd s Boydem. Pak zajedu do města a koupím psí žrádlo, žiletky a šampon.“

„Zvládneš to?“

„Možná se budou těžko shánět ty s dvojitém břitem. Ale budu vytrvalá.“

„Ty ale dovedeš být protivná, Brennanová.“

„Vidíš. Nic mi není.“

Zmohla jsem se na chabý úsměv.

„Jdi si na svou schůzku.“

Když zmizel, dala jsem Boydovi zbytek hranolků.

„Máš nějakou oblíbenou značku?“ zeptala jsem se.

Neodpověděl.

Měla jsem tušení, že Boyd by sežral prostě cokoli až navařená vejce.

Cpala jsem obaly do tašky, když z domovních dveří vystřelila Ruby a popadla mě za rameno. „Honem! Pojďte honem!“

„Co je...“

Stáhla mě z houpačky a vlekla do domu. Boyd poskakoval vedle nás a chytal mě za džíny. Nebyla jsem si jistá, jestli ho vzrušuje Rubyina naléhavost nebo vstup do zakázaných končin.

Ruby mě táhla přímo do kuchyně, kde stálo žehlicí prkno a přes ně visely levisky. Pod tím stál proutěný koš, navršený až po okraj pomačkaným vypraným prádlem. Úhledně vyžehlené kusy oděvu visely na klikách skříněk kolem místnosti.

Ruby ukázala na černobílý televizor s třiceticentimetrovou úhlopříčkou obrazovky, který stál na pracovní desce. Proužek u okraje obrazovky zvěstoval naléhavou zprávu. Nad titulkem hovořil zpravodaj, tvář chmurnou, hlas klidný a vážný. Ačkoliv příjem byl mizerný, nedělalo mi žádné potíže identifikovat postavu nad jeho levým ramenem.

Místnost kolem mě zmizela. Nevnímala jsem nic než hlas a zrnitý obraz.

„...vnitřní zdroj prozradil, že antropoložka byla propuštěna a že probíhá vyšetřování. Dosud nebylo vzneseno obvinění a není jasné, zda bylo vyšetřování havárie ohroženo nebo zda byla postižena identifikace obětí. Když jsme kontaktovali doktora Larkea Tyrella, vrchního soudního lékaře Severní Karoliny, odmítl věc komentovat. V dalších zprávách...“

„To jste vy, ne?“

Ruby mě přivedla zpátky na zem.

„Ano,“ řekla jsem.

Boyd přestal lítat po kuchyni a očíhával podlahu pod dřezem. Zvedl hlavu, když jsem promluvila.

„Co to říká?“ Rubyiny oči se rozšířily do velikosti polévkových talířů.

Něco prasklo a já se přes ni převalila jako tsunami.

„To je omyl! Ztracený omyl!“ Byl to můj hlas, rezavý a chraplavý, ačkoliv jsem ta slova neformulovala vědomě.

V místnosti bylo horko, pach páry a avivážního prostředku se srážel. Otočila jsem se na patě a vyřítla se ze dveří.

Boyd letěl za mnou, tlapkami zmuchlal běhoun, když jsme se hnali chodbou. Vyrazila jsem ze dveří a přes trávník, v patách za mnou cinkal zvonek. Ruby si asi myslí, že mě posedl sám Satanáš.

Když jsem otevřela auto, Boyd skočil dovnitř a uvelebil se uprostřed zadního sedadla, hlava mu vyčuhovala mezerou mezi sedadly. Neměla jsem sílu mu v tom zabránit.

Vklouzla jsem za volant, chvíli zhluboka dýchala a doufala, že v duchu otočím list. Tep se mi znormalizoval. Začala jsem se cítit provinile kvůli tomu výbuchu, ale nedokázala jsem se přimět, abych se vrátila do kuchyně a omluvila se.

Boyd si ten okamžik zvolil k tomu, aby mi olízl ucho.

Aspoň ten čau-čau nepochybuje o mé cti, říkala jsem si.

„Jedem.“

Cestou do Bryson City jsem brala na mobilu jeden telefonát za druhým, samé reportéry. Po sedmém „bez komentáře“ jsem telefon vypnula.

Boyd si přisedával mezi svým místečkem uprostřed a levým zadním oknem, přičemž reagoval stejným tlumeným vrčením na auta, chodce a ostatní zvířata. Po nějaké době si přestal všímat každého, kdo se mu objevil na dohled, a klidně zíral na obrazy a zvuky hor, mihající se kolem.

Všechno, co jsem potřebovala, jsem našla v supermarketu Ingles na jižním okraji města. Bylinnou esenci a žiletky pro sebe, granule pro Boyda. Přivolila jsem dokonce i ke krabici psích pamlsků.

V rozjaření nad tím, že jsem sehnala žiletky, jsem se rozhodla pro výlet.

Přibližně pět kilometrů za hranicí Bryson City se Everett Street mění v malebnou silnici, která se klikatí Národním parkem Great Smoky Mountains nad severním břehem jezera Fontana. Oficiálně se silnice jmenuje Jezerní vyhlídka. Místní jí říkají Silnice nikam.

Ve čtyřicátých letech vedla z Bryson City dvouproudová asfaltka podél řek Tuckasegee a Little Tennessee až k průsmyku Dohody u hranic státu Tennessee. Po zjištění, že jezero Fontana bude silnici zaplavovat, slíbila TVA novou silnici podél severního břehu. Stavba započala roku 1943 a nakonec se zbudoval 360 metrů dlouhý tunel. Pak všechno ustalo, okresu Swain zůstaly silnice a tunel odnikud nikam a smíšené pocity, pokud šlo o jeho mizivé postavení ve vesmírném řádu věcí.

„Chceš se svézt, hochu?“

Boyd projevil nadšení tak, že mi položil bradu na levé rameno a přejel jazykem po spánku. Jednou věcí, kterou jsem na něm obdivovala, byla jeho přívětivá nátura.

Projíždka byla krásná, tunel dokonalý pomník federálních rozmarů. Boyda bavilo probíhat z jednoho konce na druhý, já jsem zůstala stát uprostřed a pozorovala ho.

Ačkoliv mě výlet rozveselil, zlepšení nálady mělo krátkou životnost. Hned po odjezdu z parku mi divně cinklo v motoru. Tři kilometry před městskou hranicí cinklo znovu, opakovaně zakuckalo a pak se spustil hlučný, rachotivý, vytrvalý zvuk.

Sjela jsem na krajnici, vypnula motor, objala pažemi volant a opřela si o ně hlavu; dočasně povznesenou náladu vystřídal pocit beznaděje a úzkosti.

Je to obyčejná porucha vozu, nebo si někdo hrál s motorem?

Boyd si položil bradu na mé rameno, čímž dal najevo, že i jemu tato otázka připadá znepokojivá a ne zcela paranoidní.

Pár minut jsme tak setrvali, pak Boyd zavrčel, aniž by zvedl hlavu. Nevšímala jsem si toho v domněnku, že zahlédl veverku nebo chevrolet. Pak vyskočil a třikrát ostře zaštěkal, to uvnitř mazdy znělo opravdu impozantně.

Vzhlédla jsem a uviděla muže, blížícího se k mému autu od silnice. Byl malý, asi sto padesát osm centimetrů, s tmavými vlasy sčesanými rovně dozadu. Měl na sobě černý oblek, dokonale padnoucí, ale zánovní musel být patrně někdy v šedesátých letech.

Když se muž přiblížil těsně ke mně, zvedl ruku, aby zaklepal na sklo, ale ucouvl, když Boyd znovu vybuchl.

„Klid, hochu.“

Spatřila jsem starou dodávku, stojící našikmo na krajnici na druhé straně silnice, dveře u řidiče otevřené. Zdálo se, že vůz je prázdný.

„Uvidíme, co nám pán řekne.“

Pootevřela jsem okno.

„Není vám špatně, madam?“ Hlas měl dunivý a zvučný, jako by vycházel z větších hloubek, než jaké ta malá postava napovídala. Muž měl skobovitý nos, pronikavé tmavé oči a někoho mi připomínal, ale nemohla jsem si vzpomenout, koho. Podle tónu štěkotu jsem poznala, že Boydovi připadá jako Caligula.

„Asi mi to kleklo.“ Neměla jsem zdání, co to znamená, ale připadalo mi to takové motoristické.

„Smím vám nabídnout pomoc?“

Boyd podezíravě zavrčel.

„Jsem na cestě do města. Beze všeho vás dovezu k opravně, madam.“

Náhlé spojení. Ten člověk vypadal, a mluvil jako miniaturní Johnny Cash.

„Jestli mi můžete doporučit nějakou garáž, zavolám tam předem a požádám o odtah.“

„Ano, ovšem. Jedna je hned při cestě. Mám číslo v autě.“

Boyd mu to nevěřil.

„Psst.“ Natáhla jsem se dozadu a pohládila ho po hlavě.

Muž přešel ke své dodávce, hrabal se tam, pak se vrátil s proužkem tenkého žlutého papíru. S pohledem na mobilní telefon jsem spustila okno o dalších pár centimetrů a převzala ho.

Formulář vypadal jako průpis účtu za opravu. Písmo bylo takřka nečitelné, ale podle tištěné hlavičky se garáž jmenovala P & T Autoopravna a byla tu adresa a číslo telefonu do Bryson City. Pokusila jsem se rozeznat podpis zákazníka, ale inkoust byl příliš rozmazaný.

Když jsem zapnula mobil, displej mi sdělil, že jsem propásla jedenáct hovorů. Když jsem je projela, žádné číslo jsem nepoznávala. Vytřukala jsem číslo autoopravny.

Vzali to a já jsem vysvětlila svou situaci a požádala o odtah.

Jak budu platit?

Visa kartou.

Kde jste?

Uvedla jsem lokalitu.

Můžete sehnat nějakou přepravu?

Ano.

Přijďte sem a auto tam nechte, do hodiny pošleme odtahovku.

Sdělila jsem hlasu na druhém konci, že P & T mi doporučil člověk, který tudy náhodou projížděl a že s tím člověkem přijedu do garáže. Pak jsem přečetla číslo účtu v naději, že P nebo T si to zapisují.

Když jsem hovor ukončila, spustila jsem okénko, usmála se na Johnnyho Cashe a vytočila další číslo. Hlasitě jsem zanechala vzkaz pro poručíka detektiva Ryana, kde jsem podrobně popsala, co a jak se mi stalo, pak jsem se podívala na Boyda. Hleděl na muže v tmavém obleku.

Zavřela jsem okno, sebrala kabelku a tašku z obchodu.

„Copak by to mohlo být ještě horší?“

Boyd opět zahýbal obočím, ale neřekl nic.

Hodila jsem tašku za sedadlo, zaujala místo uprostřed a Boyda pustila k oknu. Když náš samaritán zabouchl dveře, pes vystrčil hlavu ven a sledoval jeho pohyb k místu řidiče. Pak kolem prosvístěl nakladaček s dvěma výmarskými ohaři na korbě a Boydův zájem se přenesl jinam. Když se pokusil vstát, stlačila jsem ho na zadek.

„To je krásný pes, madam.“

„Ano.“

„S takovým velkým chlapákem vás nikdo obtěžovat nebude.“

„Dovede být zlý, když mě chce bránit.“

Jeli jsme mlčky. Zazvonil telefon. Zkontrolovala jsem číslo, hovor jsem ignorovala. Po chvíli můj zachránce promluvil. „Neviděl jsem vás v televizi?“

„Ano?“

„Vadí mi ticho, pouštím si televizi, když jsem doma sám. Moc si toho nevšímám, jen tu a tam na to kouknu. Je to tak trochu jako mít společnost.“

Zazubil se na znamení, že je si je vědom vlastní pošetilosti.

„Ale na obličej mám paměť. V mém oboru se to hodí.“

Ukázal směrem ke mně. Všimla jsem si, že ruka je šedá a nepřírozeně hladká, jako by se maso nafouklo a pak stáhlo jen s mlhavou vzpomínkou na svůj původní tvar.

„Určitě jsem vás dneska viděl.“ Ruka se vrátila na volant. Jestřábí oko přelétlo od silnice ke mně a zase zpátky. „Vy děláte na vyšetřování té letecké havárie.“

Usmála jsem se. Bud' neposlouchal zprávy, nebo je zdvořilý.

Ruka se natáhla směrem ke mně.

„Já jsem Bowman.“

Potřásl jsme si rukama. Stisk měl ocelový.

„Temperance Brennanová.“

„To je mocné jméno, mladá paní.“

„Děkuji.“

„Jste proti hospodám?“

„Prosím?“

„Patřím mezi ty, kdo spatřují v opojných lihovinách hlavní příčinu zločinu, chudoby a násilí v tomto velikém národě. Kvašená lihovina je největší hrozbou buněčné rodiny, jakou kdy Lucifer zplodil.“

Najednou mi došlo, odkud znám jméno Bowman.

„Vy jste Luke Bowman?“

„Jsem.“

„Reverend Luke Bowman?“

„Vy jste o mně slyšela?“

„Bydlím u Ruby McCreadyové v penzionu Na výšince.“ Bylo to sice bezvýznamné, ale zdálo se to bezpečné.

„Sestra McCreadyová nepatří do mého stáda, ale je to dobrá žena. Vede skvělou křesťanskou domácnost.“

„Existuje nějaký pan McCready?“ Už nějakou dobu jsem byla zvědavá, ale nikdy jsem se nezeptala.

Nyní se oči neodtrhly od silnice. Vteřiny mýjely. Už jsem myslela, že neodpoví.

„Tuto otázku pomínu, madam. Nejlépe nechat na sestře McCreadyové, ať převypráví svůj příběh, jak uzná za vhodné.“

Ruby má nějaký příběh?

„Jak se jmenuje vaše církev?“

„Svatodušní dům Boží svátosti Věčného světla.“

Jižní Appalačské hory jsou domovem fundamentalistické křesťanské sekty, zvané Církev následování Boha se znameními, neboli Církev svátosti. Inspirováni pasážemi z bible hledají její stoupenci moc Ducha svatého tak, že se kají ze svých hříchů a vedou bohabojný život. Jen tak se člověk stane pomazaným a tudíž schopným řídit se znameními. K těmto znamením náleží pronášení

vážných promluv, vymítání démonů, uzdravování nemocných, ovládání hadů a schopnost strávit jedovaté látky.

V zalidněnějších oblastech zřizují kazatelé stálé kongregace. Jinde podnikají okružní cesty. Bohoslužby trvají celé hodiny, jejich ústředním bodem někdy bývá popíjení strychninu a zacházení s jedovatými hady. Kazatelé sbírají slávu a následovníky na základě svého řečnického umění a imunity vůči jedu. Každoročně někdo zemře.

Znetvořená ruka už dávala smysl. Opakované uštknutí.

Bowman zahrnul doleva pár bloků za supermarketem, kde jsem nakupovala, pak doprava do postranní ulice plné výmolů. Autoopravna P&T byla situována mezi podniky, nabízejícími výměnu skel a opravu drobných elektrospotřebičů. Reverend zastavil a vypnul motor.

Garáž byla modrá hranatá budova s hliníkovým obložením a kanceláří na jednom konci. Otevřenými dveřmi bylo vidět registrační pokladnu, pult a trojici hlav v kšiltovkách.

Ve druhém konci budovy byla dílna s otlučeným policejním chevroletem, zvednutým hydraulickým zvedákem s dveřmi dokořán. Auto vypadalo, jako by se chystalo vzlétnout.

Před kanceláří parkovalo staré pinto a dvě dodávky. Odtahový vůz jsem nikde neviděla.

Když Bowman vystoupil, Boyd začal vrčet a mě bylo jasné, že nevrčí na pinto. Sledovala jsem jeho pohled a zahlédla černohnědého psa, ležícího hned za dveřmi kanceláře. Vypadal jako čistokrevný pitbul.

Kůže na Boydově čenichu se přitiskla k dásním. Tělo se mu napjalo. Vrčení zesílilo.

Kruci. Proč jsem si nevzala vodítko?

Popadla jsem Boyda za obojek, otevřela dveře a oba jsme seskočili dolů. Bowman na nás čekal s kusem provazu.

„To jsem měl vzadu,“ řekl. „Flush bývá nepříjemný.“

Poděkovala jsem mu a uvázala provaz k Boydovu obojku. Boyd se nadále soustředil na druhého psa.

„Rád ho podržím, než si promluvíte s mechanikem.“

Pohlédla jsem na Boyda. Upřeně zíral na Flushe a myslel na kus masa z plece.

„Díky. To by bylo moudré.“

Přešla jsem parkoviště, vstoupila do dveří a obešla Flushe. Jedno ucho mu zacukalo, ale nevzhlédl. Možná jsou pitbulové klidní, protože jsou si jisti ve svém přesvědčení, že dokážou zabít kohokoli a cokoli, co je vyprovokuje. Doufala jsem, že Boyd zůstane zticha a udrží si odstup.

Kancelář obsahovala obvyklé vkusné garážové doplňky. Kalendář s fotografií Grand Canyonu s trhacími listy na každý měsíc. Automat na cigarety. Skleněnou vitrínu s baterkami, mapami a výběrem automobilového vybavení. Tři židle. Pitbula.

Dvě židle obsadil párek čumilů. Na třetí seděl muž středních let v zaolejované pracovní košili a montérkách. Když jsem vstoupila, muži zmlkli, ale nikdo nevstal.

Usoudila jsem, že mladší muž je buď P nebo T, a tak jsem se představila a vyptávala se na odtah.

Odpověděl, že havárka už je na cestě, do dvaceti minut by měla být zpátky. Podívá se na mé auto, jen co skončí s tím chevroletem.

Jak dlouho to potrvá?

To nemohl říci, ale nabídl mi židli pro případ, že bych chtěla počkat.

Vzduch uvnitř byl neprůstřelně nabitý různými pachy. Benzin, olej, cigaretový kouř, čumilové, pes. Rozhodla jsem se počkat venku.

Vrátila jsem se k Luku Bowmanovi, poděkovala mu za laskavost a převzala psa. Boyd napínal obojek, každické vlákno v těle soustředěné na pitbula. Flush buď spal nebo to hrál a čekal, až se čau-čau přiblíží.

„Nevadí vám, když zůstanete sama?“

„Auto tady budu mít každou chvíli. A jede sem jeden detektiv. Kdyby to mělo trvat dlouho, může mě svézt zpátky na Výšinku. Ale ještě jednou vám děkuji. Zachránil jste mi život.“

Telefon mi znovu zazvonil. Zkontrolovala jsem si číslo a ignorovala hovor. Bowman mě sledoval. Zřejmě se mu nechtělo odjet.

„U sestry McCreadyové je ubytováno pěkných pár lidiček od vyšetřování té havárie, vidíte?“

„Několik jich tam je.“

„Ta letecká havárie je ošklivá záležitost.“ Stáhl chřípí, pak zavrtěl hlavou.

Neřekla jsem nic.

„Mají představu, proč to letadlo spadlo?“

Asi vyčetl něco z mého obličejce.

„Vy jste neslyšela mé jméno od Ruby McCreadyové, vidíte, slečno Temperance?“

„Zaznělo na brífinku.“

„Bože všemohoucí.“

Tmavé oči jako by na okamžik ještě potemněly. Pak spustil bradu, zvedl ruce a masíroval si spánky.

„Zhřešil jsem a můj Spasitel chce mou zpověď.“

A propána.

Když na mě Bowman znovu pohlédl, byly jeho oči vlhké. Hlas se mu lámal, když pronášel další větu.

„A Pán Bůh vás seslal, abyste byla svědkem.“

Po návratu do dodávky Lukovi Bowmanovi trvalo celou půl hodinu, než ulehčil své duši. Během té doby mi čtyřikrát volala různá média. Nakonec jsem telefon vypnula.

Zatímco Bowman mluvil, hlavou mi plula fráze „rušení výkonu spravedlnosti“. Zase začalo pršet. Pozorovala jsem velké kapky, jak klikatě přejíždějí po předním skle a dopadají do kaluží na parkovišti. Boyd mi ležel stočený do klubíčka u nohou, konečně se dal přesvědčit, že bude lépe Flushe nerušit.

Přivezli moje auto, valilo se za odtahovým vozem jako vrak vytažený z moře. Bowman pokračoval ve svém podivném vyprávění.

Kombík spustili a přesunuli k pintu a dodávkám. Muž v zaolejovaném oblečení otevřel dveře a odstrkal mou mazdu do dílny. Pak zvedl kapotu a zadíval se pod ni.

Bowman mluvil dál, prahl po rozhřešení.

Nakonec reverend ustal, jeho vyprávění skončilo, získal zpět místo poblíž svého boha. Tehdy vjel na parkoviště Ryan.

Když vystoupil ze svého auta, spustila jsem okno a zavolala na něj. Přešel k dodávce, sklonil se a opřel se předloktím o dolní okraj okénka.

Představila jsem Bowmana.

„My už se známe.“ Vlhkost lemující Ryanovy vlasy zářila jako svatozář.

„Reverend mi právě vyprávěl zajímavý příběh.“

„Vážně?“ Zkoumal Bowmana mrazivým pohledem.

„Možná z toho vyvodíte něco, co vám pomůže, detektive. Možná ne. Ale je to nejčistší Boží pravda.“

„Cítíš d'áblův bičík, bratře?“

Bowman pohlédl na hodinky.

„Nechám tuhle skvělou dámu, aby vám to vyprávěla ona.“

Otočil klíčkem a Boyd zvedl hlavu. Když Ryan odstoupil a otevřel mi dveře, čau-čau se protáhl a vyskočil ven s mírně dotčeným výrazem.

„Ještě jednou děkuji.“

„Bylo mi potěšením.“ Pohlédl na Ryana. „Víte, kde mě najdete.“

Dívala jsem se, jak dodávka vyráží přes parkoviště. Její pneumatiky rozstříkovaly spršku z výmolů plných vody.

Nikdy jsem neměla nic společného s Bowmanovu vírou. Proč mi pověděl to, co mi pověděl? Strach? Pocit viny? Touha krýt si záda? Na co myslí teď? Na věčnost? Na pokání? Na vepřové kotlety, co si dneska rozmrazí k večeři?

„Jak to vypadá s tvým autem?“ Ryanova otázka mě vrátila do reality.

„Podrž Boyda, než to zjistím.“

Běžela jsem do dílny, kde se P/T dosud nalézal pod kapotou mého vozu. Byl toho názoru, že problémem je možná vodní čerpadlo, bude to vědět zítra. Dala jsem mu číslo na mobil a sdělila, že bydlím u Ruby McCreadyové.

Když jsem se vrátila k autu, Ryan a Boyd už byli uvnitř. Přidala jsem se k nim, otřepávajíc si vodu z vlasů.

„Dělalo by polámané vodní čerpadlo rámus?“ zeptala jsem se.

Ryan pokrčil rameny.

„Jak to, že jsi tak brzy zpátky z Asheville?“

„Naskytlo se něco jiného. Poslouchej, jdu na večeři s McMahonem. Můžeš nás oba pobavit Bowmanovou tirádou.“

„Nejdřív vyložíme Rin-tin-tina.“

Doufala jsem, že nepůjdeme k Joeovi Indiánovi.

Nešli jsme tam.

Když jsme vyložili Boyda na Výšince, odjeli jsme do restaurace Bryson City. Podnik byl dlouhý a úzký jako železniční vagón. Po jedné straně trčely chromované boxy, každý měl vlastní tácek s dochucovadly, stojan na ubrousky a miniaturní jukebox. Podél druhé strany ubíhal chromový pult a proti němu stoličky, přišroubované k podlaze v přesných vzdálenostech. Červené vinylové čalounění. Mísy na zákusky s plastikovými kulatými kryty. Věšák u dveří. Toalety vzadu.

Podnik se mi líbil. Žádný příslib horské vyhlídky nebo etnických zážitků. Žádná matoucí zkratka. Žádná nucená roztomilost. Byla to jídelna a z názvu to jasně vyplývalo.

Přišli jsme dřív, než se nahnuli hosté na večeři, dokonce i na horské poměry. Pár zákazníků sedělo u pultu, brblalo na počasí nebo

rozprávělo o svých problémech v práci. Když jsme vešli, většina jich vzhlédla.

Nebo mluvili o mně? Než jsme došli k rohovému boxu, cítila jsem v zádech pohledy, vycítila jsem dloubání lokty směřující pozornost ke mně. Nebo jsem si to jen namlouvala?

Sotva jsme usedli, přistoupila k nám žena středních let v bílé zástěře přes růžové šaty a předložila ručně psané jídelníčky v plastických deskách. Na levém nadru měla vyšité jméno „Cynthia.“

Vybrala jsem si dušené hovězí. Ryan a McMahon sekanou.

„Co si dáte k pití?“

„Chlazený čaj, prosím. Neslazený.“

„To samé,“ objednal si McMahon.

„Limonádu,“ Ryan nehnul brvou, ale já věděla, co si myslí.

Cynthia na mě dlouze hleděla poté, co si zapsala naši objednávku, pak si zastrčila tužku za ucho. Obešla pult, utrhlá lístek a připíchla ho na drát nad obslužným okénkem.

„Dvě šestky a jednu čtyřku,“ zahulákala, pak se otočila a znovu se na mě zadívala.

Stihomam vzplál nanovo.

Ryan počkal, až Cynthia přinese pití, pak sdělil McMahonovi, že jsem vyslechla výpověď Luka Bowmana.

„Co jste sakra vyváděla s Bowmanem?“ V jeho hlase zazněla obava. Uvažovala jsem, zda je tam ze strachu o mou bezpečnost nebo kvůli vědomí, že pro vměšování do vyšetřování by mě mohli zatknout.

„Polámalo se mi auto. Bowman mě svezl. Neptejte se mě, proč ho to inspirovalo k obnažení duše.“

Vytáhla jsem z papírového obalu slámku a strčila ji do čaje.

„Chcete si to poslechnout?“

„Jen do toho.“

„Vypadá to, že reverendi Bowman a Clairborne se už nějakou dobu tahají o hranice svých území. Hnutí Svátosti už není, co bývalo, a duchovní pastýři jsou nuceni soupeřit o následovníky z řádnoucího stáda. To chce komediantské nadání.“

„Mohli bychom být konkrétnější? Je tady řeč o hadech, ne?“ zeptal se Ryan.

Kývla jsem.

„Co mají hadi společného se Svátostí?“

Tentokrát jsem Ryanovu otázku neignorovala.

„Následovníci Svátosti interpretují bibli doslova a citují konkrétní pasáže, které dávají oprávnění k zacházení s hady.“

„Jaké pasáže?“ Z Ryanova hlasu přímo kapalo opovržení.

„Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: Ve jménu mém budou vyhánět demony a mluvit novými jazyky; budou brát hady do ruky a vypijí-li něco smrtícího, nic se jim nestane.“ Evangelium podle Marka, kapitola šestnáct, verše sedmnáct a osmnáct.“

S Ryanem jsme na McMahona jen zírali.

„Hle, dal jsem vám moc šlapat po hadech a štírech a po veškeré síle nepřítele, takže vám v ničem neuškodí.“ Lukáš, kapitola deset, verš devatenáct,“ pokračoval McMahon.

„Odkud to znáš?“ zeptal se Ryan.

„Každý neseme nějaké břímě.“

„Já jsem myslel, že jsi vystudoval techniku.“

„Vystudoval.“

Ryan se vrátil k plazům.

„Jsou ti hadi nějak ochočení? Jsou zvyklí, že se s nimi zachází, nebo mají vytažené jedové zuby nebo odstraněné jedové váčky?“

„Zřejmě ne,“ odtušil McMahon. „Používají chřestýše diamantové a vodní mokasíny nachytané v kopcích. Pěkných pár handlířů už umřelo.“

„Není to protizákonné?“

„Je,“ odvětil McMahon. „Ale v Severní Karolině je chytání hadů jen přestupek, a jen zřídka se stíhá.“

Cynthia nám přinesla jídlo a odešla. Já i Ryan jsme nad talíři zatřepali slánkou a pepřenkou. McMahon si všechno na talíři polil omáčkou.

„Pokračujte, Tempe,“ řekl.

„Pokusím se to zrekonstruovat, jak nejlépe dovedu.“

Zkusila jsem zelenou fazolku. Byla dokonalá, sladká a mastná po tom, co se několik hodin vařila s cukrem a slaninou. Bůh žehnej Dixie. Dala jsem si jich ještě několik.

„Ačkoliv to ve svém rozhovoru s NTSB popřel, Bowman nebyl toho dne doma. A *opravdu* vystřeloval věci do nebe.“

Odmlčela jsem se na sousto dušeného masa. Vyrovnalo se fazolkám.

„Ale ne rakety.“

Muži čekali, zatímco jsem napíchla na vidličku další kousek masa a spolkla ho. Skoro se ani nemuselo žvýkat. „Je to fakt dobré.“

„Co vystřeloval?“
 „Holubice.“
 Ryanova vidlička strnula ve vzduchu.
 „Jako ptáky?“
 Kývla jsem. „Zdá se, že reverend spoléhá na zvláštní efekty, aby si uchoval zájem věřících.“
 „Eskamotérský trik?“
 „Spíš to považuje za divadelní výstup pro pánaboha. Na každý pád prý experimentoval to odpoledne, co spadl Air TransSouth 228.“
 Ryan mě vidličkou vybídl, abych pokračovala.
 „Bowman pracoval na kázání o Deseti přikázáních. Měl v plánu mávat hliněným modelem desek a končit přehráním toho, jak Mojžíš ty původní zničil v hněvu nad tím, že hebrejský národ opustil svou víru. Jako finále by mrštil napodobeninami o zem a vyzval kongregaci k pokání. Když začnou prosit za odpuštění, zmáčkne dvě páky a v oblaku kouře vzlétne hejno holubic. Říkal si, že by to mohlo zabrat.“
 „Oblbování,“ prohlásil Ryan.
 „Tak to je ta jeho bulvární upřímná zpověď? Byl na dvorku a hrál si s holuby a čoudem?“ ptal se McMahon.
 „To je jeho příběh.“
 „Dělá takovéhle věci pravidelně?“
 „Má rád okázalou podívanou.“
 „A při výslechu lhal, protože nemohl riskovat, že by se jeho farníci dozvěděli, jak jim blbne hlavy?“
 „Říká to. Jenomže pak mu Všemohoucí poklepal na rameno a on se začal obávat ztráty duše.“
 „Nebo se začal obávat pobytu ve federální věznici.“ Ryanovo opovržení ještě vzrostlo.
 Dojedla jsem zelené fazolky.
 „Opravdu to dává smysl,“ řekl McMahon. „Ostatní svědci včetně Clairbornea uvedli, že viděli něco vystřelit na oblohu. Protože známe spolehlivě nespolehlivost očitých svědectví, holubi a kouř by do toho zapadali.“
 „Holubice,“ opravila jsem ho. „Ty jsou papežštější.“
 „NTSB stejně tu raketovou teorii víceméně vyloučila,“ pokračoval McMahon.
 „Ale proč?“
 „Z četných důvodů.“
 „Řekněte mi jeden.“

„Nikde v okruhu osmi kilometrů od místa ztroskotání letadla se nenašla jediná stopa řízené střely.“

McMahon si natřel bramborovou kaši na sousto sekané. „A není tam zdvojování.“

„Co je to zdvojování?“

„V podstatě to obnáší praskliny v krystalické struktuře kovů jako je měď, železo nebo ocel. Slučování vyžaduje síly působící rychlostí větší než osm tisíc metrů za sekundu. Typicky to znamená vojenskou výbušninu. Věci jako RDC nebo C4.“

„A zdvojování chybí?“

„Prozatím.“

„Což znamená?“

„Obvyklé komponenty trubkových bomb, věci jako střelný prach, gelignity a dynamit, nejsou dost silné. Dosahují jen síly jednoho tisíce metrů za sekundu. To nevytváří dostatečný otřes, aby docházelo ke zdvojování, ale je to síly habaděj na to, aby to nadělalo na letadle paseku. Takže nedostatek zdvojování nevylučuje detonaci.“ Snědl sousto z vidličky. „A existuje tam habaděj důkazů o explozi.“

V tom okamžiku zazvonil Ryanovi mobil. Poslouchal a odpovídal úsečnou francouzštinou. Ačkoliv jsem jeho slovům rozuměla, nedávala mi valný smysl, když se mi nedostalo dobrodiní v podobě quebecké strany rozhovoru.

„Takže NTSB není o moc dál než byla minulý týden. Vzadu v letadle něco bouchlo, ale nemají představu co nebo proč.“

„Tak nějak,“ souhlasil McMahon. „I když bohatý manžel byl jako podezřelý vyloučen. Ukázalo se, že ten chlap byl kandidátem na světce. Vloni daroval čtvrt milionu dolarů na humanitární účely, když mu našli ztraceného kocoura.“

„A ten kluk ze Srí Lanky?“

„Strýček ve Srí Launce pořád vysílá a nebyly žádné hrozby, vzkazy, veřejná prohlášení, nic od nikoho z té strany. Takhle bychom se s největší pravděpodobností dostali do slepé uličky, ale pořád to prověřujeme.“

„Bylo vyšetřování předáno FBI?“

„Oficiálně ne. Ale dokud nebude vyloučen terorismus, neodcházíme.“

Ryan ukončil telefonický hovor a šátral po cigaretě. Na tváři mu ustrnul výraz, ve kterém jsem se nevyznala. Rozpomněla jsem se na ten trapas s Danielle a radši jsem se neptala.

McMahon takovými zábranami netrpěl.

„Co se stalo?“

Po odmlce. „Manželka Pepřenky Petricelliho se pohřešuje.“

„Vzala roha?“

„Možná.“

Ryan si zapálil, pak zapátral po stole pohledem po popelníku. Když žádný nenašel, zastrčil zápalku do svého pudinku ze sladkých brambor. Než se dal znovu do řeči, nastalo rozpačité ticho.

„Feťáka jménem André Metraux včera v Montrealu sebrali pro držení drogy. Jelikož nebyl nijak nadšen vyhlídkou na dlouhé odloučení od svých farmaceutik, nabídl výměnou za ohledy informaci.“

Ryan zhluboka zatáhl, pak vyfoukl kouř z obou chřípí.

„Metraux přísahá, že viděl Pepřenku Petricelliho v jednom steakhouse na Plattsburghu v New Yorku minulou sobotu večer.“

„To není možné,“ vybuchla jsem. „Petricelli je mrtvý...“ S posledním slovem mi hlas odumřel.

Ryanovy oči dlouze přelétly jídelnu, pak se vrátily a spočinuly na mých. V těch jeho se zračilo čistočisté utrpení.

„Čtyři cestující zůstávají neidentifikováni včetně Bertranda a Petricelliho.“

„Přece si nemyslí... Ach Bože můj, co si vůbec myslí?“

Ryan a McMahon si vyměnili pohledy. Tep se mi zrychlil.

„Copak mi zamlčujete?“

„Nebud' schizoidní. Nic před tebou nezamlčujeme. Máš za sebou těžký den a tak jsme si říkali, že by to mohlo počkat do zítřka.“

Cítila jsem, jak se mi hněv sráží v hrudi jako mlha.

„Povězte mi to,“ řekla jsem klidně.

„Tyrell se dneska dostavil na brífink, aby předložil aktualizovaný graf zranění.“

Bylo mi bídno z toho, že jsem zůstala stranou, a vyjela jsem. „To je teda novina.“

„Prý má ostatky, které neodpovídají nikomu ze seznamu.“

Zadívala jsem se na něj, příliš překvapena, než abych dokázala promluvit.

„Nadále se pohřešují jen čtyři cestující. Všichni byli v levé zadní části letadla. Jejich sedadla byla víceméně rozprášena, takže se dá očekávat, že ti, kdo na nich seděli, nedopadli nejlíp.“

Ryan znovu zatáhl z cigarety a vydechl.

„Dvacet dva A a B měli dva studenti, muži. Bertrand a Petricelli byli za nimi v řadě dvacet tři. Tyrell tvrdí, že má tkáň, která neodpovídá žádnému z osmdesáti čtyř cestujících již identifikovaných a žádnému z těchto čtyř.“

„Jako třeba?“

„Fragment ramene s velkým tetováním.“

„Někdo se mohl nechat tetovat těsně před letem.“

„Část čelisti se složitým zubním můstkem.“

„Otisky prstů,“ dodal McMahon.

Okamžik mi trvalo, než jsem to strávila.

„Co to znamená?“

„Mohlo by to znamenat spoustu věcí.“

McMahon zachytil Cynthiin pohled a gestem požádal o účet.

„Možná zaskočili motorkáři a Petricelli už byl minulý víkend opravdu na pivu v New Yorku.“ Ryanův hlas byl tvrdý jak kalená ocel.

„Co tím naznačuješ?“

„Jestli Petricelli nebyl v letadle, znamená to jednu ze dvou věcí. Buď se dal Bertrand přesvědčit pomocí prachů nebo násilí, aby změnil povolání...“

Ryan naposled zatáhl z cigarety a přidal nedopalek ke sladkým bramborám.

„... nebo byl Ryan zavražděn.“

Po návratu do svého pokoje jsem si dopřála dlouhou horkou pěnovou lázeň, po níž následoval koupelový pudr. Jen mírně zrelaxovaná, avšak navoněná zimolezem a šeríkem, jsem se uvelebila v posteli, přitáhla kolena k hrudi, přehodila přes sebe příkrývky a zapnula telefon. Propásla jsem sedmnáct hovorů. Když jsem nenašla žádná povědomá čísla, vymazala jsem vzkazy a uskutečnila hovor, který jsem odkládala.

Ačkoliv podzimní prázdniny končily a univerzitní přednášky začaly už včera, požadovala jsem původně prodloužení dovolené po nálezů skvrny od rozkladu na nádvoří domu. Neřekla jsem to doslova, ale ani jsem neopravila předpoklad své katedry, že se budu ještě zabývat zpracováním obětí. Svým způsobem to tak i bylo.

Ale dnešní delirium médií ve mně probudilo úzkost. Zhluboka jsem se nadechla, vyhledala číslo Mika Perrigia a zavolala mu. Už už

jsem chtěla po sedmém zazvonění odkliknout, když se ozval ženský hlas. Požádala jsem o Mika. Nastala dlouhá pauza, slyšela jsem v pozadí spoustu kraválu, nějaké dítě plakalo.

Když se Mike ozval, byl rázný, takřka chladný. Moje přednášky jsou pokryté. Jen ať se zase ozvu. Oznamovací tón.

Ještě jsem civěla na telefon, když zazvonil znovu.

Hlas v něm byl naprosto neočekávaný.

Larke Tyrell se zeptal, jak se mám. Slyšel, že jsem zpátky v Bryson City. Nemohla bych se s ním zítra sejít? Devět nula nula u centra pomoci rodinám? Dobrá, dobrá. Měj se.

Znovu jsem seděla a civěla na malý černý aparát, a vůbec jsem netušila, jestli se mám cítit zkroušeně nebo rozjařeně. Můj šéf na univerzitě očividně věděl, co bylo ve zprávách. To je špatné. Ale Larke Tyrell si chce popovídat. Přešel snad vrchní soudní lékař na mou stranu? Přesvědčila ho ta další zatoulaná tkáň, že velký spor o nohu se netýká ostatků z havárie?

Sáhla jsem po řetízku lampy na nočním stolku. Jak jsem tam ležela v tichu vyplněném cvrkáním, měla jsem pocit, že moje záležitosti se konečně řeší. Byla jsem si jistá výsledkem a vůbec jsem nezapochybovala o místě ani účelu ranní schůzky.

To byla chyba.

První, čeho jsem si všimla, když jsem otevřela oči, byl list papíru opřený o splétaný kobereček.

Na hodinách bylo sedm dvacet.

Odhodila jsem pokrývky, došla si pro papír a přelétla jeho obsah. Byl to fax a obsahoval šest jmen.

Celá roztřesená zimou jen v kalhotkách a tričku jsem si přečetla informaci v záhlaví: *Odesílatel: Úřad generálního prokurátora, stát Delaware. Příjemce: zvláštní agent Byron McMahon. Téma: P&O, s.r.o.*

Byl to seznam podílníků P&O. McMahon se o tom asi včera večer zapomněl zmínit a vsunul mi ho pod dveře. Přečetla jsem si jména. Nic mi to neříkalo.

Celá prochladlá jsem nacpala fax do vnější kapsy kufříku s počítačem, doběhla po špičkách do koupelny a hupla pod sprchu. Když jsem sáhla po šamponu, utrpěla jsem první porážku dne.

Sakra! Nechala jsem nákup v dodávce Luka Bowmana.

Naplnila jsem prázdnou nádobku od šamponu vodou a dopřála svým vlasům nízkopěnovou lázeň. Když jsem je vyfěnovala a nalíčila se, natáhla jsem si khaki kalhoty a bílou bavlněnou halenku, pak zkontrolovala, jak vypadám.

Žena v zrcadle vypadala jaksepatří upjatě, ale pořád lehce ležerně. Přidala jsem svetr, zapnutý nahoře podle Katyinych pokynů.

Překontrolovala jsem se znovu. Elegantní, ale profesionální. Spěchala jsem dolů.

Na snídani jsem byla moc rozčilená, jen jsem do sebe hodila kávu, nakrmila Boyda granulemi a popadla kabelku. Právě jsem překračovala práh domovních dveří, když jsem se zarazila.

Nejsem pojízdná.

Stála jsem na verandě, vypadala dobře, ale cítila paniku, když se rozlétly dveře a z nich se vynořil asi sedmnáctiletý kluk. Vlasy měl obarvené namodro a vyholené na jeden pruh, ubíhající od čela k

zátylku. Na nose, obočí a ušních lalůčcích měl víc kovu než v obchodě s harleyi.

Aniž by si mě povšiml, seběhl ze schodů a zmizel za rohem.

Pár vteřin nato se objevil Ryan a odfukoval páru z hladiny v hrnku.

„Copak je, sluníčko?“

„Co to bylo sakra za kluka?“

„Ten okovaný Šmoula?“ Zkusmo usrkl. „Rubyin synovec Eli.“

„Vypadá pěkně. Ryane, moc nerada tě o to žádám, ale mám za dvacet minut schůzku s Tyrellem a právě jsem si uvědomila, že nemám auto.“

Zalovil v kapse a hodil mi klíče.

„Vem si moje. Já se svezu s McMahonem.“

„Určitě?“

„Nejsi na smlouvě s půjčovnou. Nenech se zatknout.“

V minulosti se centra pomoci rodinám zřizovala blízko míst nehod, aby se usnadnil přenos záznamů. Od této praxe se upustilo, když psychologové začali rozeznávat citový dopad, který měla na příbuzné skutečnost, že se ocitli v takové blízkosti dějiště smrti.

Centrum pro Air TransSouth 228 bylo v zájezdním hostinci U spáče v Bryson City. Deset pokojů bylo přeměněno v kanceláře tím, že postele a almary nahradily psací stoly, židle, telefony a laptopy. Právě tady se shromažďovaly předsmrtné záznamy, konaly brífinky a rodiny byly informovány o identifikacích.

To všechno už skončilo. S výjimkou jediné dvojice se místnosti, jež se kdysi hemžily truchlícími příbuznými, personálem NTSB, vyšetřovateli soudního lékaře a zástupci Červeného kříže, vrátily ke své původní funkci.

Ostraha už taky nebyla, co bývala. Zajela jsem na parkoviště a překvapilo mě, že vidím žurnalisty klábosit a popíjet z polystyrénových kelímků. Očividně očekávali nějaký trhák.

Byla jsem tak soustředěna na to, abych přijela včas, že mi ani neblesklo hlavou, že bych ten trhák mohla být já.

Pak si nějaký kameraman hodil na rameno kameru.

„Tamhle je.“

Další kamery vylétly vzhůru. Mikrofony vystřelily, spouště cvakaly jako štěrk v elektrické sekačce.

„Proč jste přenášela ostatky?“

„Manipulovala jste s balíčky obětí katastrofy?“

„Doktorko Brennanová...“

„Je pravda, že chybí důkazy z případů, které jste zpracovávala?“

„Doktorko...“

Blesky mi blikaly do obličeje. Mikrofony mě dloubaly do brady, do čela, do hrudi. Těla se ke mně tlačila, pohybovala se se mnou jako spletenec mořských řas, lpících na mých údech.

Dívala jsem se přímo před sebe a nikomu neodpovídala. Srdce mi bušilo, jak jsem se prodírala kupředu, plavec lopotící se ke břehu. Vzdálenost k motelu mi připadala neskutečná, nepřekonatelná.

Pak jsem ucítila na rameni stisk silné ruky a už jsem byla v hale. Státní policista zamykal skleněné dveře a škaredil se na lůzu venku.

„Není vám nic, madam?“

Nebyla jsem si jistá svým hlasem natolik, abych mu odpověděla.

„Tudy, prosím.“

Následovala jsem ho k řadě výtahů. Zatímco jsme stoupali, rozkročený policista se zkříženýma rukama vyčkával. Mně se podlamovaly nohy a snažila jsem se zkoncentrovat myšlenky.

„Jak se o tom dozvěděl tisk?“ zeptala jsem se.

„To tedy nevím, madam.“

V druhém patře policista došel k místnosti 201 a ramenem se opřel o zeď vedle dveří.

„Není zamčeno.“ Upřel na cosi pohled, ale já jsem to nebyla.

Dvakrát jsem se nadechla pro uklidnění, stiskla kliku a vstoupila.

Za psacím stolem na druhém konci místnosti seděl zástupce velitele Severní Karoliny. Ze změti myšlenek, které mi v tom okamžiku kroužily myslí, si pamatuju tohle: Parker Davenport měl lepší barvu, než když jsem ho viděla v den havárie.

Nalevo od viceguvernéra seděl doktor Larke Tyrell, po jeho pravici Earl Bliss. Soudní lékař na mě pohlédl a kývl. Velitel DMORT se mi nepodíval do očí.

„Doktorko Brennanová, prosím, posaďte se.“ Viceguvernér pokynul ke křeslu přímo před psacím stolem. Když jsem usedla, Davenport se zaklonil a propletl prsty na vestě. Za ním se odkrýval přímo barvotiskový výhled na Smoky Mountain zahalenou do jásavých podzimních barev. Mžourajíc proti ostrému světlu jsem pochopila svou nevýhodu. Kdyby tady velel Tyrell, věděla bych, že ten zasedací pořádek znamená určitou strategii. Nebyla jsem si jistá, jestli je Davenport tak chytrý.

„Dala byste si kávu?“ zeptal se Davenport.

„Ne, děkuji.“

Při pohledu na Davenporta bylo pro mě těžké si představit, jak vydržel tak dlouho ve veřejném úřadě. Nebyl ani vysoký ani malý, ani tmavý ani světlý, ani uhlazený ani rozježený. Vlasy a oči měl nevýrazně hnědé, řeč bezvýraznou a ničím pozoruhodnou. V systému, který volí své vůdce podle vzezření a výmluvnosti, byl Davenport očividná anomálie. Jedním slovem, ten chlap byl nezapamatovatelný. Ale možná to byla jeho největší výhoda. Lidé Davenporta zvolí a pak na něj zapomenou.

Viceguvernér uvolnil propletené prsty, prohlédl si dlaně, pak se na mě podíval.

„Doktorko Brennanová, byl jsem upozorněn na několik velmi znepokojivých obvinění.“

„Jsem ráda, že jsme se sešli, abychom to vyjasnili.“

„Ano.“ Davenport se opřel o stůl a otevřel složku. Nalevo od ní ležela videokazeta. Když vybral a prohlížel dokument, nikdo nepromluvil.

„Pojďme přímo k jádru věci.“

„Pojďme.“

„Vstoupila jste čtvrtého října na dějiště havárie Air TransSouth před příjezdem představitelů NTSB nebo soudního lékaře?“

„Protože jsem byla nablízku, Earl Bliss mě požádal, abych se tam zastavila.“ Pohlédla jsem na velitele DMORT. Nespouštěl oči z rukou ve svém klíně.

„Měla jste oficiální rozkaz tam jít?“

„Ne, prosím, ale...“

„Prokázala jste se neoprávněně jako oficiální zástupkyně NDMS?“

„Ne, neprokázala.“

Davenport se podíval na další papír.

„Vměšovala jste se do pátrací a vyprošťovací činnosti místních úřadů?“

„To naprosto ne!“ Cítila jsem, jak mi žár stoupá po šíji do obličeje.

„Nařídila jste zástupci Anthonymu Skinnerovi, aby odstranil ochranný kryt z oběti havárie, přestože jste věděla, že tu hrozí riziko poškození zvířaty?“

„To je standardní protokol.“

Obrátila jsem se k Earlovi a Larkeovi. Ani jeden z mužů se na mě nedíval. Zůstaň klidná, říkala jsem si.

„Uvádí se, že jste *protokol* porušila,“ zdůraznil Davenport mé slovo, „tím, že jste odstranila ostatky před zdokumentováním.“

„To byla ojedinělá situace, vyžadující bezprostřední jednání. Vysvětlila jsem to doktoru Tyrellovi.“

Davenport se naklonil víc dopředu a jeho tón ztvrdl.

„Ukrást ty ostatky bylo také bezprostřední jednání?“

„Cože?“

„Případ, o kterém hovoříme, už není v márnici.“

„O tom nic nevím.“

Nevýrazné hnědé oči se zúžily.

„Skutečně.“

Davenport zvedl kazetu, přistoupil k televizoru s videorekordérem a zasunul ji. Když přístroj pustil, naplnila obrazovku přízračná šedá scénérie a já jsem okamžitě pochopila, že se dívám na nahrávku bezpečnostní kamery. Poznala jsem dálnici a vstup na parkoviště u márnice.

Během několika vteřin se objevilo na obrazovce mé auto. Strážný mě gestem odháněl. Objevila se Primrose, promluvila se strážným, došla k autu a podala mi tašku. Vyměnily jsme si pár slov, pak mě poplácala po rameni a já odjela.

Davenport stiskl „stop“ a převinul pásku. Když se vrátil ke svému křeslu, pohlédla jsem na zbývající dva muže. Oba si mě prohlíželi, z jejich výrazu nebylo možné nic vyčíst.

„Dovolte, abych to shrnul,“ řekl Davenport. „Po velmi nezvyklém sledu událostí se řečený vzorek, o němž tvrdíte, že jste ho vyrvala kojotům, nyní pohřešuje.“

„Co to má společného se mnou?“

Davenport zvedl další papír.

„V neděli časně ráno pracovnice, zabývající se zanášením vstupních dat, Primrose Hobbsová odnesla fragment lidské tkáně opatřený číslem márnice 387 z chladicího přívěsu, obsahujícího zpracovávané případy. Pokračovala pak do oddělení příjmu a vyzvedla balíček oběti katastrofy spojený s těmito ostatky. Později dopoledne byla slečna Hobbsová viděna, jak vám balíček předává na parkovišti u márnice. Tato transakce byla zaznamenána a my jsme ji právě sledovali.“

Davenport mě provrtával pohledem.

„Ty ostatky a ten balíček jsou nyní pryč, doktorko Brennanová, a my jsme přesvědčeni, že je máte vy.“

„Vřele bych vám doporučovala, abyste si promluvil se slečnou Hobbsovou.“ Můj hlas musel působit velice mrazivě.

„To bylo samozřejmě naší prvořadou snahou. Naneštěstí slečna Hobbsová nenastoupila tento týden do práce.“

„Kde je?“

„To není jasné.“

„Odhlásila se z motelu?“

„Doktorko Brennanová, uvědomuji si, že jste certifikovaná forenzní antropoložka mezinárodní úrovně. Jsem si vědom, že v minulosti jste konzultovala s doktorem Tyrellem stejně jako s koronery po celém světě. Bylo mi řečeno, že vaše posudky jsou bez poskvrny. Díky tomu je vaše chování v této záležitosti ještě nepochopitelnější.“

Davenport se obrátil ke svým společníkům, jako by se dožadoval podpory.

„Nevíme, proč se u vás vyvinula posedlost tímto případem, ale je jasné, že váš zájem daleko přesahuje to, co je profesionální či etické.“

„Nic špatného jsem neudělala.“

Poprvé promluvil Earl.

„Tvé úmysly jsou možná počestné, Tempe, ale neoprávněné odstranění oběti prokazuje velmi špatný úsudek.“

Sklopil oči a odcvrkl si z kalhot neexistující smítko.

„A je to trestný čin,“ vložil se Davenport.

Promluvila jsem k veliteli DMORT.

„Earle, ty mě přece znáš. Víš, že bych to nikdy neudělala.“

Než stihl Earl promluvit, Davenport vyměnil papír, který měl v ruce, za hnědou obálku a vytřepal z ní dvě fotky. Pohlédl na tu větší, položil ji na psací stůl, pak ji jedním prstem přisunul ke mně.

Okamžik jsem myslela, že je to vtip.

„To jste vy, doktorko Brennanová, ne?“

Jedli jsme na ní s Ryanem párky v rohlíku naproti železniční stanici Great Smoky Mountains.

„A poručík detektiv Andrew Ryan z Quebecu.“ Vyslovil to Kvíbek.

„S čím to souvisí, pane Davenporte?“ Ačkoliv mi tvář žhnula, hlas jsem měla nadále chladný

„Jaký přesně je váš vztah k tomuto muži?“

„Detektiv Ryan a já spolu léta pracujeme.“

„Ale nemýlím se v dohadu, že váš vztah přesahuje vztah profesionální, že?“

„Nemám v úmyslu zodpovídat otázky o mém soukromém životě.“

„Aha.“

Davenport mi přistrčil přes stůl druhou fotku.

Byla jsem tak omráčená, že jsem nebyla schopna slova.

„Z vaší reakce vyvozují, že znáte pána zachyceného s detektivem Ryanem?“

„Jean Bertrand byl Ryanův partner.“ Šokové vlny mi projížděly každíčkou buňkou v těle.

„Jste si vědoma, že tento Bertrand je vyšetřován v souvislosti s havárií Air TransSouth?“

„Kam to směřuje?“

„Doktorko Brennanová, neměl bych to říkat nahlas. Váš“ – předstíral nerozhodnost při volbě slova – „kolega má spojení s hlavním podezřelým. Vy sama jste jednala“ – znovu to pečlivě hledání – „zmatečně.“

„Neudělala jsem nic špatného,“ opakovala jsem.

Davenport naklonil hlavu a zkrivil ústa, nebyl to ani úsměv, ani grimasa. Pak vzdychl na znamení, jaká zátěž to pro všechny je.

„Snad, jak naznačil pan Bliss, je vaším jediným proviněním špatný úsudek. Avšak u tragédií této povahy, kterým se dostává tolik mediální pozornosti a je zasaženo tolik truchlících rodin, je nanejvýš důležité, aby se ti, kdo se podílejí na práci, vyhýbali i jen zdání nepatřičnosti.“

Čekala jsem. Davenport začal sbírat papíry.

„Hlášení o podezření z přestupku se předávají Národnímu zdravotnímu systému hromadných katastrof, Americké radě forenzní antropologie a Etickému výboru Americké akademie forenzních věd. Rektor vaší univerzity bude též informován.“

Zachvátil mě takový strach, až mě zamrazilo.

„Jsem podezřelá ze spáchání zločinu?“

„Musíme zvažovat každou možnost, bedlivě a nestranně.“

Něco prasklo. Vyskočila jsem, prsty sevřené v pěsti.

„Na tomhle setkání není nic nestranného, pane Davenporte, a vy nemáte v úmyslu zacházet se mnou spravedlivě. Ani s detektivem Ryanem. Je tu něco moc, moc divného, a ze mě by mělo být něco jako obětní beránek.“

Slzy mě pálily pod víčky. To dělá to prudké světlo, říkala jsem si. Neopovažuj se plakat!

„Kdo udělal z téhle schůzky cirkus pro veřejnost?“

Na Davenportových lících se objevily rudé skvrny, které na bezbarvé pleti působily podivně nemístně.

„Nemám zdání, jak se o tom dozvěděl tisk. Z mé kanceláře se nic nevyneslo.“

„A ta fotka z bezpečnostní kamery? Odkud pochází objednávka?“

Davenport neodpověděl. V místnosti panovalo ticho jako v hrobě.

Uvolnila jsem prsty a zhluboka se nadechla. Pak jsem probodla Davenporta pohledem.

„Konám své povinnosti svědomitě, eticky a s ohledem k živým i mrtvým, viceguvernére Davenport.“ Zachovala jsem vyrovnaný hlas. „Neodchyluji se od protokolu. Doktor Tyrell to ví a pan Bliss to ví taky.“

Přejela jsem očima k Larkeovi, ale ten odvrátil pohled. Earl se nadále soustředil na své kalhoty. Obrátila jsem se zpět k Davenportovi.

„Nevím, co se tu děje, ani proč se to děje, ale zjistím to.“

Ukazovala jsem prstem, abych zdůraznila každé slovo.

„Já. si. to. zjistím.“

Nato jsem se otočila, vyšla z místnosti a tiše za sebou zavřela dveře. Policista mě následoval chodbou, do výtahu a přes motelovou halu.

Parkoviště po mém příchodu přímo vřelo. Ačkoliv mě můj doprovod bránil z jedné strany, na všech ostatních jsem byla obklopena. Kamery předly, mikrofony trčely a blesky blýskaly. Pokřikovali na mě otázky. Prodírala jsem se kupředu, hlavu skloněnou, paže přitisknuté k hrudi, a cítila jsem se víc zaskočená než před tou kojotí smečkou.

U Ryanova auta policista zadržel dav oběma pažemi, než jsem odemkla a otevřela dveře. Pak ho vytlačil nazpátek a já jsem mohla vyrazit na silnici.

Za jízdy mi tvář ochladla a tep se zklidnil, ale v mozku mi vířil milion otázek. Jak dlouho mě sledovali? Mohlo by se tím vysvětlit to vloupání do mého pokoje? Jak daleko zajdou? Proč?

Vrátí se?

Kdo vlastně jsou „oni“?

Očima jsem zalétla ke zpětnému zrcátku.

Kde ve jménu Božím je ta noha? Copak ji opravdu někdo sebral?
Pokud ano, za jakým účelem?

Jak se dozvěděli, že zmizela? Kdo tu nohu v pondělí chtěl? Proč?

Kde je Primrose Hobbsová?

Kancelář viceguvernéra se obvykle nestává součástí smyčky
vyšetřování katastrof. Proč se o to Davenport tolik zajímá?

Je možné, že mě opravdu čeká trestní obvinění? Neměla bych si
opatřit advokáta?

Byla jsem zcela pohroužena do těchto otázek, řídila jsem jako
robot, sledovala okolí a reagovala na ně, ale vědomě jsem nic
neregistrovala. Nevím, jak daleko jsem dojela, když mě hlasité
houkání přimělo k pohledu do zpětného zrcátka.

Za nárazníkem mi jelo policejní auto a reflektory blikaly jako
stroboskop.

Zpomalila jsem a zastavila na krajnici. Hlídkový vůz mě následoval.

Provoz svištěl kolem, obyčejní lidé na cestě do normálních míst.

Zírala jsem do zpětného zrcátka, dveře hlídkového vozu se otevřely a ven vylezla Lucy Crowová. Mou první reakcí byla úleva. Pak si nasadila čepici, pečlivě ji narovnala, a tím naznačila, že nejde o společenskou událost. Uvažovala jsem, jestli nemám taky vystoupit, pak jsem se rozhodla, že zůstanu sedět.

Crowová došla k mému autu. V šerifské livreji vypadala vysoká a silná. Otevřela jsem dveře.

„Brýtro,“ pozdravila s ležérním pokývnutím.

Kývla jsem taky.

„Nové auto?“ Rozkročila se a ruce si dala v bok.

„Půjčené. Moje si vzalo neplánovanou dovolenou.“

Crowová nežádala o řidičský průkaz, ani nekladla obvyklé otázky, takže jsem usoudila, že se nejedná o dopravní kontrolu. Uvažovala jsem, jestli budu zatčena.

„Mám něco, co asi nerada uslyšíte.“

Vysílačka na jejím opasku zapředla a ona otočila knoflíkem.

„Včera večer se našel Daniel Wahnetah.“

Skoro jsem ze sebe nedokázala vypravit slovo.

„Naživu?“

„A jak. Kolem sedmé zaklepal na dveře u své dcery, povečeřel s rodinou, pak šel domů spát. Dcera mi dneska ráno volala.“ Hlasitě překřikovala hluk okolního provozu.

„Kde byl ty tři měsíce?“

„V Západní Virginii.“

„Co dělal?“

„To mi nesvěřila.“

Daniel Wahnetah není mrtvý. Nemohla jsem tomu uvěřit.

„Něco nového s Georgem Adairem nebo Jeremiah Mitchellem?“

„Vůbec nic.“

„Žádný z nich vlastně do profilu nezapadá,“ poznamenala jsem sevřeným hlasem.

„Tohle vám nejspíš moc nepomůže.“

„To ne.“

Ačkoliv bych si to nikdy nedovolila vyslovit, počítala jsem s tím, že ta noha patří Wahnetahovi. Ted' jsem zpátky na nule. „Ale kvůli Wahnetahově rodině mám radost.“

„Jsou to dobří lidé.“

Pozorovala moje prsty, ošívající se na volantu.

„Slyšela jsem o té zprávě v televizi.“

„Telefon mi zvoní tolik, že už jsem ho vypnula. Právě jedu ze schůzky s Parkerem Davenportem a před hostincem U spáče byla šílená scéna s médii.“

„Davenport.“ Zahákla si loket za vršek dveří u auta. „To je fakt paráda.“

„Jak to myslíte?“

Rozhlédla se po silnici, pak se vrátila pohledem ke mně. Slunce se odráželo od jejích leteckých slunečních brýlí.

„Věděla jste, že Parker Davenport se narodil nedaleko odtud?“

„Ne, nevěděla.“

Na chvíli zmlkla, pohroužena do vzpomínek, které patřily jen jí.

„Mám zato, že toho člověka nemáte moc ráda.“

„Řekněme, že jeho plakát nikdy nebude viset nad mou postelí.“

„Davenport mi říkal, že ta noha se ted' pohřešuje a obvinil mě, že jsem ji vzala.“ Musela jsem se odmlčet, aby se mi přestal třást hlas. „Taky tvrdil, že pracovníce zabývající se zpracováním dat, která mi pomáhala provádět měření, rovněž zmizela.“

„Kdo to je?“

„Jedna stará černá paní jménem Primrose Hobbsová.“

„Pozeptám se v okolí.“

„Víte přece, že jsou to všechno kecy,“ řekla jsem. „Já jen nemůžu kápnout na to, proč chce Davenport odstřelit zrovna mě.“

„Parker Davenport je svůj.“

Kolem s rachotem projel náklad'ák a ovanul nás horkým vzduchem. Crowová se napřímila.

„Promluví s naším okresním státním zástupcem a uvidíme, jestli bych nedokázala postrčit to povolení k prohlídce.“

Náhle mě něco napadlo. Larke Tyrell sice mluvil o nepovoleném vniknutí, když mě vyloučil z vyšetřování, ale na téma domu s nádvořím dneska nepřišla řeč.

„Vystopovala jsem majitele.“

„Poslouchám.“

„Nemovitost náleží od roku 1949 nějaké investiční skupině jménem P&O. Předtím ji vlastnil Edward E. Arthur, před ním Victor T. Livingstone.“

Zavrtěla hlavou.

„To je pro mě dávná minulost.“

„Mám ve svém pokoji seznam podílníků P&O. Mohla bych vám ho přivést do kanceláře, až si vyzvednu auto.“

„Musím se stavit u Fontany, až budu hotová u státního zástupce. Máme tam nějakého Foxe Muldera, co si myslí, že našel mimozemšťana.“ Podívala se na hodinky. „Do čtyř jsem zpátky.“

Odjela jsem zpátky na Výšinku s pocitem horečné úzkosti. Abych rozčvičila napětí, nabídla jsem Boydovi, že si půjdeme zaběhat. Taký jsem měla pocit, že bych si měla vynahradit snídani. Jelikož nebyl mrzout, přijal to s nadšením.

Silnice byla vlhká od včerejšího deště a naše nohy vydávaly tiché praskavé zvuky na blátivém šterku. Boyd funěl a na obojku mu cinkaly přezky. Sojky a vlaštovky byly jediní další tvorové, kteří narušovali nehybné ticho.

Vyhlídka představovala další impresionistický živý obraz, nekonečná rozloha údolí a kopců naleštěných a zdůrazněných zářivým ranním sluncem. Vítr se však přes noc otočil a nyní přinášel chlad. Pokaždé, když jsme přešli do stínu, vycítila jsem zimu a krátící se dny.

Pohyb mě uklidnil, ale ne moc. Když jsem stoupala po schodech k Magnolii, hrud' se mi stáhla při vzpomínce na pondělní vniknutí. Dnes byly dveře zavřené, věci nedotčené.

Osprchovala jsem se a oblékla se do čistého. Když jsem zapínala telefon, zazvonil mi v ruce. Přijala jsem hovor ztuhlými prsty. Další novinář. Zavěsila jsem a vytukala Petovo číslo.

Jako obvykle přijal hovor záznamník. Ačkoliv jsem se nemohla dočkat jeho názoru na svou právní situaci, věděla jsem, že nemá smysl zkoušet ostatní čísla. Pete měl v autě telefon i mobil, ale jen zřídkakdy dával některý z nich nabít. Když už postoupil až tak daleko,

zapomínal přístroj zapnout anebo ho nechával na palubní desce či na prádelníku v ložnici.

Zklamaně jsem vytáhla fax od McMahon, nacpala ho do kabelky a zamířila dolů.

Právě jsem si dělala sendvič s vajíčkovým salátem, když lítačkami vcouvala do kuchyně Ruby, v náručí modrý plastický koš s prádlem. Měla na sobě bílou blůzu, falešné perly, tepláky, ponožky a trepky a její drdol se zdál čerstvě nalakovaný. Její zevnějšek nasvědčoval ranní vycházce, po níž následovalo převlečení od pasu dolů.

„Můžu vám to vzít?“ zeptala jsem se.

„To je dobré.“

Postavila koš a přešla ke dřezu, trepky jí pleskaly o paty.

„Vážně mě to mrzí, to s vaším pokojem.“

„Neměla jsem tam nic cenného.“

„Někdo musel přijít, když jsem byla na nákupu.“ Zvedla utěrku, přičichla k ní. „Někdy si říkám, kam ten svět spěje. Pán...“

„Tyhle věci se stávají.“

„V tomhle domě se nikdy nekradlo.“ Obrátila se ke mně, utěrku svinutou v rukou. „Nezazlívám vám, že se zlobíte.“

„Na vás určitě ne.“

Rychle se nadechla, otevřela ústa a pak je zavřela. Měla jsem dojem, že chce užuž něco říct, rozmyslela si to, bála se toho, jaký dopad by to mohlo mít na její život. Dobrá. Byla jsem příliš přetažená, než abych chápavě naslouchala.

„Můžu vám dát něco k pití?“

„Máte limonádu?“

Hodila utěrku do košíku a přešla k ledničce. Vyndala plastický džbán, naplnila sklenici a postavila mi ji vedle sendviče.

„A to s tou televizí a vůbec...“

„Ani ve škole mě nikdy nezvolili za nejpobornější.“

Usmála jsem se, protože jsem nechtěla, aby Ruby viděla, jak jsem rozčilená. Ten úsměv zřejmě vypadal stejně nuceně, jak připadal mně.

„To není legrace. Neměla byste si to od nich nechat líbit.“

„Tisk nemohu ovládnout, Ruby.“

Vzala papírový talíř, položila na něj můj sendvič.

„Sušenky?“

„Jasně.“

Přidala tři pocukrované sušenky, pak mi pohlédla přímo do očí.

„Požehnána budiž, když ti lidé uškodí a pronásledují tě protivenstvím a pronášejí proti tobě všemožná falešná zlořečení.“

„Lidé, na kterých záleží, vědí, že ta obvinění jsou falešná.“ Zachovej klid.

„Pak možná potřebujete ovládnout někoho jiného.“

Nadhodila si koš, opřela ho o kyčel a bez ohlednutí odešla.

S nadějí na rozumnější rozhovor jsem vyšla ven, abych poobědvala s Boydem. Nezklamal mě. Čau-čau zhltl sušenky a pak bez komentářů sledoval, jak pojídám sendvič a zvažuji své možnosti.

Po příjezdu do garáže jsem se dozvěděla, že porucha na mém autě je malá, ale chce to čerpadlo. Nepřítomné písmeno, buď P nebo T, je v Asheville a pokusí se součástku opatřit. Pokud výprava dopadne dobře, oprava může být hotová zítra odpoledne.

Může. Všimla jsem si, že chevrolet, punto a dodávky zůstaly přesně tam, kde byly včera.

Podívala jsem se na hodinky. Půl třetí. Crowová ještě zpátky nebude.

Co teď?

Vyžádala jsem si telefonní seznam a obdržela vydání z roku 1996, s oslíma ušima a páchnoucí naftovými produkty. Stránky se od sebe musely oddělovat oběma rukama.

Dům Boží svátosti věčného světla tu sice nebyl, ale našla jsem číslo na L. Bowmana na Swayney Creek Road. P/T věděl, kde odbočit, ale žádné další údaje mi poskytnout nemohl. Poděkovala jsem mu a vrátila se k Ryanovu autu.

Podle instrukcí P/T jsem zamířila ven z města. Jak předpovídal, Swayney Creek byla slepá ulice, která se napojovala na státní silnici č. 19 mezi Ela a Bryson City. Zastavila jsem u pumpy a zeptala se, jak se dostanu k Bowmanovu domu.

Zřízenec byl asi šestnáctiletý kluk s mastnými černými vlasy, rozdělenými pěšinkou na temeni a zastrčenými za ušima. Pěšinku měl posetou bílými skvrnkami, podobnými sněhovým vločkám podél blátivého úvozu.

Kluk odložil komiksy a pohlédl na mě, oči přimhouřené, jako by byl světloplachý. Zvedl cigaretu ze zprohýbaného plechového talířku, zhluboka zatáhl, pak cukl bradou směrem ke Swayney Creek.

„Je to asi tři kiláky na sever.“ S jeho odpovědí se vyvalil kouř.

„Na které straně?“

„Koukejte po zelené poštovní schránce.“

Když jsem vycházela, cítila jsem v zádech pohled šilhavých očí.

Swayney Creek byl úzký černý jazyk, který poté, co opustil státní silnici, prudce klesal. Silnice se svažovala asi třičtvrtě kilometru, pak se vyrovnala a vedla dlouhým úsekem smíšeného lesa. Po jedné straně tekla potok s vodou tak čistou, že bylo vidět jednotlivé oblázky na dně.

Cestou na sever jsem míjela jen málo známek osídlení. Pak se silnice stáčela na východ, mírně stoupala a já zahlédla otvor mezi stromy, napravo od něj zrezivělou zelenou poštovní schránku. Když jsem se k ní přiblížila, uviděla jsem jméno Bowman vyřezané na tabulce, zavěšené na dvou krátkých řetízcích pod schránkou.

Zahnula jsem na prašnou cestu a plazila se kupředu s nadějí, že mám toho pravého Bowmana. Nade mnou se tyčily borovice, smrky a bohlav se mi tyčily nad hlavou a bránily v přístupu veškerému světlu až na pár paprsků. O padesát metrů výš dřepěl dům Luka Bowmana jako osamělá hlídka, střežící lesní cestu.

Reverend žil v omšelém hrázděném bungalovu s verandou na jednom konci a kůlnou na druhém. Na verandě i v kůlně bylo navrženo tolik palivového dříví, že by se tím dal vytopit středověký hrad. Zářivě tyrkysové plátěné přístřešky se klenuly nad okny po obou stranách od domovních dveří a vypadaly v tom šeru stejně nemístně jako oltář na synagoze.

„Předzahrádka“ byla zahalená stínem a vystlaná rohoží zelelého listí a jehličí. Přes ni se táhla štěrková pěšina, vedoucí od dveří k obdélníku šterku na konci cesty.

Zastavila jsem vedle Bowmanovy dodávky, vypnula motor a zapnula telefon. Ještě než jsem stihla vystoupit, přední dveře se otevřely a na zápraží se objevil reverend. Opět byl oblečen v černém, jako by chtěl i sám sobě připomínat vážnost svého poslání.

Bowman se neusmíval, ale tvář se mu uvolnila, když mě poznal. Vylezla jsem z auta a vykročila po pěšině. Z obou stran ji lemovaly malé hnědé houby.

„Promiňte, že vás ruším, reverende Bowmane. Nechala jsem si u vás v autě tašku s nákupem.“

„To máte pravdu. Je v kuchyni.“ Ustoupil z cesty. „Prosím, pojďte dál.“

Protáhla jsem se kolem něj do šerého nitra domu, kde se vznášel těžký pach připálené slaniny.

„Nedala byste si něco k pití?“

„Ne, děkuji. Nemohu se zdržet.“

„Prosím, posaďte se.“

Pokynul do malého obývacího pokoje, napěchovaného nábytkem. Jednotlivé kusy vypadaly, jako by se nakoupily ve velkém a pak rozestavily přesně tak, jak byly vystavené v obchodě. Jen blíž k sobě.

„Díky.“

Sedla jsem si na hnědou velurovou pohovku, ústřední kus trojdílné sedací soupravy, dosud zabalené v plastickém obalu. Ačkoliv bylo venku chladno, okna byla otevřená a dokonale sladěné hnědé kostkované závěsy se vzdouvaly ve vánku.

„Přinesu vám vaše věci.“

Zmizel, vzápětí se otevřely nějaké dveře, z nichž zazněly tlumené hlasy, gongy a potlesk televizního soutěžního pořadu. Rozhlédla jsem se.

V místnosti nebyly žádné osobní předměty. Žádné fotky ze svateb ani promocí. Ani jedna momentka dětí na pláži nebo psa v žertovném kloboučku. Na obrázcích byly jen osoby se svatozářemi. Poznala jsem Ježíše a chlapíka, který podle mého názoru mohl být Janem Křtitelem.

Po několika minutách se Bowman vrátil. Plastický povlak zapraskal, když jsem vstala.

„Děkuji.“

„Bylo mi potěšením, slečno Temperance.“

„A ještě jednou vám děkuji za včerejšek.“

„Rád jsem vám pomohl. Peter a Timothy jsou nejlepší mechanici v okrese. Vozím k nim svoje dodávky už léta.“

„Reverende Bowmane, vy tady žijete už dlouho, vidíte?“

„Celý život.“

„Nevíte něco o srubu s obezděným dvorem poblíž místa, kde spadlo to letadlo?“

„Pamatuju si, že tatínek mluvil o nějakém tábořišti tamtím směrem, poblíž Větve Běžící kozy, ale o srubu nikdy.“

Náhle mě něco napadlo. Přidržela jsem si tašku na levém boku, vytáhla jsem McMahonův fax a podala ho Bowmanovi.

„Jsou vám některá z těch jmen povědomá?“

Rozložil papír a přečetl si ho. Bedlivě jsem ho pozorovala, ale nezaznamenala jsem v jeho výrazu žádnou změnu.

„Je mi líto.“

Vrátil fax a já ho strčila do kabelky.

„Slyšel jste někdy o muži jménem Victor Livingstone?“

Bowman zavrtěl hlavou.

„Edward Arthur?“

„Vím, že nějaký Edward Arthur žije poblíž Sylvy. Býval členem Svátosti, ale opustil hnutí už před léty. Bratr Arthur tvrdíval, že byl ke Svatému Duchu přiveden samotným Georgem Hensleym.“

„Georgem Hensleym?“

„Prvním mužem, který se chápal hadů. Bratr Arthur říkal, že se seznámili za časů, kdy reverend Hensley žil v Grasshopper Valley.“

„Aha.“

„Bratru Arthurovi už musí být k devadesátce.“

„Je ještě naživu?“

„Jako svaté slovo Boží.“

„Byl členem vaší církve?“

„Patřil do stádečka mého otce, oddanější muž nikdy Boží vzduch nedýchal. Armáda ho změnila. Uchoval si víru ještě pár let po válce, pak prostě přestal následovat znamení.“

„Kdy to bylo?“

„Kolem sedmačtyřicátého nebo osmačtyřicátého. Ne. To není ono.“ Ukázal pokřiveným prstem. „Poslední bohoslužba, jíž se bratr Arthur zúčastnil, byla za zesnulou sestru Ednu Farrellovou. Vzpomínám si na to, protože tatínek se modlil za to, aby se navrátil k víře. Asi týden po pohřbu tatínek bratra Arthura navštívil a shledal, že káže do hlavně pušky. Potom to vzdal.“

„Kdy zemřela Edna Farrellová?“

„Devatenáct set čtyřicet devět.“

Edward Arthur prodal své pozemky Investiční skupině F&F 10. dubna 1949.

Edwarda Arthura jsem našla u záhonku se zeleninou za jeho srubem. Měl na sobě vlněnou kostkovanou košili přes džíny s laclem, gumové holínky a odrbaný slamák, který možná kdysi náležel nějakému gondoliérovi. Zarazil se, když mě uviděl, pak se vrátil k přerývání hlíny.

„Pane Arthure?“ začala jsem.

Stařec dál dloubal vidlemi do země, pak je přišlápl třaslavou nohou. Měl tak málo síly, že hroty stěžít pronikaly do hlíny, ale opakoval ten pohyb zas a znova.

„Edward Arthur?“ promluvila jsem hlasitěji.

Neodpověděl. Vidle tiše žuchly pokaždé, když je vrazil do půdy.

„Pane Arthure, vidím, že máte moc práce, ale ráda bych vám položila pár otázek.“

Nasadila jsem, jak jsem doufala, povzbudivý úsměv.

Arthur se narovnal, jak nejlépe to šlo, a vydal se ke kolečku naloženému kameny a odumřelou vegetací. Když si sundal košili, uviděla jsem svraštělé paže a ruce pokryté jaterními skvrnami o velikosti fazolí měsíčních. Vyměnil vidle za motyku a lopotil se nazpátek k řádku, kde předtím pracoval.

„Ráda bych se vás zeptala na kus pozemku u Větve Běžící kozy.“

Arthur se na mě podíval. Oči měl uslzené, při okrajích zarudlé, duhovky tak vybledlé, že byly takřka bezbarvé.

„Pokud vím, vlastnil jste tam poblíž nějakou nemovitost?“

„Proč za mnou jdete?“ Jeho dech zněl sípavě, jako by nasával vzduch přes filtr.

„Jsem zvědavá na to, kdo vaši půdu koupil.“

„Vy jste od FBI?“

„Ne.“

„Vy jste od těch lidí, co dělají na té havárii?“

„Pracovala jsem na vyšetřování, ale teď už ne.“

„Kdo vás sem poslal?“

„Nikdo mě neposlal, pane Arthure. Našla jsem vás přes Luka Bowmana.“

„Proč se nevyptáváte Luka Bowmana?“

„Reverend Bowman o vašem pozemku nic nevěděl, leda že tam kdysi snad bývalo nějaké tábořiště.“

„To říkal, ano?“

„Ano prosím.“

Arthur vytáhl z kapsy brčálově zelený kapesník a přejel si jím přes obličej. Pak odložil motyku a belhal se ke mně, žádá zakulacená jako sup. Když se přiblížil, viděla jsem hrubé bílé chlupy, které mu vyrážely z chřípí, krku a uší.

„Syna moc neznám, ale Thaddeus Bowman byl nejotravnější chlap, co kdy dýchal kyslík na téhle zemi. Čtyřicet let vedl halelujá podnik.“

„Byl jste jedním z následovníků Thaddeuse Bowmana?“

„Dokud jsem nepochopil, že všechno to vymytání démonů a mluvení novými jazyky je jen hromada koňskejch sraček.“

Arthur vychrchlal hlen a odplivl si do hlíny.

„Aha. Po válce jste tu půdu prodal?“

Pokračoval, jako bych nic neřekla.

„Thaddeus Bowman mě pořád uháněl, abych se kál, ale mě zajímaly jiné věci. Ten zatracenej blázen se nesmířil s mým odchodem, dokud jsem na něj nenamířil malorážku.“

„Pane Arthure, přišla jsem se zeptat na tu nemovitost, co jste koupil od Victora Livingstona.“

„Já jsem od Victora Livingstona žádnou nemovitost nekoupil.“

„Podle záznamů na vás Livingstone převedl vlastnické právo roku 1933.“

„Roku 1933 mi bylo devatenáct. Oženil jsem se.“

Tohle zřejmě nikam nepovede.

„Znal jste Victora Livingstona?“

„Se Sarah Mashamovou. Zemřela při porodu.“

Jeho odpovědi byly tak nesouvislé, až jsem se v duchu ptala, zda není senilní.

„Těch sedmnáct akrů byl náš svatební dar. Dali na to slovo.“

Vrásky kolem očí se mu prohloubily soustředěním.

„Pane Arthure, mrzí mě, že vás odvádím od zahrádky, ale...“

„Věno. To je to slovo. Bylo to její věno.“

„Co bylo její věno?“

„Neptáte se na ty pozemky u Běžící kozy?“
 „Ano, prosím.“
 „Tatík Sarah nám je dal. Pak umřela.“
 „Victor Livingstone byl otec vaší ženy?“
 „Sarah Masham Livingstoneová. To byla moje první žena. Byli jsme spolu tři roky, když umřela. Bylo jí teprv osmnáct. Jejího tatíka to tak vzalo, že šel a taky umřel.“
 „To je mi moc líto, pane Arthure.“
 „Tenkrát sem vocad' vypad a dal se ke Georgi Hensleymu v Tennessee. To von mě naučil brát hady.“
 „Co se stalo s tou nemovitostí u Běžící kozy?“
 „Jeden chlápek z města se zeptal, jestli by si to nemoh pronajmout, trošku tam tábořit. Nechtěl sem s tím domem nic podnikat, tak sem řek, že sakra jo. Vypadalo to na snadný peníze.“
 Znovu si odkašlal a odplivl.
 „Bylo to tábořiště?“
 „Jezdili tam na hon a na ryby, ale já bych řek, že se chtěli hlavně schovat před svejma ženskejma.“
 „Byl tam dům?“
 „Bydleli pod stanama a vařili na vohni a tak dál, dokud jsem nepostavil ten srub.“ Potřásl hlavou. „To sem blázen, co některý pitomci považují za zábavu.“
 „Kdy jste postavil ten srub?“
 „Před válkou.“
 „Měl obezděný dvůr?“
 „Co je to sakra za votázku?“
 „Postavil jste kamennou zeď a vytvořil nádvoří?“
 „Nestavěl sem žádněj rytířskej hrad.“
 „Prodal jste pozemek roku 1949?“
 „Řek bych, že jo.“
 „Toho roku, co jste se rozešel s Thaddeusem Bowmanem.“
 „Jojo.“
 „Luke Bowman si pamatuje, že jste opustil otcovu kongregaci hned po smrti Edny Farrellové.“
 Arthur přimhouřil oči.
 „Naznačujete něco, mladá paní?“
 „Ne, pane.“
 „Edna Farrellová byla dobrá křesťanská paní. Zasloužila si od nich něco lepšího.“

„Mohl byste mi povědět, kdo koupil to tábořiště?“

„Mohla byste mi říct, proč se zajímáte vo mý věci?“

Rychle jsem revidovala svůj odhad na Edwarda Arthura. Protože byl starý a výřečný, domnívala jsem se, že jeho rozum už možná ochabl. Muž přede mnou byl bystrý jako Kasparov. Rozhodla jsem se hrát na rovinu.

„Už se nepodílím na vyšetřování té havárie, protože jsem byla obviněna z nepatřičného jednání. Obvinění jsou falešná.“

„Jojo.“

„Jsem přesvědčena, že s tím srubem něco není v pořádku, a chci vědět, co to je. Ta informace mi možná pomůže očistit jméno, ale myslím, že mému snažení někdo brání.“

„Byla jste tam?“

„Uvnitř ne.“

Užuž chtěl promluvit, ale závan větru mu sebral klobouk a hnál ho přes zahradu. Fialové rty se odtáhly od bezzubých dásní a kostnatá ruka strašáka do zelí vystřelila kupředu.

Vymrštila jsem se, předběhla klobouk a přišlápla ho. Pak jsem ho oprášila a donesla nazpátek Arthurovi.

Stařec se třásl, když ode mě bral žirardák a tiskl si ho k hrudi.

„Nechtěl byste si vzít košili, pane?“

„Vochlazuje se,“ řekl a zamířil ke kolečku.

Když dozapínal knoflíky, pomohla jsem mu posbírat náradí a uložit je spolu s kolečkem do kůlny za chatou. Když zavíral dveře, zopakovala jsem svou otázku.

„Kdo koupil vaši půdu, pane Arthure?“

Zacvakl visací zámek, dvakrát za něj zatahal a obrátil se ke mně.

„Rači byste se tomu místu měla vyhnout, mladá paní.“

„Slibuju vám, pane, že sama tam nepůjdu.“ Arthur mě pozoroval tak dlouho, až jsem myslela, že neodpoví. Pak přistoupil těsně ke mně a vzhlédl ke mně.

„Prentice Dashwood.“

Vyprskl to „Prentice“ s takovou silou, až mi jeho sliny zvlhčily bradu.

„Prentice Dashwood koupil vaši půdu?“

Kývl a usazené staré oči potemněly.

„Dábel sám,“ zasyčel.

Když jsem zatelefonovala do kanceláře Crowové, zástupce mi sdělil, že šerifka je dosud ve Fontaně. Chvilí jsem seděla, cinkala klíči o volant a zírala na Arthurovu chatu.

Pak jsem nastartovala auto a vyjela.

Ačkoliv se rychle hromadily těžké černozené mraky, jela jsem s okny staženými a vzduch mi bičoval obličej. Věděla jsem, že vítr se brzy opře do stromů a déšť zaplaví dlažbu i horská úbočí, ale pro tu chvíli byl vzduch příjemný.

Sjela jsem na státní silnici číslo 19 a zamířila zpět do Bryson City. Tři kilometry na jih od města jsem zahlédla malou dřevěnou tabuli a odbočila na šterkovou cestu.

Zájezdni hostinec U řeky ležel čtyři sta metrů dál u cesty, na břehu řeky Tuckasegee. Byla to přízemní, žlutě omítnutá budova vystavěná ve stylu ranče v padesátých letech. Šestnáct pokojů se rozprostíralo nalevo a napravo od centrální kanceláře, každý z nich měl vlastní vchod vpředu a verandu vzadu. Na každém zápraží se zubila plastická lucerna v podobě hlavy vydlabané z dýně a na stromě před hlavním vchodem visela elektricky osvětlená kostra.

Kouzlo zájezdního hostince očividně spočívalo v umístění a nikoli ve výzdobě nebo v architektonickém stylu.

Zastavila jsem před kanceláří a spatřila jen dvě další vozidla, červený pontiac Grand Am s espézetkou z Alabamy a modrý ford Taurus, podle značky ze Severní Karoliny. Auta byla zaparkovaná před vchody do pokojů 2 a 7.

Když jsem míjela kostru, trylkovitě zaúpěla a následoval pisklavý mechanický smích. Uvažovala jsem, kolikrát asi musela Primrose snést tohle představení.

V motelové hale panovala stejná atmosféra jako na Výšince. Na dveřích visela šňůra se zvonky, kretonové závěsy, sukovitá borovice opodál. Uvítala mě tabulka, která představovala majitele jako Ralpha a Brendu Stoverovy. Z pultu se usmíval další lampion z vyřezané dýně.

Muž v tričku Redskins seděl vedle lampionu a listoval výtiskem *PC World*. Vzhlédl, když zacinkání zvěstovalo můj příchod, a usmál se na mě přes halu. Usoudila jsem, že je to Ralph.

„Přejete si?“ Ralph měl řídnoucí plavé vlasy a růžovou pleť.

„Jsem doktorka Tempe Brennanová,“ podala jsem mu ruku.

„Ralph Stover.“

Když jsme si potřásli rukama, jeho náramek s plíškem, na kterém měl vyrytou krevní skupinu, zacinkal jako ty zvonky na dveřích.

„Jsem přítelkyně Primrose Hobbsové,“ řekla jsem.

„Ano?“

„Paní Hobbsová tady bydlí už dva týdny?“

„Bydlí.“

„Pracuje na vyšetřování té letecké havárie.“

„Paní Hobbsovou znám.“ Ralphův úsměv ani na okamžik neochaboval.

„Je doma?“

„Mohu zavolat k ní do pokoje, jestli chcete.“

„Prosím vás.“

Vytočil číslo, naslouchal, zavěsil.

„Paní Hobbsová to nebere. Chtěla byste nechat vzkaz?“

„Soudím, že se neodhlásila.“

„Paní Hobbsová je dosud zaregistrována.“

„Viděl jste ji dneska?“

„Ne.“

„Kdy jste ji viděl naposled?“

„Nemohu si udržovat přehled o všech našich hostech.“

„Paní Hobbsová od neděle nepřišla do práce a já mám o ni strach. Mohl byste mi, prosím, říct, ve kterém pokoji bydlí?“

„Je mi líto, ale to nemohu.“ Úsměv se rozšířil. „Pravidla podnikání.“

„Mohla by být nemocná.“

„Pokojská by hlásila, kdyby bylo nějakému hostovi špatně.“

Ralph byl zdvořilý jako policista při dopravní kontrole. Tak fajn. Taký umím být zdvořilá.

„Tohle je skutečně důležité.“ Položila jsem mu zlehka ruku na zápěstí a zahleděla se mu do očí. „Můžete mi říct, jaké auto má paní Hobbsová, abych se mohla podívat, jestli je na vašem parkovišti?“

„Ne, to nemohu.“

„Můžeme jít spolu zkontrolovat její pokoj?“

„Ne.“

„Nezašel byste tam vy, zatímco já bych počkala tady?“

„Ne, madam.“

Odtáhla jsem ruku a zkusila to jinak.

„Nepamatovala by si paní Stoverová, kdy naposled viděla paní Hobbsovou?“

Ralph si propletl prsty a položil ruce na časopis. Chloupky na jeho předloktích se na pozadí růžové pokožky zdály bledé a kudrnaté.

„Kladete stejnou otázku jako ostatní a má žena i já vám dáme stejnou odpověď, jakou jsme dali jim. Pokud nám nebude předloženo úřední povolení k prohlídce, žádný pokoj neotevřeme a nesdělíme žádné informace o žádném hostu.“ Jeho hlas byl vláčný jako máslo.

„Jací ostatní?“

Ralph se dlouze, trpělivě nadechl.

„Přejete si ještě něco jiného?“

Nabrousila jsem svůj hlas, že byl ostrý jako skalpel.

„Jestli se Primrose Hobbsové něco stane kvůli vašim *pravidlům podnikání*, budete litovat, že jste kdy absolvoval ten svůj hotelovo-motelovo manažerský kurs.“

Oči Ralph Stovera se zúžily, ale úsměv držel pevně.

Vytáhla jsem z kabelky navštívenku a načmárala na ni číslo svého mobilu.

„Kdybyste změnil názor, zavolejte mi.“

Otočila jsem se a kráčela ke dveřím.

„Přeju hezký den, madam.“

Uslyšela jsem zašustění stránky v časopise, zacinkání náramku.

Nastartovala jsem motor, vystřelila z parkoviště, vyřítla se na silnici a o padesát metrů dál na sever zajela na krajnici. Jestli se trochu vyznám v lidské povaze, zvědavost požene Stovera do pokoje Primrose. A půjde tam okamžitě.

Spěšně jsem zamkla auto a sprintem vyrazila zpět k odbočce na motel U řeky, kde jsem vběhla do lesa. Pak jsem se ubírala kupředu souběžně se šterkovou cestou, až jsem měla jasný výhled na motel.

Intuice mě nezklamala. Ralph právě docházel k pokoji 4. Rozhlédl se doleva, pak doprava, odemkl dveře a vklouzl dovnitř.

Minuty plynuly. Pět. Deset. Dech se mi zpomalil na normál. Obloha potemněla a zvedl se vítr. Nad hlavou se mi klenuly a skláněly borovice, jako baletky předvádějící pozice paží *sur les pointes*.

Myslela jsem na Primrose. Ačkoliv jsme se znaly léta, věděla jsem o té ženě velmi málo. Vdala se, rozvedla, někde má syna. Jinak byl její život prázdná plocha. Pročpak to? Nechtělo se jí svěřovat, nebo jsem se nikdy nenamáhala zeptat? Nechovala jsem se k Primrose jako k jedné z mnoha, které s námi ubíjejí svůj čas, přinášejí nám poštu, přepisují na stroji zprávy, uklízejí domy, zatímco my sami se věnujeme vlastním zájmům, lhostejni k těm jejich?

Možná. Zнала jsem ale Primrose Hobbsovou dost dobře, abych si byla jista jednou věcí: Nikdy by dobrovolně neodešla od nedokončené práce.

Čekala jsem. Z temného mraku vyjel blesk, osvětlil jeho vnitřek jako milionowattová artérie. Hrom zaburácel. Bouře nebyla daleko.

Konečně se Stover vynořil, zavřel za sebou dveře a zacloumal klikou, pak spěchal po pěšině zpátky. Když byl bezpečně uvnitř v kanceláři, vydala jsem se oklikou k domu. Udržovala jsem vzdálenost a kryla se mezi stromy. Na jedné straně se přede mnou rozprostírala zadní část zájezdního hostince, na druhé řeka, mezi nimi stromy. Šla jsem mezi stromy až k místu, které podle mého odhadu bylo naproti pokoji 4, pak jsem se zastavila a naslouchala.

Voda bublala přes kameny. Větve svištěly ve větru. Hvízdání vlaku. Bušení v mé hrudi. Hrom, už hlasitější. Rychleji.

Přikradla jsem se k okraji stromů a vykoukla ven.

Vzadu z hotelu vyčnívala řada dřevěných verand, na každé černé číslo z tepaného železa, přitlučené k zábradlí. Můj instinkt se zase osvědčil. Od pokoje číslo 4 mě dělilo jen pět metrů.

Zhluboka jsem se nadechla, vyrazila přes tu mezeru a dvěma kroky zdolala čtyři schůdky. Přeletěla jsem verandu, natáhla se a škubla sít'ovými dveřmi. Otevřely se se skřípavým vrznutím. Vítr se náhle zklidnil a ten zvuk jako by roztrávil těžký vzduch. Ztuhla jsem.

Nehybné ticho.

Proklouzla jsem mezi sít'ové a vnitřní dveře, naklonila se těsně ke sklu a nakoukla dovnitř. Výhled mi blokoval zelenobílý kanafas. Zkusila jsem kliku. Nešlo to.

Zavřela jsem sít'ové dveře, přesunula se k oknu a zkusila to znovu. Zase kanafas.

Všimla jsem si mezery tam, kde se dolní okraj setkával s parapetem, přiložila jsem dlaně k okennímu rámu a zatlačila nahoru. Maličké bílé vločky se mi třepetavě snášely kolem prstů.

Zatlačila jsem znovu a okno poskočilo o dva centimetry nahoru. Znovu jsem ztuhla. V duchu jsem slyšela poplašné zařízení a viděla Ralpha, jak se řítí z kanceláře s pistolí v ruce.

Obrátila jsem dlaně nahoru a zašátrala prsty ve vzniklé mezeře.

Co dělám, je protizákonné, to jsem věděla. Vloupání do pokoje Primrose je jednoznačně špatný tah, vzhledem k mé současné situaci. Ale potřebuji se ujistit, že jí nic není. Jestli se později ukáže, že není,

musím vědět, že jsem udělala, co bylo v mých silách, abych jí pomohla.

A abych byla upřímná, potřebovala jsem to udělat kvůli sobě. Musím zjistit, co se stalo s tou nohou. Musím vystopovat Primrose a ukázat té radě mužů, že se mýlili.

Rozkročila jsem se a zatlačila. Okno se pootevřelo o další tři centimetry.

Uslyšela jsem první *kap-kapy-kap*, jak těžké kapky zapleskaly o prkna podlahy. Flíčky velikosti desetníků se množily a rozpíjely do sebe kolem mých bot.

Vysunula jsem okno o dalších pět centimetrů.

Tehdy se spustila bouře. Blesky se křížovaly, hromy burácely a déšť se valil v proudech, takže se veranda změnila v jednu velkou kaluž.

Opustila jsem okno a přitiskla se tělem ke zdi, doufajíc, že mě přesahující střecha ochrání. Během pár vteřin jsem měla promáčené vlasy a voda mi kapala z uší i nosu. Šatstvo se ke mně přilepilo jako papier-maché k drátěné konstrukci.

Miliony kapek se valily ze střechy a z verandy. Zakusovaly se do trávníku, setkávaly se a proudily v proudech mezi stébly trávy. V okapu nad mou hlavou vytvořily řeku. Vítr hnal listy a lepil je na zeď a na mé nohy, jiné vířily na zemi. Přinášel vůni mokré země a lesa, četných tvorů schoulených v norách a hnízdech.

Celá roztřesená jsem vyčkávala, zády přitisknutá k omítce, ruce v podpaždích. Pozorovala jsem, jak se kapky perlí na pavučině, hromadí se, pak prohýbají vlákna. Tvůrce pavučiny se také díval, malý hnědý raneček chitinu.

Vznikaly ostrůvky. Plochy kontinentů se přesouvaly. Řada živočichů mizela navždy z planety.

Náhle pronikavě zazvonil mobilní telefon a byl to zvuk tak nečekaný, že jsem málem seskočila z verandy.

Zapnula jsem ho.

„Bez komentáře!“ zaječela jsem, očekávajíc dalšího reportéra.

Oblohou přímo ke korunám stromů projel blesk. Zahřmělo.

„Kde sakra jste?“ zeptala se Lucy Crowová.

„Bouře přišla zničehonic.“

„Jste venku?“

„Už jste zpátky v Bryson City?“

„Jsem ještě u jezera Fontana. Mám vám zavolat, až budete pod střechou?“

„To možná ještě chvíli potrvá.“ Neměla jsem v úmyslu vykládat jí, proč.

Crowová promluvila s někým jiným, vrátila se na linku.

„Bohužel mám pro vás další špatné zprávy.“

Slyšela jsem v pozadí hlasy, praskání policejní vysílačky.

„Vypadá to, že jsme našli Primrose Hobbsovou.“

Zatímco jsem se dohadovala s naším veleváženým viceguvernérem a jeho přáteli, majitelé soukromého přístavu pro plachetnice našli tělo.

Jak bylo jejich zvykem, Glenn a Irene Boyntonovi vstali za úsvitu, aby zvládli ranní špičku, pronajímali vybavení, prodávali rybářskou návnadu, plnili chladicí tašky ledem, sendviči a plechovkami nápojů. Když šla Ireně zkontrolovat jeden člun lovců okounů, který se předchozího dne vrátil pozdě, podivné čeření vody ji přilákalo na konec přístavního můstku. Podívala se do vody a vyděsila se, když zjistila, že její pohled opětuje dvě oči bez víček.

Podle pokynů Crowové jsem našla jezero Fontana, pak úzkou prašnou cestu vedoucí k přístavu. Déšť zeslábl, ačkoliv z listů ještě kapalo. Proplétala jsem se mezi kalužemi směrem k jezeru, od pneumatik se mi rozstříkovala sprška bahna a vody.

Když se v mém zorném úhlu objevil přístav, uviděla jsem záchrannou loď, sanitku a dvojici policejních hlídkových vozů, které zaplavovaly parkoviště blikajícími červenými, modrými a žlutými světly. Přístav se rozprostíral podél břehu na druhé straně parkoviště. Tvořila ho polorozpadlá kombinace kanceláře půjčovny-benzinové stanice-obchodu smíšeným zbožím, s úzkými dřevěnými moly trčícími do vody po obou koncích. Na rohu budovy se třepetal větrný rukáv, jehož jasné barvy se furiantsky pleskaly ve větru, vytvářel podivný protipól pochmurné scéně dole na zemi.

Jeden zástupce šerifa vyslýchal dvojici v džínových šortkách a větrovkách na jižnějším přístavním můstku. Těla měli napjatá, obličeje popelavě bledé jako jíl.

Crowová stála na schůdcích u kanceláře a mluvila s Tommym Albrightem, nemocničním patologem, který občas dělal pitvy pro soudního lékaře. Albright byl vrásčitý a vychrtlý, řídké bílé vlasy měl sčesané rovně přes temeno. Pitval snad už od druhohor, ale já jsem s ním ještě nikdy nepracovala.

Albright upozoroval můj příchod, pak zvedl ruku.

Potrásli jsme si rukama. Pokynula jsem Crowové.

„Pokud vím, znala jste oběť.“

Albright naklonil hlavu směrem k sanitce. Měla dveře dokořán a bylo v nich vidět lesklý bílý pytel, ležící na skládacím vozíku. Vypoukliny naznačovaly, že vak na mrtvolu už není prázdný.

„Vytáhli jsme ji těsně předtím, než se spustila ta bouřka. Jste ochotna zkusit rychlou vizuálku?“

„Ano.“

Ne! Nechci to udělat. Nechci tady být. Nechci identifikovat neživé tělo Primrose Hobbsové.

Přistoupili jsme k sanitce a vlezli dozadu. I při otevřených dveřích byl zápach znatelný. Těžce jsem polkla.

Albright rozepnul zip na pytli a pach se na nás vyvalil, odporná směsice zatuchlého bahna, chaluh a tlející tkáň.

„Hádal bych, že byla ve vodě dva nebo tři dny. Není moc ohlodená.“

Zadržela jsem dech a nakoukla do pytle.

Byla to Primrose Hobbsová a nebyla to ona. Tvář měla nafouklou, rty opuchlé jako tropická rybička v akváriu. Tmavá pokožka se v kusech slupovala a odhalovala světlou spodní stranu epidermu, takže tělo vypadalo skvrnitě. Ryby nebo úhoři jí sežraly oční víčka a okousaly čelo, líce a nos.

„S příčinou smrti velký problém nebude,“ řekl Albright. „Tyrell ovšem bude chtít kompletní pitvu.“

Primrose měla zápěstí ovinutá izolační páskou a já uviděla tenký drát, zabořený do krku.

Ucítila jsem chuť žluči, těžce jsem polkla.

„Uškrcená?“

Kývl. „Ten hajzl jí omotal drát kolem hrdla, pak ho vzadu utahoval nějakým nástrojem. Velmi účinné na přerušení přívodu vzduchu.“

Přiložila jsem si ruku k nosu a ústům a naklonila se blíž. Zubaté čáry jí poznamenaly kůži na jedné straně krku, rozškrábaného nehty, když bojovala se spoutanými rukama o život.

„Je to ona,“ řekla jsem a vyřítila se ze sanitky. Potřebovala jsem vzduch. Míle a oceány čerstvého vzduchu.

Odběhla jsem na druhý konec neobsazeného mola a zůstala chvíli stát, paže ovinuté kolem pasu. V dálce kvílel nějaký člun,

zvuk sílil, slábl. Pod nohama mi pleskaly vlny. Žáby kvákaly v rákosí podél břehu. Život pokračoval, lhostejný ke smrti jednoho tvora.

Myslela jsem na Primrose, představovala jsem si, jak se belhá na naši poslední schůzku na parkovišti u márnice. Dvašedesátiletá diplomovaná sestra, která trpěla problémy s nadváhou, zručná hráčka karet se slabostí pro reveňový koláč s drobenkou. Tak. Něco o své přítelkyni vím.

Hrud' se mi několikrát po sobě zvedla.

Klid.

Trhaně jsem se nadechla.

Mysli.

Co mohla Primrose udělat, vědět nebo vidět, že tím proti sobě obrátila takové násilí? Byla zabita proto, že měla něco společného se mnou?

Další třas. Zhluboka jsem se nadechla.

Nebo zveličuji vlastní roli? Byla její smrt nahodilá? My Američané nestojíme v souvislosti s vraždami na čelném místě ve světovém žebříčku. Svázal někdo Primrose Hobbsovou a uškrtil ji třeba jen pro její auto? To nedávalo smysl. Způsob uškrcení ani izolační páska. Tohle byla naplánovaná vražda a ona byla zamýšlenou obětí. Ale proč?

Uslyšela jsem prásknout dveře a otočila se. Zřízenci nastupovali na přední sedadla sanitky. Pár vteřin nato motor zatúroval a vozidlo se zvolna plazilo po prašné cestě.

Sbohem, stará kamarádko. Jestli jsem tě do tohohle zatáhla, prosím, prosím, odpusť mi. Dolní ret se mi chvěl, silně jsem ho skousla.

Nebudeš plakat. Ale proč ne? Proč zadržovat slzy smutku pro dobrého a laskavého člověka?

Zadívala jsem se přes jezero. Obloha se jasnila a borovice na protějším břehu modročerně vyvstávaly na pozadí prvních růžových paprsků soumraku. Rozpomněla jsem se na něco jiného.

Primrose Hobbsová milovala západy slunce. Zírala jsem na západ slunce a brečela, dokud jsem nepocítila vztek. Víc než vztek. Cítila jsem, jak ve mně plane žhavá, rudá zuřivost.

Osedlej si ji, Brennanová. Využij ji.

Zapřísáhla jsem se, že naleznu odpovědi, zhluboka jsem se nadechla a vykročila po přístavním můstku zpět k Crowové a Albrightovi.

„Čím jezdila?“ zeptala jsem se.
 Crowová se podívala do kroužkového bloku.
 „Modrá honda Civic. Ročník devadesát čtyři. Severokarolinská espézetka.“
 „U zájezdního hostince U řeky neparkuje.“
 Crowová se na mě podivně podívala.
 „Auto už může být na cestě do Saúdské Arábie,“ řekl Albright.
 „Říkala jsem vám přece, že mi oběť pomáhala s vyšetřováním.“
 „O tom s vámi budu chtít mluvit,“ poznamenala Crowová.
 „Našlo se tu něco?“ zeptala jsem se.
 „Ještě pořád hledáme.“
 „Stopy pneumatik? Otisky bot?“ Věděla jsem, že je to hloupost, jen co jsem to vyslovila. Déšť by všechny takové otisky zničil.
 Crowová zavrtěla hlavou.
 Přelétla jsem pohledem dodávky a teréňáky, které tu nechali rybáři a sportovci. V boxech se pohupovaly dvě pětimetrové hliníkové veslice.
 „Má v přístavu někdo něco natrvalo?“
 „Je to výlučně nájemní podnik.“
 „To znamená, že sem každý den přichází a odchází spousta lidí. Hodně rušné místo na to, aby se tu někdo zbavoval těla.“
 „Nájemní lodě se mají vrátit do osmi večer. Potom se to tu zřejmě zklidní.“
 Ukázala jsem na dvojici s obličejí barvy jílu. Už byli v přístavu sami, ruce v kapsách, nevěděli, co teď mají dělat.
 „To jsou majitelé?“
 „Glenn a Ireně Boyntonovi. Prý jsou tady každý večer do jedenácti, vracejí se kolem šesté ráno. Žijí o kus dál u silnice.“
 Crowová ukázala na prašnou cestu.
 „Tvrdí, že si v noci všímají aut. Bojí se, aby jim děcka neporouchala čluny. Ani jeden z nich v posledních třech dnech nic neslyšel ani neviděl. Pokud to má nějakou cenu. Žádný pachatel nebude zrovna inzerovat, že u vašeho přístaviště vykládá mrtvolu.“
 Pohledem zhodnotila scénérii, pak se znovu obrátila na mě.
 „Ale máte pravdu. To by bylo dost divné. Asi třičtvrtě kilometru odtud se břehu dotýká úzká cesta. Myslíme si, že ji do vody hodil tam.“
 „Dva, tři dny se zdají trochu dlouho na to, aby ji sem proudy zanesly,“ dodal Albright. „Tělo se možná chvíli převalovalo.“

„Převalovalo?“ vyštěkla jsem, rozzuřená jeho neomaleností.

„Pardon. Starý voražský termín. Znamená to uvízlé dřevo.“

Málem jsem se bála položit další otázku.

„Byla sexuálně zneužita?“

„Šatstvo měla na sobě, spodní prádlo na svém místě. Udělám test na sperma, ale pochybuju o tom.“

Stáli jsme mlčky v houstnoucím soumraku. Za našimi zády vrzaly přístavní můstky a usazovaly se na vlnách. Chladný vánek čeřil vodu, přinášel pach ryb a benzínu.

„Proč by chtěl někdo tuhle starou ženu uškrtit?“ Ačkoliv jsem promluvila nahlas, otázka nebyla ve skutečnosti určena ani mně, ani mým společníkům.

„Proč tihle chorobní hajzlové dělají všechno to, co dělají?“ odvětil Albright.

Odešla jsem od nich a kráčela k Ryanovu autu. Sanitka a záchranný člun už byly pryč, ale policejní vozy zůstaly, pulzovaly modrým světlem přes blátivé parkoviště. Chvilku jsem seděla a zírala na stovky otisků, které tu zanechaly nohy zřízenců ze sanitky, posádky záchranného člunu, policistů, patologů i moje. Poslední scéna Primroseiny katastrofy.

Otočila jsem klíčkem a zamířila nazpátek do Bryson City. Po lících mi stékaly slzy.

Když jsem si později večer kontrolovala vzkazy, našla jsem jeden od Lucy Crowové. Zavolala jsem jí nazpátek a pověděla všechno, co jsem věděla o Primrose Hobbsové, konče naší schůzkou v márnici v neděli ráno.

„A ta noha a všechny papíry, co k ní patří, se teď pohřešují?“

„To mi bylo řečeno. Primrose byla patrně poslední, kdo ty materiály viděl.“

„Parker Davenport vám řekl, že si to vyzvedla. Vrátila to zase?“

„Dobrá otázka.“

„Povězte mi, jak je to s ostrahou.“

„Všechnen personál DMORT a soudního lékaře má průkazky, stejně tak lidé z vašeho oddělení a z policejního sboru Bryson City, kteří pracují v ostraze. Strážný kontroluje průkazy u obvodového plotu a uvnitř v márnici se každý zapíše při příchodu i při odchodu. Každý den dostanete na jmenovku puntík s barevným kódem.“

„Proč?“

„Pro případ, že by se někomu podařilo okopírovat průkaz, stejně by se nedozvěděl, jaká je barva dne.“

„A co po pracovní době?“

„Teď už patrně zůstala v márnici jen menší posádka, většinou lidé od záznamů a počítačů, nějaký zdravotnický personál. V noci tam nebude nikdo kromě vašeho zástupce nebo nějakého policajta z Bryson City.“

Představila jsem si viceguvernéra s jeho videokazetou.

„Na bráně je bezpečnostní kamera.“

„A co počítače?“

„Každý VIP uživatel má nějaké heslo a jen omezený počet osob může data zaznamenávat nebo mazat.“

„Pokud ji Hobbsová vrátila, kde by ta noha mohla být?“

„Na konci pracovní doby přijde všechno do chladicích vozů označených ‚nezpracováno‘, ‚zpracovává se‘ nebo ‚identifikováno‘. Případy se lokalizují systémem počítačového sledování.“

„Jak těžké by bylo se do nich dostat?“

„Na Pentagon se napíchli hackeři ze střední školy.“

Slyšela jsem vzdálený hovor.

„Šerifko, já myslím, že Primrose Hobbsová byla zavražděna kvůli té noze.“

„Anebo ta věc mohla být biologický vzorek.“

„Jedna žena zkoumá předmět, kolem kterého jsou rozpory, ten předmět zmizí a ženu najdou o tři dny později mrtvou. Pokud tu není spojovací článek, pak je to ale sakramentská náhoda.“

„Musíme brát v úvahu všechny možnosti.“

„Dozvěděla jste se už, proč nikdo nehlásil, že se pohřešuje?“

„Části operace se zřejmě přesouvají do Charlotte. Když se Hobbsová v pondělí neukázala v márnici, její spolupracovníci usoudili, že odjela tam. Lidé v Charlotte se domnívali, že je ještě v Bryson City. Měla ve zvyku volat svému synovi vždycky v sobotu, takže neměl tušení, že něco není v pořádku.“

Zamyslela jsem se nad synem Primrose. Je ženatý? Má děti? Je v armádě? Není třeba gay? Byli si s matkou blízcí? Občas mě práce pasuje na posla nejstrašnějších zpráv v životě. Během jedné návštěvy jsou rodiny zdrceny, život se jim navždy změní. Pete říkal, že většina důstojníků námořní pěchoty v dobách války ve Vietnamu se raději střetla s nepřítelem, než aby navštívila nějakou domácnost uprostřed Ameriky se zprávou o smrti. Z celého srdce jsem tyto pocity sdílela.

Představovala jsem si synovu tvář, zprvu bezvýraznou, nechápavou. Pak pochopení, utrpení, žal, bolest z otevřené rány. Zavřela jsem oči a sdílela v tom okamžiku jeho drtivé zoufalství.

„Stavila jsem se v zájezdním hostinci U řeky.“

Hlas Crowové mě přivedl nazpátek.

„Z přístavu jsem si zajela na kus řeči k Ralphovi a Brendě,“ řekla. „Přiznali, že Hobbsovou od neděle neviděli, ale nepřipadalo jim to divné. Během svého pobytu odjela bez vysvětlení už dvakrát, takže usoudili, že odjela znovu.“

„Odjela kam?“

„Domnívali se, že na návštěvu k příbuzným.“

„A?“

„Její pokoj nasvědčoval něčemu jinému. Všechny toaletní potřeby tam měla, kartáček na zuby, dentální nit, krém na obličej, ty věci, co si žena bere s sebou, když někam jede. Její šatstvo bylo pořád v prádelníku, kufr prázdný pod postelí. Léky proti artritidě stály na nočním stolku.“

„Kabelka? Klíče od auta?“

„Nic. Vypadá to, že možná opustila pokoj z vlastní vůle, ale neměla v plánu zůstat nikde přes noc.“

Crowová naslouchala, zatímco jsem popisovala svou vlastní návštěvu v zájezdním hostinci a nevynechávala nic kromě svých zločinných úmyslů.

„Proč myslíte, že šel Ralph do jejího pokoje?“

„Vaše intuice byla možná správná. Zvědavost. Anebo možná víc, než přiznává. Třeba odtamtud chtěl něco odnést. To ještě nevím, ale *budeme* pana Stovera pozorovat. Také si promluvíme s každým, kdo oběť znal, vyhledáme svědky, kteří ji mohli vidět během té doby, co byla pohřešována. Znáte přece postup.“

„Shromáždit podezřelé.“

„V okrese Swaine jich moc nebude.“

„Bylo v tom pokoji ještě něco, co by naznačovalo, kam mohla odejít? Adresa? Mapa? Stvrzenka o dálničním poplatku?“

V telefonu zabzučelo.

„Našli jsme vedle telefonu dvě čísla.“

Když mi je četla, stáhl se mi žaludek.

První bylo do penzionu Na výšince. Druhé patřilo mobilnímu telefonu na mém opasku.

O hodinu později jsem ležela v posteli a snažila se roztřídit a vyhodnotit všechno, co jsem věděla.

Fakt: Moje záhadná noha nepatří Danielu Wahnetahovi. Možnost: Noha pochází od mrtvolky v domě s nádvořím. Skvrna na zemi obsahovala nestálé mastné kyseliny. Něco se tam rozložilo. Možnost: Noha pochází z Air TransSouth 228. Poblíž vraku byly nalezeny nádoby s biohazardem a další problematické části těla.

Fakt: Noha a její dokumentace se nyní pohřešují. Možnost: Primrose Hobbsová si nechala materiál u sebe. Možnost: Primrose Hobbsová materiály vrátila a pak je vzal někdo jiný.

Fakt: Ostatky Jeana Bertranda a Pepřenky Petricelliho dosud nebyly identifikovány. Možnost: Ani jeden z nich v letadle nebyl. Možnost: Detektiv i jeho vězeň byli na palubě a jejich těla rozprášila exploze.

Fakt: Jean Bertrand je nyní podezřelý.

Fakt: Jeden svědek tvrdil, že viděl Pepřenku Petricelliho ve státě New York. Možnost: Bertrand změnil stranu hřiště. Možnost: Bertrand uhořel.

Fakt: Byla jsem obviněna z krádeže důkazů. Možnost: Už se mi nedůvěřuje kvůli mému vztahu k Andrewu Ryanovi, Bertrandovu partnerovi z SQ. Možnost: Udělali ze mě obětího beránka, aby se nemohla účastnit vyšetřování. Ale kterého vyšetřování, havárie letadla nebo domu s nádvořím? Možnost: Jsem v ohrožení. Někdo se mě pokusil přejít a prohrabal mi pokoj.

Mravenčení strachu. Zadržela jsem dech a naslouchala. Ticho.

Fakt: Primrose Hobbsová byla zavražděna. Možnost: Její smrt byla nahodilý násilný čin. Pravděpodobnější: Její smrt souvisela s pohřešovanou nohou.

Fakt: Edward Arthur získal pozemek na Větví Běžící kozy roku 1933 sňatkem se Sarah Livingstoneovou. Pronajímal ho jako tábořiště, pak postavil srub, roku 1949 prodal pozemek muži jménem Prentice Dashwood, ale smlouva byla sepsána na jméno Investiční skupiny P&O s.r.o. Arthur nepostavil žádné kamenné zdi ani obezděný dvůr. Kdo byl Prentice Dashwood?

Rozsvítila jsem lampu, vyndala McMahonův fax z Delaware a pelášila zpátky do postele, zuby mi cvakaly. Schoulena pod přikrývkami jsem znovu četla jména.

W. G. Davis, F. M. Payne, C. A. Birkby, F. L. Warren, P. H. Rollins, M. P. Veckhoff.

Jediné jméno mi bylo vzdáleně povědomé, a to Veckhoff. Jeden občan z Charlotte jménem Pat Veckhoff zasedal šestnáct let v senátu Severní Karoliny. Loni v zimě náhle zemřel. V duchu jsem uvažovala, zda existuje nějaký spojovací článek s M. P. Veckhoffem na seznamu.

Znovu jsem zhasla a pátrala po souvislostech. Bylo to beznadějně. Obraz Primrose mi pořád narušoval soustředění.

Primrose u počítače, brýle na špičce nosu. Primrose na parkovišti. Primrose na scéně havárie linkového letadla 1997, Kinston, Severní Karolína. Primrose nad karetním stolem. Primrose v Charlotte. Bufet presbyteriánské nemocnice. Jedla jsem tam vegetariánskou pizzu s konzervovaným hráškem a chřestem. Pamatuju si, jak mi ta pizza děsně nechutnala, ale ne už, proč jsem se tam s Primrose setkala.

Primrose ležící v pytli na mrtvoly.

Proč, dobrotivý Bože?

Byla pečlivě vybrána, prověřena, sledována, pak přemožena v rámci nějakého složitého plánu? Nebo byla zvolena náhodou? Chorobný popud nějakého psychopata. První modrá honda. Čtvrtá ženská, co vyjde z obchodního centra. Příští černoška. Byla smrt součástí plánu, anebo došlo ke zkratu, všechno se na jeden nezvratný okamžik vymklo kontrole?

Násilí proti ženám není žádný nový jev. Kostmi mých sester jsou posety dějiny i prehistorie. Masový hrob v Cahokii. Posvátná studna v Chichén Itzá. Dívka z doby železné v močále, vlasy ostříhané, oči zavázané a spoutaná.

Ženy mají vrozenou obezřetnost. Jdi rychleji, když uslyšíš kroky. Podívej se špehýrkou, než otevřeš dveře. V prázdném výtahu si stoupni vedle tlačítek. Boj se tmy. Byla Primrose prostě další účastnicí nahodilé přehlídky ženských obětí?

Co komu namlouvám? Důvod znám. Není nad čím uvažovat.

Primrose Hobbsová byla zabita, protože splnila požadavek. Můj požadavek. Přijala fax, provedla měření a poskytla data. Pomohla mi, a tím někoho ohrozila.

Zapletla jsem ji do toho a ten někdo ji za to zavraždil. Pocit viny a smutku vytvořily fyzickou tíhu, která mi stlačovala hrud'.

Ale jakou hrozbu Primrose představovala? Odhalila něco, o čem jsem nevěděla? Pochopila význam toho objevu, anebo nevěděla o jeho důležitosti? Byla umlčena kvůli tomu, co věděla, nebo protože se někdo obával, že by na něco mohla kápnout?

A co já? Také jsem hrozbou pro nějakého vraždícího šílence?

Z myšlenek mě vyrušilo tiché úpění zezdola. Odhodila jsem příkrývky, natáhla si džíný a mikinu a vklouzla do tenisek. Pak jsem se po špičkách vykradla tichým domem a zadními dveřmi ven.

Boyd seděl vedle psí boudy, nos zaměřený k noční obloze. Když mě uviděl, vymrštil se a vrtěl celou zadní polovinou těla. Pak se vyřítíl k plotu a vyskočil na zadní. Opřel se předními tlapkami, natáhl krk a obdařil mě sérií zakňučení.

Natáhla jsem se a podrbala ho za ušima. Boyd mi olizoval ruku, závratně vzrušen.

Když jsem vstoupila do ohrádky a vzala ho na vodítko, psa posedla hyperaktivita, otáčel se a rozhrabával hlínu.

„Klid.“ Namířila jsem mu prst na čenich. „Tohle je proti pravidlům.“

Podíval se na mě, jazyk vyplazený, oči měl jako trnky. Odvedla jsem ho přes dvůr do domu.

Pár minut nato jsme leželi ve tmě, Boyd na koberci vedle mé postele. Uslyšela jsem, jak vzdechl a uvelebil si bradu na předních tlapkách.

Usnula jsem s rukou na jeho hlavě.

Nazítří jsem se probudila časně ráno s pocitem chladu a prázdnoty, ale nevěděla jsem proč. Zavalilo mě to jako těžká, děsivá vlna.

Primrose je mrtvá.

Spojené utrpení ze ztráty a pocitu viny bylo takřka ochromující, ležela jsem dlouho bez hnutí a nechtěla jsem mít se světem nic společného.

Pak mě Boyd šťouchl nosem do boku. Převalila jsem se a podrbala ho za uchem.

„Máš pravdu, hochu. Sebelítost nikomu neprospívá.“

Vstala jsem, naházela na sebe oblečení a propašovala Boyda ven do jeho výběhu. Během mé nepřítomnosti se na dveřích Magnolie objevil vzkaz. Ryan stráví další den s McMahonem a svoje auto nebude potřebovat. Klíče, které jsem mu nechala na prádelníku, byly nyní na mém.

Když jsem zapnula telefon, měla jsem pět vzkazů. Čtyři novináři a P&T. Zavolala jsem do opravny a zbytek vymazala.

Práce potrvá déle, než očekávali. Auto by mělo být hotové zítra.

Přešli jsme od „mohlo by“ k „mělo by“. To mě povzbudilo. Ale co teď?

Z hlubin mé minulosti vyvstala myšlenka. Oblíbené útočiště ustarané nebo neklidné holčičky. Nemůže to uškodit a možná odhalím něco užitečného.

A alespoň na několik minut budu anonymní a nedostupná.

Po toustu a obilninových vločkách jsem odjela do Veřejné knihovny Marianny Blackové, byla to přízemní krabice z červených cihel na rohu Eaverett a Academy. Vchod lemovaly kartónové kostry, z nichž každá třímala v rukou knihu.

Vysoký, hubený černoch, vystavující na odiv několik zlatých zubů, ovládal pult u hlavního vchodu. Vedle něj pracovala starší paní, která připevňovala řetěz oranžových dýní nad jejich hlavami. Oba se otočili, když jsem vstoupila.

„Dobré jitro,“ pozdravila jsem.

„Dobré jitro.“ Muž předvedl kilometr drahého kovu. Jeho společnice s přelivem barvy šefíku po mně podezíravě loupala okem.

„Ráda bych se podívala na starší vydání místních novin.“ Odzbrojivě jsem se usmála.

„*Smoky Mountain Times*?“ zeptala se paní Knihovnice a odložila svorkovací pistoli.

„Ano.“

„Jak staré potřebujete?“

„Máte materiály ze třicátých a čtyřicátých let?“

Svraštila čelo o poznání víc. „Sbírka začíná rokem 1895. Tenkrát to byly *Bryson City Times*. Týdeník. Starší vydání jsou samozřejmě na mikrofilmu. Originály si prohlížet nemůžete.“

„Nemám nic proti mikrofilmu.“

Paní Knihovnice začala otevírat a vršit na hromádky knihy. Všimla jsem si, že nehty má naleštěné, oděv bez poskvrnky.

„Prohlížečka je vzadu, vedle genealogické sekce. Můžete si brát krabice jen po jedné.“

„Děkuji.“

Paní Knihovnice otevřela jednu ze dvou plechových skříněk za pultem a vytáhla malou šedou krabici. „Radši vám vysvětlím zacházení s přístrojem.“

„Nemusíte se obtěžovat, prosím. To bude dobré. Prohlížečky mikrofilmu dobře znám.“

Četla jsem v jejím výrazu, když mi předávala mikrofilm. Civilista puštěný ze řetězu mezi regály. To byla její nejhorší noční můra.

Uvelebila jsem se u přístroje a zkontrolovala nálepku na krabici: 1931-1937.

Myslí mi projel obraz Primrose a zorné pole mi rozmazaly slzy.

Dost. Žádné truchlení.

Ale proč tu jsem? Co je mým cílem? Mám vůbec nějaký, nebo se jen schovávám?

Ne. Mám cíl.

Ještě pořád jsem byla přesvědčena, že středobodem mých problémů je ten pozemek s obezděným nádvořím, a chtěla jsem se dozvědět víc o tom, kdo je s ním spojen. Arthur mi řekl, že prodal svůj pozemek nějakému Prentici Dashwoodovi. Ale kromě toho a jmen na McMahonově faxu jsem nevěděla, co vlastně hledám.

Po pravdě řečeno, chovala jsem pramalou naději, že najdu něco, co by pomohlo, ale došly mi nápady. A musím něco udělat s obviněními, která proti mně byla vznesena. Nemohu se vrátit do Charlotte, dokud mi neopraví auto, a od všech ostatních forem vyšetřování mě odřízli. No a co, sakra. Z dějin by se člověk měl poučit.

V dobách, kdy Pete nosil uniformu, zdobil jeho pracovní plakát s heslem, které přijali za své právníci JAG, kteří nebyli oddáni vojenskému systému: *Nerozhodnost je klíč k flexibilitě*.

Jestli tohle moto bylo dost dobré pro důstojníky justice Sboru námořní péchoty Spojených států, pak se mi zdálo, že je dost dobré i pro mě. Budu hledat všechno.

Vsunula jsem film do prohlížečky a začala navíjet. Byl to model s ruční klikou, vyrobený patrně ještě předtím, než bratři Wrightové vzletli v Kitty Hawk. Text a obrázky rozostřeně plavaly před očima. Za pár minut už jsem cítila, jak se bolest hlavy začíná připravovat k útoku.

Projížděla jsem jednu špulku za druhou a neustále jsem přecházela k přepážce vepředu. Koncem čtyřicátých let už paní Knihovnice kapitulovala a dovolila mi brát si krabice po půltuctu.

Přeskakovala jsem dobročinné společenské akce, církevní večírky a místní dramata. Černá kronika se týkala většinou drobné kriminality, zahrnovala dopravní přestupky, opilství a výtržnictví, krádeže a vandalismus. Ohlašovala se narození, úmrtí a svatby, inzerovaly se garážové výprodeje a burzy.

Válka si z okresu Swain vyžádala mnoho obětí. V letech 42 až 45 byly stránky plné jejich jmen a fotografií. Každá smrt se dostala na titulní stránku.

Některým občanům se podařilo zemřít v posteli. V prosinci 1943 se na titulní straně psalo o úmrtí Henryho Arlena Prestona. Preston byl celoživotním občanem okresu Swain, advokát, soudce a novinář na částečný úvazek. Jeho kariéra byla vylíčena v barvitých podrobnostech, se zvláštním důrazem na volební období, kdy byl v Raleigh státním senátorem, a na vydání dvousvazkového díla o ptactvu západu Severní Karoliny. Preston zemřel ve věku osmdesáti devíti let a zanechal po sobě vdovu, čtyři děti, čtrnáct vnoučat a třiadvacet pravnoučat.

V týdnu následujícím po Prestonově smrti psaly *Times* o zmizení Tuckera Adamse. Dva palcové sloupky na straně šest. Žádná fotka.

Ta nenápadná noticka se mě čímsi dotkla. Nastoupil Adams potají do armády, pak zemřel v zámoří jako jeden z našich mnoha neznámých? Vrátil se, překvapil své sousedy vyprávěním o Itálii či Francii a pak dál žil svým životem? Spadl z útesu? Utekł do Hollywoodu? Ačkoliv jsem pátrala po nějakém pokračování, nic víc o Adamsově zmizení se už neobjevilo.

Drsný terén si také vyžádal své oběti. Roku 1939 jistá Hilda Minerová odešla z domova, aby donesla své vnučce jahodový koláč. Nikdy k ní nedorazila a plech od koláče byl nalezen u rozvodněné řeky Tuckasegee. Předpokládalo se, že Hilda utonula, třebaže její tělo se nenašlo. O deset let později tytéž vody připravily o život doktora Sheldona Brodieho, biologa z Appalačské státní univerzity. Den poté, co bylo vyplaveno profesorovo tělo, spadla údajně do řeky Edna Farrellová. Ostatky Farrellové se nikdy nenašly, stejně jako u Minerové.

Opřela jsem se a promnula si oči. Co to ten stařec říkal o Farrellové? Zasloužila si od nich něco lepšího. Kdo jsou „oni“? Anebo se mu nelíbila zádušní bohoslužba Thaddeuse Bowmana?

Roku 1959 si fauna vyžádala život čtyřiasedmdesátiletého čerokéze jménem Charlie Wayne Trampler. Dva týdny po jeho zmizení se puška Charlieho Wayna našla v odlehlém údolí v rezervaci. Medvědí stopy a trus naznačovaly, co asi bylo příčinou smrti. Starce pohřbili s veškerými kmenovými obřady.

Už jsem pracovala s oběťmi útoků medvěda a bylo mi jasné, co asi z Charlieho Wayna zůstalo. Zaplašila jsem tu představu z mysli.

Seznam kousků, jimiž ohrožovala životní prostředí v kraji Matka Příroda, pokračoval. Roku 1972 se čtyřletá holčička zatoulala z tábořiště ve Stračím údolí. Tělíčko vytáhli následujícího dne z jezera. Příštího roku zmrzli dva běžkaři, když je zastihla náhlá sněhová vánice. Roku 1986 odešel farmář, pěstitel jablek jménem Albert Odell, hledat smrže, a už se nikdy nevrátil.

Nenašla jsem žádnou zmínku o Prenticeu Dashwoodovi, o Arthurovu pozemku, ani o podílnících Investiční skupiny P&O. Nejbliž jsem se dostala ke květnu roku 1959, kde byla rozsáhlá zpráva o těžké autohavárii na státní silnici 19. Šest raněných, čtyři mrtví. Na fotografii byl spletenec vraků. Doktor Anthony Allen Birkby, šedesát osm let, z Cullowhee, zemřel o tři dny později na mnohočetná zranění. Poznamenala jsem si to. Ačkoliv to jméno bylo celkem běžné, nějaký C. A. Birkby byl na seznamu z McMahonova faxu.

V poledne už mi hlava pulzovala a krevní cukr klesl na hladinu, při níž už jsem se jen stěží zachovávala při životě. Vytáhla jsem z kabelky müsli tyčinku, potajmu ji vybalila a tiše žvýkala, zatímco jsem strkala do prohlížečky biliontý svitek mikrofilmu.

Vydání z posledních let ještě na mikrofilu nebyla a odpoledne už jsem mohla přejít na tištěné verze. Bolest hlavy však už signalizovala velké trápení, vířila mi čelními, spánkovými a týlními laloky a pulzovala v epicentru za pravým okem.

Poslední úsek. Těžký začátek. Vydařený závěr. Vzpomínka na Gippa.

Do prdele.

Listovala jsem novinami z posledního roku, přelétala pohledem titulky a fotografie, když jsem zahlédla jedno jméno. George Adair. Ten zmizelý rybář.

Popis Adairova zmizení byl podrobný, udával přesný čas a místo osudného výletu na ryby, popis oběti a podrobný výčet toho, co měl na sobě, až po prsten ze střední školy a medailonek se svatým Blaisem.

Další vzpomínka na dětství. Farář. Žehnání hrdel na den sv. Blaise. Jakže to bylo? Blaise údajně zachránil nějaké dítě, aby se neudusilo rybí kostí. Ten medailonek dával smysl. Crowová říkala, že si Adair stěžoval na krční potíže.

Byl tu rozhovor s Adairovým společníkem, stejně tak s manželkou, přáteli, bývalým zaměstnavatelem a knězem. Vedle článku byla otištěna zrnitá fotografie, přívěšek na krku byl jasně viditelný.

Kdo byl ten další pohřešovaný, o kterém mluvila Crowová? Zapátrala jsem ve svém dunícím mozku. Jeremiah Mitchell. Únor. Přelistovala jsem skoro osm měsíců nazpátek a začala pečlivěji prohlížet. Maličkosti se začínaly spojovat.

Zmizení Jeremiah Mitchella bylo oznámeno v jednom krátkém odstavečku. 15. února odešel dvaasedmdesátiletý černoch z hostince U vysokánské pípy a zmizel v nenávratnu. Kdo by měl nějaké informace, bla, bla, bla.

Starých zvyků se jen těžko zbavuje, pomyslela jsem si a pocítila bodnutí hněvu. Pohřešovaný běloch: článek na dvě stránky. Pohřešovaný černoch: kaňka na straně sedmnáct. Nebo to možná bylo společenským postavením. George Adair měl práci, přátele, rodinu. Jeremiah Mitchell byl nezaměstnaný alkoholik, který žil osaměle.

Ale Mitchell kdysi měl příbuzné. Začátkem března se objevilo pokračování, znovu jediný odstavec, pátrání po informacích, kde bylo uvedeno jméno jeho babičky z matčiny strany, Marthy Rose Gistové. Zůstala jsem zírat. Kde jen jsem to jméno zahlédla?

Vrátila jsem se ke krabicím a přeskakovala mikrofilmy po týdnech. Úmrtní oznámení připadlo na 16. května roku 1952, spolu s patnácticentimetrovým sloupcem v rubrice umění. Martha Rose Gistová bývala místní proslulá keramička. U článku byl obrázek krásně zdobené keramické mísy, ale ne fotka umělkyně.

Kruci!

Přesvědčila jsem se, že je místnost prázdná, a zapnula mobil. Šest zpráv. Ignorovala jsem je, vytočila číslo Crowové a tlumila pípání bundou.

„Šerifka Crowová.“

Nenamáhala jsem se s představováním.

„Znáte Sequoyah?“ zašeptala jsem hlasitě.

„Jste v kostele?“

„V knihovně v Bryson City.“

„Jestli vás Iris chytne, rozsápe vám pusu a nacpe ji do skartovačky.“

Předpokládala jsem, že Iris je ta fialovohlavá dračice, se kterou jsem se setkala u vchodu.

„Sequoyah?“

„Sequoyah vynalezl abecedu pro čerokézský jazyk. Když budete mít výdrž, určitě vám někdo koupí popelník ozdobený jejich symboly,“ řekla.

„Jaké měl Squoyah příjmení?“

„Chcete ode mě konečnou odpověď?“

„Myslím to vážně.“

„Guess¹.“

„Je to důležité,“ zasyčela jsem.

„Jmenoval se Guess. Nebo Gist, to záleží na přepisu. Proč?“

„Babička Jeremiah Mitchella z matčiny strany byla Martha Rose Gistová.“

„Ta keramička?“

„Ano.“

„No to zírám.“

¹ Guess – angl. „hádej“ (pozn. překl.)

„Víte, co to znamená?“
 Nečekala jsem na odpověď.
 „Mitchell byl zčásti Čerokéz.“
 „Tohle je knihovna!“
 Slova Iris mi sežehla spánek.
 Zvedla jsem prst.
 „Okamžitě zavěste!“ Mluvila tak hlasitě, jak jen to jde, aniž by
 člověk vyčerpával hlasivky.
 „Vycházejí v rezervaci nějaké noviny?“
 „Čerokéz *Jedno Péro*. A myslím, že v muzeu je kmenový archiv
 fotografií.“
 „Už tam běžím.“ Přerušila jsem spojení a vypnula mobil.
 „Musím vás požádat, abyste odešla.“ Iris stála s rukama v bok,
 gestapácká ochránkyně tištěného slova.
 „Mám vrátit ty krabice?“
 „To nebude nutné.“

Musela jsem třikrát zastavit, než jsem našla, co jsem potřebovala. Návštěva v redakci *Čerokéz Jedno Péro*, umístěných v Centru kmenové rady, prozradila, že noviny se tisknou teprve od roku 1966. I když léta předtím existovala publikace *Čerokézský Fénix*, současní zaměstnanci neměli žádné fotky ani staré výtisky.

Čerokézská historická společnost měla obrázky, ale většina z nich byla pořízena jako reklamní snímky pro divadelní představení pod širým nebem *Až do těchto vrchů*.

Do černého jsem se trefila až v Muzeu čerokézských Indiánů, stačilo jen přejít ulici. Když jsem zopakovala svůj požadavek, byla jsem odvedena do kanceláře v prvním patře, kde jsem obdržela bavlněné rukavice a směla jsem se prohrabat jejich fotografickým a novinovým archivem.

Do hodiny jsem měla potvrzení.

Martha Rose Stojící Jelen se narodila roku 1889 na hranici Qualla. Roku 1908 se provdala za Johna Patricka Gista a následujícího roku porodila dceru Willow Lynette.

Ve věku sedmnácti let se Willow v kostele AME Zion v jihokarolinském Greenville provdala za Jonase Mitchella. Na jejich svatebním portrétu je jemná dívka v tylovém závoji a empírové

toaletě, v ruce drží kytici sedmikrásek. Po jejím boku stojí muž s pletí mnohem tmavší, než jakou má nevěsta.

Prohlédla jsem si obrázek. Ačkoliv byl kostnatý a nehezský, měl Jonas Mitchell jakousi zvláštní přitažlivost. Dnes by možná stál modelem pro billboardy Benettonu.

Willow Mitchellová porodila Jeremiaha roku 1929 a následujícího roku v zimě zemřela na tuberkulózu. Po tomto datu už jsem nenašla zmínku o Jonasovi ani o jeho synovi.

Sedla jsem si a zpracovávala v duchu to, co jsem se dozvěděla.

Jeremiah Mitchell byl alespoň z poloviny domorodý Američan. Bylo mu sedmdesát dva let, když zmizel. Ta noha určitě patří jemu.

Moje deduktivní centra okamžitě zapracovala. Data se neshodují.

Mitchell se ztratil v únoru. Profil VFA uvádí posmrtný interval od šesti do sedmi týdnů, takže určuje čas smrti na srpen nebo začátek září.

Možná Mitchell tu noc U vysokánské pípy přežil. Třeba se někam odebral a šest měsíců poté se vrátil a zemřel na vysílení a prochlazení.

Odebral?

Na toulky.

Dvaasedmdesátiletý alkoholik bez auta a bez peněz?

To se stává.

Hm, hm. Zemřít prochlazením v létě?

Seděla jsem, omráčená a zoufalá z milionu fakt, která jsem nedokázala zařadit.

S nadějí, že obrázky budou k mé bolavé hlavě přívětivější, přepnula jsem na fotografické archivy.

Mou pozornost znovu upoutaly maličkosti.

Prošla jsem padesát nebo šedesát složek, když můj zájem probudil černobílý snímek dvacet krát pětadvacet. Rakev ověncená květinami. Truhlíci, někteří v plandavých oblecích se širokými rameny, jiní v tradičních čerokézských oděvech. Otočila jsem nazpátek. Žlutá nálepka identifikovala událost vybledlým inkoustem: *Pohřeb Charlieho Wayne Tramera. 17. května 1959.* Ten stařec, který zmizel a byl zabit medvědem.

Pohledem jsem přelétla po obličejích, pak ztuhla u jednoho ze dvou mladíků, stojících kousek stranou od davu. Překvapilo mě to, až jsem se zajíkla.

Ačkoliv ta tvář byla o čtyřicet let mladší, nemohl být mýlkou. Roku 1959 mu ještě nebylo třicet, čerstvě přijel z Anglie. Profesor

archeologie na Dukeově univerzitě. Akademická superhvězda, která vybledne.

Proč byl Simon Midkiff na pohřbu Charlieho Wayne Tramera?

Pohled mi sklouzl doprava a tentokrát už bylo zájknutí hlasité. Simon Midkiff stál těsně vedle muže, který měl později vystoupat až do úřadu viceguvernéra.

Parker Davenport.

Je to on? Zírala jsem na jeho tvář. Ano. Ne. Tenhle člověk je mnohem mladší, hubenější.

Zaváhala jsem, rozhlédla se. Nikdo se v tomhle spise nešťoural už půl století. Nekradu. Vráťm tu fotku za pár dní, žádná škoda nenastane.

Vsunula jsem fotku do kabelky, vrátila složku do zásuvky a vypadla.

Venku jsem vytočila číslo informací v Raleigh a požádala o telefonní číslo Ministerstva kultury, jsem pak počkala, až mě spojí. Když se ozval hlas operátorky, požádala jsem o Carol Burkeovou. Ozvala se ani ne za deset vteřin.

„Carol Burkeová.“

„Carol, tady je Tempe Brennanová.“

„Dobře načasováno. Zrovna jsem to chtěla pro dnešek zabalit. Chystáš se vykopat další hřbitov?“

Kromě mnoha dalších povinností je severokarolinské Ministerstvo kultury odpovědné za uchování dědictví. Když územní rozvoj vyžaduje investici státních či federálních peněz, svolení, licencí nebo pozemků, Carol a její kolegové nařídí průzkum a vykopávky, aby se určilo, zda nebudou ohrožena prehistorická nebo historická naleziště. Projekty silnic, stavba letišť, kanalizace – bez jejich povolení se do země nekopne.

S Carol jsme se setkaly v dobách, kdy jsem se soustředila hlavně na archeologii. Dvakrát mě charlottští stavbaři najali, abych pomohla přemístit historická pohřebiště. Na oba projekty dohlížela Carol.

„Tentokrát ne. Potřebovala bych jednu informaci.“

„Vynasnažím se.“

„Jsem zvědavá na to naleziště, kde pro vás kope Simon Midkiff.“

„V současnosti?“

„Ano.“

„Momentálně pro nás nic nedělá. Aspoň nic, o čem bych věděla.“

„Není na vykopávkách v okrese Swain?“

„Myslím, že ne. Počkej chvíli.“

Než se vrátila, došla jsem k Ryanovu autu a otevřela dveře.

„Kdepak. Midkiff pro nás nepracuje už přes dva roky a nejspíš v blízké době ani nebude, protože nám ještě pořád dluží zprávu o nalezišti z posledního kontraktu.“

„Díky.“

„Kéž by všechny požadavky byly vždycky takhle jednoduché.“

Sotva jsem zavěsila, když telefon zazvonil znovu. Novinář z *Charlotte Observer*. Připomínka mé trvající neblahé proslulosti. Přerušila jsem beze slov.

V lebce mi pulzovalo tisíc kraniálních cév. Nic nedávalo smysl. Proč Midkiff lhal? Proč byli s Davenportem na Tramperově pohřbu? Znali se tehdy?

Potřebuju aspirin. Potřebuju oběd. Potřebuju objektivního posluchače.

Boyd.

Když jsem spolkla dva aspiriny, sebrala jsem čau-čau a vyrazili jsme. Boyd jel s hlavou vystrčenou z okénka vedle řidiče, nos ve vzduchu, cukal jím a obracel ho, aby nasál všechny rozeznatelné pachy. Když jsem ho pozorovala při průjezdu rychlým občerstvením King Burger u silnice, vzpomněla jsem si na veverku, pak na zeď u obezděného domu. *Copak* ho to vlastně jeho bývalý majitel cvičil vyhledávat?

Náhle jsem dostala nápad. Vhodné místo k pikniku a kontrole jmen.

Hřbitov Bryson City je umístěn na Školním vršku s vyhlídkou na Véterans Boulevard na jedné straně, horské údolí na druhé. Cesta autem trvala sedm minut. Boyd nechápal ty odklady a pořád šťouchal do tašky s jídlem a olizoval ji. Než jsem zajela na hřbitov, kartonový tácek už byl tak promáčený, že jsem ho musela nést oběma rukama.

Boyd mě vlekl od náhrobku k náhrobku, na několik se vyčural, pak zakryl svůj podpis hrabáním zadních tlapek. Nakonec se zastavil u růžového žulového sloupu, otočil se a zakňučel.

Sylvia Hotchkinsová

Vstoupila do tohoto světa 12. ledna 1945. Opustila tento svět 20. dubna 1968

Odešla příliš záhy v květu života.

Osmašedesátý byl pro nás všechny těžký rok, Sylvie.

Rozhodně bude ráda, že má společnost. Uvelebila jsem se na úpatí velkého dubu, stínícího Sylviin hrob, a nařídila Boydovi, aby si sedl vedle mě. Poslechl, oči upřené na tácek v mých rukou.

Když jsem vytáhla hamburger, Boyd vyskočil.

„Sedni.“

Sedl. Stáhla jsem papír a dala mu hamburger. Vstal, rozdělil ho na jednotlivé složky a pak postupně sežral maso, žemli a salátovo-rajčatovou ozdobu. Když dojedl, soustředil se na můj whopper, tlamu flekatou od kečupu.

„Sedni.“

Sedl. Rozsypala jsem hranolky na trávu a on je začal delikátně oždibovat svrchu, aby mu nezapadly mezi stébła. Vybálila jsem si whopper a strčila brčko do nápoje.

„Tak, a je to.“

Boyd vzhlédl, vrátil se k hranolkům.

„Proč by Simon Midkiff chodil na pohřeb čtyřiasedmdesátiletého Čerokéze, kterého roku 1959 zabil medvěd?“

Oba jsme přezvykovali a přemýšleli o tom.

„Midkiff je archeolog. Možná prováděl průzkum Čerokézů Východního pásma. Možná byl Tramper jeho průvodce a historik.“

Boyd přesunul pozornost k mému hamburgeru. Přidala jsem mu brambory.

„Tak jo. Ať je po tvém.“

Ukousla jsem si sousto, rozžvýkala ho a spolkla.

„Proč tam byl Parker Davenport?“

Boyd na mě pohlédl, aniž by zvedl hlavu od hranolků.

„Davenport tady poblíž vyrůstal. Trampera pravděpodobně znal.“

Boyd zastříhal ušima dopředu, zase zpátky. Dojedl poslední hranolky a zadíval se na moje. Pár jsem mu jich hodila.

„Třeba Tramper s Davenportem měl v rezervaci společné přátele. Nebo si možná Davenport už v té době budoval politickou základnu.“

Přihodila jsem další půltucet hranolků. Boyd se do nich znovu pustil.

„A co tohle? Znali se Davenport a Midkiff už tenkrát?“

Boyd zvedl hlavu. Obočí se mu pohnulo. Vyplázl jazyk.

„Pokud ano, tak odkud?“

Naklonil hlavu ke straně a díval se, jak dojíám hamburger. Hodila jsem mu zbytek hranolků a on je sežral, zatímco jsem upíjela dietní colu.

„Tady to drhne, Boyde.“

Posbírala jsem obaly a zmuchlala je spolu se zbytky tácku. Když už Boyd neviděl žádné jídlo, žuchl sebou na bok, hlasitě vzdychl a zavřel oči.

„Midkiff mi lhal. Davenport chce mou hlavu na talíři. Existuje tady nějaký spojovací článek?“

Boyd neznal odpověď.

Seděla jsem zády opřená o dub, absorbovala světlo a teplo. Čerstvě posečená tráva voněla, z listí se linul suchý a sluncem vyhřátý závan. Jednu chvíli Boyd vstal, čtyřikrát se otočil dokolečka a pak se znovu uvelebil po mém boku.

Krátce nato přešel přes hřeben kopce nějaký muž, který vedl na kusu provazu kolii. Boyd se posadil a zaštěkal na psa, ale nechoval se nijak agresivně. Pozdně odpolední slunce uklidňovalo i to zvíře. Přitáhla jsem ho k sobě a vstala.

Jak soumrak houstl, kráčeli jsme mezi náhrobky. Ačkoliv jsem nezahlédla nikoho ze seznamu P&O a žádné Dashwoody, našla jsem nápisy s povědomými jmény. Thaddeus Bowman, Victor Livingstone a jeho dcera Sarah Masham Livingstonová. Enoch McGready.

Rozpomněla jsem se na slova Luka Bowmana a zauvažovala, co asi způsobilo smrt Rubyina manžela v roce 1986. Namísto odpovědí jsem nalézala další otázky.

Ale jedna záhada byla vyřešena. Jedna pohřešovaná osoba se našla. Když jsem se obracela k odchodu, klopýtla jsem o nezdobenou stělu v nejjižnějším rohu hřbitova. Na její přední straně bylo vytesáno prosté poselství.

Tucker Adams

1871-1943

Odpočívej v pokoji

Cestou ze hřbitova jsem zajela k penzionu Na výšince, uložila Boyda na noc a vrátila se do svého pokoje, aniž bych věděla, že to bude nejrušnější telefonický večer od časů střední školy.

Sotva jsem se dotkla vypínače, zavolal Pete.

„Jak se má Běčko?“

„Užívá si horské stravy a zvířeny. Už jsi zpátky v Charlotte?“

„Uvázl jsem ve Státě chomoutů. Pokouší tvou trpělivost?“

„Boyd má ojedinělý přístup k životu.“

„Co je nového?“

Pověděla jsem mu o Primrose:

„Ach holka, to mě vážně mrzí. Zvládáš to?“

„Bude to dobré,“ lhala jsem. „To není všechno.“

Shrnula jsem Davenportův výslech a odříkala stížnosti, které viceprezident hodlá podat.

„To vypadá na kurvení myšlenek hlavního proudu.“

„Nesnaž se na mě udělat dojem právnickým žargonem.“

„Musí to být politicky motivované. Nemáš představu proč?“

„Nelíbí se mu moje vlasy.“

„Mně ano. Přišla jsi ještě na něco s tou nohou?“

Pověděla jsem mu o histologickém odhadu věku, o rasové klasifikaci a o bývalém a současném pohřešovaném Danielu Wahnetahovi a Jeremiahu Mitchellovi.

„Mitchell je zřejmě vítězným kandidátem na tu nohu.“

Popsala jsem fotku z pohřbu Charlieho Waynea Tramera a svůj telefonický hovor s Raleigh.

„Proč by ti Midkiff lhal o tom, že dělá na vykopávkách?“

„Nelíbí se mu moje vlasy. Neměla bych si opatřit advokáta?“

„Už ho máš.“

„Díky, Pete.“

Další byl Ryan. On a McMahon skončili pozdě a za svítání se vrací na stanoviště montáže, takže přenocují v Asheville.

„Máš problémy s telefonem?“

„Média cítí ve vodě krev, tak jsem to musela vypnout. Kromě toho jsem strávila spoustu času v knihovně.“

„Dozvěděla ses něco?“

„Život v horách je pro staré lidi těžký.“

„Jak to myslíš?“

„Nevím. Vypadá to, že spousta seniorů se utopí, zmrzne nebo skončí tady v okolí jako součást potravního řetězce. Já se budu držet v nížinách, díky. Jak jde vyšetřování?“

„Chemici nacházejí divné stopy.“

„Výbušniny?“

„Nemusí to tak být. Zítra ti to povím.“

„Našli Bertranda a Petricelliho?“

„Ne.“

V tom okamžiku zapípal telefonát od Lucy Crowové a já překlikla. Měla málo zpráv a žádné povolení k prohlídce.

„Státní zástupce nechce měnit rozhodnutí soudce, dokud nebude mít něco solidnějšího.“

„Co sakra chtějí?“

„Připadá jí, že si tvoje argumenty protiřečí.“

„Protiřečí?“

„Profil VFA vypovídá, že něco zemřelo během léta. Mitchell zmizel v únoru. Paní prokurátorka je přesvědčena, že ta skvrna pochází od nějakého zvířete. Prý nemůžeš buzerovat občana kvůli tomu, že se mu na dvorku kazí maso.“

„A ta noha?“

„Oběť letecké havárie.“

„Něco s vraždou Primrose?“

„Ukázalo se, že Ralph Stover není žádné ořezávátko. Ten pán vlastnil firmu v Ohio a má patenty na spoustu mikročipů. V osmdesátém šestém prošel Ralph metamorfózou po jakési kardiovaskulární příhodě. Prodal firmu za obrovské prachy a koupil si motel U řeky. Od té doby je majitelem venkovského motelu.“

„Nějaký policejní záznam?“

„Dva dopravní přestupky pod vlivem alkoholu v sedmdesátých letech, jinak je ten chlap čistý.“

„Dává vám to smysl?“

„Možná viděl v televizi nějaký seriál o přírodě a snil o tom, že se stane hostinským.“

Pak volal můj přítel z Oak Ridge. Laslo Sparkes se ptal, jestli budu mít dopoledne čas. Dali jsme si sraz na devátou hodinu. To je dobře. Možná má nějaké další výsledky ze vzorků zeminy.

Poslední volal předseda mé katedry. Začal tím, že se omlouval za svou strohost v úterý večer.

„Můj tříletý kluk strčil kotě do trouby, aby se osušilo potom, co spadlo do záchoda. Manželka tu chudinku právě zachránila a všichni byli hysteričtí. Děti brečely. Manželka brečela a snažila se kocoura rozdýchat.“

„To je hrůza. Dopadlo to dobře?“

„Prcek to přežil, ale připadá mi, že moc dobře nevypadá.“

„Vzpamatuje se.“

Nastala odmlka. Slyšela jsem ve sluchátku jeho dech.

„No, Tempe, jinak to nejde, já to prostě řeknu. Rektor mě požádal, abych se s ním dneska sešel. Dostal stížnost na tvé chování při vyšetřování té letecké havárie a rozhodl se tě suspendovat, dokud se to celé nevyšetří.“

Mlčela jsem. Nic, co jsem dělala v Bryson City, nepodléhalo univerzitě, ačkoliv jsem byla jejím zaměstnancem.

„Mzda ti samozřejmě běží. Prý z toho nevěří ani slovu, ale nemá v té věci na vybranou.“

„Proč ne?“ Odpověď už jsem znala.

„Bojí se záporné publicity, má pocit, že musí ochraňovat univerzitu. A viceguvernér se zřejmě vydal osobně do boje a fakt s tím dost otravuje.“

„A jak každý ví, univerzitu financuje legislatura.“ Rukou jsem pevně svírala telefon.

„Vyzkoušel jsem všechny argumenty, které mě napadly. Nepovolil.“

„Díky, Miku.“

„Kdykoli jsi vítána zpět na katedře. Mohla bys podat odvolání.“

„Ne. Nejdřív vyřeším tohle.“

Absolvovala jsem svůj ukládací rituál s pastou na zuby, mýdlem, pleťovým krémem, krémem na ruce. Očištěna a zvlhčena jsem zhasla světla, zalezla pod přikrývku a zařvala ze všech sil. Pak jsem si přitáhla kolena k hrudi a podruhé za dva dny se dala do pláče.

Je na čase to vzdát. Nejsem srab, ale musím čelit realitě. Nikam to nevede. Neodhalila jsem nic dost přesvědčivého, aby se získalo povolení k prohlídce, u soudu jsem objevila pramálo, s novinami

pohořela. Kradla jsem v knihovně a málem jsem se dopustila vloupání.

Nestojí to za to. Mohla bych se omluvit viceguvernérovi, rezignovat z DMORT a vrátit se k normálnímu životu.

K normálnímu životu.

Co je pro mě normální život? Pitvy. Exhumace. Hromadná úmrtí.

Neustále slýchám dotazy, proč jsem si vybrala tak morbidní povolání. Proč pracuji se znetvořenými a rozloženými mrtvolami.

Časem a zkoumáním vlastního nitra jsem pochopila svou volbu. Chci sloužit živým i mrtvým. Mrtví mají právo být identifikováni. Mají právo, aby se jejich příběh dotáhl do konce a zaujal své místo v našich vzpomínkách. Jestliže zemřeli rukou jiného, mají také právo, aby z toho ten člověk skládal účty.

I živí si zaslouží naši pomoc, když smrt jiného změní jejich život: rodič zoufale toužící po zprávě o pohřešovaném dítěti. Rodina vkládá naděje do ostatků z Iwo Jima nebo Chosin nebo Hué. Vesničané truchlící nad hromadným hrobem v Guatemale nebo Kurdistanu. Matky a manželé a milenci a přátelé, omráčení na vyhlídkové plošině proměněné v parkoviště ve Smoky Mountains. Mají právo na informace, vysvětlení a také právo na to, aby vraždící ruce skládaly účty.

Právě kvůli těmto obětem a truchlícím pozůstalým páčím z kostí posmrtné příběhy. Smrt zůstane smrtí, ať si se snažím sebevíc, ale musím tu být odpovědi a skládání účtů. Nemůžeme žít ve světě, který přijímá zkázu života bez vysvětlení a bez následků.

Samozřejmě, porušení etiky by ukončilo mou kriminalistickou kariéru. Jestli viceguvernér dosáhne svého, účinně mi to zamezí pokračovat v mé profesi. Soudní znalec, nad nímž se vznáší etický mrak, znamená zkázu při křížovém výslechu. Kdo by důvěřoval mému názoru?

Sebelítost vystřídal hněv. Nedám se zahnat z kriminalistiky nepodloženými obviněními a dohady. Nemohu to vzdát. Musím dokázat, že mám pravdu. Jsem tím povinována sama sobě. A co víc, jsem tím povinována Primrose Hobbsové a jejímu truchlícímu synovi.

Ale jak?

Co dělat?

Zmítala jsem se a převracela, připadala jsem si jako ten pavouk v dešti. Na můj svět útočily síly mocnější než já, a nebylo v mé moci udržet ho pohromadě.

Spánek konečně přišel, ale úleva nenastala.

Když jsem rozrušená, můj mozek spřádá myšlenky do psychedelických koláží. Celou noc připlouvaly a rozostřovaly se nesouvislé obrazce.

Byla jsem v provizorní márnici, třídila části těl. Kolem proběhl Ryan. Zavolala jsem na něj, ptala se, co se stalo s tou nohou. Nezastavil se. Snažila jsem se ho dohnat, ale moje nohy se nepohybovaly. Pořád jsem křičela, natahovala ruce, ale on se vzdaloval čím dál víc.

Boyd lítal po hřbitově, z tlamy mu visela mrtvá veverka.

Willow Lynette Gistová a Jonas Mitchell pózovali na svatební fotku. Čerokézská nevěsta třímala v ruce nohu, kterou jsem sebrala kojotům.

Soudce Henry Arlen Preston podával nějakému starci knihu. Muž chtěl užůž odejít, ale Preston ho následoval a trval na tom, aby přijal obětinu. Stařec se otočil a Preston knihu upustil. Boyd po ní chňapl a utíkal s ní po dlouhé štěrkové cestě. Když jsem ho dohnala a předmět mu vzala, nebyla to už kniha, ale kamenná tabulka, na které bylo vytesáno „Tucker Adams“ a letopočet 1943, rok, kdy oba zemřeli, jeden prominentní občan, druhý bezvýznamný.

Simon Midkiff seděl na židli v kanceláři autoopravny P&T. vedle něj byl muž s dlouhými šedými copy a čerokézskou čelenku.

„Proč jsi tady?“ ptal se mě Midkiff.

„Nemůžu řídit,“ odpovídala jsem. „Došlo k havárii. Zahynuli lidé.“

„Je Birkby mrtvý?“ zeptal se šedocopý.

„Ano.“

„Našli Ednu?“

„Ne.“

„Mě taky nenajdou.“

Tvář šedocopého se proměnila v obličej Ruby McGreadyové, pak v nafouklou tvář Primrose Hobbsové.

Vykřikla jsem a hlava mi vyletěla z polštáře. Pohledem jsem zalétla k hodinám. Půl šesté.

Ačkoliv bylo v místnosti chladno, záda jsem měla kluzká potem, vlasy přilepené k hlavě. Odhodila jsem příkrývky a po špičkách se rozběhla napít vody. Zahleděná do zrcadla jsem si přejela sklenicí po čele.

Vrátila jsem se do ložnice a rozsvítila světlo. Okno opaleskovalo černou tmou před úsvitem. Mráz nadělal pavučiny v rozích skla.

Natáhla jsem si tepláky a ponožky, vyndala blok a uvelebila se ke stolu. Rozdělila jsem několik listů na třetiny a začala zapisovat obrazy ze svých snů.

Henry Arlen Preston. Noha, kterou chtěli ukrást kojoti. Copatý stařec s čerokézskou čelenkou. Byl to Charlie Wayne Tramper? Zapsala jsem jméno a za ním otazník. Edna Farrellová. Tucker Adams. Birkby. Jonas a Willow Mitchellovi. Ruby McGreadyová. Simon Midkiff.

Pak jsem připsala to, co jsem o každé postavě věděla.

Henry Arlen Preston: zemřel roku 1943. Věk: osmdesát devět. Advokát, soudce, spisovatel. Ptáci. Rodinně založen.

Noha: Starší muž. Původ: domorodý Američan. Výška přibližně stopětašedesát centimetrů. Zemřel v létě. Nalezen poblíž pozemku Arthur/P&O. Pasažér Trans-South?

Charlie Wayne Tramper: Čerokéz. Zemřel roku 1959. Věk sedmdesát čtyři. Napaden medvědem. Pohřbu se zúčastnili Midkiff a Davenport.

Edna Farrellová: Zemřela roku 1949. Následovnice Svátosti. Utonula. Ostatky neobjeveny.

Tucker Adams: Narozen roku 1871. Zmizel a zemřel roku 1943.

Anthony Allen Birkby: zemřel roku 1959. autonehoda. C. A. Birkby na seznamu podílníků P&O.

Jonas Mitchell: Afroameričan. Ženat s Willow Lynette Gistovou. Otec Jeremiaha Mitchella.

Willow Lynette Gistová: dcera Marthy Rose Gistové, čerokézské keramičky. Matka Jeremiaha Mitchella. Zemřela na TBC roku 1930.

Ačkoliv ve snu nebyl, vyrobila jsem lístek i pro Jeremiaha Mitchella. Afroameričan-Čerokéz. Narozen roku 1929. Samotář. Zmizel letos v únoru.

Ruby McGreadyová: živa a zdravá. Manžel Enoch zemřel roku 1986.

Simon Midkiff: doktorát z Oxfordu, 1955. Dukeova univerzita 1955 až 1961. Univerzita v Tennessee 1961 až 1968. Zúčastnil se Tramperova pohřbu v roce 1959. Znal Davenporta (nebo aspoň byli spolu na pohřbu). Lhal o práci pro ministerstvo kultury.

Když jsem skončila, rozprostřela jsem lístky na stůl a studovala je. Pak jsem je začala rovnat podle různých kritérií, počínaje pohlavím.

Hromádky byly velmi nestejně, na menší byly jen Edna Farrellová, Willow Lynette Gistová a Ruby McGreadyová. Vytvořila jsem lístek pro Marthu Rose Gistovou. Zdálo se, že ty ženy nic nespojuje.

Pak jsem zkusila rasu. Na jednu hromádku se dostal rodový původ Charlieho Wayne Trampera a Gist-Mitchellovi, spolu s nohou, o níž jsem se utkala s kojoty. Udělala jsem graf a nakreslila čáru mezi Jeremiahem Mitchellem a nohou.

Věk. Znovu mě omráčil počet starých lidí. Ačkoliv Henrymu Arlenu Prestonovi se podařilo zemřít v posteli, jak se snad patří pro váženého soudce, jen málokomu z ostatních na seznamu se dostalo téhož přepychu. Tucker Adams, sedmdesát dva. Charlie Wayne Trampler, sedmdesát čtyři. Jeremiah Mitchell, sedmdesát dva. Vyrobita jsem lístek pro pohřešovaného rybáře George Adaira, šedesát sedm. Všichni byli staří.

Barva v okně přecházela z černé do cínové šedi. Rozhodla jsem se roztřídit podle dat narození. Nic. Zkusila jsem data úmrtí.

Soudce Henry Arlen Preston zesnul roku 1943. Podle náhrobního kamene zemřel roku 1943 i Tucker Adams. Rozpomněla jsem se na velkolepý článek o Prestonovi a krátkou zprávičku o Adamově zmizení ani ne o týden později. Položila jsem jejich lístky k sobě.

A. A. Birkby zemřel roku 1959. Charlie Wayne Trampler roku 1959. Kdy že byla ta havárka, při níž zahynul Birkby? V květnu. Tentýž měsíc zmizel Charlie Wayne.

Ale?

Spárovala jsem jejich lístky.

Edna Farrellová zemřela roku 1949. Neutopil se snad někdo zrovna den předtím?

Sheldon Brodie, profesor biologie z Appalačské státní univerzity. Brodieho tělo bylo nalezeno. Tělo Farrellové ne.

Vyrobita jsem lístek pro Brodieho a položila ho vedle lístku Edny Farrellové.

Zírala jsem na tři dvojice lístků. Je v tom nějaký systém? Někdo zahyne nebo zamře a během několika dnů dojde k dalšímu úmrtí? Copak lidé umírají po dvojicích?

Začala jsem psát seznam otázek.

Věk Edny Farrellové?

Předchozí utonulá. Jahodový koláč. Věk? Datum?

Příčina smrti Tuckera Adamse?

Jeremiah Mitchell. Únor. George Adair, září. Ostatní?

Místnost zbarvilo vycházející slunce, skrz zavřená okna jsem zaslechla ptáky. Na stůl padl obdélník světla, ozářil mé otázky a načmárané poznámky.

Zadívala jsem se na spárované lístky s pocitem, že je tu ještě něco. Něco důležitého. Něco, co mé podvědomí nestihlo do koláže umístit.

Laslo hltal horké vdolky s omáčkou, když jsem dorazila do bufetu v Everett Street. Objednala jsem si pekanové lívance, džus a kávu. Při jídle mi vyprávěl o konferenci, které se má zúčastnit na Severokarolinské univerzitě v Asheville. Pověděla jsem mu o tom, jak Crowová nemůže sehnat povolení k prohlídce.

„Takže pánové jsou skeptičtí,“ pokynul číšnici, že dojedl.

„A dámy taky. Státní zástupce je ženská.“

„Tak to tohle asi nepomůže.“

Vytáhl z aktovky papír a podal mi ho. Zatímco jsem četla, číšnice nám dolila do šálků kávu. Když jsem dočetla, vzhlédla jsem.

„V podstatě se zpráva shoduje s tím, co jste mi říkal v pondělí ve své laboratoři.“

„Ano. Až na tu část s koncentrací kapronové a heptanové kyseliny.“

„Závěr, že se zdá nezvykle vysoká.“

„Ano.“

„Co to znamená?“

„Zvýšené hladiny VFA s delšími řetězci obvykle znamenají, že mrtvola byla vystavena chladu nebo že prošla obdobím zvýšené aktivity hmyzu a bakterií.“

„Mění se tím váš odhad času, který uplynul od úmrtí?“

„Pořád si myslím, že rozklad začal koncem léta.“

„Co to tedy znamená?“

„Nevím jistě.“

„Je to běžný nález?“

„Vlastně ne.“

„To je ohromné. To ty nevěřící Tomáše obrátí na naši stranu.“

„Možná víc pomůže tohle.“

Tentokrát vyndal z aktovky malou plastickou fiólu.

„Našel jsem to, když jsem filtroval zbytek vašeho vzorku zeminy.“

Nádobka obsahovala maličký bílý úlomek, ne větší než zrnko rýže. Odšroubovala jsem víčko, vysypala předmět na dlaň a bedlivě jsem si ho prohlédla.

„To je fragment zubního kořene,“ řekla jsem.

„To jsem si myslel, takže jsem s tím nic nedělal, jen jsem očistil hlínu.“

„Sakra.“

„To mě taky napadlo.“

„Koukl jste na to pod mikroskopem?“

„Jo.“

„Jak vypadá dřevná dutina?“

„K prasknutí plná.“

S Laslem jsme podepsali formuláře o předání důkazů a já si zabalila fiólu a zprávu do aktovky.

„Mohla bych vás požádat ještě o jednu laskavost?“

„Samozřejmě.“

„Jestli budu mít hotové auto, mohl byste mi pomoci vrátit to, ve kterém jedu, a pak mě odvézt do dílny, kde se to moje opravuje?“

„Beze všeho.“

Když jsem zavolala do P& T, nastal automotozázrak: oprava byla hotová. Laslo jel za mnou na Výšinku, dovezl mě k P&T a pak odjel na tu svou konferenci. Po krátké diskusi o pumpách a hadičkách s jedním z obou písmen jsem zaplatila účet a vklouzla za volant.

Než jsem odjela od P&T, zapnula jsem telefon, projela naprogramovanými čísly a stiskla „zavolat.“

„Kriminalistická laboratoř, policejní oddělení Charlotte-Mecklenburg.“

„Rona Gillmana, prosím.“

„Kdo volá, prosím?“

„Tempe Brennanová.“

Ozval se během pár vteřin.

„Neblaze proslulá doktorka Brennanová.“

„Tak už jsi to slyšel.“

„No ano. Budeme ti tady brát otisky a fotit?“

„Moc vtipné.“

„Nejspíš ne. Ani se nebudu ptát, jestli na tom něco je. Objasňuješ to?“

„Snažím se. Možná budu potřebovat jednu laskavost.“

„Ven s tím.“

„Mám úlomek zubu a potřebovala bych udělat profil DNA. Pak chci ten profil porovnat s jedním, který jsi dělal ze vzorku kosti po havárii Air TransSouth. Šlo by to?“

„Nevím, proč by to nemělo jít.“

„Jak rychle?“

„Je to naléhavé?“

„Moc.“

„Dám to expres. Kdy mi můžeš přinést ten nový vzorek?“

Podívala jsem se na hodinky.

„Ve dvě.“

„Zavolám hned do oddělení DNA a popoženu to. Uvidíme se ve dvě.“

Otočila jsem klíčkem a zařadila se do dopravního provozu. Ještě pár věcí musím udělat, než opustím Bryson City.

Tentokrát byla šeríková dračice sama.

„Jen si potřebuju ověřit pár detailů na mikrofilmu,“ řekla jsem, záříc svým nejpodmanivějším úsměvem.

Její tvář předvedla švédskou trojku emocí. Překvapení. Podezření. Přísnost.

„Moc, moc by mi pomohlo, kdybych si mohla vzít několik roliček zároveň. Včera jste byla velice laskavá.“

Trochu změkla. Hlasitě vzdychla, přistoupila ke skřínce, vyndala šest krabic a položila je na pult.

„Mockrát vám děkuji,“ zapředla jsem.

Cestou k prohlížeči jsem uslyšela zavrzat stoličku a pochopila jsem, že natahuje krk mým směrem.

„Mobilní telefony jsou v knihovně přísně zakázány!“ zasyčela k mým vzdalujícím se zádům.

Na rozdíl od své dřívější návštěvy jsem cívky s mikrofilmem prosvištěla a dělala si poznámky o konkrétních věcech.

Ani ne za hodinu jsem měla, co jsem potřebovala.

Tommy Albright nebyl k zastižení, ale protahovaný ženský hlas slíbil, že mu můj vzkaz předá. Patolog zavolal zpátky, ještě než jsem dorazila na okraj Bryson City.

„Roku 1959 zemřel Čerokéz jménem Charlie Wayne Tramper na napadení medvědem. Existoval by ještě takhle starý záznam?“

„Možná, možná ne. To bylo ještě předtím, než jsme se centralizovali. Co potřebuješ vědět?“

„Ty si ten případ pamatuješ?“ Nemohla jsem tomu uvěřit.

„Sakra, to bych řekl. Prohrabával jsem se tím, co ze starocha zbylo.“

„Což bylo?“

„Už jsem viděl pár medvědích návnad, ale Tramper byl nejhorší. Ti hajzlíci ho roztrhali na cucky. Hlavu načisto odnesli.“

„Lebka nebyla nalezena?“

„Ne.“

„Jak jste ho identifikovali?“

„Manželka poznala pušku a šatstvo.“

Reverenda Luka Bowmana jsem našla, jak sbírá spadlé větve na své stinné předzahrádce. Jediná změna oproti oblečení, které měl na sobě při našich předchozích setkáních, byla černá větrovka namísto saka.

Bowman se díval, jak zastavuju vedle jeho dodávky, přihodil náruč větví na hromadu vedle příjezdové cesty a přistoupil k mému autu. Mluvili jsme skrz otevřené okno.

„Dobré jitro, slečno Temperance.“

„Dobré jitro. Krásný den pro práci na zahrádce.“

„Ano, madam, to je.“ Na bundě mu ulpěly úlomky kůry a suché listí.

„Mohla bych se vás na něco zeptat, reverende Bowmane?“

„Ovšem.“

„Jak stará byla Edna Farrellová, když zemřela?“

„Mám za to, že sestře Farrellové bylo něco málo přes osmdesát.“

„Pamatujete se na muže jménem Tucker Adams?“

Přimhouřil oči a špička jazyka přejela horní ret.

„Adams byl starý, zemřel roku 1943,“ pobízela jsem ho.

Jazyk zmizel a pokřivený prst se na mě zamířil. „Jasně že pamatuju. Bylo mi deset let, když se ten stařík zatoulal ze své farmy. Pomáhal jsem po něm pátrat. Bratr Adams byl slepý a napůl hluchý, tak se do toho vložila celá obec.“

„Jak Adams zemřel?“

„Všichni se dohadovali, že prostě zahynul v lesích. Nikdy jsme ho nenašli.“

„Ale jeho hrob je na hřbitově na Školním vršku.“

„Nikdo tam není pohřbený. Sestra Adamsová vztyčila ten náhrobek dva roky poté, co její manžel zmizel.“

„Děkuji. Moc jste mi pomohl.“

„Vidím, že hoši vám to auto uvedli do chodu.“

„Ano.“

„Doufám, že si moc neúčtovali.“

„Ne, prosím. Připadalo mi to akorát.“

Zajela jsem na parkoviště u oddělení šerifa přímo za Lucy Crowovou. Zaparkovala svůj hlídkový vůz, pak čekala s rukama v bok, až vypnu motor a seberu aktovku. Její tvář vypadala strhaně a neradostně.

„Těžké ráno?“

„Nějací blbci ukradli v klubu golfový vozík a nechali ho půldruhého kilometru odtud na Conleys Creek Road. Dva sedmiletí kluci tu věc našli a najeli s ní do stromu. Jeden má zlomenou klíční kost, druhý otřes mozku.“

„Pubertáci?“

„Patně.“

Při chůzi jsme mluvily.

„Něco nového s vraždou Hobbsové?“

„Jeden z mých zástupců pracoval v neděli ráno u ostrahy. Pamatuje si, že viděl Hobbsovou kolem osmé přijít do práce, vzpomíná si na vás. Podle počítače vyzvedla nohu v devět patnáct, vrátila ji ve dvě.“

„To si ji nechala tak dlouho potom, co se mnou mluvila?“

„Asi ano.“

Stoupaly jsme do schodů a bzučák nás vpustil do vnějších dveří a pak ještě jednou skrz mřížovou vězeňskou bránu. Následovala jsem Crowovou chodbou a potom přes vnější pracovní prostor do její kanceláře.

„Hobbsová má zapsaný odchod z márnice ve tři deset. Jeden chlápek z policejního oddělení v Bryson City měl ten den odpolední službu. Nevzpomíná si, že by ji viděl odcházet.“

„A co bezpečnostní kamera?“

„To je krása.“

Crowová odepnula vysílačku z opasku, položila ji na skříňku a žuchla do křesla. Já jsem si sedla naproti ní.

„Ta věc vypověděla službu v neděli kolem druhé odpoledne a zůstala mimo provoz do pondělka, do jedenácti dopoledne.“

„Viděl někdo Primrose potom, co z márnice odešla?“

„Kdepak.“

„Objevíli jste něco v jejím pokoji?“

„Ta dáma si potrpěla na papírky s poznámkami. Telefonní čísla. Časy. Jména. Spousty poznámek, většinou pracovních.“

„Primrose pořád ztrácela brýle, nosila je na šňůrce kolem krku. Dělal si starosti se svou zapomnětlivostí.“ Ucítla jsem studené místečko v hrudi. „Nějaké vodítko stran toho, kam měla namířeno v neděli odpoledne?“

„Ani slovo.“

Vstoupil zástupce a položil šerifce na stůl nějaký papír. Krátce na něj pohlédla, pak zpátky na mě.

„Vidím, že už jste zase pojízdná.“

O mé mzdě se v okrese Swain zřejmě mluvilo.

„Mám namířeno do Charlotte, ale chci vám ukázat pár věcí, než odjedu.“

Podala jsem jí tu ukradenou fotku z Tramperova pohřbu.

„Poznáváte někoho?“

„Aby mě čert vzal. Parker Davenport, náš ctihodný viceguvernér. Ten blbeček vypadá tak na patnáct.“ Otočila fotografii. „Co to má za význam?“

„Nevím.“

Pak jsem jí podala Laslovu zprávu a počkala, až si ji přečte.

„Takže státní zástupkyně měla pravdu.“

„Nebo jsem měla pravdu já.“

„Ale?“

„Co třeba takovýhle scénář? Jeremiah Mitchell zemřel poté, co loni v únoru odešel od Vysokánské pípy. Jeho tělo bylo uloženo v mrazáku nebo chladničce, odstraněno, později pak umístěno venku.“

„Proč?“ Snažila se nemluvit skepticky.

Vytáhla jsem poznámky, které jsem si udělala v knihovně, zhluboka se nadechla a začala.

„Henry Arlen Preston tu zemřel roku 1943. O tři dny později zmizel farmář jménem Tucker Adams. Bylo mu dvaasedmdesát. Adamsovo tělo se nikdy nenašlo.“

„Co to má společného s...“

Zvedla jsem ruku.

„Roku 1949 se v řece Tuckasegee utopil profesor biologie jménem Sheldon Brodie. Den nato zmizela Edna Farrellová. Bylo jí kolem osmdesátky. Její tělo se nikdy nenašlo.“

Crowová zvedla pero, přiložila špičku k pijáku a převracela je v prstech.

„Roku 1949 zahynul při autonehodě na silnici číslo 19 Allen Birkby. Dva dny po autonehodě zmizel Charlie Wayne Tramper. Tramperovi bylo čtyřasedmdesát. Jeho tělo se našlo, ale bylo zle znetvořeno, hlava chyběla. Identifikace vycházela do značné míry z indicií.“

Vzhlédla jsem k ní.

„To je všechno?“

„Který den zmizel Jeremiah Mitchell?“
 Crowová upustila pero, otevřela zásuvku a vytáhla spis.
 „Patnáctého února.“
 „Dvanáctého února zemřel v Charlotte Martin Patrick Veckhoff.“
 „V únoru umírá spousta lidí. Je to všivý měsíc.“
 „Jméno Veckhoff je na seznamu spolumajitelů firmy P&O.“
 „Investiční skupiny, co vlastní tu divnou nemovitost poblíž Větve Běžící kozy?“
 Kývla jsem.
 „Stejně tak ‚Birkby‘.“
 Zaklonila se a promnula si koutek jednoho oka. Vytáhla jsem Laslův nález a položila ho před ni.
 „Tohle našel Laslo Sparkes v té hlíně, co jsme nabraly u zdi domu u Běžící kozy.“
 Zadívala se na fiólu, ale nesáhla po ní.
 „Je to úlomek zubu. Vezu to do Charlotte na test DNA, aby se určilo, jestli patří k té noze.“
 Zazvonil jí telefon. Nevšimla si toho.
 „Musíte opatřit srovnávací vzorek od Mitchella.“
 Okamžik zaváhala. Pak: „Můžu to zkusit.“
 „Šerifko.“
 Oči v barvě kiwi se setkaly s mýma.
 „Tohle může být něco většího než jen Jeremiah Mitchell.“
 O tři hodiny později jsme s Boydem křižovali Little Rock Road směrem na sever, na mezistátní 1-85. V dálce se tyčila silueta Charlotte jako kaktusový háj v poušti Sonoran.
 Ukázala jsem Boydovi dominantní body. Obrovitý falus firemního centra Bank of America. Injekční stříkačce podobnou kancelářskou budovu na The Square, kde sídlí Charlotte City Club, s okrouhlou zelenou čepičkou střechy a anténou trčící přímo vzhůru z prostředka. Jukeboxový obrys centra One First Union.
 „Koukej na to, hochu. Sex, drogy a rokenrol.“
 Boyd nastražil uši, ale neřekl nic.
 Charlottské obytné čtvrti jsou sice maloměstsky útulné, ale centrum je velkoměsto z leštěného kamene a kouřového skla, a jeho postoj ke zločinu je *au courant*. Policejní oddělení Charlotte-Mecklenburg sídlí v Policejním centru, obrovitě betonové stavbě na rohu Čtvrté a McDowell. Policejní oddělení zaměstnává přibližně 1900 policistů a 400 civilních zaměstnanců, a udržuje si vlastní

kriminalistickou laboratoř, co do rozměrů hned druhou za SBI. Což není špatné na necelých 600 000 obyvatel.

Sjela jsem z dálnice, projela centrem a zastavila na parkovišti pro návštěvy Policejního centra.

Do budovy vcházeli strážníci a zase ji opouštěli, všichni v tmavomodrých uniformách. Boyd tiše zavrčel, když jeden prošel těsně kolem auta.

„Vidíš ten emblém na nášivce, co má na rameni? To je sršní hnízdo.“

Boyd vydal zvuk podobný zajídlování, ale čumák nechal v okně.

„Za Revoluční války narazil generál Cornwallis v Charlotte na takový intenzivní odpor, že zdejší prostor překřtil na sršní hnízdo.“

Bez komentáře.

„Musím jít dovnitř, Boyde. Ty nemůžeš.“

Boyd nesouhlasně vstal.

Slíbila jsem, že nebudu pryč déle než hodinu, odevzdala jsem mu svou poslední nouzovou müsli tyčinku, pootevřela na štěrbinku okno a opustila ho.

Rona Gillmana jsem našla v jeho rohové kanceláři ve třetím patře.

Ron byl vysoký, stříbrovlasý muž s tělem, které vypovídalo o basketbalu nebo tenisu. Jedinou vadou na kráse u něj byla mezera v horní části chrupu na způsob Lauren Huttonové.

Poslouchal bez přerušování, když jsem mu vykládala svou teorii o Mitchellovi a noze. Když jsem skončila, vztáhl ruku.

„Podíváme se na to.“

Nasadil si brýle v rohovinové obroučce a studoval fragment, přičemž převracel fiólu ze strany na stranu. Pak zvedl telefon a promluvil s někým z oddělení DNA.

„Všechno jde rychleji, když přijde požadavek odtud,“ řekl, když zavěsil.

„To by bylo dobře, kdyby to šlo rychle,“ poznamenala jsem.

„Už jsem prověřil ten tvůj vzorek kosti. Je hotový a profil se zařadil do databáze obětí havárie, kterou jsme zřídili. Jestli dostaneme výsledky z tohohle“ – ukázal na fiólu – „zaneseme je a uvidíme, jestli se trefíme.“

„Nemůžu vypovědět, jak moc jsem ti vděčná.“

Zaklonil se a složil ruce za hlavou.

„Ty jste fakt šlápla někomu na kuří oko, doktorko Brennanová.“

„Nejspíš ano.“

„Máš představu, kdo to byl?“
 „Parker Davenport.“
 „Viceguvernér?“
 „To je on.“
 „Jak jsi dokázala naštvat Davenporta?“
 Obrátila jsem dlaně nahoru a pokrčila rameny.
 „Je těžké ti pomoci, když nejsi vstřícná.“
 Zadívala jsem se na něj, celá rozpolcená. Svěřila jsem svou teorii Lucy Crowové. Jenže to bylo v okrese Swain. Tady jsem doma. Ron Gillman řídí druhou největší kriminalistickou laboratoř ve státě. Policejní sbor je sice financovaný místně, ale peníze sem přicházejí prostřednictvím federálních grantů rozdělovaných v Raleigh.
 Stejně jako k soudnímu lékaři. Jako na univerzitu.
 No a co, sakra.
 Poskytla jsem mu zhuštěnou verzi toho, co jsem pověděla Lucy Crowové.
 „Tak ty si myslíš, že ten M. P. Veckhoff na tvém seznamu je státní senátor Pat Veckhoff z Charlotte?“
 Kývla jsem.
 „A že ten Pat Veckhoff a Parker Davenport jsou nějak svázáni?“
 Další kývnutí.
 „Davenport a Veckhoff. Viceguvernér a státní senátor. To je síla.“
 „Henry Preston byl soudce.“
 „Co je spojovací článek?“
 Než jsem stihla odpovédět, objevil se ve dveřích muž, nad kapsou laboratorního pláště vyšitě jméno Krueger. Gillman představil Kruegera jako vedoucího laboranta sekce DNA. On sám spolu s dalším analytikem vyšetřuje všechny důkazy DNA v laboratoři. Vstala jsem a potrásl jsem si rukama.
 Gillman podal Kruegerovi fiólu a vysvětlil, co potřebuju.
 „Jestli tam něco je, tak to dostaneme,“ ukázal mi zdvižený palec.
 „Jak dlouho?“
 „Budeme muset čistit, množit, všechno dokumentovat. Verbálně bych vám to mohl říct za čtyři nebo za pět dní.“
 „To by bylo ohromné.“ Mně by se hodilo osmačtyřicet hodin, říkala jsem si.
 S Kruegerem jsme podepsali formuláře o předání důkazů a on se vzorkem zmizel. Počkala jsem, až Gillman dokončí telefonát. Když zavěsil, položila jsem otázku.

„Znal jsi Pata Veckhoffa?“

„Ne.“

„Parkera Davenporta?“

„Setkal jsem se s ním.“

„A?“

„Je populární. Lidi ho volí.“

„A?“

„Je to velectěnej hajzl.“

Vytasila jsem se s fotkou z Tramperova pohřbu.

„To je on. Ale bylo to už dávno.“

„Ano.“

Vrátil obrázek.

„Tak jaké máš na tohle všechno vysvětlení?“

„Žádné nemám.“

„Ale budeš mít.“

„Budu.“

„Můžu ti nějak pomoci?“

„Něco bys pro mě mohl udělat.“

Boyda jsem našla stočeného do klubíčka v drobečcích müsli tyčinky. Tvrdě spal. Při zvuku klíčů se vymrštil a zaštěkal. Když si uvědomil, že to není plíživé napadení, postavil se na každé přední sedadlo jednou přední packou a vrtěl kyčlemi. Vklouzla jsem za volant a on mi začal odstraňovat líčidlo z půlky obličeje.

Čtyřicet minut nato jsem zastavovala na adrese, kterou mi Gillman vyhledal. Ačkoliv rezidence byla jen deset minut od centra a pět minut od mého bytu v Sharon Hall, takhle dlouho trvalo, než jsem se propracovala svým obvyklým zmatením smyslů na Queens Road.

Názvy ulic v Charlotte jsou odrazem schizoidní osobnosti města. Na jedné straně byl přístup k pojmenovávání ulic jednoduchý: našli vítěze a drželi se ho. Město má Queens Road, Queens Road West a Queens Road East. Sharon Road, Sharon Lane, Sharon Amity, Sharon View a Sharon Avenue. Stála jsem už i na křižovatce Rea Road a Rea Road, Park Road a Park Road. Byl tu i biblický vliv: Providence Road, Carmel Road, Sardis Road.

Na druhé straně žádné lákadlo zřejmě nevydrželo déle než pár kilometrů. Ulice měnily názvy z okamžitého rozmaru. Z Tyvolý se stala Fairview, pak Sardis. Jednu chvíli Providence Road dospěje ke křižovatce, kde po prudkém zahnutí doleva člověk zůstává na Providence; pojede-li rovně, ocitne se na Queens Road, jež se

okamžitě stává Morehead; a pojede-li doleva, dostane se na Queens Road, z níž se vzápětí stane Selwyn. Billy Graham Parkway se promění ve Woodlawn a pak v Runnymede. Z Wendover vyvstane Eastway.

Sestry Queensovy jsou prozatím největším zlem. Návštěvám a nově příchozím vštěpuji jediné pravidlo: Když se dostaneš na cokoli, co má v názvu Queens, koukej odtud vypadnout. Tahle politika se mi zatím vždycky vyplatila.

Marion Veckhoffová žila ve velkém kamenném tudorovském domě na Queens Road East. Omítka byla krémová, dřevo tmavé a všechna okna v přízemí měla ozdobná sklíčka zasazená do olova. Úhledně ostříhaný živý plot lemoval pozemek a zářivě zbarvené květiny se tlačily na záhonech podél průčelí a ze stran domu. Předzahrádka takřka vyplňovala dvojice obrovitých magnolií.

Dáma v lodičkách, tyrkysovém kalhotovém kostýmu a s perlami na krku zalávala macešky podél pěšinky, dělící uprostřed přední trávník. Plet' měla bledou, vlasy barvy zázvorové limonády.

S varováním určeným Boydovi jsem vystoupila a zamkla dveře. Zavolala jsem, ale žena zřejmě mou přítomnost nevnímala.

„Paní Veckhoffová?“ opakovala jsem, když jsem se přiblížila.

Otočila se, postříkala mi nohy hadicí. Ucukla rukou a voda se zaměřila zpátky na trávu.

„Ach propána. Jemináčku. To mě moc mrzí.“

„Vůbec nic se neděje.“ Odstoupila jsem od vody, tvořící loužičku na kamenných dlaždicích. „Vy jste paní Veckhoffová?“

„Ano, má milá. Vy jste Carlina neteř?“

„Ne, madam. Jsem doktorka Brennanová.“

Pohled se jí mírně rozostřil, jako by kdesi za mým ramenem hleděla do kalendáře.

„Zapomněla jsem, že jsem někam objednaná?“

„Ne, paní Veckhoffová. Ráda bych věděla, jestli bych vám nemohla položit několik otázek o vašem manželovi.“

Znovu se vrátila očima ke mně.

„Pat byl státním senátorem šestnáct let. Vy jste reportérka?“

„Ne, nejsem. Čtyři volební období, to je tedy výkon.“

„Veřejný úřad ho hodně vzdaloval z domova, ale měl to hrozně rád.“

„Kam cestoval?“

„Hlavně do Raleigh.“

„Navštívil někdy Bryson City?“
 „Kde to je, má milá?“
 „Je to v horách.“
 „Ach, Pat hory miloval, jezdil tam, kdykoli mohl.“
 „Cestovala jste s manželem?“
 „To ne, ne. Já mám artritidu a...“ Hlas jí vyzněl do ztracena, jako by si nebyla jista, kam s tou myšlenkou dojde.
 „Artritida bývá velmi bolestivá.“
 „Ano, to rozhodně je. A ty cesty byly vlastně čas, který Pat věnoval chlapcům. Nevadilo by vám, kdybych dokončila to zalévání?“
 „Prosím.“
 Kráčela jsem vedle ní, jak postupovala podél záhonů s maceškami.
 „Pan Veckhoff jezdil do těch hor s vašimi syny?“
 „To ne. S Patem máme dceru. Už je vdaná. Jezdil s kamarády.“
 Zasmála se, zvuk v půli cesty mezi zakuckáním a škytnutím. „Říkal, že to je kvůli tomu, aby se dostal pryč od svých ženských, aby se mu do bříška vrátil oheň.“
 „Jezdil do hor s jinými muži?“
 „Ti hoši si byli velmi blízcí, byli přátelé už od školních časů. Strašlivě se jim po Patovi stýská. Po Kendallovi taky. Ano, stárneme...“ Její hlas znovu umlkl.
 „Kendallovi?“
 „Kendall Rollins. Ten odešel první. Kendall byl básník. Znáte jeho dílo?“
 Zavrtěla jsem hlavou, navenek klidná. Uvnitř mi srdce divoce bušilo. Jméno „Rollins“ bylo na seznamu P&O.
 „Kendall zemřel na leukemii, když mu bylo pětapadesát.“
 „To byl velmi mladý. Kdy to bylo, madam?“
 „Devatenáct set osmdesát šest.“
 „Kde váš manžel a jeho přátelé v horách bydleli?“
 Tvář se jí napjala a svraštělá plet' pod levým okem jí poskočila.
 „Měli nějaký srub. Proč se na to všechno vyptáváte?“
 „Nedávno poblíž Bryson City havarovalo letadlo a já se snažím zjistit, co se dá, o jedné nedaleké nemovitosti. Váš manžel byl možná jedním z majitelů.“
 „Ta strašná záležitost s těmi všemi studenty?“
 „Ano.“

„Proč musí mladí lidé umírat? Jeden mladý muž zahynul, když letěl na manželův pohřeb. Třiačtyřicetiletý.“ Hlava se jí zakývala.

„Kdo to byl, madam?“

Odvrátila pohled.

„Byl to syn jednoho z Patových přátel, žil v Alabamě, takže jsem ho nikdy nepoznala. Stejně jsem z toho byla na zhroucení.“

„Znáte jeho jméno?“

„Ne.“

Nepodívala se mi do očí.

„Znáte jména těch ostatních, co jezdili do srubu?“

Začala si pohrávat s hubicí hadice.

„Paní Veckhoffová?“

„Pat o těch výletech nikdy nemluvil. Nechávala jsem to na něm. Potřeboval soukromí, když byl tolik na očích veřejnosti.“

„Slyšela jste někdy o Investiční skupině P&O?“

„Ne.“ Dál se soustředila na hadici, zády ke mně, ale ze sklonu jejích ramen se dalo vyčíst napětí.

„Paní Veck...“

„Už je pozdě. Musím už jít dovnitř.“

„Ráda bych zjistila, jestli měl váš manžel nějaký podíl na té nemovitosti.“

Vypnula spršku, upustila hadici a spěchala po pěšině.

„Díky za váš čas, madam. Promiňte, že jsem vás zdržela tak dlouho.“

Otočila se u pootevřených dveří, jednu žilnatou ruku na klice. Z nitra domu se ozývalo tiché odbíjení westminsterské zvonkohry.

„Pat vždycky říkal, že moc mluvím. Já to popírala, říkala jsem mu, že jsem jen taková přátelská. Teď si myslím, že měl asi pravdu. Ale člověk je tuze osamělý, když je sám.“

Dveře se zavřely a já uslyšela zapadnout závoru.

To nic, paní Veckhoffová. Kecala jste, ale kecala jste kouzelně. A velmi informativně.

Vyhrabala jsem z kabelky navštívenku, napsala na ni svou adresu domů a číslo telefonu, a zastrčila ji mezi veřeje.

Bylo po osmé, když přišel můj první návštěvník.

Po odjezdu od paní Veckhoffové jsem si koupila v Roasting Company kuře po francouzsku, pak vyzvedla Birdieho od sousedky. Všichni tři jsme se rozdělili o drůbež. Bird naježil ocas jako péřový oprašovák pokaždé, když se Boyd pohnul jeho směrem. Oškrabovala jsem talíře u dřezu, když jsem uslyšela zaklepání.

Na zadních schůdcích stál Pete, v ruce kytici kopretin. Když jsem otevřela dveře, uklonil se po pás a podal mi květiny.

„Za mého psiho kolegu.“

„Netřeba, ale cení se.“ Podržela jsem dveře otevřené a on prošel kolem mě do kuchyně.

Boyd se při zvuku Petova hlasu vyřítil, spustil čenich na přední tlapky, zadek ve vzduchu, pak začal skotačit po kuchyni. Pete zatleskal a zavolal ho jménem. Boyd začal šílet, štěkat a lítat dokolečka. Birdie vystřelil z místnosti.

„Dost. Poškrábe podlahu.“

Pete si sedl ke stolu a Boyd si stoupl vedle něj.

„Sedni.“

Boyd zíral na Peta, obočí mu poskakovalo. Pete poklepal psovi na zadek a Boyd si sedl, bradu na pánově koleni. Pete zahájil drbání za ušima obouruč.

„Nemáš pivo?“

„Bylinkovou limonádu.“

„Jasně. Jak spolu vy dva vycházíte?“

„Fajn.“

Otevřela jsem Hire's a postavila ji před něj.

„Kdy ses vrátila?“ Pete spustil láhev dolů a naklonil ji, aby se Boyd mohl napít.

„Dneska. Jak to šlo v Indianě?“

„Místní vyšetřovatelé požáru byli asi tak rafinovaní jako Kačer Donald. Ale skutečný problém představoval ten pojišťovák, co

zastupoval pokrývače. Jeho klient pracoval na střeše s acetylenovým hořákem přesně v tom místě, kde začalo hořet.“

Otřel hrdlo lahve dlaní a napil se.

„Ten hajzl znal příčinu i původ. My jsme znali příčinu i původ. On věděl, že my to víme. My jsme věděli, že on ví, že víme, ale jeho oficiální pozice byla taková, že potřebují nezávislé vyšetřování.“

„Půjde to k soudu?“

„Záleží na tom, co nabídnou.“ Znovu spustil bylinkovou limonádu a Boyd lokal. „Ale bylo příjemné odpočinout si tuhle od čau-čau.“

„Ty toho psa miluješ.“

„Ne tolik jako tebe.“ Obdařil mě svým širokým úsměvem „Trouba Pete“.

„Hmm.“

„Nějaké pokroky s tvými problémy s DMORT?“

„Možná.“

Pete se podíval na hodinky.

„Chci si to všechno poslechnout, ale momentálně jsem vyplivanej.“

Dopil láhev a vstal. Boyd se vymrštil.

„Asi to zabalím se svým psem.“

Dávala jsem se za nimi, když odcházeli, Boyd poskakoval kolem Petových nohou. Když jsem se otočila, Birdie vykukoval ze dveří haly, nohy nastavené k rychlému ústupu.

Řekla jsem: „Zaplat' pámbu, že jsou pryč.“ Byla jsem našťvaná. Ten zatracený pes se ani jednou neohlédl.

S Birdiem jsme sledovali *Hluboký spánek*, když se ozvalo druhé zaklepání. Měla jsem na sobě tričko, kalhotky a svůj starý flanelový župan. Birdie mi seděl na klíně.

Na prahu stál Ryan, jeho tvář ve světle na verandě vypadala popelavě. Odpustila jsem si svou obvyklou úvodní frázi. Brzy mi poví, proč je v Charlotte.

„Jak jsi věděl, že tady budu?“

Mou otázku přešel.

„Trávíš večer sama?“

Naklonila jsem hlavu. „V pracovně jsou Bacallová a Bogart.“

Otevřela jsem dveře, stejně jako prve Petovi, a on se protáhl kolem mě do kuchyně. Ucítla jsem cigaretový kouř a pot a usoudila, že přijel rovnou z okresu Swain.

„Nebude jim vadit, když se přidám jako čtvrtý?“ Ačkoliv jeho slova byla lehkovážná, tvář mi sdělovala, že se srdcem je to jinak.

„Jsou přizpůsobiví.“

Následoval mě do trucovny a uvelebili jsme se každý na jednom konci pohovky. Vypnula jsem televizi.

„Identifikovali Bertranda.“

Čekala jsem.

„Hlavně podle zubů. A některých dalších“ – ohryzek se mu zvedl a klesl – „fragmentů.“

„Petricelli?“

Zavrtěl hlavou, krátké, upjaté gesto.

„Seděli na místě nula, takže Petricelli se asi vypařil. To, co našli z Bertranda, bylo přes dvě údolí od hlavního stanoviště.“ Hlas měl sevřený a rozechvělý. „Zabořené do stromu.“

„Uvolnil Tyrell tělo?“

„Dnes ráno. V neděli je doprovázím do Montrealu.“

Měla jsem sto chutí ovinout mu paže kolem krku, přitisknout tvář k jeho hrudi a hladit ho po vlasech. Ani jsem se nepohnula.

„Rodina chce civilní obřad, takže SQ organizuje pohřeb ve středu.“

Nezaváhala jsem.

„Pojedu s tebou.“

„To není nutné.“ Pořád si mačkal ruce. Jeho klouby se zdály tvrdé a bílé jako řádka oblázků.

„Jean byl i můj přítel.“

„Je to daleko.“

Oči se mu leskly. Zamrkal, opřel se a přejel si oběma rukama nahoru a dolů po obličeji.

„Chtěl bys, abych jela?“

„Co ta strkanice s Tyrellem?“

Pověděla jsem mu o úlomku zubu, zbytek jsem si nechala pro sebe.

„Jak dlouho potrvá to profilování?“

„Čtyři nebo pět dní. Takže není důvod, proč bych tady měla zůstat. Chtěl bys, abych jela?“

Podíval se na mě a v koutku úst se mu vytvořila vráska.

„Mám pocit, že stejně pojedeš.“

Protože věděl, že příští dva dny bude zařizovat transport Bertrandovy rakve a scházet se s McMahonem v hlavním štábu FBI,

objednal si Ryan pokoj v hotelu Adams Mark poblíž centra. Nebo měl snad jiné důvody. Neptala jsem se.

Následujícího dne jsem prošla jména na seznamu P&O a dozvěděla jsem se jen jedno. Jakmile opustím vlastní laboratoř, jsou mé vyšetřovatelské schopnosti omezené.

Povzbuzena svým úspěchem v Bryson City, strávila jsem dopoledne v knihovně se starými výtisky *Charlotte Observer*. Ačkoliv jako veřejný hodnostář byl jen průměrný, byl státní senátor Pat Veckhoff vzorový občan. Jinak jsem nenašla nic.

Na internetu se našlo pár odkazů na poezii Kendalla Rollinse, básníka, o němž se zmínila paní Veckhoffová. To bylo vše. Davis. Payne. Birkby. Warren. To byla běžná jména, vedoucí do labyrintů neužitečných informací. V telefonním seznamu města Charlotte byly od každého desítky.

Toho večera jsem vzala Ryana na večeři do Selwyn Pubu. Vypadal uzavřeně a nepřítomně. Netlačila jsem na něj.

V neděli odpoledne šel Birdie k Petovi a Ryan a já jsme odletěli do Montrealu. To, co zbylo z Jeana Bertranda, cestovalo dole v lesklé kovové rakvi.

Na letišti Dorval na nás čekal ředitel pohřebního ústavu, dva pohřební zřízenci a čtyři uniformovaní strážníci ze Sureté du Québec. Společně jsme doprovodili tělo do města.

Říjen bývá v Montrealu nádherný, kostelní věže a mrakodrapy protínají ostře modrou oblohu, v pozadí jasnými barvami plane hora. Nebo bývá šedý a neveselý, s deštěm, sněhovou plískanicí, ba i sněhem.

Tuhle neděli koketovala teplota s mrazem a nad městem visela temná, těžká mračna. Stromy byly přísné a černé, trávničky v parku bíle ojínné. Před domy a podniky stály na stráži keře obalené slámou, květinové mumie zachumlané proti chladu.

Bylo po sedmé, než jsme předali Bertranda do Urgel Bourgie v St-Lambert. S Ryanem jsme se rozešli, odvezli ho do jeho bytu v Habitat, mě do mého v Centre-ville.

Po příjezdu jsem hodila tašku na postel, zapnula topení, zkontrolovala telefonní záznamník a pak ledničku. Záznamník byl plný, blikal jako modré světlo v Kmartu, oddělení slev. Lednice byla prázdná, ostře bílé stěny a ušmourané skleněné police.

LaManche. Isabelle. Čtyři nabídky zboží po telefonu. Student od McGilla. LaManche.

Vyhrabala jsem ze skříně v předsíni bundu a rukavice a došla si do Le Faubourg pro zásoby.

Než jsem se vrátila, byt se vyhřál. Stejně jsem rozdělala oheň, potřebovala jsem spíš jeho útěchu než teplo. Připadala jsem si stejně sklesle jako v Sharon Hall, pronásledoval mě přízrak Ryanovy záhadné Danielle, rozesmutňovala vyhlídka na Bertrandův pohřeb.

Když jsem míchala na pánvi škeble a zelené fazolky, začala sněhová plískanice za oknem sílit. Jedla jsem u krbu a myslela na muže, kterého jsem přijela pohřbít.

S detektivem jsme léta spolupracovali, když oběti vražd způsobily, že se naše cesty zkřížily, a já se o něm ledacos dozvěděla. Neschopen přetvářky, spatřoval svět v černé a bílé barvě, s policajty na jedné straně morální hranice, zločinci na druhé. Choval víru v systém, nikdy nepochyboval, že oddělí kladné hrdiny od záporných.

Bertrand mě tu navštívil loni na jaře, zničen nepochopitelnou roztržkou s Ryanem. Představovala jsem si ho, jak ten večer seděl u mě na gauči, sužován hněvem a nevírou, jak nevěděl, co říci nebo udělat – tytéž pocity nyní překonávaly Andrewa Ryana.

Po večeři jsem naložila nádobí do myčky, prohrábla oheň a pak si odnesla telefon na pohovku. V duchu jsem přepnula na francouzštinu a vytočila LaManchovo číslo domů.

Můj šéf pravil, že je rád, že jsem přijela do Montrealu, i když za tak smutných okolností. V laboratoři jsou dva antropologické případy.

„Minulý týden se našla jedna žena, nahá a rozložená, zabalená do přikrývky v Pare Nicholas-Veil.“

„Kde to je?“

„Nejsevernější okraj města.“

„CUM?“

Communauté Urbaine de Montréal Police, neboli Montrealská městská policie, má v jurisdikci vše na ostrově Montreal.

„Oui. Sergent-déetective Luc Claudel.“

Claudel. Vysoce ceněný detektiv-buldok, který se mnou neochotně spolupracoval, ale nadále nebyl přesvědčen o tom, že ženské v roli forenzních antropologů jsou policii k něčemu dobré. Přesně to potřebuju.

„Byla identifikována?“

„Je tu předpokládaná totožnost a jeden muž, který byl zatčen. Podezřelý tvrdí, že upadla, ale monsieur Claudel se k tomu staví

podezíravě. Rád bych, abyste vyšetřila kraniální trauma.“
LaManchova francouzština, – jako vždy vzorná.

„Udělám to zítra.“

Druhý případ byl méně naléhavý. Před dvěma roky havarovalo malé letadlo poblíž Chicoutimi, druhý pilot se nikdy nenašel. Nedávno se v blízkosti našel segment diaphysis. Mohla bych určit, zda se jedná o lidskou kost? Ujistila jsem ho, že mohla.

LaManche mi poděkoval, poptal se na Air TransSouth a vyjádřil lítost nad Bertrandovou smrtí. Nevypτάval se na mé problémy s nadřícenými. Zpráva k němu už určitě dorazila, ale byl příliš diskrétní, než aby přiváděl řeč na bolestivé téma.

Prodejce zboží po telefonu jsem ignorovala.

Student už potřebné odkazy dávno dostal.

Má přítelkyně Isabelle pořádala minulou sobotu jedno ze svých soirée. Omluvila jsem se, že jsem propásla její telefonát i slavnostní večeři. Ujistila mě, že brzy bude další.

Právě jsem odkládala sluchátko, když mi zazvonil mobilní telefon. Vyřítla jsem se přes místnost a vyhrabala ho, znovu jsem si přísahala, že pro něj najdu nějaký lepší úložný prostor než svou kabelku. Chvilku trvalo, než mi došlo, kdo volá.

„Anne?“

„Co děláš?“ zeptala se.

„Dovršuju světový mír. Právě jsem mluvila po telefonu s Kofi Annanem.“

„Kde jsi?“

„V Montrealu.“

„Proč jsi sakra zpátky v Kanadě?“

Pověděla jsem jí o Bertrandovi.

„Proto mluvíš tak našťvaně?“

„Částečně. Jsi v Charlotte? Jak bylo v Londýně?“

„Co to znamená? Částečně?“

„Nechtěj to vědět.“

„Ovšemže chci. Co se děje?“

Spustila jsem. Moje přítelkyně poslouchala. Dvacet minut nato jsem si vydechla, neplakala jsem, ale měla jsem k tomu blízko.

„Takže Arthurova nemovitost a neidentifikovaná tkáň z nohy nesouvisí s tématem té stížnosti kvůli havárii?“

„Tak nějak. Myslím, že ta noha nepochází od nikoho z letadla. Musím to dokázat.“

„Myslíš, že to je toho Mitchella, co se od února pohřešuje?“

„Ano.“

„A NTSB pořád neví, proč to letadlo spadlo?“

„Ne.“

„A ty víš o té nemovitosti jen tolik, že ji nějaký Livingstone dal jako svatební dar nějakému Arthurovi, který ji prodal nějakému Dashwoodovi.“

„Hm.“

„Ale smlouva je na jméno investiční skupiny, ne Dashwooda.“

„P&O. V Delaware.“

„A jména některých spoluvlastníků odpovídají jménům lidí, kteří zemřeli těsně předtím, než zmizeli místní senioři.“

„Jsi dobrá.“

„Dělám si poznámky.“

„To zní absurdně.“

„Ano. A ty nemáš zdání, proč ti Davenport jde po krku?“

„Ne.“

„Slyšela jsem o nějakém anglickém lordovi jménem Dashwood. Přítel Benjaminu Franklinu, myslím.“

„Tím by se to mohlo vysvětlit. Jak bylo v Londýně?“

„Ohromně. Ale moc turisticky.“

„Turisticky?“

„Samé kostely. Ted má rád historii. Dokonce mě protáhl i hromadou jeskyní. Kdy se vrátíš do Charlotte?“

„Ve čtvrtek.“

„Kam jdeme na Děkuvzdání?“

Anne a já jsme se seznámily, když jsme byly mladé a těhotné, já čekala Katy, ona svého syna Brada. To první léto jsme se všichni sbalili a odvezli mrňata na týden k moři. Od té doby jsme jezdili každé léto a každé Děkuvzdání někam na pláž.

„Dětem se líbí Myrtle. Mně zase Holden.“

„Já chci zkusit Pawleys Island. Pojdme někam na oběd. Prodiskutujeme to a já ti budu vyprávět o té naší cestě. Tempe, všechno se zase vrátí k normálu. Uvidíš.“

Usnula jsem, naslouchajíc sněhové plískanici, s myšlenkami na písek a palmy a s úvahou, jestli mám vůbec nějakou šanci vést ještě někdy normální život.

Laboratoire des Sciences Judiciaires et de Médecine Légale je centrální soudně-lékařská a kriminalistická laboratoř pro provincii

Quebec. Je umístěna v horních dvou patrech Édifice Wilfrid-Derome, mezi místními zvané Sureté de Québec neboli budova SQ.

V pondělí v půl desáté ráno už jsem byla v antropologickoodontologické laboratoři, měla za sebou ranní schůzi personálu a vyzvedla si požadavkový formulář *Demande d'Expertise en Anthropologie* od patologa, jemuž byly oba případy přiděleny. Poté, co jsem určila, že dlouhá kost druhého pilota ve skutečnosti pochází ze zadní končetiny vysoké jelení zvěře, jsem napsala krátkou zprávu a věnovala se Claudelově dámě.

Uspořádala jsem kosti v anatomickém pořádku na svůj pracovní stůl, provedla kosterní inventarizaci, pak zkontrolovala indikátory věku, pohlaví, rasy a výšky a porovnála je s předpokládanou totožností. To by mohlo být důležité, protože oběť byla před smrtí bezzubá a zubařské záznamy neexistovaly.

V půl druhé jsem si dala pauzu a snědla žemli s krémovým sýrem, banán a sušenky Chips Ahoy!, při tom jsem pozorovala loď plující pod auty, která projížděla přes most Jacques Cartier hluboko pod oknem mé pracovny. Ve dvě už jsem byla zase u kostí a v půl páté jsem dokončila svou analýzu.

Oběť si *mohla* roztříštit čelist, očníci a lícní kost a způsobit vmáčknutou frakturu na čele pádem. Z horkovzdušného balonu nebo výškové budovy.

Zavolala jsem Claudela, sdělila mu verbálně svůj názor, že jde o vraždu, zamkla jsem pracoviště a odjela domů.

Strávila jsem další večer o samotě, uvařila a snědla jsem si kuřecí prsíčka, shlédla reprízu nějakého filmu, přečetla pár kapitol románu od Jamese Lee Burka. Bylo to, jako by Ryan zmizel z planety. V jedenáct už jsem byla ospalá.

Následující den byl věnován dokumentaci potlučené dámy: vyfotografovat své nálezy s ohledem na biologický profil, zanést do grafu, popsat a vysvětlit strukturu zranění na její lebce a obličeji. Pozdě odpoledne už jsem měla hotovou zprávu a nechala jsem ji na sekretariátě. Svlékala jsem si laboratorní plášť, když se u dveří mé pracovny objevil Ryan.

„Nepotřebuješ svězt na pohřeb?“

„Těžké dva dny?“ zeptala jsem se a vyndala kabelku z dolní zásuvky psacího stolu.

„Slunná nálada ve sboru nepanuje.“

„Ne,“ pohlédla jsem mu do očí.

„Jsem až po uši v té věci s Petricellim.“
 „Ano.“ Neuhnula jsem pohledem.
 „Vypadá to, že Metraux si už není tak jistý s tím spatřením Pepřenky.“
 „Kvůli Bertrandovi?“
 Pokrčil rameny.
 „Ti hajzlové by za odpolední vycházku práskli vlastní matku.“
 „Riskantní.“
 „Jako voda z kohoutku v Tijuaně. Chceš svézt?“
 „Jestli tě to moc neobtěžuje.“
 „Vyzvednu tě v osm patnáct.“
 Protože sergent-déetective Jean Bertrand zemřel při výkonu služby, dostalo se mu plných státních poct. La Direction des Communications Sureté du Québec informovala veškeré policejní jednotky v Severní Americe pomocí systému CPIC v Kanadě a systému NCIC ve Spojených státech. Podél rakve v obřadní síni pohřebního ústavu stála čestná stráž. Odtud bylo tělo dopraveno do kostela, z kostela na hřbitov.
 I když jsem čekala velkou účast, ohromila mě ta masa lidí, co se dostavila. Kromě Bertrandovy rodiny a přátel, jeho kolegů z SQ, členů CUM a mnoha pracovníků soudně-lékařské laboratoře to vypadalo, jako by sem své zástupce vyslala všechna policejní oddělení v Kanadě a mnohá ze Spojených států. Francouzská i anglická média poslala reportéry a televizní štáby.
 V poledne už ty kousky Bertranda, co se vydávaly za jeho mrtvolu, ležely v zemi na hřbitově Notre-Dame-des-Neiges a Ryan a já jsme sjížděli z hory směrem k Centre-ville.
 „Kdy odlétáš?“ zeptal se, když sjížděl z Cote-des-Neiges na rue St-Mathieu.
 „Zítra v jedenáct padesát dopoledne.“
 „Vyzvednu tě v půl jedenácté.“
 „Jestli aspiruješ na místo mého šoféra, platím mizerně.“
 Vtip skončil dřív, než jsem ho dořekla.
 „Letím stejným letadlem.“
 „Proč?“
 „Včera večer policie v Charlotte sebrala nějakého atlantského pobudu jménem Pecan Billie Holmes.“

Vytáhl z kapsy balíček cigaret du Maurier, jednu si vyklepal o volant a vsunul mezi rty. Když si zapálil, vdechl, pak vyfoukl kouř z obou chřípí. Stáhla jsem okénko.

„Vypadá to, že Pecan má hodně co říct o jistém telefonickém tipu FBI.“

Následujících pár dní bylo jako jízda na toboganu nebo na horské dráze. Po týdnech pomalého stoupání se najednou všechno zřítilo. Nic zábavného však na té jízdě nebylo.

Bylo pozdě odpoledne, když jsme s Ryanem přistáli v Charlotte. V naší nepřítomnosti začal podzim a silný vítr nám lomcoval bundami, když jsme kráčeli k parkovací garáži.

Jeli jsme rovnou do centra, do úřadovny FBI na rohu Druhé a Tryon. McMahon se právě vrátil od výsledku Pecana Billieho Holmese ve věznici.

„Holmes byl zfetovaný, jak zákon káže, když ho včera večer sbalili, řval a ječel a nabízel, že položí všechno až po to utkání žákovské ligy, co jeho tým prodal ve čtvrté obecné.“

„Kdo je ten chlap?“ ptal se Ryan.

„Osmatřicetiletý trojnásobný recidivista. Potlouká se na okraji atlantské motorkářské scény.“

„Pekelní andělé?“

McMahon kývl.

„Není řádný člen, mozek má asi jako banánek v čokoládě. Klub ho strpí, dokud je užitečný.“

„Co dělal Holmes v Charlotte?“

„Patrně přijel na výroční oběd motorkářů,“ řekl McMahon.

„Opravdu Holmes ví, kdo dal ten telefonický tip o té bombě?“ zeptala jsem se.

„Ve čtyři ráno šel do sebe. Proto nám zatýkající strážník zavolal. Než jsem se tam dostal, noční spánek otupil Pecanovu touhu po svěřování.“

McMahon zvedl ze stolu hrnek, zakroužil jím a zkoumal obsah, jako by to byl vzorek stolice.

„Naštěstí v době zatčení byl ten šmejda v podmínce kvůli udávání falešných šeků po celé Atlantě. Dokázali jsme ho přesvědčit, že naprostá upřímnost je v jeho vlastním zájmu.“

„A?“

„Holmes přísahá, že byl u toho, když se ten plán pekl.“

„Kde?“

„Claremont Lounge v centru Atlanty. To je asi šest bloků od telefonního automatu, odkud ten hovor přišel.“

McMahon postavil hrnek.

„Holmes říká, že pil a šňupal s párkem Andělů jménem Harvey Poteet a Neal Tannahill. Hoši mluvili o Pepřenkovi Petricellim a o havárii, když Poteet usoudil, že by byla pohoda poškádlit FBI falešným vodítkem.“

„Proč?“

„Hospodská genialita. Jestli je Petricelli naživu, zastraší ho to, aby mlčel. Jestli spadl s letadlem, poselství se rozkřikne. Promluv a bratři tě vymažou z povrchu země. Bezplatná reklama.“

„Proč by ti sráči mluvili o kšeftu před cizím člověkem?“

„Poteet a Tannahill šňupali koks v Holmesově autě. Náš hrdina ležel tuhý na zadním sedadle. Aspoň si to mysleli.“

„Takže to celé byl kec,“ řekla jsem.

„Vypadá to tak.“ McMahon přesunul hrnek za okraj psací mapy.

„Metraux už couvá od toho, že Petricelliho viděl,“ dodal Ryan.

„To je ale překvapení.“

Přes chodbu zazvonil telefon. Nějaký hlas zavolał. Chodbou zacvakaly kramflíčky.

„Vypadá to, že tvůj partner a jeho vězeň prostě vlezli do špatného letadla.“

„Takže Srílančané jsou čistí, Simington kandiduje na Humanistu roku a Andělé jsou jen veselí taškáři. Jsme zase na startu s vybuchlým letadlem a bez vysvětlení.“ prohlásil Ryan.

„Volal mi Magnus Jackson, když jsem odjížděl z Bryson City. Tvrdí, že jeho vyšetřovatelé nacházejí důkazy pomalého hoření.“

„Jaké důkazy?“ zeptala jsem se.

„Geometrické struktury spálenin na troskách vraku.“

„Což znamená?“

„Oheň před explozí.“

„Mechanický problém?“ McMahon pokrčil rameny.

„Dokážou oddělit hoření před havárií a po havárii?“ naléhala jsem.

„Mně to zní jako žvásty.“

McMahon uchopil hrnek a vstal z křesla.

„Takže Pecan je možná hrdina.“

Ryan a já jsme vstali.
„A Metraux nenajde odbytiště,“ řekl Ryan.
„Jestli ten život není ohromný.“

Nepověděla jsem Ryanovi o náznacích Parkera Davenporta, týkajících se jeho a Bertranda. Udělala jsem to až teď, před hotelem Adams Mark. Ryan naslouchal, ruce sevřené na kolenou, oči upřené přímo před sebe.

„Ten debilní krysí kokot.“ Po tváři mu přejela světlá reflektorů, zkreslila vrásky a plochy ztuhlé hněvem.

„Tímhle by se tahleta linie uvažování měla utlumit.“

„Ano.“

„Davenportovo šťourání určitě nemá nic společného s tebou ani s Bertrandem. To byla jen vedlejší odbočka k jeho skutečnému cíli.“

„Což je?“

„Mám skálopevně v úmyslu to zjistit.“

Ryanovy čelistní svaly se zaťaly a uvolnily.

„Co si to kurva dovoluje? Co si o sobě myslí?“

„Že je mocný člověk.“

Přetřel si dlaně o džínsy, pak se natáhl a vzal mě za ruku.

„Určitě tě nemůžu pozvat na večeři?“

„Musím si vyzvednout kocoura.“

Ryan pustil mou ruku, stiskl kliku a vystoupil z auta.

„Ráno ti zavolám,“ řekla jsem.

Zabouchl dveře a zmizel.

Ze záznamníku blikaly čtyři vzkazy.

Anne.

Ron Gillman.

Dvakrát někdo zavěsil, aniž by se ohlásil.

Vytočila jsem Gillmanův pager. Zavolal mi nazpátek, ještě než jsem stačila naplnit Birdiemu misky.

„Krueger říká, že ta DNA se shoduje.“

Můj žaludek a krční mandle si vyměnily místo.

„Určitě?“

„Pravděpodobnost chyby jedna ku sedmdesáti godzilionům. Anebo jakými čísly ti chlapi vždycky hází.“

„Zub a noha pocházejí od téže osoby?“ Ještě pořád jsem tomu nemohla uvěřit.

„Ano. Jdi si pro své povolení k prohlídce.“
Vytočila jsem číslo na Lucy Crowovou. Šerifka byla mimo, ale zástupce slíbil, že ji najde.
V Ryanově pokoji to nikdo nebral.
Anne vzala telefon po prvním zazvonění.
„Už jste přišli na to, kdo vám tam dal tu bombu?“
„Přišli jsme na to, kdo ji tam nedal.“
„To je pokrok. A co večere?“
„Kde je Ted?“
„Na nějaké obchodní schůzce v Orlandu.“
Na mou kredenc by žádná hospodyňka nebyla hrdá. A byla jsem tak rozrušená, že jsem věděla, že sedět doma by mi působilo čirá muka.
„Za půl hodiny U Fostera?“
„Budu tam.“

Taverna U Fostera je podzemní zapadák s chmurným dřevěným obložení a prošívanou černou kůží do poloviny stěn. Jeden konec podniku ovíjí vyřezávaný bar, druhý zaplňují otlučené stoly. Jakožto pokrevní bratranec Selwyn Avenue Pub je taverna malá, tmavá a bez poskvrnky irská.

Anne si dala Guinnessův guláš a chardonnay. Kdybych byla ve hře, dala bych si řezané pivo, ale Anne si vždycky dávala chardonnay. Objednala jsem si hovězí s kapustou a minerálku s limetkou. Za normálních okolností žádám citron, ale zelená mi připadala vhodnější.

„Tak kdo vypadl ze hry?“ zeptala se Anne a špičkou prstu vylovila z vína smítko.

„Vlastně o tom nemůžu mluvit, ale došlo k jinému pokroku, o kterém ti povědět můžu.“

„Přišla jsi na to, jak to bylo s počátečními dějinami teplot sluneční soustavy.“

Odcvrnkla smítko. Její vlasy se zdály plavější, než jsem si pamatovala.

„To bylo minulý týden. Dala sis zesvětlit vlasy?“

„Omyl. Co je to za pokrok?“

Pověděla jsem jí o tom zásahu s DNA.

„Takže ta tvoje noha náleží tomu, kdo zpolívkovatěl v té zdi.“

„A nebyl to žádný zatoulaný jelen.“

„Kdo to byl?“

„Vsadím boty, že to byl Jeremiah Mitchell.“

„Ten černý Čerokéz.“

„Ano.“

„Co dál?“

„Čekám, až mi zavolá šerifka okresu Swain. Když se ta DNA shoduje, povolení k prohlídce by mělo jít jako po másle. Dokonce i od toho středověkého idiotského soudce.“

„Pěkně řečeno.“

„Díky.“

Nad večeří jsme pro Děkuvzdání vybraly Wild Dunes. Po zbytek času Anne popisovala svou cestu do Anglie. Já naslouchala.

„Viděli jste *ještě něco* kromě katedrál a pomníků?“ zeptala jsem se, když se odmlčela, aby se nadechla.

„Jeskyně.“

„Jeskyně?“

„Naprosto bizarní. Ten Francis Dashwood je vykopal někdy v osmnáctém století. Chtěl gotickou atmosféru, takže nechal u vchodu postavit takovou ujetou trojbokou kamennou stavbu. Kostelní okna, dveře a oblouky, kameny lemovaný portál uprostřed a na všech stranách černý tepaný železný plot. Vytváří to takový hřbitov. Goticky šik včetně obchodu se suvenýry, kavárnou a bílými plastickými stolkami a křesílky pro zívavého středověkého turistu.“

Usrkla vína.

„Do jeskyní se vstupuje dlouhým bílým tunelem s nízkým zaobleným stropem.“

„Proč bílým?“

„Je to všechno falešné. Ty jeskyně vytesali z křídý.“

„Kde jsou?“

„West Wycombe v Buckinghamshiru. Je to asi hodinu autem severozápadně od Londýna. Někdo o tom Tedovi pověděl, tak jsme se tam museli zastavit cestou do Oxfordu.“ Zakoulela očima. „Tempe, ty jeskyně jsou mondo bizarro. Všude se tam klikatí chodbičky s malými místnůstkami a rozsedlinami a postranními slepými chodbičkami. A ty jsou plné všemožných ujetých řezeb.“

„Ujetých?“

„Většina těch rytin vypadá jako práce dětí, ale jsou kapku moc groteskní.“

„Jako třeba?“

„Obličej s křížem vydlabaný do čela, jiná má kouzelnickou čepici, ústa a oči dokonalá Óčka.“

Udělala cosi, co asi považovala za strašidelnou grimasu.

„Tunely se dělí a zase spojují, pak bez důvodu mění směr. Je tam hodovní síň a řeka Styx včetně falešných stalaktitů, tu musíš překonat, aby ses dostala do komnaty zvané Vnitřní chrám. Můj osobní favorit byla klikatá cesta odnikud nikam, nacpaná efektními figurínami Dashwooda a jeho kámošů.“

„Proč ten Dashwood vykopal ty jeskyně?“

„Asi měl víc peněz než mozků. Taky je tam mauzoleum toho chlapa. Vypadá jak Colosseum.“

Dopila víno, rychle polkla, jak ji napadla další myšlenka.

„Anebo byl možná Frank takový Walt Disney osmnáctého století. Měl v plánu nadělat miliony tím, že by to tam otevřel jako turistickou atrakci.“

„Neposkytli žádné vysvětlení?“

„Ale jo. Před jeskyní je dlouhá cihlová chodba s nástěnkami o celé historii. Fotila jsem, takže jsem je nečetla. Ted' ano.“

Znovu si překontrolovala sklenku a shledala, že je pořád prázdná.

„Hned vedle je komplikované anglické sídlo zvané Medmenham Abbey. Postavili to tam ve dvanáctém století cisterciáci, ale Dashwood to koupil a zrenovoval a používal jako venkovské rekreační sídlo. Gotické zdi, rozdrolený vchod s vyrytým mottem na klenbě nahoře.“

Říkala to zadýchaným hlasem a pohybovala rukou v půlkruhu nad hlavou. Anne je realitní agentka a někdy popisuje věci v realitářštině.

„Jak znělo to motto?“

„Čert mě vem, jestli si to pamatuju.“

Přinesli kávu. Přidaly jsme smetanu a zamíchaly.

„Tuhle jak jsme spolu mluvily telefonem, pořád jsem pak myslela na toho Dashwooda.“

„Jméno Dashwood je docela běžné.“

„Jak moc běžné?“

„Nemůžu uvádět čísla.“

„Znáš někoho, kdo se jmenuje Dashwood?“

„Ne.“

„Docela málo běžné.“

Bylo těžké se z toho vymotat.

„Francis Dashwood žil před dvěma sty padesáti lety.“

Právě krčila rameny, když mi zazvonil mobilní telefon. Rychle jsem ho zapnula, omlouvajíc se grimasou ostatním štamgastům. I když považuji mobily v restauracích za vrchol neomalenosti, nechtěla jsem ani náhodou propást telefonát Lucy Crowové.

Byla to šerifka. Mluvila jsem a současně spěchala ven. Naslouchala a nepřerušovala mě.

„To je na povolení k prohlídce docela dobré.“

„Co jestli ji ten hňup pořád nepovolí?“

„Hned se stavím u Battla doma. Jestli nepovolí, něco vymyslím.“

Když jsem se vrátila ke stolu, měla už Anne objednanou další sklenku chardonay a objevila se hromádka fotek. Následujících dvacet minut jsem obdivovala snímky Westminsteru, Buckinghamského paláce, Toweru, mostu a všech muzejí v širším Londýně.

Bylo skoro jedenáct, když jsem zastavila u Sharon Hall. Když jsem zajížděla k Přístavku, světlo reflektorů zachytilo velkou hnědou obálku na mém zápraží. Zaparkovala jsem vzadu, vypnula motor a pootevřela okno.

Jen cvrčci a zvuky dopravního provozu z Queens Road.

Sprintem jsem se hnala k zadním dveřím a vklouzla dovnitř. Znovu jsem naslouchala a litovala, že tu se mnou není Boyd.

Ticho nepřerušovalo nic kromě vrčení ledničky a tikání hodin na krbové římsě.

Užuž jsem chtěla zavolat Birdieho, když se objevil ve dveřích a protáhl si nejprve jednu zadní nohu, pak druhou.

„Byl tu někdo, Birde?“

Sedl si a civěl na mě kulatýma žlutýma očima. Pak si olízl přední tlapku, přetřel si s ní pravé ucho a manévr opakoval.

„Tobě očividně vetřelci starost nedělají.“

Přešla jsem do obývacího pokoje, přiložila ucho ke dveřím, pak ucouvla a stiskla kliku. Birdie mě pozoroval z haly. Po nikom ani stopa. Vzala jsem balíček dovnitř a zamkla za sebou dveře.

Birdie mě zdvořile sledoval.

Na obálce bylo napsáno mé jméno vlnivým ženským rukopisem. Zpáteční adresa tam nebyla.

„Je to pro mě, Birde.“

Žádná odpověď.

„Neviděls, kdo to přinesl?“

Zatřepala jsem balíčkem.

„Takhle to asi pyrotechnici nedělají.“

Utrhla jsem růžek a nakoukla dovnitř. Kniha.

Roztrhla jsem obálku a vytáhla velký, v kůži vázaný svazek. K deskám vpředu byl izolepou přilepený vzkaz, napsaný perem na jemném broskvovém dopisním papíře stejnou rukou, která napsala mé jméno na vnější obal.

Zalétla jsem pohledem k podpisu.

Marion Louise Willoughby Veckhoffová.

Paní doktorko Brennanová,

jsem stará, nepotřebná žena. Nikdy jsem nechodila do práce ani nezastávala žádný úřad. Nenapsala jsem knihu ani nevyprojektovala zahradu. Nemám nadání pro básnictví, malování ani hudbu. Byla jsem ale po všechna léta svého manželství věrnou a poslušnou ženou. Milovala jsem svého manžela a bezvýhradně ho podporovala. Byla to role, k níž mě vedlo mé vychování.

Martin Patrick Veckhoff byl dobrý živitel, milující otec a čestný podnikatel. Ale jak tu tak sedím, ohlušena tichem další bezesné noci, planou mi v srdci otázky. Neměl ten muž, se kterým jsem žila skoro šest desetiletí, ještě nějakou jinou stránku? Neexistovaly věci, které nebyly v pořádku?

Posílám vám deník, který můj manžel choval pod zámkem. Manželky si vědí rady, doktorko Brennanová, manželky osamělé, co mají volného času habaděj. Našla jsem ten deník už před léty, vracela se k němu zas a znova, naslouchala, sledovala nové zprávy. Zůstávala zticha.

Ten muž, co zahynul cestou na Patův pohřeb, byl Roger Lee Farley. Na jeho úmrtním oznámení je datum. Přečtěte si deník. Přečtěte si výstřižky.

Nevím, co to všechno znamená, ale vaše návštěva mě vydělala. Posledních pár dní jsem nahlédla hlouběji do své duše. Dost. Nevydržím už ani jednu noc o samotě s tím děsem.

Jsem stará, brzy zemřu. Ale žádám o jedno. Jestli se ukáže, že jsou má podezření pravdivá, nezneuctěte naši dceru.

Omlouvám se za svou hrubost minulý pátek.

S lítostí

Vaše Marion Louise Willoughby Veckhoffová

Hořic zvědavostí jsem překontrolovala bezpečnostní systém, uvařila si šálek čaje a odnesla všechno do pracovny. Když jsem si

připravila blok a pero, otevřela jsem deník, vyndala obálku, kterou jsem našla zastrčenou mezi stránkami, a obrátila ji vzhůru nohama.

Na můj stůl se třepetavě snesly úhledně zarovnané výstřižky, některé neoznačené, jiné z *Charlotte Observeru*, *Raleigh News & Observeru*, *Winston-Salem Journalu*, *Asheville Citizen-Times*, zvaných také „Hlas Hor“ a *Charleston Post and Courier*. Většinou to byla úmrtní oznámení. Jen několik málo z nich obsahovalo články. Každý výstřižek byl zprávou o smrti nějakého významného člověka.

Básník Kendall Rollins podlehl leukemii 12. května 1986. Mezi pozůstalými Rollinsovými byl jeho syn, Paul Hardin Rollins.

Chloupky na šíji se mi natáhly ke stropu. P. H. Rollins byl na seznamu podílníků P&O. Udělala jsem si poznámku.

Roger Lee Fairley zemřel, když jeho malé letadlo spadlo před osmi měsíci v Alabamě. Fajn, to paní Veckhoffová říkala. Načrtla jsem si jméno a datum. 13. února.

Nejstarší výstřižek se týkal autonehody roku 1959, při níž zahynul Anthony Allen Birkby.

Ostatní jména mi nic neříkala. Přidala jsem je k svému seznamu spolu s daty úmrtí, odložila výstřižky stranou a přešla k deníku.

První zápis byl ze 17. června roku 1935, poslední z listopadu 2000. Když jsem jím zalistovala, viděla jsem, že rukopis se několikrát změnil, což nasvědčovalo, že tu bylo více autorů. Poslední tři desetiletí byla zaznamenána upjatým drobným písmem, tak malým, že bylo skoro nečitelné.

Martin Patrick Veckhoff byl opravdu těsně sešněrovaný, říkala jsem si, když jsem se vracela na první stránku. Následující dvě hodiny jsem se lopotila vybledlým rukopisem a tu a tam pohlédla na hodinky, rozptylována myšlenkami na Lucy Crowovou.

Deník neobsahoval jediné skutečné jméno. Po celou dobu byly používány šifry nebo přezdívky. Omega. Hus. Chaffre. Chac. Itzmana.

Tu mi to připomnělo egyptského faraóna, tamhle řecké písmeno. Některé názvy mi byly neurčitě povědomé, jiné vůbec ne.

Byly tu finanční účty: příjmy, výdaje. Opravy. Nákupy. Odměny. Výtky. Byly tu popisy společenských akcí. Slavnostní večeře. Obchodní schůzka. Literární diskuse.

Od počátku čtyřicátých let se začal objevovat jiný typ záznamů. Seznamy šifrovaných jmen, po nichž následovaly soustavy podivných symbolů. Několik jsem jich přelistovala. Rok za rokem se objevovali

titíž hráči, pak mizeli, aby už nikdy nebyli spatřeni. Když jeden vypadl, nahradil ho jiný.

Počítala jsem. Na žádném z těch žebříčků nikdy nebylo víc než osmnáct jmen.

Když jsem se konečně opřela, čaj jsem měla studený a v šíji pocit, jako by mě za ni pověsili na šňůru a nechali sušit na větru. Birdie spal na dvojkřesle.

„No dobrá. Půjdeme na to odjinud.“

Kocour se protáhl, ale oči neotevřel.

Pomocí dat, která jsem vzala z výstřižků paní Veckhoffové, jsem rychle projela deník dopředu. Seznam šifrovaných jmen byl zanesen čtyři dny po Birkbyho autonehodě. Poprvé se objevil Sinuhet, ale chyběl Omega. Přelétla jsem následující seznamy. Omega se už nikdy neobjevil.

Byl Anthony Birkby Omega?

S pomocí této hypotézy jsem přelétla do roku 1986.

Několik dní po smrti Kendalla Rollinse se objevil seznam. Mani vystřídal Piankhyho.

Srdce se mi rozbušilo o trochu rychleji. Pokračovala jsem s datováním podle výstřižků.

John Morgan zemřel roku 1972. O tři dny později seznam. Nastoupil Aligátor. Zmizel Itzmana.

Roku 1979 zemřel William Glenn Sherman. O pět dní později zaznamenal Veckhoff seznam. Debutoval v něm Ometeotl. Rho zmizel v propadlišti dějin.

Po každém úmrtním oznámení, které paní Veckhoffová vystříhla, následoval během několika dní šifrovaný seznam jmen. Pokaždé zmizel jeden stálý člen a v žebříčku se objevil nováček. Porovnáním výstřižků se záznamy v deníku jsem spojovala přezdívky se skutečnými jmény u všech mrtvých po roce 1959.

A. Birkby: Omega; John Morgan: Itzmana; William Glenn Sherman: Rhó; Kendall Rollins: Piankhy.

„Ale co první léta?“

Bird neměl zdání.

„Tak jo, zpátky opačným směrem.“

Nalistovala jsem v bloku čistou stránku. Pokaždé, když na nějakém záznamu jedno šifrované jméno vystřídalo jiné, poznamenala jsem si datum. Netrvalo to dlouho.

Roku 1943 Huse vystřídal Omega. Je možné, že toho roku k P&O nastoupil Birkby?

1949 Narmer zaujal místo Chaffra.

Faraón sem, faraón tam. Nebyla to nějaká zednářská skupina?

Postupovala jsem kupředu, za každý seznam přidávala rok.

Devatenáct set padesát devět, 1972, 1979, 1986.

Zírala jsem na ty roky. Pak jsem letěla k aktovce, vytáhla další poznámky a zkontrolovala je.

„Ten hajzl!“

Podívala jsem se na hodinky: 3:20 ráno. Kde je sakra Lucy Crowová?

Říci, že jsem špatně spala, by bylo jako tvrdit, že Quasimodo byl špatný na záda. Převracela jsem se a zmítala, otálela na okraji, ale nikdy neupadla do skutečného spánku.

Když telefon zazvonil, byla jsem už vzhůru, třídila prádlo, zametala patio, oštipovala suché listy a pila jeden šálek kávy za druhým.

„Máte to?“ málem jsem vykřikla.

„Opakuj pointu.“

„Nemůžu blokovat linku, Pete.“

„Máš funkci čekajícího hovoru.“

„Proč voláš v sedm ráno?“

„Musím se vrátit do Indiany a znovu pohovořit s Itchym a Scratchym.“

Chvilku mi trvalo, než mi to došlo.

„Ten párek blbců?“

„Zhoršil jsem jim klasifikaci. Volám, abych ti řekl, že Boyd bude bytem v Granbarově psinci.“

„Copak? Ručníky tady byly moc tvrdé?“

„Nechtěl se vtírat.“

„Není u Granbara strašlivě drahé?“

„Boyd ví, že jsem samý velký případ, a tak očekává jistý životní styl.“

„Mně by se sem vešel.“

„Ty máš toho psa ráda,“ zavrkal.

„Ten pes je blbec. Ale neexistuje důvod, proč vyhazovat peníze, když mám ještě dvě a půl kila granulí.“

„Personál u Granbara bude zdrcen.“

„Oni se s tím už nějak poperou.“

„Přivezu ho asi za hodinu.“

Postříkovala jsem čisticím sprejem vnitřek koše na odpadky, když telefon znovu zazvonil. Hlas Lucy Crowové byl napjatý zklamáním.

„Se soudcem to pořád nikam nevede. Já to nechápu. Frank je obvykle rozumný, ale dneska ráno se tak rozzlobil, až jsem myslela, že dostane infarkt. Vycouvala jsem, protože jsem se bála, abych toho sralbotku nezabila.“

Pověděla jsem jí, co jsem našla ve Veckhoffově deníku.

„Můžete prověřit seznam pohřešovaných osob z dvaasedmdesátého a devětsedmdesátého?“

„Jo.“

Z vysočiny se valilo dlouhé ticho. Konečně: „Všimla jsem si železné tyče, když jsme tam byli, ležela v prachu na přední verandě.“

„Ale?“ Moje lupičské náčiní.

Další pauza.

„Jestli se na pozemku objeví nějaké části vraku v rozumné blízkosti havarovaného letadla, je to v jurisdikci mého úřadu po dobu aktivního zajišťování místa katastrofy.“

„Aha.“

„Jen pokud jde o záležitosti přímo související s havárií. Zjišťovat stopy po trosečnících, kteří se mohli odplazit, například. Třeba zemřít pod domem.“

„Nebo na nádvoří.“

„Kdyby se uvnitř našlo cokoli podezřelého, potřebovala bych regulérní povolení k prohlídce.“

„Samozřejmě.“

„Ještě pořád nejsou nalezeni dva pasažéři.“

„Ano.“

„Připadala vám ta železná tyč jako část vraku?“

„Mohl to být kus podlahy z kabiny.“

„Taky jsem měla takový dojem. Nejspíš bych se měla podívat.“

„Můžu tam být ve dvě.“

„Počkám.“

Ve tři už jsme s Boydem seděli na zadním sedadle džípu, Crowová za volantem, zástupce s brokovnicí vedle ní. Další dva jeli za námi v druhém voze.

Čau-čau byl stejně napumpovaný adrenalinem jako já, ačkoliv z jiných důvodů. Jel s hlavou vystrčenou z okna a nos se mu cukal jako větrná korouhvička v tropické bouři. Tu a tam jsem mu přitlačila zadek dolů. Sedl si a okamžitě zase vstal.

Rádio prskalo, zatímco jsme se hnali po okrese. Když jsme míjeli Hasičskou stanici Alarka, všimla jsem si, že na parkovišti stojí jen jeden chladicí vůz a pár aut. Hlídkový vůz z Bryson City sřezil vjezd, jeho řidič se skláněl nad časopisem rozprostřeným na volantu.

Crowová to vzala až na konec asfaltky, pak po cestě Lesní služby, kde jsem před třemi týdny nechala auto. Pominula zkratku k místu havárie a pokračovala ještě něco přes kilometr, kde zahnula na jinou dřevařskou cestu. Poté, co se plazila – jak mi připadalo – několik kilometrů do kopce, zastavila, prohlédla si les po obou stranách, popojela, proces zopakovala, pak sjela mimo cestu. Naše posila nás těsně sledovala.

Džíp drncal a klouzal, větve mu škrábaly o střechu a boky. Boyd se vtáhl dovnitř jako želva a já schovala loket, který jsem měla vystrčený ven. Pes zmítal hlavou zprava doleva a rozstříkával na všechny sliny. Zástupce vytáhl z kapsy kapesník a otřel si krk, ale neřekl nic. Snažila jsem se rozpomenout na jeho jméno. Craig? Gregg?

Pak se stromy rozestoupily a vytvořily úzkou prašnou cestu. Deset minut nato Crowová zabrzdila, vystoupila a odhodila z cesty cosi, co vypadalo jako celá houština. Když jsme pokračovali v cestě, uviděla jsem, že to, co odsunula, byla branka, úplně zarostlá kudzu a břečťanem. Pár minut nato se na dohled objevil Arthurův dům.

„No to mě vem čert,“ řekl zástupce. „Je to v seznamu 911?“

„Zaznamenáno jako opuštěná stavba,“ řekla Crowová. „Vůbec jsem nevěděla, že to tady je.“

Crowová zastavila před domem a dvakrát zatroubila. Nikdo se neobjevil.

„Ze strany je nádvoří,“ ukázala Crowová tím směrem. „Řekni Georgovi a Bobbymu, aby kryli ten vchod. My vstoupíme předem.“

Vystoupili, simultánně odjistili své zbraně. Zatímco zástupce kráčel zpět k druhému džípu, Crowová se obrátila ke mně.

„Vy zůstanete tady.“

Chtěla jsem se hádat, ale její pohled mi sděloval, že ani omylem.

„V džípu. Dokud vás nezavolám.“

Obrátila jsem oči v sloup, ale neřekla jsem nic. Srdce mi bušilo a vrtěla jsem se víc než Boyd.

Crowová ještě jednou dlouze stiskla klakson, přičemž přelétla pohledem horní okna domu. Zástupce se k ní vrátil, winchestrovku držel diagonálně přes hrud'. Přešli k domu a vystoupili po schůdcích.

„Oddělení okresního šerifa ve Swaine.“ Její volání jako by v řídkém vzduchu kovově zazvonilo. „Policie. Prosím ozvěte se.“

Zabušila na dveře.

Nikdo nepřišel.

Crowová něco řekla. Zástupce se rozkročil, zvedl brokovnici a šerifka začala kopat do dveří botou. Nepovolily.

Crowová promluvila znovu. Zástupce odpověděl, hlaveň zbraně držel zaměřenou na dveře.

Šerifka došla zpátky k džípu, mrkvové kudrlinky unikající zpod čepice zvlhlé potem. Štrachala se vzadu, pak se vrátila na verandu s páčidlem.

Konec zasunula mezi okenice a opřela se do něj plnou vahou. Tvrďší verze mého lupičského výkonu.

Crowová pohyb opakovala, hekala přitom jako Monica Selesová. Tabulka mírně povolila. Zasunula tyč dál do mezery, znovu zapáchala a okenice se rozlétla, až s hlasitým prasknutím narazila na zeď.

Crowová odložila páčidlo, zapřela se, pak vykopl okno nohou. Sklo se roztříštilo a zajiskřilo ve slunci, když pokrylo verandu zubatými střepy. Crowová kopala zas a znova, zvětšovala otvor. Boyd ji pobízel vzrušeným štěkotem.

Crowová ustoupila a naslouchala. Když neuslyšela žádný pohyb, strčila hlavu dovnitř a znovu zavolala. Pak šerifka vytasila pistoli a zmizela ve tmě. Zástupce ji následoval.

O několik staletí později se domovní dveře otevřely a Crowová vystoupila na verandu. Zamávala na mě.

Neohrabanýma rukama jsem připnula Boyda na vodítko a ovinula si smyčku kolem zápěstí. Pak jsem vyhrabala z batohu baterku. Krev mi prudce bušila pod hrdlem.

„Klid!“ zamířila jsem mu prstem na nos.

Doslova mě vyvlekl z džípu a po schůdcích nahoru.

„Dům je prázdný.“

Pokusila jsem se něco vyčíst Crowové z obličeje, ale nic v něm nebylo. Ani překvapení, ani znechucení, ani nejistota. Její reakce či city se daly těžko uhadnout.

„Psa nechte radši tady.“

Uvázala jsem Boyda k zábradlí verandy. Rozsvítila jsem baterku a následovala ji dovnitř.

Vzduch uvnitř nebyl tak zatuchlý, jak jsem očekávala. Páchl kouřem a plísní a něčím sladkým.

Můj olfaktorický lalok zkoumal svou databázi. Kostel.

Kostel?

Lalok odděloval komponenty. Květiny. Kadidlo.

Domovní dveře vedly přímo do salonu, který se rozkládal po celé šířce domu. Zvolna jsem přešla světlem zprava doleva. Rozeznala jsem pohovky, křesla a sem tam stůl, seskupené v shlucích a zakryté plachtami. Dvě strany místnosti zabíraly knihovny od země až ke stropu.

Severní zeď místnosti vyplňoval kamenný krb, jižní stěnu zdobilo okrasné zrcadlo. V kalném skle jsem viděla svůj kužel světla, jak klouže mezi zahalenými obrysy a naše dva odrazy se plazí spolu s ním.

Postupovaly jsme zvolna, procházely dům místnost za místností. V bleděžlutém sloupu světla vířila zrnka prachu a semtam se skrz něj protřepetala mūra jako polekané zvíře v reflektorech auta na dvouproudové asfaltce. Za našimi zády třímal zástupce zdviženou brokovnici. Crowová držela svou pistoli oběma rukama těsně u líce.

Ze salonku se šlo do úzké chodby. Schodiště napravo, jídelna nalevo, kuchyně přímo před námi.

Jídelna byla zařízena jen leštěným obdélníkovým stolem a stejnými židlemi. Počítala jsem. Po každé straně osm, na každém konci jedna. Osmnáct.

Kuchyně byla vzadu, její dveře otevřené dokořán. Porcelánový dřez. Pumpa. Sporák a lednička, které oslavily narozeniny víckrát než já. Ukázala jsem na elektrospotřebiče.

„Musí tu být generátor.“

„Patrně dole.“

Uslyšela jsem zezdola hlasy a pochopila, že zástupci jsou v suterénu.

Nahoře vedla jedna chodba přímo středem domu. Od centrální arterie vycházely čtyři malé ložnice, v každé dvě dvojice podomácku vyrobených paland. Z konce chodby vedlo malé točité schodiště na půdu ve druhém patře. Pod hřebenem střechy se tulily další dva kavalce.

„Ježíšmarjá,“ řekla Crowová. „Vypadá to tu jak v kasárnách.“

Mně to připomínalo kult Nebeské brány v San Diegu. Držela jsem jazyk za zuby.

Vracely jsme se zpátky dolů, když se na hlavním schodišti na druhém konci chodby objevil buď George nebo Bobby. Muž byl zardělý a silně se potil.

„Šerifko, ten sklep musíte vidět.“

„Copak je, Bobby?“

Kapička potu se oddělila od okraje vlasů a skutálela se mu po spánku. Setřel ji trhaným gestem hřbetem ruky.

„Ať se propadnu, jestli to vím.“

Z kuchyně přímo do podzemního sklepa vedly rovné dřevěné schody. Šerifka nařídila zástupci Bezejmennému zůstat nahoře, zatímco my ostatní jsme sešli dolů.

Bobby v čele, já následovala, Croweová průvod uzavírala. George čekal dole, baterka kmitala jako reflektor o premiéře.

Jak jsme sestupovali, teplota přecházela od chladu k mrazivé teplotě, připomínající lednici, a mlhavé šero vystřídala neproniknutelná tma. Uslyšela jsem za sebou cvaknutí, u nohou uviděla kužel světla z baterky Croweové.

Dole jsme se shromáždili a naslouchali.

Žádné pelášící nožky. Žádná šustící křídla. Zacílila jsem své světlo do tmy.

Byli jsme ve velké místnosti bez oken, s prkenným stropem a betonovou podlahou. Tři stěny byly omítnuté, čtvrtou tvořil skalnatý svah za domem. Uprostřed té skalní stěny byly těžké dřevěné dveře.

Když jsem odstoupila dozadu, zavadila jsem paží o nějakou látku. Otočila jsem se na patě a kužel světla z mé baterky přešel po řadě věšáků. Na každém viselo stejné rudé roucho. Podala jsem baterku Georgeovi, jedno sundala z háčku a rozprostřela ho. Byla to kutna s kapuci, taková, jakou nosí mniši.

„Svatá matko boží.“ Uslyšela jsem, jak si Bobby otřel obličej. Nebo se pokřižoval.

Vzala jsem si nazpátek baterku a s Croweovou jsme prohledávaly místnost, George a Bobby nám při tom svítili.

Celková prohlídka nezaznamenala v suterénu nic obvyklého. Žádný ponk. Žádnou desku se zavěšeným náradím. Žádné zahradnické náčiní. Žádné necky na praní prádla. Žádné pavučiny, myši trus ani mrtvé cvrčky.

„Tady dole je až moc čisto.“ Můj hlas se odrazil od betonu a kamene.

„Podívejte na tohle.“ George zamířil svůj kužel světla k místu, kde se omítka dotýkala stropu.

Ze tmy cenila zuby medvědovitá příšera, tělo pokryté rozevřenými, krvavými tlamami. Pod zvířetem bylo napsáno jediné slovo: *Baxbakualanuxiwae*.

„Francis Bacon?“ zeptala jsem se, spíš sebe než svých společníků.

„Bacon maloval lidi a vrčící psy, ale nikdy nic takového.“ Hlas Croweové byl tlumený.

George přesunul světlo k sousední zdi, odtud na nás hleděla další příšera. Lví člověk, vytřeštěné oči, ústa dokořán, aby pohltit bezhlavé nemluvně, jež svíral v rukou.

„To je špatná kopie jednoho z Goyových Černých obrazů,“ řekla Croweová. „Viděla jsem to v madridském Pradu.“

Čím víc jsem poznávala šerifku okresu Swain, tím větší na mě dělala dojem.

„Kdo je ten hajzl?“ otázal se George.

„Jeden řecký bůh.“

Třetí nástěnná freska zobrazovala prám se vzedmutou plachtou. Paluba byla poseta mrtvými a umírajícími lidmi, kteří viseli i přes palubu do moře.

„Úchvatné,“ poznamenal George.

Croweová to nijak nekomentovala, přešli jsme ke skalní stěně.

Dveře držely na místě tepané železné panty, přivrtané do kamene a zabetonované. Kus řetězu spojoval kruhovou kliku z tepaného železa s vertikální ocelovou tyčí vedle veřejí. Visací zámek byl na pohled lesklý a nový a v žule se objevily čerstvé zářezy.

„Tohle přidali nedávno.“

„Ustupte,“ nařídila Croweová.

Když jsme se stáhli, kužely našeho světla se rozšířily a ozářily slova vytesaná nad příčným trámem nade dveřmi. Přejela jsem po nich světlem.

Fay ce que voudras

„Francouzsky?“ zeptala se Croweová a zasunula si baterku za opasek.

„Starofrancouzsky, myslím...“

„Poznáte ty chrliče?“

Oba rohy trámu zdobily postavy. Mužská byla označena jako „Harpokrates,“ ženská „Angerona.“

„Zní to egyptsky.“

Zbraň Croweové dvakrát explodovala a vzduch se naplnil pachem střelného prachu. Postoupila kupředu, škubla a řetěz vyklouzl. Když zvedala závoru, nenarazila na žádný odpor.

Zatáhla za kliku a dveře se otevřely. Převalil se přes nás studený vzduch, páchnoucí temnými dutinami, nevidomými tvory a epochami času pod zemí.

„Možná je na čase vzít ho dolů,“ řekla Croweová.

Kývla jsem, brala jsem schody po dvou.

Boyd projevil své obvyklé nadšení nad tím, že se s ním počítá, skotačil a chňapal do vzduchu. Olízal mi ruku, pak vtančil po mém boku do domu. Nic v přízemí jeho radost nezkalilo.

Když jsme vyrazili po schodech dolů do suterénu, ucítila jsem, jak se mi tělo u nohy napjalo.

Přidala jsem si u vodítka kolem ruky jednu smyčku navíc a nechala se od něj táhnout po schodech dolů až k Croweové.

Metr přede dveřmi vyrazil, vrhal se na zeď a štěkal jako zběsilý. Zamrazilo mě od páteře až po temeno.

„No dobrá, nechte ho tam,“ řekla Croweová.

Popadla jsem obojek oběma rukama, odvěkla Boyda nazpátek a podala vodítko Bobbymu. Boyd dál hlasitě vrčel a pokoušel se táhnout Bobbyho kupředu. Vrátila jsem se ke Croweové.

Moje baterka odhalila jeskyňovitý tunel s řadou výklenků po obou stranách. Podlaha byla prašná, strop a zdi z masivní skály. Výška klenutého stropu tunelu byla přibližně metr osmdesát, šířka zhruba metr dvacet. Délka se nedala odhadnout. Za pěti metry následovala černá díra.

Tep se mi nezpomalil od chvíle, kdy jsem vstoupila do domu. Nyní usiloval o osobní rekord.

Zvolna jsme se sunuli kupředu, kužely světla zkoumaly podlahu, strop, stěny, výklenky. Někde to byly jen mělké prolákliny. Jindy šlo o pěkně velké jeskyně s vertikálními železnými mřížemi a centrálními brankami v ústí.

„Vinné sklepy?“ Otázka Croweové zněla v úzkém prostoru tlumeně.

„Nebyly by tam police?“

„Proveďte to.“

Croweová osvětlila jedno jméno, pak další a další, vytesaná podél tunelu. Když jsme postupovali, předčítala je nahlas.

„Sawney Beane. Innocenc III. Dionysus. Moktezuma... Zvláštní spolunocležníci. Papež, aztécký vládce a hvězda večírků osobně.“

„Kdo je Sawney Beane?“ zeptala jsem se.

„Aby mě čert vzal, jestli to...“

Její světelný kužel sjel ze zdi a vystřelil přímo do prázdna. Natáhla paži, zachytila mě napříč přes hrudník. Ztuhla jsem.

Naše světla nám ozářila prach u nohou. Žádná propast.

Zašly jsme za roh a sunuly se píd' za pídí kupředu, přejíždějíce kužely světla ze strany na stranu. Podle proudění vzduchu jsem poznala, že jsme vstoupily do jakési velké komnaty. Obcházely jsme ji podél obvodové zdi.

Jména pokračovala. Thyestes. Polyfemus. Christie z Háčku. Cronus. Nikoho z Veckhoffova deníku jsem nepoznávala.

Stejně jako z tunelu i z komnaty se rozvětvovaly četné přístěnky, některé s mřížemi a brankami, jiné neoddělené. Přímo naproti místu, kudy jsme vstoupily, jsme našly dřevěné dveře, stejné jako ty v čele tunelu a zajištěné totožným uspořádáním řetězu a visacího zámku. Croweová se s nimi vypořádala stejným způsobem.

Když se dveře otevřely, vyrazil z nich chladný, smrdutý vzduch. Slyšela jsem, jak Boyd za mými zády štěká jako posedlý.

Pach rozkladu může být pozměněn způsobem smrti, některé jedy ho přisladí, jiné zbarví po hruškách nebo mandlích či česneku. Může být snižen chemikáliemi, zesílen činností hmyzu. Ale podstata je nezaměnitelná, těžká, smrdutá směsice, jež zvěstuje přítomnost dějícího masa.

V tom výklenku leželo něco mrtvého.

Vstoupily jsme a zahájily okruh doleva, držely jsme se u zdi stejně jako ve vnější komnatě. Půldruhého metru od vchodu moje světlo narazilo na nepravidelnost v podlaze. Croweová to uviděla zároveň se mnou.

Soustředily jsme svá světla na skvrnu hrubé, tmavé hlíny.

Beze slova jsem podala baterku Croweové a vytáhla z batůžku skládací lopatku. Levou ruku jsem nechala na kamenné zdi, dřepa jsem si a stranou lopatky zaškrábala do země.

Croweová uložila zbraň do pouzdra, zastrčila si čepici za opasek a zaměřila dvojici světel na zem přede mnou.

Skvrna povolila snadno, odhalila hranici mezi čerstvě zrytou zemí a udusanou podlahou. Pach rozkladu vzrostl, když jsem zvedla zeminu a odložila ji stranou.

Za pár minut jsem narazila na něco měkkého a bledě modrého.
 „Vypadá to jako džínovina.“ Croweové se třpytily oči a pleť se jí jantarově leskla v bledě žlutém světle.
 Sledovala jsem vybledlou tkaninu, prodlužovala otevírání.
 Levisky, vytvarované kolem vychrtlé nohy. Propracovala jsem se ke scvrklé hnědé noze, v kotníku zahnuté v úhlu devadesáti stupňů.
 „To stačí.“ Při tónem, který Croweová promluvila, se mi roztřásla ruka.
 „Co?“
 „Tohle není žádný pasažér z letadla.“
 „Ne.“
 „Nechci pokazit pátrání na místě činu. Zavřeme to tady, dokud nebudu mít povolení k prohlídce.“
 Nehádala jsem se. Oběť v té jámě si zaslouží, aby byl její příběh vyřešen před soudem. Neudělám nic, čím bych ohrozila potenciální obžalobu.
 Vstala jsem a zaklepala lopatkou o zed', opatrně jsem odstranila nabalenou zeminu. Pak jsem složila čepel, zastrčila ji do batůžku a sáhla po světle.
 Při předání kužel světla vystřelil napříč přístěnkem a odrazil se od čehosi v nejvzdálenějším výklenku.
 „Co to sakra je?“ zamžourala jsem do tmy.
 „Jdeme.“
 „Měly bychom předhodit tomu vašemu soudci všechno, co se dá.“
 Vydala jsem se k bodu, kde jsem zahlédla odlesk. Croweová okamžik zaváhala, následovala mě.
 U úpatí zdi ležel přimáčknutý dlouhý ranec. Byl zabalen do sprchových závěsů, jednoho průhledného, druhého průsvitně modrého, a ovázán několika kusy provazu. Přistoupila jsem k němu a přejela světlem po povrchu.
 Ačkoliv je zastíraly vrstvy plastiku, rozeznávala jsem jasně detaily horní poloviny. Splené vlasy, červeně kostkovaná košile, přízračně bílé ruce svázané v zápěstí. Vytáhla jsem z batůžku rukavice, natáhla si je a opatrně převalila balík.
 Ruka Croweové vylétla k ústům.
 Tvář, fialová a nafouklá, oči mléčně zabarvené a napůl přivřené. Popraskané rty, vyboulený jazyk přitisknutý k plastiku jako obří pijavka.

Všimla jsem si oválného předmětu na úpatí hrdla a přiblížila k němu světlo. Přívěsek. Vytáhla jsem nůž a plastik prořízla. Syčení unikajícího plynu následoval nepřekonatelný zápach rozkladu. Žaludek se mi obrátil, ale necouvla jsem.

Zadržela jsem dech a odhrnula plastik špičkou nože.

Na malém stříbrném medailonku byla jasně viditelná mužská silueta, paže zbožně zkřížené u hrdla. Vyrytá písmena tvořila svatozář kolem hlavy. Podržela jsem světlo tak, aby se jméno dalo přečíst.

Svatý Blaise.

Našly jsme pohřešovaného rybáře s churavým hrdlem. George Adaira.

Tentokrát jsem navrhla jinou trasu. Croweová souhlasila. Nechaly jsme Bobbyho a George zajistit místo nálezu a my jsme se šerifkou zajely do Bryson City a vytáhly Byrovana McMahona od fotbalového utkání, které sledoval v televizním salonku v penzionu Na výšince. Společně jsme připravili přísežné prohlášení, které zvláštní agent odvezl přímo federálnímu smírčímu soudci do Asheville.

Ani ne za dvě hodiny McMahan volal Croweové. Na základě pravděpodobnosti úmyslného trestného činu a možnosti, že k němu došlo též na federálním území, vzhledem k blízkosti rezervace a národních parků, bylo povolení k prohlídce vydáno.

Na mně připadlo, abych zatelefonovala Larkeu Tyrellovi.

Soudního lékaře jsem zastihla doma a soudě podle hluku v pozadí jsem usoudila, že je zaneprázdněn tímtež fotbalovým utkáním.

Ačkoliv Larkeova slova byla srdečná, poznala jsem, že můj telefonát ho znepokojil. Nezdržovala jsem se s rozptylováním jeho obav ani omluvami za vyrušování v pozdní hodině.

Soudní lékař mě vyslechl, když jsem mu vysvětlila situaci.

Nakonec jsem zmlkla. Ticho trvalo tak dlouho, až jsem myslela, že náš přerušili.

„Larke?“

Když znovu promluvil, jeho tón se změnil.

„Chci, abys na tom dělala. Co potřebuješ?“

Řekla jsem mu to.

„Můžeš si to vyzvednout v provizorní márnici?“

„Ano.“

„Chceš lidi?“

„Kdo tam ještě je?“

„Maggie a Stan.“

Maggie Burroughsová a Stan Fryeburg byli vyšetřovatelé úmrtí z Úřadu vrchního soudního lékaře v Chapel Hill, přidělení do Bryson City ke zpracování Air TravelSouth 228. Oba byli absolventi mého kursu na univerzitě o vyprošťování těla, oba byli výteční.

„Řekni jim, ať se připraví na sedmu.“

„Rozkaz.“

„Tohle nemá nic společného s havárií toho letadla, Larke.“

„To já vím. Ale v mém působišti se vyskytly mrtvoly.“

Nastala další dlouhá odmlka. Slyšela jsem rozčileného komentátora, jášající dav.

„Tempe, já...“

Nepomohla jsem mu.

„Tohle zašlo sakra moc daleko.“

Naslouchala jsem oznamovacímu tónu.

Jak to sakra myslel?

Měla jsem jiné starosti.

Nazítí jsem byla vzhůru za svítání, u Arthurova domu v půl osmé. Scenerie se přes noc proměnila. U branky s kudzu stál nyní na stráž zástupce šerifa, jiní u předních a zadních dveří. Generátor byl uveden do chodu a všechna světla v domě rozsvícena.

Když jsem přijela, George pomáhal McMahanovi nakládat knihy a papíry do kartónových krabic. Bobby pokrýval krbovou římsu bílým práškem. Když jsem procházela do kuchyně, McMahan mrkl a popřál mi hodně štěstí.

Další čtyři dny jsem strávila jako horník: za úsvitu jsem sfárala do suterénu, v poledne se vynořila na sendvič a kávu a pak znovu sestoupila, abych vyšla ze sklepa až za tmy. Přivezli další generátor a světla, aby osvětlily můj podzemní svět, takže se den a noc nedaly odlišit.

Tommy Albright přijel ráno v den jedna. Poté, co prozkoumal a vyfotografoval ranec, o němž jsem si byla jista, že obsahuje George Adaira, uvolnil tělo k transportu do Harrisovy regionální nemocnice v Sylvě.

Zatímco Maggie pracovala na skvrně od rozkladu u zdi nádvoří, Stan mi pomáhal fotografovat podlahu ve sklepě. Pak jsme se zaměřili na pohřebiště v přístěnku, zvolna jsme odhalili mrtvolu, zaznamenali pozici těla a obrys hrobu a prosili každíčkou částici hlíny.

Oběť ležela na břiše na šedé vlněné přikrývce, jednu paži zkroucenou pod hrudníkem, druhou stočenou kolem hlavy. Rozklad byl pokročilý, orgány polévkovité, hlava a ruce převážně zkostnatělé.

Ostatky byly plně odkryty a zdokumentovány, když jsme je začali odstraňovat. Při přemísťování mrtvoly do plastického pytle jsem si všimla, že levá nohavice je zle potrhaná a noha pod kolenem chybí.

Také jsem si všimla soustředných fraktur v pravé temporoparietální části lebky. Lineární praskliny vyzařovaly do stran od centrální prohlubně, takže měnily celek v pavučinu úlomků kosti.

„Někdo toho chlapa jaksepatří praštil.“ Stan přestal prosévat hlínu a podíval se na lebku.

„Ano.“

Mé rozhořčení narůstalo jako vždycky. Oběť dostala ránu, která jí roztříštila lebku, pak ji hodili do díry jako ložský kompost. Která obluda dělá takovéhle věci?

Můj hněv proti další myšlenka.

Tahle mrtvola je pohřbena jen pár centimetrů pod povrchem země. Byť zetlelá, značná část měkkých částí zůstala, což nasvědčuje relativně nedávné smrti. Leží pod ní starší oběti? V jiných výklencích? Oči i myšlenky jsem měla zbystřené.

Druhý den se k nám v suterénu připojila Maggie poté, co vykopala čtverec o straně tří metrů do hloubky třiceti centimetrů kolem skvrny na nádvoří a pod ní. Ačkoliv to byla úmorná práce, její úsilí se vyplatilo. Na sítu se objevily dva jednotlivé zuby.

Zatímco Sam dokončoval prosévání hlíny z pohřebiště v přístěnku, Maggie a já jsme prosondovaly každíčkou píd' podlahy ve sklepě. Zkoušely jsme přítomnost pohřbených předmětů a rozdílů v hustotě zeminy. Našly jsme osm podezřelých lokalit, dvě v původním přístěnku, dvě v hlavní komnatě a čtyři ve slepém tunelu, vyražejícím na západ z komnaty.

Pozdě odpoledne už jsme měli v každé lokalitě vykopaný zkušební příkop. Podezřelá místa v hlavní místnosti vydala jen sterilní zeminu. Na ostatních šesti místech se našly lidské kosti.

Vysvětlila jsem Stanovi a Maggie, jak budeme postupovat. Požádala jsem oddělení šerifa o pomoc s fotografováním a proséváním. Stan bude pokračovat v přístěnku. My se s Maggie pustíme do nálezů v tunelu.

Dirigovala jsem svůj štáb s profesionálním odstupem, přičemž klid mého hlasu a ovládnutý výraz tváře prudce neladily s mým bušícím srdcem. Byla to moje nejhorší noční můra. Ale byla to *opravdu* noční můra? Kolik těl ještě vyhrabeme, a proč tam jsou?

S Maggie jsme odhrabávaly první dvě lokality v tunelu, když se u vchodu objevila nějaká postava, uvízla mezi našimi stanovišti a světlem v hlavní komnatě. Nerozeznávala jsem tu siluetu a napadlo mě, že se asi nějaký člen transportního týmu přichází na něco zeptat.

Jeden krok a pochopila jsem.

Kráčel ke mně Larke Tyrell, krok uměřený, záda rovná jako pravítko. Vstala jsem, ale nepozdravila ho.

„Zkoušel jsem tvůj mobil.“

„Pořád mi volá tisk.“

Dál se neptal.

„Kolik jich je?“

„Momentálně dvě rozložená těla a dvě kostry. Alespoň na čtyřech dalších místech jsou kosti.“

Přelétl očima od mé tváře k jámám, kde jsme s Maggie odkrývaly kostry.

„Vypadá to jako prehistorická pohřebiště svázaných mrtvých.“

„Ano, ale nejsou prehistorická.“

Zalétl pohledem zpátky ke mně.

„Ty bys to poznala.“

„Ano.“

„Tommy poslal ty dva rozložené do Harrisovy regionální, ale nechtějí uvolnit pitevnu. Nařídím, aby se všechno převezlo do provizorní márnice a aby se to tam uchovalo v provozuschopném stavu, dokud budeš potřebovat.“

Neodpověděla jsem.

„Uděláš to?“

„Samozřejmě.“

„Všechno je pod kontrolou?“

„Tady ano.“

„Těším se na tvou zprávu.“

„Mám nádherný sloh.“

„Myslel jsem, že bys chtěla vědět, že poslední z pasažérů Air TravelSouth byli identifikováni.“

„Petricelli a ti studenti z 22A a B?“

„Petricelli, ano. A jeden ze studentů.“

„Jen jeden?“

„Před dvěma dny ten mladík, co měl sedět na 22B, telefonoval svému otci z Kostariky.“

„On nebyl v letadle?“

„Když čekal na letišti, nějaký člověk mu nabídl tisíc babek za jeho palubní vstupenku.“

„Proč se neozval dřív?“

„Byl v deštném pralese a úplně odříznutý od civilizace, vůbec o havárii nevěděl, dokud se nevrátil do San José. Pak pár dní váhal, než zavola domů, protože věděl, že se spustí pěkný poprask, že zanedbal začátek semestru.“

„Kdo je ten náhradní pasažér?“

„Největší smolař ve vesmíru.“

Čekala jsem.

„Jeden daňový poradce z Buckheadu. Našli jsme ho podle otisků prstů.“

Velmi dlouze se na mě zadíval. Opětovala jsem jeho upřený pohled. Napětí mezi námi bylo přímo hmatatelné.

„Tady není vhodné místo, Tempe, ale musíme si promluvit. Jsem férový chlap, ale nejednal jsem podle toho. Byly tu tlaky.“

Ačkoliv Maggie klopila oči k zemi, rytmus její motyčky se změnil. Věděla jsem, že naslouchá.

„I moudří lidé dělají nemoudrá rozhodnutí.“

Nato zmizel.

Znovu jsem se v duchu ptala, jak to myslel. Čí nemoudrá rozhodnutí? Moje? Jeho? Někoho jiného?

Následujících osmačtyřicet hodin jsme strávili s lopatkami a štětečky a lidskými kostmi. Můj tým hrabal a dokumentoval, zatímco zástupci Croweové vynášeli a prosévali hlínu. Ryan mi nosil kávu a koblihy a zprávy o havárii. McMahon mi referoval o tom, jak probíhá operace nahoře. Dala jsem mu deník pana Veckhoffa a během poledních přestávek mu vysvětlila své poznámky a teorie.

Zapomněla jsem na jména vyrytá do kamene. Zapomněla jsem na podivné karikatury, mlčky hledící ze stěn a stropů. Zapomněla jsem na bizarní podzemní komnaty a jeskyně, ve kterých jsem pracovala.

Vyprostili jsme dohromady osm lidí, posledního na Halloween.

Následujícího dne jsme se dozvěděli, kdo vyhodil do vzduchu Air TravelSouth 228.

„Dýmka. Ta co si dáte do pusy a kouříte.“

McMahon kývl.

„V předaném zavazadle.“ V hlase mi zazněla nevěřícnost.

„Zaměstnanec letecké společnosti si pamatuje, jak řekl tomu chlapovi, co přišel na poslední chvíli, že jeho ruksak je do příhrádky v kabině moc velký a bude si ho muset zaregistrovat. Chlap byl celý zpocený a duchem nepřítomný a stáhl si bundu a nacpal ji do batohu, než ho předal u zavazadlové přepážky. Říkají, že nechal v kapse té bundy rozpálenou dýmku.“

„A co detektory kouře? Požární detektory?“

„V zavazadlových prostorech nejsou.“

Ryan, McMahon a já jsme seděli na skládacích židlích v brífinkové místnosti centrály NTSB. Na konci naší řady jsem viděla Larkea Tyrella. Přední část místnosti byla plná personálu záchranného a vyšetřovacího týmu, vzadu byli nacpáni novináři.

Magnus Jackson přednášel prohlášení a promítal na obrazovku za svými zády diapozitivy.

„Air TravelSouth 228 se zřítil v důsledku nepředvídatelné souhry okolností, jež měly za následek požár, explozi, prudký pokles tlaku v kabině a rozpadnutí letounu ve vzduchu. V tomto pořadí. Proberu to krok za krokem a až skončím, zodpovím dotazy.“

Jackson zapracoval s klávesami laptopu, čímž promítl diagram kabiny pro cestující.

„Čtvrtého října, přibližně v jedenáct pětáctýřicet dopoledne, se cestující Walter Lindenbaum dostavil k zástupci Air TravelSouth Jamesi Sartoremu za účelem nástupu do letu 228. Agent Sartore právě ohlásil poslední výzvu k nástupu a uvedl, že pan Lindenbaum byl nadmíru rozčilen, protože se obával, že jeho pozdní příchod způsobil propadnutí letenky.“

Pan Lindenbaum měl dvě zavazadla, jedno malé a větší plátěný vak. Agent Sartore sdělil panu Lindenbaumovi, že na plátěný vak nezbývá dost místa v kabinové příhradce a že je příliš velký, než aby

se mu vešel pod sedadlo. Opatřil batoh visačkou a řekl Lindenbaumovi, aby ho nechal na startovací dráze s tím, že se o něj postará nosič zavazadel. Pan Lindenbaum si pak svlékl úpletovou bundu, vložil ji do vaku a nastoupil do letadla.“

Jackson promítl stvrzenku platby kreditní kartou.

„Záznamy z kreditní karty pana Lindenbauma potvrzují nákup litrové láhve rumu Demerara 151 večer před odletem.“

Další klepnutí do kláves a stvrzenku vystřídalo několik pohledů na zuhelnatělý plátěný batoh.

„Lindenbaumův vak a jeho obsah, *a pouze a výlučně tyto předměty ze všech předmětů vyproštěných z vraku letadla*“ – větu zdůraznil upřený pohled do obecnstva – „manifestují geometrické vzory hoření, jevící symetrii a větší hustotu uvnitř než zvenčí.“

Přejel obrys vzorů svým laserovým ukazovátkem.

„Z rozhovorů s členy rodiny vyšlo najevo, že Walter Lindenbaum byl kuřákem dýmky. Když vstupoval do nekuřáckého prostoru, měl ve zvyku vsunout dýmku do kapsy a znovu si ji zapálit později. Veškeré důkazy směřují k přítomnosti doutnající dýmky v kapse Lindenbaumovy bundy, když se bunda ocitla v nákladním prostoru.“

Vzadu v místnosti se rozlehlo polohlasné mumlání. Ruce vystřelovaly vzhůru a novináři pokřikovali otázky. Jackson je ignoroval a promítal další obrázky shořelého šatstva, rozloženého a pak složeného.

„Uvnitř zavazadlového prostoru se z hlavičky dýmky vysypaly fragmenty doutnajícího tabáku a popele, které ve styku s hořlavými okolními materiály v zavazadle vytvořily ložisko požáru.“

Další snímky spáleného plátna a šatstva.

„Dovolte, abych to zopakoval. Geometrické vzorce spálenin nebyly nalezeny na žádném dalším předmětu vyproštěném z vraku. Nebudu tady zabíhat do podrobností, ale zpráva pro tisk vysvětluje, jak se důkazy pomalého hoření složeného šatstva uvnitř zavazadel nemohou vysvětlit ničím, k čemu došlo *až po* explozi za letu.“

Následující obrázek ukazoval kouřem zčernalé úlomky skla.

„Láhev rumu pana Lindenbauma. Uvnitř volně naplněného batohu se kouř šířil při teplotě odpovídající lokalizovanému hoření, teplotě vyšší, než jakou měla láhev a její obsah, který se na procesu hoření nepodílel. Láhev zůstala nedotčena a kouř se na ní usadil. Produkty rozpadu, přítomné v kouři, odpovídající bodu původu hoření tak, jak jej popisují. Stopy tabákového kouře byly pozitivně identifikovány na

láhvi mezi jinými stopami, zvláště protože forenzní analýza rovněž měla k dispozici pro srovnání neshořelá vlákna tabáku z hlavičky dýmky.“

Jackson přepnul na grafické znázornění letadla.

„U Fokkeru-100 vede palivové potrubí pod podlahou kabiny, nad zavazadlovým prostorem, od nádrží v křídlech k motorům na zádi.“

Sledoval tu trasu ukazovátkem, přepnul na zvětšeninu palivového potrubí, pak ještě zvětšil detail trubky.

„Náš konstrukční tým našel důkazy praskliny v potrubí, způsobené únavou materiálu, v místě, kde prochází přepážkou v zadní části zavazadlového prostoru. Se vši pravděpodobností tuto prasklinu způsobil chybně provedený průchod potrubí, v němž se hromadil tlak.“

Obrazovku zaplnila zvětšenina vlasové praskliny.

„Žár z hoření v batohu pana Lindenbauma prasklinu rozšířil, čímž umožnil, že miniaturní množství palivových par proniklo z potrubí do prostoru.“

Zvedl špinavý a začernalý kus plechového opláštění.

„Lokalizované poškození žárem, projevující se lokalizovaným zabarvením, je jasně rozeznatelné na palivovém potrubí v bodě selhání, způsobeného vystavením žáru. Přejdu nyní k simulaci.“

Klávesy zacvakaly, obrazovka zbělela, pak se zaplnila animací F-100 za letu. Nahoře na obrazovce po vteřinách ubíhal čas.

Lindenbaumův batoh bylo vidět nahoře v levé zadní části zavazadlového prostoru, hned pod sedadly 23A a B. Sledovala jsem, jak mění barvu z růžové přes lososovou do červené, jako by mi někdo do žaludku vrazil ledovou pěst.

„Žhnutí v batohu,“ podotkl Jackson. „První sekvence hoření.“

Ze zavazadla začaly vystupovat bleděmodré skvrnky.

„Kouř.“

Částice vytvořily jemnou průhlednou mlhu.

„Zavazadlový prostor je natlakovaný stejně jako kabina pro cestující, což znamená, že je zásobován vzduchem obsahujícím přiměřený podíl kyslíku. To znamená, že tady dole se pohybuje spousta teplého vzduchu.“

Mlha se zvolna rozptýlila. Konce Lindenbaumova kufru zbarvila červeně.

„Ačkoliv byl zprvu uzavřen v prostoru, nakonec se kouř z batohu rozšířil. Žár konečně pronikl a pak došlo ke vzniku laminárního hoření

plamenem mimo batoh. Vzáňaly se kufry po obou stranách a vznikl hustý kouř.“

Maličké černé tečky se objevily u palivového potrubí, vedoucího podél vnitřní stěny zavazadlového prostoru. Zírala jsem jako uhranutá, jak se tečky množí a zvolna klesají nebo jsou unášeny pohybem vzduchu.

„Pak nastala druhá fáze hoření. Když začalo palivo unikat z natlakovaného potrubí, bylo jeho množství tak nepatrné, že se vypařovalo a mísilo se vzduchem. Jak se palivo v plynném skupenství šířilo, klesalo, protože palivové výpary jsou těžší než vzduch. V tom okamžiku tu byl zápach, který se dal snadno vysledovat.“

V kabině pro cestující se objevily modré stopy.

„Kouř pronikal do kabiny skrz ventilaci, topení a systém klimatizace, a nakonec i ven tlakovacím ventilem.“

Vzpomněla jsem si na Jeana Bertranda. Postřehl zápach? Viděl kouř?

Nastal záblesk, rudá se rozšířila od Lindenbaumova kufru a v zadní části zavazadlového prostoru se objevila zubatá díra.

„Dvacet minut a jedenadvacet sekund od začátku letu vypařené palivo narazilo na svazek drátů, v němž pravděpodobně došlo k vytvoření elektrického oblouku, a vzňalo s ohlušující detonací. Tato exploze je slyšet na hlasovém záznamníku z kokpitu.“

Rozpomněla jsem se na to, jak Ryan líčil pilotova poslední slova, cítila jsem tutéž bezmoc, jakou popisoval.

„Elektrický okruh selhal.“

Myslela jsem na pasažéry. Pocítili otřes? Slyšeli explozi? Uvědomovali si, že zemřou?

„Počáteční exploze směřovala z natlakovaného zavazadlového prostoru do nenatlakované části trupu za ním a vzduch začal rvát části letadla. V tom okamžiku uniklo z potrubí další palivo a v uzavřeném prostoru vzplanul nový oheň.“

Jackson ukazoval předměty, jak se oddělovaly a padaly na zem.

„Zadní kryt trupu. Rychlostní brzdy.“

V místnosti panovalo hrobové ticho.

„Potom došlo k výbuchu přes vertikální část ocasu, který vychýlil horizontální stabilizátor a výškové kormidlo.“

Letadlo v animaci se naklonilo nosem dolů a řítilo se k zemi. Kabina pro cestující byla stále ještě nepoškozena. Jackson stiskl klávesu a obrazovka zbělela.

Nikdo se nepohnul, ani snad nedýchal. Vteřiny plynuly. Uslyšela jsem vzlyk, nebo snad jen hluboký nádech. Zakašlání. Pak místnost explodovala.

„Pane Jacksone...“

„Proč nebyly kouřové detekt...“

„Pane Jack...“

„Jak dlouho...“

„Budu zodpovídat otázky jednu po druhé.“ Jackson ukázal na ženu v brýlích.

„Jak dlouho trvá, než se zvýší teplota v batohu k bodu, kdy vznikne požár?“

„Dovolte, abych objasnil jednu věc. Mluvíme o žhnutí, to je hoření, které vzniká, když jen málo kyslíku, který je k dispozici, přichází do přímého kontaktu s pevnou hmotou, jako jsou uhlíky nebo žhavý popel. Není to hoření plamenem. V malém prostoru, jako je vnitřek zavazadla, může žhnutí nastat rychle a udržet se při 250 až 360 stupních Celsia.“

Jeho prst našel dalšího novináře.

„Jak mohla ta láhev rumu přežít požár v zavazadle?“

„Snadno. Na druhém konci teplotního spektra může žhnutí dosáhnout 600 až 650 stupňů Celsia, což je teplota zapálené dýmky nebo cigarety. To sotva stačí k tomu, aby to poškodilo skleněnou láhev obsahující tekutinu.“

„A kouřové usazeniny na láhvi zůstanou?“

„Ano. Pokud by nebyla vystavena velmi intenzivnímu a dlouhodobému ohni, což v tomto případě nebyla, jelikož k tomu došlo uvnitř kufru.“

Prst se pohnul.

„Ty stopy únavy materiálu na kovu se taky dochovaly?“

„K roztavení oceli potřebujete teplotu nejméně 1370 stupňů Celsia. Typické stopy únavy materiálu obvykle přežijí požár takové intenzity, kterou tu popisují.“

Ukázal na reportéra z *Charlotte Observer*.

„Věděli pasažéři, co se děje?“

„Ti, kteří seděli blízko od místa vzplanutí, mohli cítit otřes. Všichni slyšeli explozi.“

„A co kouř?“

„Kouř musel pronikat do kabiny pro cestující skrz systém topení a klimatizace.“

„Byli cestující po celou dobu při vědomí?“

„Při tom typu hoření, který jsem popsal, mohou vznikat otravné plyny, jež mohou velmi rychle na lidi zapůsobit.“

„Jak rychle?“

„Staří, mladí, asi kolem devadesáti sekund.“

„Mohly se tyto plyny dostat do oddělení pro cestující?“

„Ano.“

„Byly v obětech nalezeny stopy kouře nebo jedovatých plynů?“

„Ano. Doktor Tyrell velmi záhy vydá prohlášení.“

„Jak si při takovém množství kouře můžete být jistý zdrojem usazenin na lahvi s rumem?“ Tazatel vypadal asi na šestnáct roků.

„Byly nalezeny fragmenty Lindenbaumovy dýmky a provedeny srovnávací studie za použití neshořelých vláken tabáku, jež přilnuly z vnitřní strany k hlavičce. Usazeniny na lahvi byly vedlejšími produkty hoření tohoto tabáku.“

„Jak mohlo dojít k úniku paliva?“ křikl někdo zezadu.

„Když v uzavřeném prostoru vypukl požár, žár z ohně postihl jen jeden úsek palivového potrubí. To rozšířilo stěnu trubek, neboli vznikl tlak, který velmi mírně rozšířil počáteční závadu.“

Jackson vyvolal reportéra, který vypadal jako Dick Cavett.

„Chcete nám tvrdit, že počáteční požár nezpůsobil přímo výbuch?“

„Ano.“

„Co tedy tu explozi způsobilo?“ nevzdával se.

„Elektrická závada. To je druhá fáze hoření.“

„Jak moc jste si tím jistý?“

„Poměrně dost. Když explozi způsobí elektrická jiskra, elektrická energie se neztratí, musí se uzemnit. Poškození způsobené elektrickým uzemněním bylo rozlišeno na tomtéž segmentu palivového potrubí. Takové poškození se běžně vídá na měděných předmětech a dosti zřídka na ocelových součástech.“

„Nemůžu uvěřit, že ten oheň v kufru nezpůsobil explozi.“ Cavett se pramálo pokoušel skrýt svou skepsi. „Nebylo by to normálnější?“

„Vaše otázka je pochopitelná. Vlastně jsme si to zprvu mysleli, ale víte, ty výpary nejsou v tak krátké vzdálenosti od zdroje, z něž vycházejí, ještě dost smíšený se vzduchem. Výpary se musí namíxovat, než dojde ke vzplanutí, ale když už se tak stane, je to ohlušující rána.“

Další ruka.

„Prováděli analýzu kvalifikovaní specialisté na požáry a exploze?“

„Ano. Byli přibráni nezávislí znalci.“

Vstal další tazatel.

Osmdesát osm lidí zemřelo, protože jeden člověk myslel jen na to, aby nepřišel o místo v letadle. Celé to byla tragická chyba.

Podívala jsem se na hodinky. Croweová už bude čekat.

S pocitem otupělosti jsem vyklouzla z místnosti. Čekají na mě oběti, jejichž smrt nezpůsobila prostá neopatrnost.

Chladicí vozy už z pozemků Hasičské stanice Alarka zmizely. Na parkovišti zbyly jen vystěhované hasičské vozy a vozidla těch, kdo mi asistovali. Vjezd střežil jediný zástupce šerifa.

Croweová už tam byla, když jsem přijela. Jak mě uviděla, vylezla z hlídkového vozu, sebrala malý kožený kufřík a čekala. Obloha byla jako cín a z rokle vanul studený prudký vítr. Jeho poryvy chytaly střechu jejího klobouku a jemně měnily jeho tvar kolem šerifčiny tváře.

Přidala jsem se k ní a vstoupily jsme do dočasné márnice, která nyní vypadala jinak. Stan a Maggie pracovali u pitevních stolů a rovnali kosti tam, kde před nedávnem ležely oběti letecké havárie. Na čtyřech stolech stály neotevřené kartónové krabice.

Pozdravila jsem svůj tým a spěchala do kóje, kterou jsem používala jako kancelář. Než jsem si převlékla laboratorní plášť místo bundy, Croweová usedla na židli proti mému psacímu stolu, rozepnula zip kufříku a vyndala několik složek.

„Devatenáct set sedmdesát dva, kde nic tu nic. Všichni pohřešovaní se našli. Z roku 1972 tu mám dvě.“

Otevřela první složku.

„Mary Francis Raffertyová, bílá žena, věk osmdesát jedna let. Žila sama v Dillsboro. Dcera ji chodila zkontrolovat každou sobotu. Jeden týden Raffertyová nebyla doma. Už nikdy ji nikdo nespatriil. Předpokládalo se, že se zatoulala a zemřela na prochladnutí.“

„Kolikrát už jsme to slyšeli?“

Přešla k další složce.

„Sarah Ellen Deaverová, bílá žena, věk devatenáct let. Odešla z domova do práce v obchodě se smíšeným zbožím u státní silnice číslo 74. Nikdy tam nedorazila.“

„Pochybuju, že tu máme Deaverovou. Ozval se Tommy Albright?“

„George Adair je pozitivní,“ potvrdila Croweová.

„Zuby?“ zeptala jsem se.

„Ano.“ Pauza. „Víte, že prvnímu pohřbu z přístěnku chyběla levá noha?“

„Albright mi to telefonoval.“

„Dcera Jeremiaha Mitchella se domnívá, že poznala něco z ošacení. Odebíráme krev od sestry.“

„Albright mě požádal, abych odřízla vzorky kostí. Tyrell slíbil, že uspíší rozbor. Kontrolovala jste ostatní data?“

„Rodina Alberta Odella poskytla jméno jeho zubaře.“

„To je ten farmář, co pěstoval jablka?“ zeptala jsem se.

„Odell je jediný pohřešovaný z osmdesátého šestého, který se ještě nenašel.“

„Mnozí zubaři nearchivují záznamy déle než deset let.“

„Doktor Welch nepůsobil jako génius. Dnes odpoledne se pojedu do Lauady podívat, co má.“

„A co ostatní?“ Věděla jsem, co odpoví, ještě než jsem dokončila otázku.

„S ostatními to bude těžké. U Adamse a Farrella je to už přes padesát let, u Trampera přes čtyřicet.“

Vytáhla další tři složky a všechny mi položila na stůl.

„Tohle se mi podařilo vyhrabat.“ Vstala. „Dám vám vědět, co se dozvím od toho zubaře.“

Když odešla, strávila jsem pár minut prohlížením složek. Ta, která se týkala Tuckera Adamse, obsahovala jen zprávy z tisku, které už jsem viděla.

Záznamy o Edně Farrellové byly trochu lepší a obsahovaly i rukou psané poznámky, pořízené v době jejího zmizení. Byla tu výpověď Sandry Jane Farrellové, která vylíčila Edniny poslední dny a podrobný fyzický popis. Edna spadla zmlada z koně a Sandra prohlásila, že matka měla obličej „našišato“.

Zvedla jsem černobílou momentku s ozdobně vykrajovanými okraji. Ačkoliv podoba byla rozmazaná, asymetrie obličeje byla viditelná.

„Jdeme na to, Edno.“

Byly tu fotky Charlieho Wayne Trampera a jeho zmizení a smrt byly popsány v několika novinových článcích. Jinak se písemných informací zrovna nedostávalo.

Následující dny byly jako ty první, které jsem strávila v Hasičské stanici Alarka: žila jsem s mrtvými od svítání do soumraku. Hodinu za hodinou jsem třídila a rovnala kosti, určovala pohlaví a rasu, odhadovala věk a výšku. Pátrala jsem po stopách starých zranění, prodělaných onemocnění, vrozených zvláštností nebo často opakovaných pohybů. U každé kostry jsem vybudovala co možná nejúplnější profil, jaký bylo možné vypracovat z ostatků zbavených živé tkáně.

Svým způsobem to bylo jako zpracovávat havárii, kde jsou známá jména ze seznamu pasažérů. Na základě Veckhoffova deníku jsem dospěla k přesvědčení, že mám omezený výběr, protože data zaznamenaná v jeho seznamech přesně odpovídala datům zmizení seniorů ze Swain a sousedních okresů: 1943 Tucker Adams; 1949 Edna Farrellová; 1959 Charlie Wayne Trampler; 1986 Albert Odell.

Protože jsem byla přesvědčená, že z hlediska časové posloupnosti budou první, začali jsme čtyřmi pohřebišti z tunelu. Zatímco Stan a Maggie čistili, třídili, číslovali, fotografovali a rentgenovali, já jsem studovala kosti.

Ednu Farrellovou jsem našla záhy. Kostra číslo čtyři patřila staré ženě, jejíž pravá lícní a čelistní kost se ostře odchylovaly od středové osy vinou fraktur, jež se zhojily bez patřičného zásahu.

Kostra číslo pět byla neúplná, scházely jí části hrudního koše, paže a dolní části nohou. Rozsáhlé poškození zvěří. Tvar pánve sděloval, že jedinec byl mužského pohlaví a starý. Globurální lebka, vysedlé lícní kosti a lopatkovitý tvar předních zubů nasvědčovaly indiánskému původu. Analýza zařadila lebku jednoznačně do mongolského tábora. Charlie Wayne Trampler?

Číslo šest, nejponičenější z koster, náležela staršímu bělochovi, který byl v čase smrti bezzubý. Kromě odhadu výšky na víc než stoosmdesát centimetrů jsem na kostech nenašla žádné jedinečné znaky. Tucker Adams?

Kostra číslo tři patřila staršímu muži se zhojenými frakturami nosu, maxilly, třetího, čtvrtého a pátého žebra a pravé fibuly. Dlouhá, úzká lebka, tvar nosního můstku, hladká nosní přepážka a předsunutá dolní část obličeje nasvědčovaly tomu, že muž byl černoch. Stejněho

názoru byl i počítačový program Fordisc 2.0. Měla jsem tušení, že půjde o oběť z roku 1979.

Poté jsem vyšetřila kostry nalezené v přístěnku s Mitchellem a Adairem.

Kostra číslo dvě patřila starému bílému muži. Artritické změny v pravém rameni a pažních kostech nasvědčovaly opakovanému natahování ruky nad hlavu. Česání jablek? Na základě stavu zachovalosti jsem usoudila, že tento jedinec zemřel později než ti, kteří byli pohřbeni v hrobech v tunelu. Farmář a pěstitel jablek Albert Odell?

Kostra číslo jedna náležela staré bělošce s pokročilou artritidou a pouhými sedmi zuby. Mary Francis Raffertyová, ta žena z Dillsboro, jejíž dcera našla roku 1972 matčin dům prázdný?

V sobotu pozdě odpoledne už jsem si byla jistá, že jsem přiřadila kosti ke správným jménům. Lucy Croweová mi pomohla tím, že našla zubařské záznamy Alberta Odella, reverend Luke Bowman si zase vzpomněl, jak vysoký byl Tucker Adams. Sto osmdesát osm.

A o způsobu smrti jsem měla celkem jasnou představu.

Hyoid je malá, podkovovitá kůstka usazená v měkké tkáni krku, vysoko nahoře za dolní čelistí. U starých lidí, jejichž kosti jsou často křehké, hyoid praskne, jsou-li jeho křídla stlačena. Nejběžnějším zdrojem kompresní síly je škrčení.

Tommy Albright zatelefonoval, když jsem se chystala skončit.

„Našla jste ještě nějaké hyoidní fraktury?“

„Pět ze šesti.“

„Mitchell taky. Musel se zoufale rvát. Když ho nemohli uškrtit, roztřískali mu hlavu.“

„Adair?“

„Ne. Ale je tam petechiální krvácení.“

Petechie jsou miniaturní krevní sraženiny, jež se objevují jako tečky v očích a na hrdle a jsou výraznými známkami dušení.

„Komu se sakra chce škrtit staré lidi?“

Neodpověděla jsem. Viděla jsem u koster i jiná poranění. Poranění, jež jsem nechápala. Poranění, o kterém se nezmíním, dokud se nedozvím víc.

Když zavěsil, přešla jsem k pohřebišti číslo čtyři, zvedla stehenní kosti a donesla je k osvědčenému zvětšovacímu přístroji.

Ano. Je to tam. Je to skutečné.

Sebrala jsem femury ze všech koster a odnesla kosti k mikroskopu.

Každá pravá proximální část kosti byla obkroužena maličkými rýhami, které vedly po délce každé linea aspera, zdrsňelého hrbolu pro uchycení svalu na zadní straně kosti. Další vrypy vedly horizontálně, nad a pod povrchem kloubu. Ačkoliv počet stop se různil, jejich rozložení bylo u všech obětí stejné.

Nastavila jsem maximální zvětšení.

Když jsem zaostřila, hrbolky vykrystalizovaly v rýhy s ostrými okraji, v průřezu měly tvar písmene V.

Stopy řezu. Ale jak je to možné? Už jsem viděla stopy řezu na kosti, ale jen v případech rozčtvrcení mrtvoly. Kromě Charlieho Wayne Trampera a Jeremiaha Mitchella byli tito jedinci pohřbeni neporušení.

Proč tedy? A proč jen pravý femur? *Opravdu* je to jen pravý femur?

Užuž jsem chtěla začít znovu zkoumat všechny kosti, když do dveří vrazil Andrew Ryan.

Maggie, Stan a já jsme polekaně vzhledli.

„Posloucháte zprávy?“ zeptal se Ryan, zardělý a zpocený navzdory chladu.

Zavrtěli jsme hlavami.

„Parkera Davenporta našli mrtvého asi před třemi hodinami.“

„Mrtvého?“

Emoce ve mně sváděly boj. Šok. Lítost. Hněv. Obezřelost.

„Jak?“

„Jediná kulka do mozku. Pobočník ho našel u něj doma.“

„Sebevražda?“

„Nebo to někdo narařil.“

„Postmortálku dělá Tyrell?“

„Jo.“

„Už to mají media?“

„No jo. Div se nezblázní, jak touží po informacích.“

Úleva. Zbavím se tlaku. Pocit viny. Zemřel člověk a ty myslíš v první řadě na sebe.

„Ale je to pod pokličkou víc než mobilizační plán USA.“

„Nechal Davenport nějaký dopis?“

„Nic se nenašlo. Co je nového tady?“ ukázal k pitevním stolům.

„Máš čas?“

„Havárii způsobila nedbalost a mechanické selhání.“ Rozpřáhl paže. „Jsem svobodný člověk.“

Nástěnné hodiny ukazovaly sedm čtyřicet pět. Řekla jsem Stanoví a Maggie, ať si dají padla, pak jsem odvedla Ryana do své kóje a vysvětlila mu, jak to bylo s Veckhoffovým deníkem.

„Naznačuješ, že po smrti některého z prominentních občanů byla nazdařbůh zavražděna nějaká starší osoba?“ Snažil se, ale nedařilo se mu zabránit, aby se mu do hlasu nevetřela skepse.

„Ano.“

„A nikdo si toho nevšiml.“

„Ta zmizení nebyla tak častá, aby nasvědčovala nějakému systému, a výběr starých obětí způsobí menší rozruch.“

„A tahle babkocida probíhala půl století.“

„Děle.“

Znělo to opravdu jako přitažené za vlasy, a to mě podráždilo. Když jsem podrážděná, neberu si servítky.

„A taky dědkocida.“
 „A pachatelé se zbavovali těl v Arthurově domě.“
 „Ano, ale nejen zbavovali.“
 „A byla to nějaká skupina, ve které měl každé šifrované jméno.“
 „Má,“ odsekla jsem.
 Ticho.
 „Mluvíš o nějakém kultu?“
 „Ne. Ano. Nevím. Asi ne. Ale myslím, že oběti se využívaly při jakémisi rituálu.“
 „Pročpak to?“
 „Pojď se mnou.“
 Vodila jsem ho od stolu ke stolu, představovala jednotlivé mrtvoly a ukazovala detaily. Nakonec jsem ho dovedla k mikroskopu a zaostřila čočky na pravý femur Edny Farrellové. Když ho prostudoval, zasunula jsem jednu ze stehenních kostí Tuckera Adamse. Raffertyové, Odella.
 Struktura byla nezaměnitelná. Tytéž zářezy. Totéž rozložení.
 „Co to je?“
 „Stopy po řezu.“
 „Jako nožem?“
 „Něco s ostrou čepelí.“
 „Co to znamená?“
 „Nevím.“
 Každá kost tiše břinkla, když jsem ji položila na nerezovou plochu. Ryan mě pozoroval s nevyzpytatelným výrazem.
 Podpatky mi hlasitě cvakaly, když jsem kráčela k výlevce a pak dál do své kóje odložit laboratorní plášť a obléct si bundu. Když jsem se vrátila, Ryan stál nad kostrou, která podle mého názoru patřila pěstiteli jabloní Albertu Odellovi.
 „Takže ty víš, kdo to je.“
 „Až na tamtoho pána.“ Ukázala jsem na starého černého muže.
 „A myslíš si, že byli uškrceeni.“
 „Ano.“
 „Proč, sakra?“
 „Promluv si s McMahonem. To je práce pro policii.“
 Ryan mě následoval ven na parkoviště. Když jsem se sunula za volant, vypálil ještě jednu otázku.
 „Jaký ujetý mutant chytá staré lidi, udusí je a pak si hraje s jejich těly?“

Odpověď přišla z nečekaného zdroje.

Na Výšince jsem si udělala sendvič se šunkovým salátem, popadla pytlík Sunchips a hrst cukrových sušenek a vydala se povečeřet s Boydem. Ačkoliv jsem se horlivě omlouvala za to, jak jsem ho v uplynulém týdnu zanedbávala, jeho obočí se sotva pohnulo a jazyk zůstal pevně skrytý z dohledu. Pes byl dotčen.

Další pocit viny. Další sebetřýznění.

Odevzdala Boydovi sendvič, bramborové lupínky i sušenky, naplnila jsem mu misky vodou a granulemi a slíbila mu nazítří dlouhou procházku. Když jsem odcházela, očichával granule.

Znovu jsem se zásobila a vzala si jídlo do svého pokoje. Na podlaze ležel dopis. Na základě způsobu doručení jsem měla tušení, že pochází od McMahonona.

Bylo tomu tak. Žádal, abych se nazítří zastavila na velitelství FBI.

Zhltna jsem večeři, dala si horkou lázeň a zatelefonovala kolegovi na univerzitu Chapel Hill v Severní Karolině. Bylo sice už po jedenácté, ale znala jsem Jimovy zvyklosti. Žádné dopolední přednášky. Domů kolem šesté. Po večeři osmikilometrový běh, pak zpátky do archeologické laboratoře až do dvou po půlnoci. Pokud nebyl na vykopávkách, byl Jim noční pták.

Po pozdravech a krátkém zdvořilostním úvodu jsem ho požádala o pomoc.

„Děláš archeologii?“

„Je to zábavnější než moje obvyklá práce,“ prohlásila jsem jakoby nic.

Popsala jsem podivné zářezy a rýhování, aniž bych prozradila povahu obětí.

„Jak starý je ten materiál?“

„Ne moc.“

„Je zvláštní, že stopy se omezují na jedinou kost, ale ta struktura, kterou popisuješ, vypadá podezřele. Pošlu ti faxem tři články z nedávné doby a spoustu vlastních fotek.“

Poděkovala jsem mu a dala mu číslo do márnice.

„Kde to je?“

„Okres Swain.“

„Nepracuješ s Midkiffem?“

„Ne.“

„Někdo mi povídal, že tam nahoře kope.“

Potom jsem zatelefonovala Katy. Mluvily jsme o jejích přednáškách, o Boydovi, o sukni, kterou viděla v katalogu Victoria's Secret. Osnovaly jsme plány na pláž o Děkuvzdání. Vůbec jsem se nezmínila o vraždách ani o svých rostoucích obavách.

Po telefonátu jsem zalezla do postele a ležela potmě, při tom jsem si představovala kostry, které jsme objevili ve sklepech. Ačkoliv jsem nikdy neviděla skutečný případ, v hloubi duše jsem věděla, co ty podivné stopy znamenají.

Ale proč?

Cítila jsem hrůzu. Zachvátila mě nevěřícnost. Pak už jsem necítila nic, dokud mi v sedm ráno slunce nezačalo ohřívat obličej.

Jimovy fotky a články ležely na faxu, když jsem dorazila do márnice. *Nature*, *Science* a *American Antiquity*. Přečetla jsem je a prostudovala si všechny obrázky. Pak jsem znovu vyšetřila všechny lebky a dlouhé kosti a pořídila polaroidem snímky všeho, co působilo podezřele.

Stejně jsem tomu nedokázala uvěřit. Starověk, staří lidé, ano. Tyhle věci se v moderní Americe nestávají.

Náhlé spojení.

Ještě jeden telefonát. Colorado. Dvacet minut nato další fax. Zírala jsem na něj a papír se mi mírně chvěl v ruce.

Dobrotivý Bože. Je to nesporné.

McMahona jsem našla v jeho dočasném hlavním štábu na Hasičské stanici Bryson City. Stejně jako u provizorní márnice se i funkce úřadovny FBI změnila. McMahon a jeho kolegové se namísto letecké havárie začali soustředit na vyšetřování místa činu, přičemž přešli od terorismu k vraždě.

Prostor dříve obývaný NTSB byl nyní prázdný a několik kójí se spojilo a vytvořilo cosi, co vypadalo jako služebna účelové jednotky. Nástěnky, na nichž kdysi byla jména teroristických skupin a militantních radikálů, nyní nesly jména osmi zavražděných. V jednom shluku pozitivně identifikovaní: Edna Farrellová, Albert Odell, Jeremiah Mitchell, George Adair. V dalším neznámí a dosud zpochybnění: John Doe. Tucker Adams. Charlie Wayne Tramper. Mary Francis Raffertyová.

Ačkoliv každé jméno doprovázelo datum zmizení, množství a typ informací se tabuli od tabule značně lišilo.

Na protějším konci místnosti byly na dalších tabulích vystaveny fotky Arthurova domu. Poznala jsem půdní kavalce, jídelní stůl, krb ve velké místnosti. Prohlížela jsem snímky suterénních fresek, když ke mně přistoupil McMahon.

„Veselé.“

„Šerifka Croweová se domnívala, že to je kopie Goyi.“

„Má pravdu. Je to *Saturn požírající své děti*.“

Zaklepal na fotku scény prámu.

„Tohle je od Theodora Géricaulta. Znáte ho?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Jmenuje se to *Vor Medúzy*.“

„O čem to je?“

„To zjišťujeme.“

„Kdo je ten medvěd?“

„To samé. Hledáme to jméno, ale zatím nic. Baxbakualanuxiwaew zase po světě tolik běhat nemůže.“

Nehtem odstranil napínáček a podal mi seznam.

„Znáte někoho z té sestavy?“

„Jména ze stěn tunelu?“

„Jo. Zpracovává je zvláštní agent Rayner.“

Zadní stěnu místnosti lemovaly tři skládací stoly. Na jednom byl počítač, na dalších kartónové krabice, každá označená datem a místní příslušností: *Kuchyňská zásuvka L3. Obývací pokoj, Knihovna ze severní stěny*. Další krabice byly navršeny na podlaze.

U počítače pracoval mladý muž v košili a vázance. Zhlédla jsem ho v Arthurově domě, ale neznali jsme se. McMahon pokynul rukou od agenta ke mně.

„Roger Rayner, Tempe Brennanová.“

Rayner vzhlédl a usmál se, pak se vrátil ke svému monitoru.

„Natrefili jsme na pár hráčů, kteří jsou nejvíc nasnadě. Řečtí a římské bohové, například.“

Všimla jsem si poznámek za některými jmény. Kronos. Dionysos. Dcery Mineovy. Dcery Peleovy. Polyfemos.

„A papež a aztécký panovník naskočili taky hned. Ale kdo je sakra Dasakumaracarita? Nebo Abd al-Latif? Nebo Hamatsa?“ vyslovoval ta jména slabiku po slabice. „Takový ‚Sawney Beane‘ nebo ‚John Gregg‘, to se dá aspoň vyslovit.“

Hrábl si rukou do vlasů a zase si vytvořil ten kohoutí hřebínek.

„Říkal jsem si, že antropolog by mohl znát nějakou záhadnou bohyni nebo tak něco.“

Zírala jsem na jedno jméno, nervové buňky mi přímo brněly. Hamatsa.

Montezuma. Aztékové.

Saturn požírající své děti.

„Můžeme si někde promluvit mezi čtyřma očima?“ Můj hlas byl vyladěný na vysokou kadenci a zněl rozechvěle.

McMahon na mě vrhl nevěřící pohled, pak mě odvedl do sousední kóje.

Chvilku mi trvalo, než jsem si urovnala myšlenky.

„To, co chci říct, bude znít absurdně, ale ráda bych, abyste mě vyslechl.“

Zaklonil se a propletl si prsty na břiše.

„Mezi Kwakiutly ze severozápadního Tichomoří byli Hamatsa společností kmenové elity. Mladí muži, kteří se chtěli stát Hamatsou, procházeli dlouhým obdobím izolace.“

„Jako při přijímání do bratrstva.“

„Ano. Během doby, kterou trávili v lese, se zasvěcování pravidelně objevovali na okraji vesnice, nepřítelů a řvoucí, útočili na ni, zuby rvali maso z paží a hrudí těch, kdo měli tu smůlu, že se k tomu nachomýtlí, a pak mizeli zpátky do lesů.“

McMahon upíral oči na své ruce.

„Krátko před koncem svého exilu přinesli každému zasvěcovanému mumii, která byla namočená do slané vody, očištěna a vykuchána. Očekávalo se, že zasvěcovaný mrtvolu vyudí k závěrečnému rituálu.“

Polkla jsem.

„Během toho rituálu aspirant a starší členové bratrstva požili části té mrtvoly.“

McMahon se na mě nepodíval.

„Znáte Aztéky?“

„Ano.“

„Uctívali své bohy rituálním pojídáním lidí.“

„Kanibalismus?“

McMahon mi konečně pohlédl do očí.

„Ve velkém. Když Cortés a jeho lidé vstoupili do Montezumova hlavního města Tenochtitlánu, našli na městském náměstí hromady

lidských lebek, jiné byly nabodnuty na kopích. Odhadovali počet na víc než sto tisíc.“

Ticho. Pak: „Saturn snědl své děti.“

„Polyfemus zajal Ulyseu a povečeřel jeho posádku.“

„Proč papež?“

„To nevím.“

McMahon zmizel, za okamžik se vrátil.

„Rayner ho vyhledává.“

Podíval se na poznámku, podrbal se ve zježených vlasech.

„Rayner našel ten Géricaultův obraz. Vychází ze ztroskotání francouzské fregaty *La Méduse* v roce 1816. Podle vyprávění trosečníci pojídali mrtvé, když uvízli na moři.“

Užuž jsem chtěla ukázat McMahonovi své nálezy, když se ve dveřích objevil Rayner. Poslouchali jsme, co vyčetl z načmáraných poznámek.

„Asi nechcete celý staříkův životopis, takže vám řeknu jen to podstatné. Papež Innocenc III. proslul tím, že roku dvanáct set patnáct zorganizoval Čtvrtý lateránský koncil. Každý, kdo mezi křesťanstvem něco znamenal, měl nařizeno se na té sešlosti ukázat.“

Vzhlédl.

„Parafrázuju. Když se všichni hlavouni shromáždili, Innocenc vyhlásil, že od nynějška se slova *hoc est corpus meum* mají brát doslova a od věřících se požaduje, aby věřili ve zhmotnění. To je ta myšlenka, že při mši se chleba a víno mění v tělo a krev Krista.“

Znovu vzhlédl, aby se přesvědčil, že mu rozumíme.

„Innocenc vyhlásil, že ten akt není symbolický, že je skutečný. Tahle otázka se zřejmě probírala asi tisíc let, takže Innocenc se rozhodl, že tu záležitost vyřeší. Jestliže od té doby někdo pochyboval o zhmotnění neboli transubstanciaci, provinil se kacířstvím.“

„Díky, Rogere.“

„Není zač.“ Vzdálil se.

„Tak kde je spojovací článek?“ zeptal se McMahon.

„Innocenc definoval nejposvátnější obřadní akt křesťanství jako opravdové pojídání Boha. Antropologové tomu říkají rituální antropofagie.“

Vzpomínka z dětství. Jeptiška v rituálním hábitu, krucifix na hrudi, křídu na ruku.

„Znáte původ slova *hostie*?“

McMahon zavrtěl hlavou.

„*Hostia*. V latině to znamená ‚oběť k obětování‘.“

„Myslíte, že máme co do činění s nějakou okrajovou skupinou, která je posedlá kanibalismem?“ Nadechla jsem se, pokoušela jsem se zklidnit. „Myslím, že je to mnohem horší.“

„Horší než co?“

Oba jsme se otočili. Ryan stál na místě, kde před chvílkou byl Rayner. McMahon ukázal na židli.

„Horší než slintat nad mýty a alegorickými obrazy. Jsem ráda, že jsi tady, Ryane. Můžeš potvrdit to, co se chystám popsat.“

Vytáhla jsem z aktovky Jimovy fotky a podala je nejprve McMahonovi.

„Tohle je rekonstruovaná holenní kost laně. Ty vrypy byly učiněny ostrým nástrojem, patrně kamenným nožem. Všimněte si, jak se shlukují kolem šlachy a svalových úponů a na kloubech.“

McMahon předal fotku Ryanovi a já mu podala několik dalších.

„Tohle jsou také zvířecí kosti. Všimněte si podobného rozložení stopů řezu a vrypů.“

Další obrázek.

„Toto jsou fragmenty lidské kosti. Byly nalezeny v téže jeskyni v jihovýchodní Francii, kde se našly zvířecí kosti.“

„Vypadá to na stejnou strukturu.“

„Taky že je.“

„Což znamená?“

„Řezničinu. Kosti byly zbaveny masa a v kloubech rozřezány nebo ukrouceny.“

„Jak starý je tenhle materiál?“

„Sto tisíc až sto dvacet tisíc let. Sídliště obývali neandertálci.“

„Má to pro nás nějaký smysl?“

Podala jsem mu několik dalších snímků.

„Tohle jsou také lidské kosti. Pocházejí z naleziště poblíž Mesa Verde v jihozápadním Coloradu.“

„Anasazi?“ Ryan sáhl po fotce.

„Ano.“

„Kdo jsou Anasazi?“ vyptával se McMahon.

„Předci skupin jako Hopi a Zuni. Tohle stanoviště obývala jedna malá skupina zhruba v letech 1130 až 1150, během období extrémního sucha. Jeden kolega z Chapel Hill prováděl vykopávky. Tohle jsou jeho fotky. Nejméně pětadvacet dospělých a dětí bylo poraženo jako dobytčata. Všimněte si, že struktura je identická.“

Předložila jsem jim další fotku.
 „To jsou kamenné nástroje, které se našly spolu s lidskými kostmi. Testy potvrdily přítomnost lidské krve.“
 Další.
 „Keramický hrnec na vaření obsahoval zbytky lidských tkání.“
 „Jak si mohou být jisti, že tyhle stopy nezpůsobila abraze? Nebo zvířata? Nebo nějaký pohřební rituál? Možná rozřezávali mrtvé, aby je připravili na posmrtný život. Tím by se daly vysvětlit ty zkrvavené nástroje a hrnec.“
 „Přesně tím se argumentovalo, dokud se nenašlo tohle.“
 Předala jsem jim další fotku.
 „Co to sakra je?“ McMahon ji podal Ryanovi.
 „Poté, co bylo sedm lidí zabito, uvařeno a snědno v jedné malé podzemní místnosti na tomhle nalezišti, jeden z hodovníků si dřepel nad vystydlé ohniště a vykál se.“
 „Do prdele.“
 „Přesně tak. Archeologové nazývají uchované fekálie koprolity. Biochemické testy prokázaly stopy stráveného lidského svalového proteinu.“
 „Nemohl se tam ten protein dostat nějak jinak?“
 „Myoglobin ne. Testy také prokázaly, že tenhle chlápek nejedl osmnáct hodin před svým velkolepým gestem takřka nic než maso.“
 „To je ohromné, Tempe, ale já mám osm mrtvých a za krk mi funí banda reportérů. Jak je tohle relevantní, kromě toho, že máme pachatele s morbidním výtvarným a literárním vkusem? Ukazujete mi lidi, kteří jsou už po staletí mrtvi.“
 Položila jsem mu na stůl další tři fotky.
 „Slyšel jste někdy o Alfredu G. Packerovi?“
 Podíval se na hodinky, pak na obrázky.
 „Ne.“
 „Alfík Packer údajně pozabíjel a snědl v Coloradu během zimy roku 1874 pět lidí. Byl souzen a odsouzen pro vraždu. Oběti byly nedávno exhumovány a analyzovány.“
 „Proč, sakra?“
 „Kvůli historické přesnosti.“
 Ryan obešel McMahonu zezadu. Zatímco oba muži studovali kosti Packerových obětí, vstala jsem a rozložila na desce stolu své polaroidky.
 „Tohle jsem pořídila dneska ráno v márnici.“

Jako diváci na tenisovém utkání přeskakovali očima z neandertálců na Anasazi, Packerovy oběti a pak k mým polaroidkám. Velmi dlouho nikdo nepromluvil.

McMahon ticho přerušil.

„Ježíšmarjájózef. To mě teda podržte.“

Nikdo k tomu neměl co dodat.

„Co je to sakra za šílence?“ přerušila ticho Ryanova otázka.

McMahon zareagoval.

„Investiční skupina P & O je zahrabaná pod víc vrstvami než Olduvaiská propast. Veckhoff je mrtvý, takže mluvit nebude. Podle vašeho návrhu, Tempe, jsme vysledovali Rollinse a Birkbyho přes jejich otce. Rollins žije v Greenville a učí angličtinu na městské přípravce. Birkby vlastní řetězec obchodů se zlevněným nábytkem, má domy v Rock Hill a na Hilton Head. Oba pánové tvrdí totéž: zdědili svůj podíl v P & O, o nemovitosti nic nevědí, nikdy tam nebyli.“

Zaslechla jsem, jak se otevírají dveře, hlasy na chodbě.

„W. G. Davis je penzionovaný investiční bankéř, žije v Banner Elk. F. M. Payne je profesorem filozofie ve Wake Forest. Warren je advokátem ve Fayetteville. Advokáta jsme zastihli cestou na letiště a museli jsme mu pokazit výlet na Antiguu.“

„Připouštějí, že se znají?“

„Všichni říkají totéž. P & O je přísně obchodní záležitost, nikdy se nesetkali. Na pozemek nikdy ani nohou nevčkročili.“

„A co otisky uvnitř domu?“

„Technici jich mají spoustu. Porovnáváme je, ale potrvá to.“

„Nějaké policejní záznamy?“

„Payna, toho profesora, sebrali ve čtyřiasedmdesátém kvůli trávě. Jinak se neprokázalo nic. Ale prověřili jsme každou buňku, co kdy tihle chlapi utrousili. Jestli se některý z nich vyčural u stromu ve Woodstocku, seženeme vzorek. Ti hajzlové jsou ve špíně až po krk a my jim tu vraždu přiřijeme.“

Ve dveřích se objevil Larke Tyrell. Čelo mu brázdily hluboké vrásky. McMahon ho uvítal a šel hledat další sezení. Tyrell mě oslovil.

„Jsem rád, že jsi tady.“

Neřekla jsem nic.

McMahon se vrátil se skládací plechovou židlí. Tyrell usedl, páteř tak vzpřímenou, že se ani nedotýkala zadního opěradla.

„Co si přejete, doktore?“ zeptal se McMahon.

Tyrell vyndal kapesník, otřel si čelo, pak znovu složil plátýnko do dokonalého čtverce.

„Mám informaci, jež je vysoce citlivá.“

Dojemným pohledem přešel z jedné tváře na druhou, ale neřekl to, co bylo nasnadě.

„Určitě všichni víte, že Parker Davenport včera zahynul výstřelem z pistole. Zdá se, že ránu si způsobil sám, ale jsou tady rušivé prvky včetně extrémně vysoké hladiny trifluoperazinu v jeho krvi.“

Všichni jsme nechápavě civěli.

„Běžně se to nazývá stelazin. Lék se používá při léčbě úzkostných psychóz a depresí. Davenport neměl na stelazin předpis a jeho doktor nezná žádný důvod, proč by ho bral.“

„Muž v jeho postavení by si bez nesnází opatřil, co chce.“ prohlásil McMahon.

„To je pravda, pane.“

Tyrell si odkašlal.

„Nepatrné stopy trifluoperazinu byly nalezeny také v těle Primrose Hobbsové, ale časový odstup a rozklad zkomplikovaly obraz, takže konečný nález nebyl uskutečněn.“

„Víš o tom šerifka Croweová?“ zeptala jsem se.

„O Hobbsové ví. Povím jí o Davenportovi, až půjdu odtud.“

„Stelazin se mezi věcmi Hobbsové nenašel.“

„Ani ho neměla předepsaná.“

Žaludek se mi stáhl. Nikdy jsem neviděla, že by si Primrose vzala i jen pouhý aspirin.

„Stejně znepokojivé jsou telefonické hovory, které Davenport uskutečnil večer před svou smrtí,“ pokračoval Larke.

Tyrell podal McMahonovi seznam.

„Některá čísla možná poznáváte.“

McMahon přelétl sjetinu pohledem, pak vzhlédl.

„Hajzl. Viceprezident telefonoval spoluvlastníkům P & O jen pár hodin předtím, než si vystřelil mozek z hlavy?“

„Cože?“ vyhrkla jsem.

„Nebo než mu ho vystřelil někdo jiný.“ Podotkl Ryan.

McMahon mi podal seznam. Šest čísel, pět jmen. W. G. Davis, F. M. Payne, F. L. Warren, C. A. Birkby, P. H. Rollins.

„Co bylo to šesté volání?“

„Číslo patří k nájemné chatě v Cherokee. Šerifka Croweová to prověřuje.“

„Tempe, ukažte doktoru Tyrellovi, co jste právě ukázala mně.“

McMahon sáhl po telefonu.

„Je čas popadnout ty parchanty pod krkem.“

Larke chtěl prozkoumat stopy na vlastní oči, takže jsme jeli rovnou do márnice. Ačkoliv jsem měla naposled v sedm hodin kávu a už bylo po jedné, neměla jsem hlad. Pořád jsem v duchu viděla Primrose a ptala se, co asi objevila. Jakou hrozbu představovala. A ještě tu byla jedna nová otázka: souvisí její vražda se smrtí viceguvernéra?

S Larkem jsme se hodinu probírali kostmi, soudní lékař přihlížel a bedlivě naslouchal, tu a tam položil nějakou otázku. Právě jsme skončili, když mi zazvonil mobil.

Lucy Croweová byla ve Waynesville, ale potřebovala něco prodiskutovat. Nemohly bychom se sejít kolem deváté na Výšince? Souhlasila jsem.

Když jsme se loučily, položila otázku.

„Neznáte nějakého archeologa jménem Simon Midkiff?“

„Znám.“

„Možná je ve spojení s tou partou P & O.“

„Midkiff?“

„Jemu patřilo to šesté číslo, co Davenport vytočil před smrtí. Jestli se vás pokusí kontaktovat, nic neslibujte.“

Zatímco jsme hovořily, Larke pořídil fotokopie obrázků a článků. Když byl hotov, řekla jsem mu, co jsem vyslechla od Croweové. Položil jedinou otázku.

„Proč?“

„Protože jsou blázni,“ odpověděla jsem, dosud rozptýlena tím, co Croweová prohlásila o Midkiffovi.

„A Parker Davenport byl jedním z nich.“

Vsunul fotokopie do aktovky a probodl mě vyčerpaným pohledem.

„Snažil se o profesionální sabotáž, aby ti zabránil vstoupit do toho domu.“ Larke máchl paží směrem ke stolům. „Aby tě odvrátil od tohohle.“

Neodpověděla jsem.

„A já mu naletěl.“

Pořád jsem mlčela.

„Existuje něco, co bych ti mohl říct?“

„Existuje ledacos, co můžeš říct mým kolegům.“

„Okamžitě odejdou dopisy do AAFS, ABFA a NDMS.“ Chytil mě za zápěstí. „A zatelefonuju šéfům všech organizací hned v pondělí, abych to osobně vysvětlil.“

„A tisk?“ Ačkoliv jsem věděla, že trpí, nedokázala jsem přimísit do svého hlasu žádnou přívětivost. Jeho neloajálnost mi ublížila, profesně i osobně.

„To přijde. Musím rozhodnout, jak nejlíp to zařídit.“

Nejlíp pro koho? Zeptala jsem se v duchu.

„Jestli tě to trochu utěší, Earl Bliss jednal na můj rozkaz. Nikdy neuvěřil ničemu, co bylo vzneseno proti tobě.“

„Většina těch, kdo mě znají, nevěřila.“

Pustil mou paži, ale oči na mě upíral dál. Ze dne na den začal vypadat jako unavený stařec.

„Tempe, já mám vojenský výcvik. Věřím na respektování řetězce velení a na vykonávání rozkazů nadřízených, které jsou v souladu se zákonem. Tahle předurčenost mě vedla k tomu, abych nepochyboval o věcech, o kterých jsem pochybovat měl. Zneužití moci je strašná věc. Neschopnost odolat korumpujícímu tlaku je stejně opovržením hodná. Je na čase, aby se tenhle starý pes zvedl a vypadl z verandy.“

Pocítila jsem hluboký smutek, když jsem pozorovala jeho odchod. Larke a já jsme byli přáteli po mnoho let. V duchu jsem se ptala, jestli jimi ještě někdy dokážeme být.

Když jsem vařila kávu, zalétla jsem v myšlenkách k Simonu Midkiffovi. Samozřejmě. Všechno to dává smysl. Jeho soustředěný zájem o místo havárie. Lži o vykopávkách v okrese Swain. Fotka s Parkerem Davenportem na pohřbu Charlieho Wayne Trampera. Je jedním z nich.

Náhlý záblesk vzpomínky. To černé volvo, co mě málem přejelo. Muž za volantem mi někoho mlhavě připomínal. Nemohl to být Simon Midkiff?

Dokončovala jsem svou zprávu o Edně Farrellové, když mi mobil zazvonil podruhé.

„Sir Francis Dashwood byl mohostranný člověk.“

Tohle konstatování přišlo z jiné galaxie než z té, v níž kroužila po oběžné dráze moje mysl.

„Prosím?“

„Tady Anne. Uspořádávala jsem věci z naší londýnské cesty a narazila jsem na jednu brožuru, co Ted koupil v jeskyních ve West Wycombe.“

„Anne, tohle není...“

„Ještě pořád existují Dashwoodovy flusance.“

„Flusance?“

„Potomci sira Francise, později zvaného lord Le Despencer, samozřejmě. Jen pro zábavu jsem šoupla jméno Prentice Dashwood do genealogické webové stránky, kde jsem zaregistrovaná. Nemohla jsem uvěřit, kolik záznamů jsem dostala. Jeden byl zvlášť zajímavý.“

Čekala jsem.

Nic.

Zažertovala jsem.

„Hrajeme na otázky?“

„Prentice Elmore Dashwood, jeden z mnoha potomků sira Franka, opustil Anglii roku 1921. Otevřel si galanterii v Albany ve státě New York, vydělal balík a nakonec odešel na odpočinek.“

„To je všechno?“

„Během svého pobytu v Americe Dashwood napsal a vlastním nákladem vydal desítky brožur, z nichž jedna líčí vyprávění jeho prapra-praněčeho, sira Francise Dashwooda druhého.“

„A ty ostatní brožury?“ Kdybych se nezeptala, trvalo by to věčnost.

„Nač si vzpomeneš. Písňové texty australských domorodců. Ústní tradice Čerokézů. Táboření. Muškaření. Řecká mytologie. Stručná etnografie Indiánů z Karibiku. Prentice byl docela renesanční člověk. Napsal tři brožury a několik článků, jež se soustředily výlučně na Appalačskou stezku. Velký P měl zřejmě skutečný zájem uvést tu stezku ve dvacátých letech znovu do provozu.“

Ale? Mekka turistů a trempů, Appalačská stezka, začíná u Mount Katahdin ve státě Maine a vede podél hřebenů Appalačského pohoří až ke Springerově hoře v Georgii. Značná část stezky leží v Great Smoky Mountains. Včetně okresu Swain.

„Jsi tam ještě?“

„Jsem tady. Pobýval Dashwood tady v Severní Karolíně?“

„Napsal pět brožur o Great Smokies.“ Slyšela jsem šustit papír.

„Stromy. Květiny. Zvířena. Folklor. Geologie.“

Rozpomněla jsem se na Annino vyprávění o její návštěvě ve West Wycombe a představila jsem si jeskyně pod domem P&O. *Je možné*, aby ten chlápek, o kterém Anne mluví, byl oním Prentice Dccem z okresu Swain v Severní Karolíně? To jméno je oslnivé. Nemohlo by tu být nějaké spojení s britskými Dashwoody?

„Co ještě jsi zjistila o Prentice Dashwoodovi?“

„Vůbec nic. Ale můžu ti říct, že starý strýček Francis měl v osmnáctém století pěkné kamarády. Říkali si Mniši z Medmenhamu. Poslechni si ten seznam. Lord Sandwich, který jeden čas velel Královskému námořnictvu, John Wilkes...“

„Ten politik?“

„Jo. William Hogarth, malíř, a básníci Paul Whitehead, Charles Churchill a Robert Lloyd.“

„Působivý seznam.“

„Velice. Všichni byli členy parlamentu nebo Sněmovny lordů. Nebo básníci či tak něco. I náš Ben Franklin sem tam zaskočil, ačkoliv nikdy nebyl oficiálním členem.“

„Co ti chlapi prováděli?“

„Některá líčení tvrdí, že se zabývali satanskými rituály. Podle současného sira Francise, autora té brožury, co jsme si přivezli z cesty, byli mniši jen pošetilí chlapíci, co se scházeli, aby oslavovali Venuši a Bakcha. To má zřejmě znamenat ženské a víno.“

„Pořádali v jeskyních divoké večírky?“

„A v Medmenham Abbey. Současný sir Francis připouští sexuální výstřelky svého předka, ale popírá uctívání d'ábla. Naznačuje, že ty řeči o satanismu pocházejí z poněkud neuctivého postoje těch hochů ke křesťanství. Také si například říkali Rytíři Svatého Františka.“

Slyšela jsem, jak kousla do jablka, pak žvýkala.

„Všichni ostatní jim říkali Klub Pekelného ohně.“

To jméno mě zasáhlo jako rána palicí.

„Cože jsi to říkala?“

„Klub Pekelného ohně. Ve 30. a 40. letech to v Irsku frčelo. To samé. Příliš privilegovaní úchylové se vysmívali náboženství a opíjeli se a šukali.“

Anne dovedla nazývat věci pravými jmény.

„Vyskytly se pokusy ty kluby potlačit, ale byly neúčinné. Když Dashwood shromáždil svou skupinku rozmařilců, nálepka Pekelný oheň se přirozeně přeměnila.“

Pekelný oheň. P O.

Polkla jsem.

„Jak dlouhá je ta brožura?“

„Třicet čtyři stránek.“

„Můžeš mi poslat faxem kopii?“

„Jasně. Dvě stránky se mi vejdou na jeden list.“

Dala jsem jí číslo a vrátila se ke své zprávě. Nutila jsem se k soustředění. Během pár minut fax zazvonil, zaskřípal a zacinkal, pak začal plivat stránky. Zůstala jsem u svého popisu faciálního traumatu Edny Farrellové. O něco později přístroj spustil znovu. Opět jsem odolala popudu vyřítit se k němu a posbírat Anniny stránky.

Když jsem dokončila zprávu o Farrellové, pustila jsem se do další, milion myšlenek se domáhalo pozornosti. Ačkoliv jsem se snažila soustředit, obrazy dotíraly zas a znovu.

Primrose Hobbsová. Parker Davenport. Prentice Dashwood. Sir Francis. Klub Pekelného ohně. P&O. Je něco propojeno? Důkazy narůstají. Musí tu existovat souvislost.

Rozdmýchal snad Prentice Dashwood nanovo představu svého předka o elitářském chlapeckém spolku tady v karolinských horách? Byli snad členové něco víc než hedonističtí dileti? O kolik víc? Představila jsem si stopy řezů a málem jsem se otřásla.

Ve čtyři mi přišel strážný říct, že jeden zástupce šerifa onemocněl a jiný uvízl s porouchaným hlídkovým vozem. Croweová se omlouvá, ale potřebuje, aby vyřešil nějakou situaci ve městě. Ujistila jsem ho, že mi to nevadí.

Pracovala jsem dál, ticho prázdné márnice se kolem mě halilo jako něco živého a narušovalo ho jen hučení ledničky. Můj dech, tep mého srdce, prsty tlučící do klávesnice. Venku skřípaly větve o okenní tabulky vysoko nad mou hlavou. Houkání vlaku. Pes. Cvrčci. Žáby.

Žádné klaksony aut. Žádný hluk dopravních prostředků. Na kilometry kolem ani živáčka.

Mé sympatické nervstvo udržovalo adrenalin v první řadě uprostřed. Děkala jsem časté chyby, nadsakovala při každém klepnutí a vrznutí. Nejednou jsem zalitovala, že tu se mnou není Boyd.

V sedm už jsem měla hotové Farrellovou, Odella, Trampera a Adamse. Oči mě pálily, záda bolela a tupá bolest hlavy mi sdělovala, že hladina mého krevního cukru končí někde ve sklepe.

Zkopírovala jsem si záznamy na disketu, zavřela laptop a došla si pro Annin fax.

Ačkoliv jsem se už nemohla dočkat, co se dočtu o siru Francisovi z osmnáctého století, byla jsem příliš unavená, hladová a nervózní, než abych dokázala být objektivní. Rozhodla jsem se, že se vrátím na Výšinku, vyvenčím Boyda, promluvím s Croweovou a pak si přečtu brožuru v pohodlí a bezpečí své postele.

Sbírala jsem stránky, když jsem zaslechla cosi, co znělo jako křupání šterku.

Ztuhla jsem, naslouchala.

Pneumatiky? Kroky?

Patnáct vteřin. Třicet.

Nic.

„Pravá chvíle na bubáky,“ řekla jsem nahlas.

Mé pohyby byly trhané napětím a několik papírů jsem upustila. Když jsem je sbírala z podlahy, všimla jsem si, že jeden je jiný. Písmo bylo větší, text uspořádaný do sloupců.

Zalistovala jsem ostatními stránkami. Annin úvodní list. Desky brožury. Zbytek obsahoval text brožury, dvě stránky na listu, postupně očíslované.

Rozpomněla jsem se na odmlku přístroje. Je možné, že tahle lichá stránka přišla v samostatné zásilce? Prohlížela jsem ji, ale nenašla žádné zpáteční číslo faxu.

Odnesla jsem všechno do své kanceláře, Anniny materiály uložila do aktovky a ten samostatný list položila na psací stůl. Když jsem si přečetla jeho obsah, adrenalin mi vyletěl ještě výš.

Levý sloupec obsahoval šifrovaná jména, prostřední skutečná jména. Za některými jedinci se objevovala data, tvořící neúplný třetí sloupec.

Ilus	Henry Arlen Preston	1943
Chaffre	Sheldon Brodie	1949
Omega	A. A. Birkby	1959
Narmer	Martin Patrick Veckhoff	
Sinuhet	C. A. Birkby	
Itzmana	John Morgan	1972
Aligátor	F. L. Warren	
Rho	William Glenn Sherman	1979

Chac John Franklin Battle

Ometeotl Parker Davenport

Jen jedno jméno jsem neznala. John Franklin Battle.

Nebo znala? Kde ho jen zaslechla?

Mysli, Brennanová. Mysli.

John Battle.

Ne. To není ono.

Franklin Battle.

Nic.

Frank Battle.

Ten soudce, co zazdil povolení k prohlídce!

Měl by pouhý soudce kvalifikaci k členství? Ochraňoval snad Battle majetek P&O? Poslal mi on ten fax? Proč?

A proč je nejčerstvější datum starší než dvacet let? Je seznam neúplný? Proč?

Pak děsivá myšlenka.

Kdo věděl, že jsem tady?

Jsem tu sama.

Znovu jsem ztuhla, snažila se vysledovat sebemenší náznak přítomnosti další osoby. Zvedla jsem skalpel a vyklouzla ze své pracovny k hlavní pitevně.

Šest koster zíralo do stropu, prsty na rukou i nohou roztažené, čelisti němě ležící vedle hlavy. Zkontrolovala jsem počítač a rentgenové přístroje, kuchyňku, improvizovanou zasedací místnost. Srdce mi bušilo tak nahlas, že snad muselo rušit to hluboké ticho.

Právě jsem strkala hlavu na pánskou toaletu, když se můj mobil ozval potřetí. Málem jsem vykřikla napětím.

Hlas, jemný jako káva se smetanou.

„Jsi mrtvá.“

Pak ticho.

Zavolala jsem McMahonovi. Nebral to. Croweové. Totéž. Nechala jsem vzkazy: Sedm třicet osm. Odjíždím z Alarky na Výšinku. Zavolejte mi.

Představila jsem si prázdné parkoviště a opuštěnou okresku. Vyťukala jsem Ryanovo číslo.

Další vidina. Ryan leží na břiše na ledové příjezdové cestě. Tenkrát v Quebecu jsem ho požádala o pomoc. Postřelili ho.

Ryan nemá žádnou jurisdikci, Brennanová. A žádnou osobní odpovědnost.

Místo „volat“ jsem stiskla mazací knoflík.

Myšlenky mi lítaly jako kovová kulička v pinballové hře.

Někdo by měl vědět, kde jsem. Někdo, koho neohrozím.

Neděle večer. Vytočila jsem své staré číslo.

„Haló.“ Ženský hlas, vláčný jak předoucí kočka.

„Je tam Pete?“

„Je ve sprše.“

Uslyšela jsem cinkat větrnou zvonkohru. Tu, kterou jsem před lety zavěsila za okno své ložnice.

„Mám něco vyřídit?“

Zavěsila jsem.

„Kašlu na to,“ zamumlala jsem. „Postarám se o sebe sama.“

Přehodila jsem si přes jedno rameno kabelku a laptop, znovu sevřela v prstech skalpel a do druhé ruky jsem si připravila klíče. Pak jsem pootevřela dveře a vykoukla ven.

Moje mazda stála osamocená mezi vyhoštěnými hasičskými auty. V houstnoucím soumraku vypadala jako rosníčka, čelící stádu hrochů.

Hluboký nádech.

Vyrazila jsem.

Když jsem dorazila k autu, vrhla jsem se za volant, zacvakla zámky, nastartovala motor a vyřítila se z parkoviště.

Po půldruhém kilometru jsem se začala uklidňovat a přes strach začal prosakovat chybně nasměrovaný hněv. Obrátila jsem ho sama proti sobě.

Ježíšmarjá, jsi jako hrdinka béčkového filmu. Zavolá jeden magor a ty už rveš, aby ti nějaký velký silný mužský pomohl.

Když jsem zahlédla na krajnici laň, zkontrolovala jsem si rychlost. Stodvacet. Zpomalila jsem a začala se znovu plísnit.

Nikdo nevyskočil zpoza budovy, ani tě nechtyl zpod auta za kotník.

To je pravda. Ale ten fax není dílo žádného magora. Kdo ten seznam poslal, věděl, že ho přijmu já. Věděl, že jsem v márnici sama.

Když jsem projížděla Bryson City, opakovaně jsem se dívala do zpětného zrcátka. Halloweenová výzdoba nyní vypadala spíš zlověstně než slavnostně, kostry a náhrobní kameny se změnily v děsivé připomínky hrůzných událostí, k nimž došlo nedaleko odtud. Svírala jsem volant a v duchu se ptala, zda duše mých mrtvých bloudí světem a hledají spravedlnost.

A kladla jsem si otázku, jestli jejich vrazi nebloudí světem a nehledají mě.

Na výšince jsem vypnula motor a ohlédla se po silnici, kterou jsem právě přijela. Žádná světla reflektorů se neubírala zátočinami vzhůru do kopce.

Zabalila jsem skalpel do ubrousku a zapnula ho na zip do kapsy bundy, abych ho vrátila do márnice. Pak jsem posbírala svoje věci a vyřítla se k verandě.

V domě panovalo ticho jako ve čtvrtek v kostele. Salonek a kuchyně byly prázdné a cestou do prvního patra jsem nikoho nepotkala. Neslyšela jsem žádný šelest ani chrápání za Ryanovými ani McMahonovými dveřmi.

Sotva jsem odložila bundu, když mě polekalo tiché zaklepání.

„Ano?“

„Tady je Ruby.“

Tvář měla napjatou a bledou, vlasy lesklejší než stránka z *Vogue*.

Když jsem otevřela dveře, podala mi obálku.

„Tohle vám dneska přišlo.“

Podívala jsem se na zpáteční adresu. Katedra antropologie, Univerzita Tennessee.

„Děkuju.“

Užuž jsem chtěla zavřít dveře, ale vztáhla ruku.
 „Chtěla bych, abyste něco věděla. Něco vám musím říct.“
 „Jsem moc unavená, Ruby.“
 „To nebyl vetřelec, co vám tenkrát zpřevracel pokoj. To byl Eli.“
 „Váš synovec?“
 „On není můj synovec.“
 Zarazila se.
 „Evangelium svatého Matouše nám říká, že kdokoli zapudí svou ženu...“
 „Proč by mi Eli rozhazoval věci?“ Nebyla jsem v náladě na náboženskou disputaci.
 „Můj manžel mě opustil kvůli jiné ženě. Ona a Enoch měli dítě.“
 „Eliho?“
 Kývla.
 „Přála jsem jim strašné věci. Přála jsem jim, aby shořeli v pekle. Říkala jsem si, pohoršili tě oko tvé, vyjmi je. Vyjmula jsem je ze svého života.“
 Uslyšela jsem tlumený zvuk Boydova štěkotu.
 „Když Enoch zesnul, Bůh se dotkl mého srdce. Nesuďte, abyste nebyli souzeni; nezavrhujte a nebudete zavrženi, odpusťte a bude vám odpuštěno.“
 Zhluboka vzdychla.
 „Eliho matka zemřela před šesti lety. Kluk nikoho neměl, tak jsem ho vzala k sobě.“
 Sklopila oči a znovu ke mně vzhledla.
 „Nepřátele své má člověk ve vlastním domě. Eli mě nenávidí. Dělá mu radost, když mě může trápit. Ví, že jsem hrdá na tenhle dům. Ví, že vás mám ráda. Prostě po mně jde.“
 „Třeba jen na sebe chce upozornit.“
 Jen se na toho kluka podívejte, řekla jsem si, ale nevyslovila.
 „Možná.“
 „Určitě přijde časem k rozumu. A s mými věcmi si nedělejte starosti. Nic se neztratilo.“ Změnila jsem téma. „Je tady ještě někdo?“
 Zavrtěla hlavou.
 „Pokud vím, pan McMahon odjel do Charlotte. Pana Ryana jsem od rána neviděla. Všichni ostatní se už odhlásili.“
 Znovu jsem uslyšela štěkot.
 „Boyd neotravoval?“

„Pes je dneska neklidný. Potřebuje pohyb.“ Otřepala si sukni. „Já jdu do kostela. Mám vám přinést večeri, než odejdu?“

„Prosím.“

Rubyina vepřová pečeně a yamový pudink měly uklidňující účinky. Jak jsem jedla, panika, která mě sužovala za soumraku, ustoupila nepříjemné osamělosti.

Rozpomněla jsem se na ženu v Petově telefonu, uvažovala jsem, proč ve mně zvuk jejího hlasu vzbudil stejný pocit jako kopnutí do břicha. Poznám postkoitální zasněnost, když ji slyším, no a co? Pete i já jsme přece dospělí. Opustila jsem ho. Může se klidně scházet, s kým se mu zlíbí.

Kdo jsi bez viny, hod' kamenem.

Uvažovala jsem, co vlastně cítím k Ryanovi. Víím, že je to parchant, ale aspoň je to podmanivý parchant, ačkoliv bez toho jeho kouření bych se obešla. Je chytrý. Je zábavný. Je oslnivě hezký, ale vůbec si není vědom, jak působí na ženské. A má rád lidi.

Spoustu lidí.

Jako třeba Danielle.

Tak proč byl Ryan číslo jedna, první na řadě, když jsem začala telefonovat? Bylo to jen tím, že je blízko, anebo je víc než kolega, člověk, od kterého čekám ochranu či útěchu?

Rozpomněla jsem se na Primrose a znovu mě zkrušil smutek. Zapletla jsem do toho svou kamarádku a teď je po smrti. Zabili ji kvůli mně. Pocit viny byl drtivý a já si byla jistá, že mě bude pronásledovat po zbytek života.

Tak dost. Přečti si ten dopis, co ti přinesla Ruby. Děkují ti za přednášku a píšou, že byla skvělá.

Bylo to tak. Obálka obsahovala také výtisk studentských novin, kde jsem byla na fotce se Simonem Midkiffem. Říci, že vypadám napjatě, by bylo jako tvrdit, že Olive Oylová, družka Pepka Námořníka, je trochu pohublá.

Ale Simon Midkiff byl hvězdou večera. Zkoumala jsem jeho tvář a v duchu se ptala, co měl toho dne za lubem. Poslali ho, aby ze mě vypumpoval nějaké informace? Přišel sám od sebe? Moji kolegové, vědci, často navzájem navštěvují své přednášky. Byl to on, kdo mi poslal faxem seznam šifrovaných jmen? Pokud ano, proč by prozrazoval svou spoluvinu?

Ze zadumání mě přerušilo ostré vyjeknutí, po němž následovalo další.

Chudák Boyd. Byl jediná bytost na planetě, jejíž oddanost nikdy nezakolísala, a já ho přehlížela. Podívala jsem se na hodinky. Osm dvacet. Čas rychle si zaběhat, než v devět přijede Croweová.

Noc už se plně ujala nadvlády, přivedla miliardu hvězd, ale měsíc ne. Světla na verandě rozptylovala tmu jen málo. Když jsem přecházela přes trávník, můj mozek začal o překot produkovat otázky.

Co jestli mě někdo pozoruje?

Jako třeba Eli, mstivý puberták?

Co jestli ten telefonát nebyl žert?

Nebud' melodramatická, namítala jsem. Je víkend po Halloweenu a děcka nevědí, kam roupama. Nechalas vzkazy McMahonovi a Croweové.

Co jestli si je neposlechnou?

Šerifka tu bude za čtyřicet minut.

Možná mě zrovna teď někdo šmíruje.

Co by se mi mohlo stát ve společnosti pětatřicetkilového čau-čau?

Pětatřicetkilový čau-čau zase zaňafal a já přeběhla posledních pár metrů k jeho ohrádce sprintem. Když uslyšel kroky, položil přední tlapky na drátěné pletivo a zvedl se na zadní.

Když mě Boyd poznal, začal šilet, odstrčil se, vrhl se kupředu, vyskočil do výšky a znovu se odrazil od plotu. Tento cyklus opakoval několikrát, jako křeček v pohyblivém kolečku, pak si znovu stoupl na zadní, zaklonil hlavu a vytrvale štěkal.

Říkala jsem mu takové ty psí věci, drbala ho za ušima a připnula mu vodítko. Málem mě povalil, jak se vrhl k brance.

„Jdeme jen na konec parcely,“ varovala jsem ho a namířila mu prstem na nos.

Naklonil hlavu ke straně, povytáhl obočí a jednou ňafal. Když jsem zvedla závoru, vyřítíl se ven a lítal dokolečka, div mě nepovalil.

„Závidím ti tvou energii, Boyde.“

Olizoval mi obličej, když jsem vyprošťovala vodítko, které měl zapletené mezi nohama, pak jsme vykročili po cestě. Světlo z verandy dosahovalo sotva k okraji trávníku a po deseti metrech jsem rozsvítila baterku. Boyd se zastavil a zavrčel.

„To je jen baterka, hochu.“

Natáhla jsem se a poplácala ho. Otočil hlavu a olízl mi ruku, pak se vrátil do původní polohy, trochu si zatančil a přitiskl se mi tělem k nohám.

Užuž jsem chtěla jít dál, když jsem ucítila, jak se napjal. Spustil hlavu, jeho dech se změnil a z hrdla mu vyšlo tlumené zavrčení. Na můj dotek nereagoval.

„Copak je, chlapče?“

Další zavrčení

„Snad ne další mrtvá veverka.“

Natáhla jsem se, abych ho pohládila, a ucítila jsem naježenou srst. To není dobré. Zatahala jsem za vodítko.

„Tak pojď, hochu, otočíme to nazpátek.“

Nepohnul se.

„Boyde.“

Vrčení bylo hlubší, zuřivější.

Zacítila jsem světlo tam, kam Boyd zíral. Kužel světla se plazil přes kmeny stromů a ztrácel se v mrtvých zónách černi mezi nimi.

Škubla jsem vodítkem silněji. Boyd uskočil doleva a štěkl. Přejela jsem světlem tím směrem.

„Tohle není žádná legrace, psisko.“

Pak moje oči rozeznaly obrys. Nebo to byla hra stínů? V okamžiku, kdy jsem pohlédla dolů na Boyda, to zmizelo. A bylo to tam vůbec?

„Kdo je tam?“ Hlas mi svíral strach.

Nic než cvrčci a žáby. Padlý kmen, opřený o dosud stojící strom, sténal a vrzal tmou.

Náhle jsem za zády uslyšela pohyb. Kroky. Šelestění listů.

Boyd se otočil a chňapl, vymrštil se, kam až vodítko dovolovalo.

„Kdo je tam?“ opakovala jsem.

Mezi stromy se vynořila silueta tmavší než okolní noc. Boyd vrčel a rval vodítko. Temný obrys se pohyboval směrem k nám.

„Kdo je to?“

Žádná odpověď.

Popadla jsem baterku a vodítko do jedné ruky a druhou sáhla po mobilu. Než jsem stihla zmáčknout automatické vytáčení, vyklouzl mi z roztřesených prstů.

„Zůstaňte, kde jste!“ Byl to skoro skřek.

Zvedla jsem světlo do výše ramene. Zatímco jsem přehmatávala na vodítku, abych měla lepší kontrolu, a chystala se sáhnout po telefonu, uvolnil se mi stisk. Boyd se vytrhl a vyrazil, zuby se mu ve tmě leskly, z hrdla mu rachotivě vycházelo zuřivé vrčení.

Silueta okamžitě změnila tvar. Natáhla paži.

Boyd skočil.
Záblesk. Ohlušující prásknutí.
Pes se odrazil od siluety, padl na zem, zakňučel a zůstal nehybně ležet.

„Boyde!“

Slzy mi stékaly po lících. Chtěla jsem mu říct, že se o něj postarám. Říct mu, že to dobře dopadne, ale tělo jsem měla ochromené strachem a z úst mi nevycházela žádná slova.

Tvar se teď hbitě pohyboval směrem ke mně. Obrátila jsem se na útěk. Ruce mě popadly. Svíjela jsem se, snažila se vykroutit. Ze stínu se stal muž.

Narazil do mě celou vahou, jeho rameno pod mou podpažní jamkou. Šok z nárazu mě srazil na bok.

To poslední, co jsem si zapamatovala, byl dech na mé tváři, jak ležím na zemi. Pak mi lebka narazila na nějakou rozžhavenou skálu.

Sen byl děsivý. Místo bez vzduchu. Nemohla jsem se pohnout. Neviděla jsem. Pak mě něco pohladilo po tváři.

Otevřela jsem oči do reality pekelnější než všechny noční můry.

Ústa jsem měla ucpaná a omotaná lepicí páskou. Oči zavázané.

Srdce se mi v hrudi scvrklo.

Nemůžu dýchat!

Pokusila jsem se zvednout ruku k obličejí. Zápěstí jsem měla svázaná na hrudi.

Hadr mi plnil ústa čpavou příchutí. Pod jazykem mi začínal třas.

Já budu zvracet! Udusím se!

Pocítila jsem paniku, začala jsem se třást.

Hýbej se!

Pokusila jsem se přesunout a se mnou se pohnula látková kukla.

Ucítila jsem prach a plíseň a zatuhlou vegetaci.

Kopala jsem, strkala hlavou.

Pohyb mi vystřelil šípky do mozku. Zůstala jsem nehybně ležet a čekala, až bolest ustoupí.

Dýchej nosem. Nádech. Výdech. Nádech. Výdech.

Pulzování mírně zesláblo.

Mysli!

Jsem uvězněná v nějakém pytli. Ruce a nohy mám svázané. Ale kde to jsem? Jak jsem se sem dostala?

Nesouvislé vzpomínky. Márnice. Prázdná okreska. Rubyina
ustaraná tvář. Primrose Hobbsová.

Boyd!

Ach dobrotivý Bože. Boyd ne! Zabila jsem i toho psa?

Nádech. Výdech.

Překulila jsem hlavu a ucítila bouli velikosti švestky. Další vlna
nevolnosti.

Nádech. Výdech.

Další spojení.

Útok. Tvar bez obličeje.

Simon Midkiff? Frank Battle? Nemůže být mým žalárníkem ten
blbý soudce?

Zakroutila jsem zápěstími, snažila se uvolnit lepicí pásku. Další
nevolnost.

Zařala jsem zuby a převalila se na bok. Kdybych zvracela, nechci
vdechnout zvratky.

Při tom pohybu se mi zvedl žaludek. Nabrala jsem vzduch do plic
a stahy ustoupily.

Ležela jsem nehybně ztuhlá a naslouchala. Neměla jsem zdání, jak
dlouho jsem byla v bezvědomí, ani jak jsem se dostala tam, kde teď
jsem. Jsem ještě v lese u penzionu Na výšince? Odvezli mě někam
jinam? Je ten, kdo mě napadl, jen pár kroků ode mě?

Tep se mi o maličko zpomalil a do mozku se mi znovu začalo
vkrádat souvislé uvažování.

Tehdy mi po tváři přelezla ta věc. Uslyšela jsem suché zvuky
lezoucího hmyzu, ucítila pohyb ve vlasech, pak šimrání tykadel na
kůži.

V hrdle se mi vzmáhal křik. Převalovala jsem se sem a tam,
šátrala si po obličeji, po vlasech. Mozek mi sežehla oslepující bolest a
vnitřnosti se mi cpaly do hrdla.

Klid! Velela jediná fungující mozková buňka.

Švábi! Ječely ostatní.

Rvala jsem si bundu, snažila se přetáhnout si ji přes hlavu. Nešlo
to.

Lež a nehýbej se!

Srdce mi ten rozkaz vytloukalo o žebra.

Nehýbej se! Nehýbej se! Nehýbej se!

Zvolna jsem se uklidnila a rozum se mi vracel.

Dostat se ven.

Utéct.
Ale ne do další pasti.
Mysli.
Poslouchej.
Holé větve ševelící ve větru. Zacvrlikání. Listy hnané větrem po
zemi.
Zvuky lesa.
Sloupila jsem jednu vrstvu zvuku.
Voda vířící přes kameny.
Zvuky řeky.
Další vrstva.
Daleko a stěží slyšitelně potřeštěné kvílení, po němž následovalo
podivné chichotání.
Po pažích se mi až k hrdlu rozlezla husí kůže.
Už jsem věděla, kde jsem.

Napjala jsem se a skoro nedýchala. Slyšela jsem opravdu to, co si myslím? Minuty se vlekly. Vkrádala se pochybnost. Pak to zaznělo znovu, slabě a surrealisticky.

Vlnivý sten, pisklavý smích.

Elektrická kostra!

Nejsem daleko od zájezdního hostince U řeky. Kde bydlela Primrose. Kde už ji nikdy nikdo neviděl.

Představila jsem si nafouklý obličej Primrose, uviděla vykousaná místa, která po sobě zanechali podvodní žrouti.

Ležím svázaná, s roubíkem a zavázanýma očima v pytli vedle řeky Tucksasegee!

Musím se osvobodit!

V lebce mi bušilo po ráně kamenem. Hadr bránil v přístupu vzduchu a chutnal po odpadcích a špíně. Lepicí páska mě pálila na lících a na rtech a vystřelovala mi jiskřičky světla do optického nervu.

A slyšela jsem šustění švábů na své nylonové bundě, cítila jejich pohyb ve vlasech a na džínsech.

Myšlenky se mi rozlétaly do tisíce směrů.

Znovu jsem naslouchala. Když jsem neuslyšela nic, co by nasvědčovalo přítomnosti člověka, začala jsem manipulovat s pouty a pravidelně jsem dýchala nosem.

Žaludek se mi svíjel, v ústech vysychalo.

Minula tisíciletí. Lepicí páska se o milimetr uvolnila.

Slzy zoufalství se mi valily zpod víček.

Neplakat!

Setrvala jsem u svých zápěstí a kotníků, škubala, kroutila, tahala a pravidelně ustávala, abych sledovala zvuky vně svého pytle.

Švábi mi šmejdili po obličejí, jejich nožky jak peříčka na mé pokožce.

Jděte pryč! křičela jsem v duchu. *Zmizte, kurva!*

Lopotila jsem se dál. Vlasy mi zvlhly potem.

Moje mysl zakroužila ve výšce jak noční pták a já se na sebe dívala seshora, bezmocná larva na lesní půdě. Představovala jsem si černočernou tmou kolem sebe a toužila po bezpečí známého nočního útočiště.

Kavárna s nonstop provozem. Dálniční poplatek. Policejní okrsek. Sesterna na nemocničním oddělení. Lékařská pohotovost.

Pak jsem se rozpomněla. Skalpel!

Dosáhnu na něj?

Přitáhla jsem kolena k hrudi a vyhrnula si lem bundy co nejvýš. Pak jsem lokty škubala za nylon a pokaždé zvedla boky. Poslepu jsem sunula kapsu kupředu a sledovala její postup hmatem.

Četla jsem ve svém šatstvu jak v mapě popsané Braillovým písmem. Našla jsem nylonovou smyčku, připevněnou k jezdcí zipu, a sevřela ji v prstech obou rukou.

Zadržela jsem dech, vyvinula tlak směrem dolů.

Prsty mi sklouzly po nylonu.

Kruci!

Zkusila jsem to znovu, se stejným výsledkem.

Zas a znova jsem opakovala manévr, lovila, mačkala, tahala, až jsem měla v ruce křeče a chtělo se mi řvát.

Nový plán.

Přitiskla jsem jezdec zipu hřbetem levé ruky ke stehnu, ohnula pravé zápěstí a pokusila se zaháknout do smyčky prst. Úhel byl příliš tupý.

Ohnula jsem ruku víc. Nešlo to.

Pomocí prstů levé ruky jsem vyvinula tlak na pravou, zvětšila úhel. Bolest mi projížděla šlachami až do předloktí.

Když už jsem myslela, že mi prasknou kosti, ukazováček našel smyčku a proklouzl skrz ni. Jemně jsem zatahala. Jezdec povolil a moje svázaná zápěstí ho sledovala dolů. Když byl zip rozepnutý, bylo snadné vsunout prsty jedné ruky do kapsy a vytáhnout skalpel.

Opatrně svírajíc svou kořist jsem se převálila na záda a zaklínila si nástroj proti břichu. Pak jsem sloupila ubrousek tak, že jsem převalovala skalpel mezi dlaněmi. Otočila jsem čepel směrem k tělu a začala přerézávat lepicí pásku, kterou jsem měla spoutaná zápěstí. Skalpel byl ostrý jako břitva.

Jen klid. Opatrně. Nepořež si zápěstí.

Ani ne za minutu jsem měla ruce volné. Natáhla jsem se a strhla si lepicí pásku ze rtů. Tváří mi projely plameny.

Neřvi!

Vyšklubla jsem si hadr z úst, střídavě lokala vzduch a prskala. Dávila jsem se vlastními hnusnými slinami, prořízla jsem pásku, kterou jsem měla ovázanou kolem hlavy, a strhla si ji z očí.

Další výbuch ohně, jak s sebou páska vzala pokožku a kus obočí. Natáhla jsem se roztřesenýma rukama a uvolnila si kotníky.

Prořezávala jsem pytel, když mi paži ochromil jakýsi zvuk.

Bouchnutí dveří od auta!

Jak daleko? Co dělat? Hrát mrtvou?

Paže mi vylétla, píšť poháněný vlastní vůlí.

V listí zašustily kroky. V duchu jsem počítala.

Padesát metrů.

Bodala jsem do plátna. Nahoru, dolů. Nahoru, dolů.

Šešest sílil.

Třicet metrů.

Vrazila jsem boty do otvoru, vší silou se zazmítala. Trhání zaznělo v tichu jako skřek.

Šešest ustal, znovu pokračoval, rychleji, neklidněji.

Dvacet metrů.

Patnáct.

„Ani hnout.“

Představila jsem si pistoli, ucítila kulky, jak mi pronikají do těla. Bylo to jedno. Buď budu mrtvá hned nebo později. Lepší bojovat, dokud je ještě šance se ubránit.

„Nehýbej se.“

Mrsknutím jsem se obrátila, popadla okraje díry, kterou jsem prořízla, a zatáhla oběma rukama. Pak jsem se střemhlav vrhla skrz otvor ven, překulila se na obličej, skulila se a vstala, podlamovala se mi kolena. Snažila jsem se zaostřit.

„Madam, jste mrtvá.“

Vyrazila jsem opačným směrem, než odkud zazněl hlas.

Držela jsem se tak, abych měla zurčení řeky po levé straně, a utíkala tmou hustou jako nekonečný tunel, jednu paži před obličejem. Překážky na mě vyskakovaly bez varování, nutily mé nohy kličkovat.

Zas a znova jsem klopýtala o nepředvídatelné překážky. Kámen starší než život sám. Spadlý kmen. Suchá větev. Udržovala jsem rovnováhu. Planoucí strach dával vyrůst síle a rychlosti.

Noční zvuky jako by umlkly. Neslyšela jsem žádné bzučení, žádné švitoření, žádné t'apkání nožek, jen vlastní sípavý dech.

Za mnou kroky připomínající obrovitou lesní bestii.
 Oblečení jsem měla propocené. V uších mi duněla krev.
 Můj pronásledovatel se mě držel, nepřibližoval se ani nezůstával
 pozadu. Využívá výhod domácího hřiště? Je kočka a já jeho myš?
 Dává si na čas, protože má jistotu, že kořist bude jeho?
 Pálilo mě na plicích, nedokázaly nabrat dost vzduchu. Levý bok
 mi rval bodavá bolest. Ještě pořád to slepé nutkání běžet.
 Minuta. Tři. Věčnost.
 Pak mě popadla křeč do svalů pravého stehna. Zpomalila jsem do
 kulhavého klusu.
 Kočka zpomalila taky.
 Snažila jsem se pokračovat. Nešlo to. Paže a nohy mi odumíraly.
 Znovu jsem zpomalila. Pot mi prýštil z čela a pálil mě do očí.
 Přede mnou se vztyčila temná silueta. Moje natažená ruka uhodila
 o něco tvrdého. Loket se mi ohnul a tvář tvrdě narazila. Bolest mi
 projela zápěstím. Dlaň a tvář mi zvlhly krví.
 Zdravou ruku jsem natáhla a zkoumala. Skála.
 Sondovala jsem dál.
 Další skála.
 Srdce se mi sevřelo.
 Doběhla jsem ke stěně útesu. Nalevo voda. Napravo husté stromy.
 Kočka to ví. Nemám kam jít.
 Nepanikař!
 Vytáhla jsem skalpel a podržela ho za zády. Pak jsem se otočila
 zády ke stěně a čelem k útočníkovi.
 Promluvil dřív, než jsem ho uviděla.
 „Špatná trasa.“
 Ztěžka dýchal a já cítila čpavý pach potu a vzteku.
 „Nepřibližuj se ke mně!“ zaječela jsem s větší kuráží, než jakou
 jsem pociťovala.
 „Proč bych to měl dělat?“ Dráždil.
 Poznala jsem ten hlas. Ten, co volal do márnice. Ale slyšela jsem
 ho taky osobně. Kde?
 Zakřupání, pak se ve tmě objevila černá silueta.
 „Už ani krok,“ zasyčela jsem.
 „Jsi v dost zvláštní pozici na to, abys dávala rozkazy.“
 „Přibliž se ke mně a zabiju tě.“ Svírala jsem skalpel jako
 záchranné lano.
 „Přísllovečná slepá ulička, řekl bych.“

Další křupání. Silueta se proměnila v muže s paží nataženou směrem ke mně. Široká ramena, silné paže.

Simon Midkiff to není.

„Kdo jsi?“

„To už přece jistě víš.“

Uslyšela jsem cvaknutí pojistky zbraně.

„Zabil jsi Primrose Hobbsovou. Proč?“

„Protože to šlo.“

„A připravuješ se zabít i mě.“

„S největším potěšením.“

„Proč?“

„To tvoje čmuchání zničilo svatou věc.“

„Kdo jsi?“

„Kulkulcan.“

Kulkulcan. Toho jsem znala.

„Mayské božstvo.“

„Proč se spokojit nějakým faraónem nebo přihřátým Řekem?“

„Kde jsou ti ostatní z té vaší společnosti magorů?“

„Nebýt té mizerné havárky, nikdy jste o nás nezakopli. Ta tvoje vlezlost odkryla věci, které jsi neměla právo vědět. Kulkulcanovi připadla povinnost vykonat pomstu.“

V melodickém hlase nyní zněla zuřivost.

„Váš Klub Pekelného ohně skončil.“

„Nikdy neskončí. Od úsvitu časů se průměrné masy snažily potlačit intelektuálně nadřazené. Nikdy to nefunguje. Situace nás může přimět usnout, ale znovu se vynoříme, když se klima změní.“

Jakému egomaniakálnímu bludu to naslouchám?

„Bylo na čase, abych vstoupil do řad svátosti,“ pokračoval, lhostejný ke skutečnosti, že jsem neodpověděla. Nebo si toho nevšiml. „Našel jsem svou obětinu. Provedl jsem oběť. Ctil jsem rituál, který jsi zprofanovala.“

„Jeremiah Mitchell nebo George Adair?“

„To je vedlejší. Na jejich jménech nezáleží. Byl jsem vyvolen. Byl jsem připravený. Vydal jsem se po cestě.“

Jen ať pořád mluví, radil mi mozek. Někdo ví, kde jsi. Někdo něco dělá.

„Kulkulkan je bůh stvoření. Ty život ničíš.“

„Smrtelníci jsou pomíjiví. Moudrost přetrvá.“

„Čí?“

„Moudrost věků, projevená těm, kdo jsou hodni ji přijímat.“

„A vy si pojišťujete její přežití rituální porážkou?“

„Tělo je hmotná schránka, nemá trvalou hodnotu. Nakonec je odložíme. Ale moudrost, síla, podstata duše, to jsou síly, které přetrvají.“

Nechala jsem ho brebentit dál.

„Nejbystřejší z druhu se musí žít. Ti, kdo opouštějí tuto zemi, musí postoupit svou manu těm, kdo zůstávají, přispět k síle a moudrosti vyvolených.“

„Jak?“

„Skrze krev, srdce, svaly a kosti.“

Dobrotivý Bože, je to pravda.

„Vy si myslíte, že si můžete zvyšovat IQ konzumací masa ostatních?“

„Tak jako maso pomíjí, pomíjí i síla. Ale duše, duch, intelekt, tyhle prvky jsou přenosné skrze samotné buňky našich těl.“

Svírala jsem skalpel tak pevně, až mě bolely klouby.

„Herodotos vyprávěl o pojídání příbuzných mezi Issedony ve střední Asii, kteří zesílili a vládli. Strabo je našel mezi irskými klanů. Mnohé dobyvatelské národy získávaly sílu pojídáním masa svých nepřátel. Sněž slabého a zesílíš. To je staré jako lidstvo samo.“

Vzpomněla jsem si na ty neandertálské kosti, na oběti v kivech poblíž Mesa Verde. Na kostry ve své márnici.

„Proč staří?“

„Věkovití v sobě chovají největší zásobárny moudrosti.“

„Nebo jsou staří lidé prostě nejsnazší cíl?“

„Má milá slečno Brennanová. Bylo by vám milejší, aby vaše tělo přispělo k pokroku vyvolených bolestí, nebo aby je zkonzumovali červi?“

Vzedmul se ve mně hněv, který překonal strach.

„Ty egoisto, demente, kokote!“

„Čichám, čichám člověčinu, koho to tu, matko, máš?“

Kostru v dálce zakvílela, zachechtala se.

Mám před sebou šílence! Kdo je ten člověk? Odkud ho znám?

Začala jsem se sunout podél stěny, svírajíc skalpel za zády pravou rukou, levou jsem hmatala. Udělala jsem půl tuctu kroků, když ze tmy vystřelil kužel silného světla a oslepil mě jako vačiči na plotě. Vymrštila jsem paži.

„Jdete někam, slečno Brennanová?“

V odrazu světla jsem uviděla dolní část jeho obličeje, rty sešklebené ve vražedném vzteku.

Nepřibližuj se k němu!

Otočila jsem se na útěk, zakopla a upadla. Když jsem se pracně zvedala, stín se vymrštil, překonal mezeru a jednou rukou mě chytil za kotník. Nohy mi znovu podklesly a kolena narazila na skálu. Skalpel odletěl do tmy.

„Ty zatracená zrádná krávo!“

Zlatavý hlas nyní kypěl zuřivostí.

Vykopla jsem, ale nedokázala setřást jeho stisk. Prsty měl jako ocelová klepeta, svírající mě skrz džíny.

Nikdy v životě jsem se víc nebála, zarývala jsem lokty do země, snažila se sunout kupředu, kopala jsem volnou nohou. Náhle na mě dopadl plnou vahou. Koleno mi přirazilo záda k zemi a ruka mi tiskla obličej do hlíny. Špína a suť mi plnily nos, ústa.

Divoce jsem se zmítala, kopala a škrábala, abych se zpod něj dostala. Upustil baterku a ta ležela na zemi a osvětlovala nás jako nějaké svíjející se dvouhlavé zvíře. Pokud se budu moci hýbat, ten škrtící drát mi kolem krku neomotá.

Rukou jsem se dotkla něčeho zubatého a tvrdého a sevřela jsem to v prstech. Stočila jsem trup a naslepo se rozmáchla.

Uslyšela jsem tiché bouchnutí kamene o kost, pak kovové cvaknutí oceli o žulu.

„Mrcho!“

Praštil mě pěstí do pravého ucha. V hlavě mi explodoval blesk.

Uvolnil stisk, šátral po zbrani. Škubla jsem loktem dozadu a trefila ho do okraje čelisti. Zuby mu cvakly a hlava odletěla dozadu.

Skřek jako od raněného zvířete.

Zatlačila jsem vši silou a jeho koleno mi sklouzlo ze zad. Ani ne za vteřinu jsem se vydrápala na kolena a plazila se k baterce. Znovu nabyl rovnováhy a vrhli jsme se k ní současně. Dostala jsem ji já.

Rozmáchla jsem se co nejprudčeji a baterka mu dopadla na spánek. Žuchnutí, zasténání, padl na znak. Vypnula jsem světlo, vrhla se směrem ke stromům a přikrčila se za borovici.

Nehýbala jsem se. Nemrkala. Snažila jsem se uvažovat.

Nevrhej se mezi stromy. Neobracej se k němu zády. Až se pohne, třeba kolem něj dokážeš proklouznout, utíkat zpátky k motelu, volat o pomoc.

Mrtvý klid, narušovaný jen jeho oddechováním. Vteřiny mýjely. Nebo to možná byly hodiny. Cítila jsem závrat' po ráně do hlavy, nedokázala jsem sledovat čas, prostor ani vzdálenost.

Kde je?

Hlas od země. „Našel jsem pistoli, slečno Brennanová.“

Jediný výstřel explodoval v tichu.

„Ale oba víme, že ji už nepotřebuju, když je ten váš podvrat'ák z cesty.“

Jeho hlas ke mně doléhal jakoby pod vodou.

„Za tohle budeš pykat. Opravdu pykat.“

Slyšela jsem, jak vstává.

„Mám jeden náhrdelník, který vám chci ukázat.“

Zhluboka jsem se nadechla, snažila se pročistit si hlavu. Blížil se ke mně s garrotou.

Koutkem oka jsem zahlédla záblesk. Otočila jsem se. Směrem ke mně poskakovaly tři paprsky světla. Nebo mám halucinace?

„Ani hnout!“ Skřípavý ženský hlas.

„Zahod' zbraň!“ Muž.

„Stát!“ Jiný mužský hlas.

Ve tmě přede mnou záblesk hlavně. Zazněly dva výstřely.

Opětovaná střelba směrem od přicházejících hlasů. Cinknutí kulky odražené od skály.

Bouchnutí, závan vzduchu. Zvuk těla klouzajícího po skalní stěně.

Běžící kroky.

Ruce na mém hrdle, zápěstí.

„...puls je silný.“

Tváře nade mnou, plující jak tetelivý žár nad letním chodníkem. Ryan. Croweová. Zástupce Bezejmenný.

„...sanitku. Je to dobré. Netrefili jsme ji.“

Praskání vysílačky.

Pracně jsem se snažila posadit.

„Ležte.“ Jemný tlak na má ramena.

„Musím ho vidět.“

Jeden kruh světla sklouzl k útesu, kde seděl útočník, nehybně, nohy natažené před sebou, zády opřený o skálu. Světlo zvolna ozářilo chodidla, nohy, trup, obličej. Pochopila jsem, kdo to byl.

Ralph Stover, už ne tak šťastný majitel motelu U řeky, muž, který mě nechtěl pustit do pokoje Primrose. Zíral nevidoucíma očima do

tmy, bradu vystrčenou, a mozek mu zvolna prýštil z hlavy a tvořil skvrnu na skále za jeho zády.

Z Charlotte jsem vyjela v pátek za svítání a ujížděla hustou mlhou na západ. Pohybující se páry řídly, jak jsem stoupala k Eastern Continental Divide, za Ashevilleem zmizely.

V Bryson City jsem sjela ze státní silnice 74, projela po bulváru Veteránů, odtud zkratkou k zájezdnímu hostinci Fryemont, na Hlavní zahrnula doprava a zaparkovala naproti staré soudní budově, nyní centru seniorů. Chvilku jsem seděla a pozorovala slunce, jak se třpytí na její malé zlaté kopuli, a myslela na ty staré lidi, jejichž kosti jsem vyhrabala ze země.

Představovala jsem si vysokého, nohatého muže, slepého a téměř hluchého; křehkou stařenku s pokriveným obličejem. Představovala jsem si je na těch samých ulicích kdysi před lety. Toužila jsem je obejmout, povědět každému z nich, že se všechno napravuje.

A myslela jsem taky na ty, kdo zahynuli v Air TravelSouth 228. Tolik příběhů teprve započalo. Promoce, na kterou nikdo nepřijde. Neoslavené narozeniny. Nepodniknuté plavby. Životy zmizelé v nenávratnu kvůli jedné osudové cestě.

Cestou k hasičské stanici jsem nespěchala. Strávila jsem v Bryson City měsíc, dobře jsem je poznala. Nyní odjíždím, má práce je dokončena, ale pár otázek ještě zbývá.

McMahon balil obsah své kóje do kartónových krabic.

„Strháváte tábor?“ zeptala jsem se od dveří.

„Hele, děvče, vy jste zpátky.“ Sklidil nepořádek ze židle, gestem mě vyzval, abych usedla. „Jak vám je?“

„Jsem pohmožděná a poškrábaná, ale zcela funkční.“

Kupodivu jsem při svém skotačení v lesích s Ralphem Stoverem žádné vážné zranění neutrpěla. Slabý otřes mozku mě poslal na dva dny do nemocnice, pak mě Ryan odvezl do Charlotte. Když se ujistil, že mi nic není, odletěl zpět do Montrealu a já strávila zbytek týdne na kanapi s Birdiem.

„Kávu?“

„Ne, díky.“

„Nevadí vám, když budu dál pracovat?“

„Prosím.“

„Poctil vás už někdo celým tím divným příběhem?“

„Ještě jsou tu mezery. Vemte to od začátku.“

„P&O byl nějaký hybrid mezi Mensou a Klubem malých miliardářů. Ze začátku to tak nebylo, původně to byla jen parta podnikatelů, doktorů a profesorů, co jezdili do hor na hony a rybařit.“

„Ve třicátých letech.“

„Přesně tak. Tábořili na pozemku Edwarda Arthura, přes den lovili, celou noc popíjeli a veselili se. Tleskali si pro svou mimořádnou inteligenci. Skupina se v průběhu let velmi sblížila, nakonec vytvořila tajnou společnost, kterou pojmenovali P&O.“

„Otcem zakladatelem byl Prentice Dashwood.“

„Dashwood byl první převor, nebo co to bylo.“

„P&O je Pekelný oheň,“ řekla jsem. „Kluby Pekelného ohně v osmnáctém století v Anglii a Irsku přímo vzkvétaly, ten nejproslulejší byl duševním dítkem sira Francise Dashwooda. Prentice Dashwood z Albany ve státě New York byl potomkem sira Francise. Matkou byla bezejmenná dáma Pekelného ohně.“ Během té doby na kanapi jsem hodně četla. „Sir Francis měl čtyři syny a všichni se jmenovali Francis.“

„To je povedené.“

„Ten člověk byl hrdý na své jméno.“

„Nebo to byl aspoň ten nejnevynalézavější rodič v dějinách.“

„Na každý pád původní Pekelné ohně chovaly zdravou skepsi vůči náboženství a hrozně rádi znevažovali církev. Říkali si Rytíři svatého Františka, svým večírkům ‚vzývání‘, předsedovi ‚převor‘.“

„Co to bylo za magory?“

„Bohatí a mocní z veselé staré Anglie. Slyšel jste někdy o Českém klubu?“

McMahon zavrtěl hlavou.

„Je to vysoce vybraný, výlučně mužský klub, jehož členy byli všichni republikánští prezidenti počínaje Calvinem Coolidgem. Scházejí se každoročně na dva týdny na jednom uzavřeném a odlehlém tábořišti v okrese Sonoma v Kalifornii, jmenuje se to tam Český háj.“

McMahon se zarazil, v každé ruce jednu složku.

„To mi něco říká. Těch několik málo novinářů, co se tam v průběhu let dostali, odtamtud vyhodili a články jim nevyšly.“

„Jo.“

„Snad nenaznačujete, že naši politici a průmysloví hlavouni na těch randíčkách osnují vraždy?“

„Ovšemže ne. Ale koncepce je podobná: mocní muži táboří na samotě. Členové Českého klubu dokonce údajně používají rádoby druidovské rituály.“

McMahon přelepil krabici izolepou, šoupl ji po podlaze a na stůl si postavil novou.

„Už jsme měli v síti všechny členy P&O až na jednoho a kousek po kousku dáváme příběh dohromady, ale jde to pomalu. Netřeba dodávat, že nikdo s námi nemluví zrovna nadšeně a všichni jsou obklopeni právníky až po uši. Každý z těch šesti podílníků bude obviněn z mnohonásobné vraždy, ale není jasné, do jaké míry je trestně odpovědný zbytek té bandy. Midkiff tvrdí, že na vraždách a kanibalismu se podíleli jen vůdci.“

„Dostal Midkiff imunitu?“ zeptala jsem se.

Kývl. „Většina našich informací pochází od něj.“

„On poslal ten fax se šifrovanými jmény?“

„Ano. Rekonstruoval to, co si pamatoval. Midkiff opustil skupinu počátkem sedmdesátých let, tvrdí, že se nikdy na žádném zabíjení nepodílel. O Stoverovi nevěděl. Prý se minulý týden dostal do bodu, kdy už nemohl žít sám se sebou.“

McMahon přendával papíry z kartotéky do krabice.

„A bál se o vás.“

„O mě?“

„O vás, miláčku.“

Trvalo mi chvíli, než jsem to vstřebala.

„Kde je teď?“

„Soudce se nedomníval, že by od něj hrozil útěk nebo že by byl v ohrožení, takže je venku. Ještě pořád bydlí v té pronajaté chatě v Cherokee.“

„Proč Parker Davenport volal Midkiffovi, než se zastřelil?“

„Aby ho varoval, že víko uletí. Ti dva zřejmě zůstali přáteli, i když se Midkiff stáhl z P&O. Převážně to bylo díky viceguvernérovi, že Midkiffovi dali po všechna ta léta pokoj. Davenport udržel klub v přesvědčení, že od Midkiffa nic nehrozí; na oplátku zase Midkiff držel hubu.“

„Až do nynějška.“

„Až do nynějška.“

„Co vám pověděl?“

„P&O měla osmnáct stálých členů. Z toho šest klikařů tvořilo vnitřní okruh. Velmi exkluzivní. Jen když některý člen toho vnitřního okruhu zemřel, byla ze skupiny vybrána náhrada. Zasvěcovací hostina byla velká společenská událost; rudá roucha s kápěmi; moučník obstarával rekrut.“

„Lidské maso.“

„Ano. Pamatujete na toho Hamatsu, o kterém jste povídala?“

Kývla jsem. Bylo to moc odporné, než abych odpovídala.

„To samé. Jenže naši páni kanibalové se omezili na to, že se podělili o jedno stehno z každé oběti. Bylo to jako pakt pokrevního bratrství. Ačkoliv se celý klub pravidelně scházel v Arthurově domě, Midkiff přísahá, že jen členové vnitřního klubu věděli, co se při těch iniciacích ve skutečnosti odehrává.“

Vzpomněla jsem si na slova, která ke mně pronesl Ralph Stover.
„Našel jsem svou obětinu.“

„Tucker Adams zahynul roku 1943, když zemřel člen vnitřního kruhu Henry Arlen Preston, a k elitě se přidal Anthony Allen Birkby. Když se roku 1949 utopil Sheldon Brodie, byl do vnitřního kruhu vybrán Martin Patrick Veckhoff a jeho obětí byla Edna Farrellová. Anthony Allen Birkby zahynul při autohavárii o deset let později, jeho synovi přiklepli členství ve vnitřním okruhu a na slavnostní tabuli skončil Charlie Wayne Tramper.“

„Copak Trampera nezabil medvěd?“

„Mladý Birkby možná trošičku švindloval. Na Tramperově pohřbu se, mimochodem, seznámil Parker Davenport se Simonem Midkiffem. Midkiff poznal Trampera při svých výzkumech v Cherokee.“

„Věděl Midkiff, co potkalo Trampera?“

„Tvrdí, že neměl zdání.“

„Jak se Midkiff zapletl s P&O?“

„V roce 1944 mladý profesor čerstvě přijel z Anglie a byl mu řečeno, aby vyhledal Prentice Dashwooda, starého rodinného přítele. Dashwood zverboval Midkiffa do P&O.“

„Do vnitřního okruhu se nikdy nedostal.“

„Ne.“

„Ale Davenport ano.“

„Po Tramperově pohřbu Midkiff postupně představoval Davenporta bratrům. Představa intelektuální elity Davenporta lákala, a tak se přidal.“

„I když byl z okresu Swain, Davenport o srubu vůbec nevěděl?“

„Ne předtím, než se dal k nim. Nikdo o něm zřejmě nevěděl. Ti chlapi se dokonale dokázali udržet v skrytu. Plížili se tam i odtamtud po setmění. V průběhu let už všichni zapomněli, že tam ten dům je.“

„Všichni kromě starého Edwarda Arthura a otce Luka Bowmana.“

„Přesně tak.“ McMahon zkoumal obsah zásuvky, jako by si nebyl jist, zda ho má zabalit nebo vyhodit.

„A na papíře klub nic neměl.“

„Velmi málo.“

Vyprázdnil zásuvku do krabice, zasunul ji zpátky do psacího stolu, otevřel další.

„Co je to tady za krámy?“ Narovnal se a pohlédl na mě. „Pokračujme chronologicky. John Morgan zemřel roku 1972, byla zabita Mary Francis Raffertyová a nastoupil F. L. Warren. To už Midkiffa opouštělo nadšení. Krátce poté to zabalil.“

„Takže se možná na žádné vraždě ani nepodílel.“

„Vypadá to tak. Ale Davenport čisté ruce nemá. V roce 1979 byl vybrán, aby nahradil ve vnitřním okruhu Williama Glenna Shermana. Davenportovou jednohubkou byl ten neidentifikovaný černocho.“

„Mělo nějaký význam, aby oběti pocházely z různých ras a obou pohlaví?“

„Šlo o to maximalizovat šíři duchovního příjmu.“

„Ježíšmarjá.“

„Kendall Rollins podlehl leukemii v roce 1986 a jeho místo zaujal jeho syn Paul.“

„Obětí byl Albert Odell?“

„Správně.“

McMahon vysypal druhou zásuvku.

„Co se stalo s Jeremiahem Mitchellem a Georgem Adairem?“

„Tam to podělali. Když v únoru odpadl Martin Patrick Veckhoff, měl být korunován Roger Lee Fairley. Byl informován o tom, co se od něj požaduje, a tak zahynul Mitchell. Fairleyho náhlá smrt na cestě na Veckhoffův pohřeb způsobila problém, a tak dali Mitchella k ledu, než se vyřeší otázka nástupnictví.“

„Kdo ho dal k ledu?“

„Ralphu Stoverovi bylo řečeno, že brzy přijde na řadu, aby přešel z vnějšího do vnitřního kruhu, byly mu vysvětleny podmínky a byl požádán, aby vykonal pár povinností navíc. Uskladnil Mitchellovo tělo v mrazáku v motelu U řeky.“

Málem jsem se otrásla.

„Proto byly ty odečty nestálých mastných kyselin tak divné.“

„Přesně tak. Začátkem září dostal Stover oficiálně nabídku nastoupit po Veckhoffovi a Mitchellovo tělo odnesli nazpátek a uložili na nádvoří v rámci příprav na úvodní obřad. Tehdy se začaly dít věci. Někdo z vnitřního kruhu se postavil proti Stoverovu povýšení, připadal mu příliš blouznivý, příliš nevyrovnaný. Diskuse se vlekla, začal rozklad, což znamenalo, že se tělo nedalo použít k rituálu a mrtvola se musela pohřbít do jeskyně.“

„Ale teprve až po návštěvě kojotů.“

„Pámbu jim žehnej.“

„Stover znovu provedl špinavou práci?“

„To je náš člověk.“

McMahon obrátil další zásuvku vzhůru nohama, zalepil krabici a označil ji fixem.

„Na každý pád, po několika týdnech dohadování stoverovská frakce vyhrála. Prvního října byl unesen George Adair. K havárii došlo čtvrtého října.“

„Nohu jsem přinesla pátého října.“

Postavil krabici na ty předchozí a otevřel zásuvku kartotéky.

„Jak víte, Stover zabil také Primrose Hobbsovou. Lucy Croweová našla v jeho bytě v hostinci U řeky stelazin. Předepsal ho nějaký mexický doktor nikomu jinému než Parkerovi Davenportovi. Stover měl v neděli večer čtyři kapsle v kapse. Tu samou drogu dal Primrose.“

Podíval se na mě.

„Také našla kus drátu, který odpovídá garrotě z krku Hobbsové.“

Studená přest. Ještě pořád jsem si nedokázala připustit, že je Primrose mrtvá.

„Říkal mi, že to udělal, protože to šlo.“

„Rozkaz možná vyšel z vnitřního okruhu, nebo snad jednal na vlastní pěst. Třeba se bál, že něco objevila. Patrně jí ukradl klíč a heslo, aby mohl odnést nohu z márnice a pozměnit záznam.“

„Byla ta noha nalezena?“

„Nikdy nebude, tuším. Vydržte.“

McMahon zmizel na chodbě, vrátil se s dalšími dvěma prázdnými krabicemi.

„Jak se dá za jeden měsíc nahromadit tolik krámů?“

„Nezapomeňte toho gumového hada.“

Ukázala jsem na artefakt na jeho psacím stole.

„Jsem zvědavá, jak mě Croweová našla.“

„Ona a Ryan dorazili na Výšinku v neděli večer v rozpětí několika minut, dávno potom, co jste měla přijet. Když našli vaše auto na parkovišti, ale po vás v domě ani stopy, dali se do hledání. Když narazili na toho psa...“

Vzhlédl, rychle se vrátil očima ke krabici. Zachovala jsem neutrální výraz.

„Váš čau-čau zřejmě chytil Stovera za zápěstí, než byl postřelen. Ryan našel vedle psího čumáku ležet náramek se Stoverovým jménem a krevní skupinou. Croweová si to dala dohromady s něčím, co jí už předtím řekl Midkiff.“

„Zbytek už známe.“

„Zbytek už známe.“

Hodil hada do krabice, rozmyslel si to a vyndal ho.

„Ryan vyrazil zpátky do Quebecu?“

„Ano.“

Znovu jsem zachovala neutrální výraz.

„Neznám monsieura tak dobře, ale smrt jeho partnera s ním pořádně zacvičila.“

„Ano.“

„Přihod'te tu neter a já žasnu, že ten člověk drží pohromadě.“

„Ano.“ Neter?

„Říkal jí ‚Démon Danielle‘.“

McMahon zamířil ke svému saku a strčil hada do kapsy.

„Prý si o té holce patrně jednoho krásného dne přečteme v novinách.“

Neter?

Ucítila jsem, jak mi koutky úst škubou úsměvem.

Občas je těžké tvářit se neutrálně.

Simona Midkiffa jsem našla zachumlaného ve svrchníku, rukavicích a šále. Klimbal v houpacím křesle na přední verandě. Většinu obličeje mu zakrývala kšiltovka a mně náhle napadla další otázka.

„Simone?“

Prudce zvedl hlavu a uslzené oči nechápavě zamžikaly.

„Ano?“

Přejel si dlaní přes ústa a na vlně se zatřpytilo vlákno sliny. Sundal si rukavici, zadoloval pod vrstvami šatstva, vytáhl brýle a posadil si je na nos.

Poznání.

„Jsem rád, že tě vidím živou a zdravou.“ Řetízky mu visely prohnutě po obou stranách hlavy a vrhaly jemné stíny přes tváře. Pleť se zdála bledá a tenká jako papír.

„Můžeme si promluvit?“

„Samozřejmě. Snad bychom mohli jít dovnitř.“

Vstoupili jsme do obývacího pokoje s kuchyňským koutem. Jediné dveře odtud patrně vedly do ložnice a koupelny. Nábytek byl z lakované borovice a vypadal, jako by pocházel z domácí dílny.

Podél stěn se kupily hromady knih a stoly, jídelní i psací, byly pokryty bloky a papíry. Na jednom konci místnosti bylo navrženo asi deset krabic, každá označená sérií čísel archeologických mřížek.

„Čaj?“

„To by bylo milé.“

Dívala jsem se, jak plní konvici, vyndává z papírových obalů sáčky Tetley's, staví šálky na talířky. Zdál se křehčí, než jsem si ho pamatovala, nachýlenější.

„Nemívám moc návštěv.“

„Tohle je báječné. Děkuju ti.“

Zavedl mě k pohovce s afghánským přehozem, postavil oba šálky na konferenční stůl zhotovený z plátu odříznutého z kmene stromu a přitáhl si naproti mně křeslo.

Oba jsme pili, zvenčí jsem slyšela kvílivý hukot přívěsného motoru lodi na řece Oconaluftee. Počkala jsem, až bude připravený.

„Nevím, jak moc o tom mohu mluvit.“

„Já vím, co se stalo, Simone. Já jen nechápu proč.“

„Zpočátku jsem tam nebyl. Co vím, to pochází od jiných.“

„Znal jsi Prentice Dashwooda.“

Zaklonil se a zahleděl se do jiné doby.

„Prentice byl nenasytý čtenář s oslnivými znalostmi. Neexistovalo nic, co by ho nezajímalo. Darwin. Lyell. Newton. Mendělejev. A filozofové. Hobbs. Aenesidemus. Baumgarten.

Wittgenstein. Lao-c. Četl všechno. Archeologii. Etnologii. Fyziku. Biologii. Dějiny.“

Přerušil tok řeči, aby usrkl čaje.

„A uměl báječně spřádat vlákna. Tak to začalo. Prentice vyprávěl příběhy o Klubu Pekelného ohně svého předka, popisoval členy jako zhýralé dobré brachy, kteří se sdružovali k bujarým nemravnostem a intelektuálním rozpravám. Ta představa působila celkem neškodně. A nějakou dobu tomu tak taky bylo.“

Šálek mu chvějivě drnčel o talířek, když ho stavěl na stolek.

„Jenže Prentice měl i svou temnější stránku. Byl přesvědčen, že určití lidé jsou cennější než jiní.“ Hlas mu umkl do ztracena.

„Intelektuálně nadřazení,“ doplnila jsem.

„Ano. Jak Prentice stárl, jeho světonázor byl silně ovlivněn tím, co vše přečetl o kosmologii a kanibalismu napříč kulturami. Ztrácel kontakt s realitou.“

Odmlčel se, probíral se v tom, co by mohl říci.

„Začalo to jako frivolní rouhačství. Nikdo tomu vlastně nevěřil.“

„Čemu nevěřil?“

„Že požívání mrtvých neguje konečnost smrti. Že podílet se na těle jiné lidské bytosti umožňuje vstřebat duši, osobnost a moudrost.“

„Tomu Dashwood věřil?“

Jedno hubené rameno se nadzdvihlo.

„Snad ano. Možná prostě jen využíval tu myšlenku, a pro vnitřní okruh i samotný čin, jako způsob jak uchovat klub nedotčený. Kolektivní holdování zakázanému. Myšlenka zasvěcených, nezasvěcených. Prentice chápal, že kulturní rituály existují proto, aby posilovaly jednotu těch, kdo je provozují.“

„Jak to začalo?“

„Náhodou.“

Popotáhl.

„Krvavou náhodou. Jednou v létě se ve srubu objevil nějaký mladík. Kdoví, jak se tam dostal. Hodně se pilo, došlo ke rvačce, kluk zahynul. Prentice navrhl, aby všichni...“

Vytáhl kapesník a přejel si jím oči.

„To se odehrálo před válkou. Dozvěděl jsem se o tom po letech, když jsem zaslechl jeden rozhovor, který nebyl určen pro mé uši.“

„Ano.“

„Prentice odřezal plátky masa z chlapcova stehna a vyžadoval, aby se všichni zúčastnili. Tenkrát neměli žádné rozlišení na vnitřní a

vnější okruh. Byl to pakt. Všichni se zúčastnili a všichni nesli stejnou vinu. Nikdo nebude mluvit o chlapcově smrti. Tělo pohřbili v lese, následující rok se zformoval vnitřní okruh a zahynul Tucker Adams.“

„Inteligentní muži přijímali tohle šílenství? Vzdělaní muži s manželkami a rodinami a odpovědným zaměstnáním?“

„Prentice Dashwood byl výjimečně charismatický člověk. Když promluvil, všechno dávalo smysl.“

„Kanibalismus?“ Zachovala jsem klidný hlas.

„Máš představu, jak se téma pojídání lidí lidmi prolíná západní kulturou? Lidská oběť se zmiňuje už ve Starém Zákoně, v Rig-Védě. Kolem antropofágie se točí zápletky mnoha řeckých a římských mýtů; je středobodem katolické mše. Podívej se do literatury. ‚Skromný návrh‘ Jonathana Swifta a vyprávění Toma Presta o Sweeneym Toddovi. Filmy *Smažená zelená rajčata*; *Kuchař, zloděj, jeho žena, její milenec*; *Víkend* Jean-Luc Godarda. A nezapomeňme na děti: Perníková chaloupka a různé verze Sněhurky, Popelky a Červené Karkulky. Babičko, proč máš tak velké zuby?“

Chvějivě se nadechl.

„A samozřejmě jsou tu případy krajní nouze. Donnerova společnost; ragbyové mužstvo, co ztroskotalo v Andách; posádka jachty *Mignonette*; Marten Hartwell, ten pilot z buše, co uvízl v Arktidě. Jejich příběhy nás fascinují. A s ještě větší zvědavostí přijímáme své masové vrahy, kanibaly s jejich patnácti minutami slávy.“

Další hluboký nádech, pomalý výdech.

„Nedokážu to vysvětlit, ani omluvit. Od Prentice to všechno znělo exoticky. Byli jsme nezbední chlapci, co měli společný zájem o hříšné téma.“

„Fay ce que voudras.“

Zacitovala jsem slova vytesaná nad vchodem do sklepního tunelu. Během svého zotavování jsem se dozvěděla, že Rabelaisův citát ve francouzštině šestnáctého století zdobí též portál a krby v Medmenham Abbey.

„Dělej, co se ti líbí,“ přeložil Midkiff, pak se nevesele zasmál. „Je to ironie. Pekelné ohně používali ten citát, aby posvětili své nestoudné holdování, ale Rabelais ve skutečnosti přičítá ta slova svatému Augustinovi. ‚Miluj Boha a dělej, co se ti líbí. Neboť pokud s duchem moudrosti člověk miluje Boha, pak vždy zápolí o naplnění božské vůle a to, po čem touží, mělo by být správné.‘“

„Kdy zemřel Prentice Dashwood?“
 „Devatenáct set šedesát devět.“
 „Byl někdo zabit?“ Našli jsme jen osm obětí.
 „Za Prentice nemohla být náhrada. Po jeho smrti nebyl nikdo povznesen do vnitřního kruhu. Počet se snížil na šest a tak už to zůstalo.“
 „Proč nebyl Dashwood na tom faxu, cos mi poslal?“
 „Napsal jsem, nač jsem se dokázal rozpomenout. Seznam zdaleka nebyl úplný. Nevím skoro nic o těch, kdo nastoupili po mém odchodu. Pokud šlo o Prentice, prostě jsem nemohl...“ Odvrátil pohled. „Bylo to moc dávno.“
 Dlouhou chvíli žádný z nás nepromluvil.
 „Vážně jsi nevěděl, co se děje?“
 „Dal jsem si to dohromady potom, co v roce 1972 zemřela Mary Francis Raffertyová. Tehdy jsem se vzdálil.“
 „Ale neřekl jsi nic.“
 „Ne. Nijak se neomlouvám.“
 „Proč jsi dal šerifce Croweové tip na Ralpha Stovera?“
 „Stover nastoupil do klubu potom, co jsem odpadl. Proto se přestěhoval do okresu Swain. Vždycky jsem věděl, že je nevyrovnaný.“
 Rozpomněla jsem se na svou nejposlednější otázku. „Byl to Stover, kdo se mě pokusil v Cherokee přejet?“
 „Slyšel jsem, že to bylo černé volvo. Stover má černé volvo. Ten incident mě přesvědčil, že je skutečně nebezpečný.“
 Ukázala jsem na krabice.
 „Ty tady kopeš, vid', Simone?“
 „Ano.“
 „Bez povolení z Raleigh.“
 „Naleziště má zásadní význam pro shromáždění té sekvence z doby kamenné, kterou budují.“
 „Proto jsi mi lhal, že pracuješ pro Ministerstvo kultury.“
 Kývl.
 Postavila jsem šálek a vstala.
 „Mrzí mě, že všechno nedopadlo tak, jak jsi doufal.“ Mrzelo mě to, ale nemohla jsem mu odpustit to, co věděl a neohlásil.
 „Až ta kniha vyjde, lidé uznají hodnotu mé práce.“
 Venku bylo dosud jasno a chladno, žádný opar v údolích ani podél horských hřebenů.

Půl jedné. Musím si pospíšet.

Účast na pohřbu Edny Farrellové byla větší, než jsem očekávala, s ohledem na to, že byla mrtvá víc než půl století. Kromě členů rodiny se shromáždilo mnoho občanů Bryson City a četní příslušníci policejního sboru a šerifova oddělení, aby uložili starou paní k odpočinku. Přišla i Lucy Croweová a stejně tak Byron McMahon.

Příběhy o Klubu Pekelného ohně nyní převládaly nad líčením havárie Air TravelSouth, a tak tu byli reportéři z celého Jihovýchodu. Osm seniorů zmasakrovaných a pohřbených ve sklepě horského srubu, zdiskreditovaný viceguvernér a víc než deset prominentních občanů ve vězení. Média je nazývala Kanibalští vrazi a na mě se zapomnělo jako na loňský sexuální skandál. I když jsem litovala, že jsem nemohla zaštitit paní Veckhoffovou a její dceru před publicitou a veřejným ponížením, ulevilo se mi, že jsem zmizela ze světla reflektorů.

Během obřadu na hřbitově jsem postávala vzadu a myslela na to, kolika východy lze odejít ze života. Edna Farrellová nezemřela v posteli, nýbrž odešla mnohem melancholičtějšími dveřmi. Stejně tak Tucker Adams, odpočívající pod omšelou náhrobní deskou u mých nohou. Cítila jsem veliký smutek nad těmito lidmi, tak dlouho mrtvými. Nalézala jsem však útěchu ve vědomí, že jsem pomohla dostat jejich těla na tento kopec. A uspokojení, že tomu zabíjení je konec.

Když se truchlící pozůstalí rozešli, přistoupila jsem k Edninu hrobu a položila na něj malou kytici. Uslyšela jsem za sebou kroky a otočila se. Kráčela ke mně Lucy Croweová.

„Překvapuje mě, že jste se vrátila tak brzy.“

„To ta moje tvrdá irská palice. Nemůže prasknout.“

Usmála se.

„Tady nahoře je krásně.“ Přelétla jsem pohledem stromy, náhrobky, kopce a údolí táhnoucí se k obzoru jako oranžový samet.

„Právě proto miluju vysočinu. Existuje jeden čerokézský mýtus o stvoření, podle kterého byl svět vytvořen z bláta. Nad ním letěl sup, a

kde udeřila jeho křídla, tam vznikla údolí. Kde křídla zvedl, tam narostly hory.“

„Vy jste Čerokézka?“

Croweovské přikývnutí.

Další zodpovězená otázka.

„Jak jste na tom s Larkem Tyrellem?“

Zasmála jsem se.

„Před dvěma dny jsem obdržela písemný posudek od Úřadu vrchního soudního lékaře, v němž přebírá plnou odpovědnost za to nedorozumění, potvrzuje, že jsem nijak nepochybila a děkuje mi za nedocenitelné přispění při vyprošťování Air TravelSouth. Kopie byly rozeslány každému, snad kromě vévodkyně z Yorku.“

Vyšly jsme ze hřbitova a kráčely po asfaltce ke svým autům. Zasouvala jsem klíčky do zámku, když mi položila další otázku.

„Identifikovala jste ty chrliče ze vchodu do tunelu?“

„Harpokrates a Angerona byli egyptští bohové ticha, připomínali bratrům jejich slib mlčení. Další maličkost vypůjčená od sira Francise.“

„Jména?“

„Literární a historické odkazy ke kanibalismu. Některá jsou hodně obskurní. Sawney Beane byl Skot, který ve čtrnáctém století bydlel v jeskyni. Beanova rodina údajně mordovala poutníky a nosila si je domů na večeři. Stejně to bylo s Christiem z Háčku. On a jeho rodina žili v jedné jeskyni v Angus a pojídali kolemjdoucí poutníky. John Gregg udržoval tu tradici naživu v Devonu, v osmnáctém století.“

„Pan B?“

„Baxbakualanuxiwae.“

„Výborně.“

„Kmenový duch Kwakiutl, medvědí příšera, jejíž tělo bylo pokryto krvavými, vrčícími tlamami.“

„Svatý patron Hamatsa.“

„To je on.“

„A ta šifrovaná jména?“

„Faraóni, bozi, archeologické objevy, postavy ze starověkých příběhů. Henry Preston byl Ilus, zakladatel Tróje. Kendall Rollins byl Piankhy, starověký núbijský král. Poslechněte si tohle. Parker Davenport si vybral aztéckého boha Ometeotla, pána dvojakosti. Myslíte, že si uvědomoval tu ironii?“

„Podívala jste se někdy důkladně na pečeť státu Severní Karolina?“

Přiznala jsem, že ne.

„Motto je z Cicerovy ‚Úvahy o přátelství‘ – ‚Esse quam videri.‘“

Průzračně zelené oči se setkaly s mým pohledem.

„Spíš být než se zdát.“

Když jsem serpentinami sjížděla ze Školního kopce, nemohla jsem si nevšimnout samolepky na nárazníku auta přede mnou.

Kde strávíš věčnost?

Ačkoliv byla zasazena do širšího rámce, než v jakém jsem uvažovala, kladla samolepka tutéž otázku, kterou jsem měla na mysli. Kde strávím čas, který mám před sebou? Konkrétněji, s kým?

Během mého zotavování byl Pete starostlivý a ochotný, přinášel květiny, krmil Birdieho, ohříval polévku v mikrovlnce. Dívali jsme se na staré filmy, vedli dlouhé rozhovory. Když byl pryč, celé hodiny jsem si vybavovala náš společný život. Vzpomínala jsem na dobré časy. Vzpomínala jsem na hádky, na drobná podráždění, která kypěla a kvasila pod povrchem a pak nakonec vyústila v celoplošnou bitvu.

Jednu věc jsem si vyřešila: miluji svého manžela a mezi našimi srdci bude vždycky existovat pouto. Ale nemůžeme už být spoutáni postelí. I když je hezký a milující a zábavný a chytrý, má Pete něco společného se sirem Francisem a jeho druhy Pekelného ohně: vždycky ho to potáhne k Venuši.

Pete je zeď, o kterou bych mohla tlouct hlavou celou věčnost. Jsme mnohem lepší přátelé než manželé, a tudíž to tak uchovám.

Na úpatí kopce jsem zahnula na Hlavní.

Také jsem uvažovala o Andrewu Ryanovi.

Ryan kolega. Ryan policajt. Ryan strýček.

Danielle není milenka. Je to neter. To je dobře.

Uvažovala jsem o Ryanovi muži.

Muži, který mi chtěl cumlat prstíčky.

To bylo moc dobře.

Kvůli ráně, kterou mi zasadil Pete, jsem otálela na okraji vztahu s Ryanem, toužila jsem po sblížení, ale udržovala odstup, jako mūra, kterou přitahuje plamen. Láká, ale děsí.

Potřebuju ve svém životě muže?

Ne.

Chci ho?

Ano.

Jak byla slova té písni? Radši budu litovat něčeho, co jsem udělala, než toho, co jsem neudělala.

Rozhodla jsem se, že to s Ryanem zkusím a uvidíme, jak to půjde.

Čekala mě ještě jedna zastávka v Bryson City. Zastávka, které jsem se nemohla dočkat.

Zaparkovala jsem před budovou z červených cihel na rohu Svažité a Bryson Walk. Když jsem vstupovala do skleněných dveří, žena v chirurgickém úboru vzhledla a usmála se.

„Je připravený?“

„Velice. Posad'te se.“

Zmizela a já se uvelebila do plastického křesla v čekárně.

Pět minut nato vyvedla ven Boyda. Hrudník měl zalepený leukoplastí a jednu přední nohu oholenou. Když mě uviděl, trochu poskočil, pak zavadl a položil mi hlavu do klína.

„Má bolesti?“ zeptala jsem se veterinářky.

„Jen když se směje.“

Boyd ke mně zvedl oči a fialový jazyk mu vypadl z tlamy.

„Jak se vede, chlapáku?“ Něžně jsem mu mnula uši a dotýkala se čelem jeho čela.

Boyd vzdychl.

Narovnala jsem se a pohlédla na něj.

„Jsi ochotný jít domů?“

Zakňučel a obočí mu poskočilo.

„Tak jdeme.“

V jeho zaštěknutí jsem uslyšela smích.

O AUTORCE

Kathy Reichsová je forenzní antropoložka Úřadu vrchního soudního lékaře státu Severní Karolina a Laboratoire des Sciences Judiciaires et de Médecine Légale pro provincii Quebec. Je jednou z padesáti forezních antropologů, certifikovaných Americkou radou forezní antropologie a je ve Výkonném výboru správní rady Americké akademie forezních věd. Doktorka Reichsová, profesorka antropologie na Univerzitě Severní Karoliny v Charlotte, pochází z Chicaga, kde získala doktorát filozofie na Severozápadní univerzitě. Nyní pracuje střídavě v Charlotte a Montrealu a často vystupuje jako soudní znalec v trestních procesech. Její první román, *Déjà Dead*, přinesl doktorce Reichsové slávu, když se stal bestsellerem *New York Times* a získal roku 1997 Ellisovu cenu za nejlepší prvotinu. *Death du Jour* a *Deadly Décisions* se rovněž staly mezinárodními bestsellery. *Let smrti* je jejím čtvrtým románem, ve kterém vystupuje Temperance Brennanová.